

JOANNE
HARRIS

A Csokoládé szerzőjétől

kékszemű fiú

JOANNE HARRIS

kékszeműfiú

Ulpius-ház Könyvkiadó Budapest,
2010

*kíváncsi vagyok
hogy tetszik neked a te
kékszemű fiad
Uram Halál*

*ee cummings: Buffalo Bill**

* Gergely Ágnes fordítása.

ELSŐ RÉSZ

kék

Élt egyszer egy özvegyasszony, akinek három fia volt - Fekete, Barna és Kék. Fekete volt a legidősebb, mogorva és kötekedő. Barna a középső, félénk volt és buta. De az anya kedvence Kék volt: a gyilkos.

A kekszemufiu webnaplója a
<i>rosszfiukrock@webjournal.com-on</i>
<i>Bejegyzés: január 28-án, hétfőn, 2 óra 56 perckor</i>
<i>Hozzáférés: nyilvános</i>
<i>Hangulat: nosztalgikus</i>
<i>Zene: Captain Beefheart: „Ice Cream for Crow”</i>

Az jár a fejében, hogy a gyilkosság színe kék. Jégkék, ködfal-kék, fagyott-kék, halott-kék, hullazsák-kék. Sok szempontból pontosan az ő színe, ami elektromos töltésként, eszeveszetten zümmögve rohan végig az áramkörén.

A kék mindent kiszínez. Látja, érzi mindenütt, a számítógép képernyőjének kékjétől az anyja kézfejen levő erek kékjéig, amelyek most kidudorodnak, és úgy kanyarognak, mint a blackpooli strandon a homoki férgek járatai. Oda jártak négyesben, arra a strandra, minden évben a születésnapján, és a hínárhalmok alól előkurkászták a sietve iszkoló kis rákokat, és a vödörbe ejtették őket, hogy a vibráló születésnapisütemény hevenél kínos halált haljanak.

Ma még csak négyéves, és különös ártatlanság hatja át az öntudatlan kis mészárlásokat. A tetteiből hiányzik a rosszindulat, csupán élénk kíváncsiság övezi a menekülni próbáló állatka iránt, amelyik oldalazva járja körbe a kék műanyag vödör alját, hogy aztán órákkal később feladja a harcot, és szétterpesztett ollókkal, élénk színű hasát már céltalan megadásként felfelé fordítsa, csakhogy ő addigra már rég elvesztette az érdeklődését, és egy kávéjégkrémet eszik (ami egy ilyen

kisgyereknél kifinomult ízválasztásra utal, de a vanília sosem volt kedvére való), így amikor a nap végén ismét felfedezi - amikor eljön az idő, hogy kiürítse a vödört és hazamenjen -, bizonytalan meglepetéssel nyugtázza, hogy az állat megdöglött, és nem érti, hogy élhetett egyáltalán.

Az anyja tágra nyílt szemmel találja a homokon, ahol az ujjhegyével piszkálja a döglött állatot. Az anyja elsősorban nem amiatt nyugtalanodik, hogy a fia gyilkos, hanem hogy túlérzékeny, és sok minden fel-dúlja, de ezt az anyja nem érti.

- Ne játssz azzal - szól rá. - Undorító. Gyere onnan.

- Miért?- kérdezi.

Jó kérdés. A vödörben egész nap zavartalanul elvol-tak az állatok. A kislány elgondolkodik.

- Meghaltak - szögezi le végül. - Összegyűjtöttem őket, és most meghaltak.

Az anyja a karjába kapja. Ettől fél a legjobban: egy érzelmi kitöréstől, talán könnyektől, valamitől, ami miatt a többi anya fölényes lenézéssel bánik vele, és gúnyosan mosolyog.

Az anyja megvigasztalja.

- Nem a te hibád. Véletlen baleset. Nem a te hibád.

Véletlen baleset, gondolja magában a kislány. Már tudja, hogy hazugság. Nem történt baleset, a dolog az ő hibája, és az, hogy az anyja ezt tagadja, jobban összezavarja, mint az anyja éles hangja, meg az, ahogy hevesen magához öleli, és a pólóját napolajjal keni össze. A kislány elhúzódik - utálja a piszkot és a kínos helyzeteket és az anyja nyugtalanul néz rá, miközben azon tűnődik, hogy a fia elsírja-e magát.

A kislány azon töri a fejét, hogy talán sírnia kellene. Talán az anyja ezt várja tőle. De érzi, mennyire szorong az anyja, mennyire igyekszik a fájdalomtól megkímél-ni. És az anyja szorongásának olyan az illata, mint a

napolajának a kókuszillata a trópusi gyümölcsök ízével keverve, és hirtelen mellbe vágja a gondolat - *Halott! Halott!* -, és ezúttal tényleg sírva fakad.

Az anyja ezért a lábával homokot szór a fia fogására - egy csigára, egy apró tengeri rákra, egy partra vetett és tátogó kis lepényhalra, ami tragikus félkörívben húzza le az apró szája sarkát és mosolyogva énekl: *Zsupsz! Itt a vége, fuss el véle!* Úgy tesz, mintha az egész csak játék volna, és közben erősen magához szorítja a gyereket, nehogy akár szemernyi büntudat sötétítse el a kék szemű fia tekintetét. Olyan érzékeny gyerek!, gondolja. Hihetetlenül fantáziadús. A fivéreit más fából faragták: lehorzsoltt térdd, kócos haj, az ágyon folytatott birkózóverseny. A testvéreinek nincs szükségük az anyai védelemre. Ott vannak egymásnak. A vaníliafagylaltot szeretik, és amikor cowboyost játszanak (két ujjukkal pisztolyt utánozva), mindig ők viselik a fehér kalapot, és megtanítják a rossz fiúkat kesztyűbe dudálni.

De a kék szemű mindig más volt. Kíváncsi. Érzékeny. *Sokat gondolkodsz*, mondja neki néha az anyja, és olyan pillantással nézi, mint aki túlságosan odavan imádata tárgyáért, és nem ismeri el, hogy bármi hibája volna. A kislány már most látja, hogy az anyja bálványozza, és mindentől meg akarja védeni, minden árnyéktól, ami átsuhan az élete kék egén, minden lehetséges sérüléstől, még azoktól is, amiket a gyerek saját magán ejt.

Mert az anyai szeretet kritikátlan, önzetlen és önfeláldozó, az anyai szeretet mindent megbocsát: a hisztizést, a könnyeket, a közömbösséget, a hálátlanságot vagy a kegyetlenséget is. Az anyai szeretet egy fekete lyuk, ami elnyeli a bírálatot, felment minden vád alól, megbocsátja az istenkáromlást, a lopást és a hazugsá-

got, és még a leggonoszabb cselekedetet is olyasmivé változtatja, ami nem az ő hibája...

Zsupsz! Itt a vége, fuss el véle!

Még a gyilkosságot is.

Kommentek

nyusziolokapitany: Csúcs, csávókám! Király vagy!

ClairDeLune: Csodás, **kekszemufiu**. Szerintem részletesebben kellene írnod az anyádhoz fűződő kapcsolatodról, és arról, milyen hatással volt rád. Azt hiszem, senki sem születik gonosznak. Csak rosszul választunk. Alig várom, hogy elolvassam a következő fejezetet!

JennyTricks: (törölt üzenet)

JennyTricks: (törölt üzenet)

JennyTricks: (törölt üzenet)

kekszemufiu: Igazán kösz...

2

A **kekszemufiu** webnaplója

Bejegyzés: január 28-a, hétfő, 17 óra 39 perc

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: erkölcsös

Zene: Dire Straits: „Brothers-In-Arms”

A bátyám még egy perce sem volt halott, amikor a hír eljutott a WeJayemre. Ilyen gyors az egész: hat-hét másodperc, míg felvesszük a jelenetet a mobilunk fényképezőgépével, negyvenöt, míg feltesszük a videót a

youtube-ra, tíz, míg eltwitterezzük a barátainknak - 13.06, *Jaj, istenem! Most láttam egy borzalmas autóbalesetet!* -, utána az üzenetek özöne a webnaplómra; SMS-ek, e- mailek, szörnyülködések. A részvétnyilvánításokat mellőzni lehet. Nigellel születésünktől fogva gyűlöltük egymást, és bármit tett is - azon kívül, hogy kilehelte a lelkét az érzéseimen mit sem változtatott. Ettől függetlenül a bátyám volt, és igazán kinézhetek belőle^m egy kis tapintatot. Meg persze mamát is feldúlta az eset, bár a bátyám nem volt a kedvence. De míg korábban három fia volt, mostanra csak egy maradt, az Önök alázatos szolgája, *kekszemufiu*, aki most majdnem olyan egyedül van a világon, mint az ujjam...

A rendőrség szokás szerint nem kapkodta el a dolgot. Ajtótól ajtóig negyven percbe telt. Mama lent volt, és éppen ebédet készített: ürüszületet tört burgonyával, desszertnek pitét. Hónapokon át alig ettem, de most hirtelen a vasszöget is felfaltam volna. Talán egy testvér halálára van szükségem, hogy igazán megjöjjön az étvágyam.

A szobámból néztem végig a jelenetet: a rendőrautó, a csengő, a beszédhangok, a sikoltás. Valami zaj az előszobai beugróból - ha sejtelmem nem csal, a telefonasztalka ahogy esés közben anyám a falnak lökte, és két rendőr féltőn közrefogta, miközben anyám kinyújtott kézzel a levegőt markolászta, aztán az égő zsír bűze, feltehetően a hússzeletek égtek oda, amiket a grillezőben felejtett, amikor ajtót nyitott...

Ez volt a végszavam. Ideje volt kilépnem a rendszerből, és szembenézni a zenével. Eltöprengtem, hogy megúszom-e, ha az iPodom egyik fülhallgatóját bent hagyom. Mama úgy megszokta, hogy viselem, hogy talán észre sem vette volna, de a két rendőr más tésza

volt, és igazán nem akartam, hogy egy ilyen helyzetben bárki is érzéketlennek találjon...

- Jaj, BB, iszonyatos, ami történt...

Anyám imádja kicsit túldramatizálni a dolgokat: eltorzult arc, tágra nyílt szem, tátott száj. Úgy nézett ki, mint egy Medúza-fő. Kitárta felém a karját, mintha le akarna húzni a mélybe, a körmeivel belevájt a hátamba, és - az iPod nélkül védtelen - jobb fülembe jajveszékelt, mialatt az inggalléromra kék szempillafestékes könnyeket sírt.

- Mama! Kérlek. - Utálom a cirkuszt.

A rendőrnő (ilyen esetekben mindig van egy) átvette anyám vigasztalását. A partnere, egy idősebb férfi unott türelemmel nézett rám, majd így szólt:

- Baleset történt, Mr. Winter.

- Nigellel? - kérdeztem.

- Sajnos, igen.

Fejben számoltam a másodperceket, míg lélekben Mark Knopfler „Bajtársak”-beli gitárbevezetőjét játszottam. Tudtam, hogy tüzetesen szemügyre vesznek, és nem engedhettem meg magamnak, hogy ezt elpuskázsam. De a zene megkönnyít mindent, korlátozza a helytelen érzelmi reakciókat, és lehetőséget teremt, hogy ha nem is teljesen normálisan, de legalább úgy viselkedjek, ahogy mások elvárják tőlem.

- Valahogy sejtettem - mondtam végül. - Nagyon furcsa érzésem volt.

Bólintott, mintha tudná, mire célzok. Mama tovább őrjögött és jajveszékelt. Túlzásba viszed, anyám, gondoltam; nem álltak közel egymáshoz. Nigel időzített bomba volt; előbb-utóbb ennek be kellett következnie. És manapság olyan megszokott, olyan tragikusan elkerülhetetlen egy autóbaleset. Egy jeges vagy forgalmas útszakasz szinte tálcán kínálja a tökéletes gyilkosságot, ráadásul gyanú felett áll. Azon

morfondíroztam, hogy sírjak-e, de úgy döntöttem, nem csinállok nagy színházat. Kissé remegve leültem, és a tenyerembe tettem az arcomat. Fájt a fejem. Mindig is hajlamos voltam a fejfájásra, kivált stresszes pillanatokban. Tégy úgy, mintha fikció volna az egész, *kekszemufiu*. Bejegyzés a WeJayedbe.

Még egyszer elmerültem a képzeletbeli zenei listám vigaszában, ahol éppen beléptek a dobok, és finoman ellenpontoszták a szinte légiesen könnyed gitárriffet. Persze szó sincs arról, hogy nem igényelne megerőltetést: ami ennyire pontos, mindig pokoli nehéz. De Knopflernek meglepően lapátszerű, hosszú ujjai vannak, mondhatni, erre a pengetős hangszerre, ezekre a húrokra teremtették őket. Ha más ujjakkal született volna, vajon gitárt ragadott volna? Vagy mindenképp megpróbálkozott volna vele abban a tudatban, hogy mindig csak közepszerű lesz?

- Egyedül volt az autóban a fiam?

- Tessék, asszonyom? - kérdezi az idősebb rendőr.

- Nem... volt... vele... egy... lány? - tudakolja mama azzal a jellegzetes megvetéssel, amit Nigel barátnőjének tart fenn.

- Nem, asszonyom - rázza a fejét a rendőr.

Mama a karomba vájja a körmeit.

- Sosem volt elővigyázatlan - mormolja. - A fiam kiváló autóvezető volt.

Ez is azt mutatja, milyen keveset tud. Nigel ugyanolyan mértéktartással és éleselméjűséggel vezetett, mint amit a kapcsolataiban tanúsított. Tudnom illik, hisz még magamon viselem a jegyeit. De most, hogy meghalt, egyszerre példakép lett. Nem valami tisztességes azok után, amit anyámért tettem.

- Teát főzök, mama. - Bármit, csak ne kelljen itt maradnom. A konyhába indultam, csakhogy a rendőr elállta az utamat.

- Attól tartok, velünk kell jönnie az őrre, uram.

Hirtelen kiszáradt a szám.

- Az őrre? - ismételt meg.

- Pusztá formaság, uram.

Egy pillanat alatt átvillant rajtam, hogy letartóztatnak, bilincsbe verve visznek el a házból. Mama zokog, a szomszédok megdöbbennek, én narancssárga rabruhában (igazán nem az én színem) ülök, bezárva egy ablaktalan szobában. Képzeletben nekiiramodnék, leütném a rendőrt, ellopnam a kocsiját, és átérnék a határon, mielőtt a rendőrség közzétenné a személyleírásomat. De a való életben...

- Miféle formaság?

- Azonosítania kell a holttestet, uram.

- Á! Szóval erről van szó.

- Elnézést, uram.

Mama természetesen engem küldött. Kint várt, míg nevet adtam annak, ami Nigelből maradt. Igyekeztem fiktívvé tenni, úgy tekinteni, mint egy filmbeli jelenetet, de ennek ellenére elájultam. Mentőkocsival vittek haza. De megérte. Hogy végre holtan láttam, örökre megszabadultam a rohadéktól...

De hát mindez csak képzeletbeli. Soha nem gyilkoltam meg senkit. Tudom, hogy azt mondják, arról írjunk, amit ismerünk, mintha az ember valaha is írhatna arról, amit ismer, mintha az ismeret elengedhetetlen volna, holott a legfontosabb a kívánság. De azt kívánni, bárcsak ne élne a bátyám, nem ugyanaz, mint egy bűncselekményt elkövetni. Nem az én hibám, ha a világegyetem a webnaplómát másolja. És így megy tovább az élet - jobbára abban a kerékvágásban, amiben szokott és *kekszemufiu az igazak*, ha nem is a *teljesen* ártatlanok álmat alussza.

A kekszemufiu webnaplója	
<i>Bejegyzés: január 28-a, hétfő, 18 óra 04 perc</i>	
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>	
Hangulat: uncsi	
Zene: Del Amitri: „Nothing Ever Happens"	

Ez két napja volt. Azóta visszazökkentünk a hétköznapokba, azt leszámítva, hogy a temetést szervezzük. Visszatértünk a vigasztaló szertartásainkhoz, a banális foglalatosságainkhoz. Mama számára ezt a porcelánkutyák leporolása jelenti, nekem természetesen az internet: a WeJayem, a zenei listáim, a gyilkosságaim.

Internet. Milyen érdekes szó! Mintha valamit felhoznánk a mélyből. Háló valami számára, amit elhantoltak, vagy amit majd fognak, tároló mindannak, amit a való életünkben inkább titkolnánk. És mégis szeretjük figyelni, nem? Sötéten, üvegen át figyeljük, hogy mint mozog a világ, az árnyalatokkal és visszatükörzésekkel teli világ, ami mindig egy egérklikkelésnyire van csak. Egy férfi öngyilkos lesz élőben, a kamera előtt. Undorító, mégis furcsán kényszerítő erejű. Elgondolkodunk, vajon nem csalás-e. Lehet az is. Bármi lehet megtévesztő. De minden sokkal valószínűbb, ha a számítógép képernyőjén nézzük. Így

még az is, amit mindennap látunk - sőt talán *leginkább* az -, különleges jelentőséget nyer, ha egy kamera lencséjén át nézzük.

Mint például az a lány. A piros düftinkabátos, aki szélfúttá hajjal megy el majdnem mindennap a házam előtt, és mit sem tud a kameráról, ami figyeli. Megvanak a szokásai, ahogy nekem is. Ismeri a vágy hatalmát. A világot ugyanis nem a szerelem, nem is a pénz, hanem a megszállottság mozgatja.

Megszállottság? Hát persze. Valamennyien megszállottak vagyunk. A tévéé, a farkunk nagyságáé, a pénzé, a hírnévé, mások szerelmi életéé. Ez a virtuális, bár távolról sem ERÉNYES világ gondolati szeméttől, keszekuszaságtól, mocsártól bűzlik, kocsieladástól, Viagra-értékesítéstől, zenétől, játékoktól, pletykáktól, hazugságoktól és továbbítás közben elveszett kis személyes tragédiáktól, amelyek mind arra várnak, hogy valakinek - csak egyszer! - fontosak legyenek, hogy valaki kapcsolatba lépjen velük...

Itt lép be a WeJay. Webnapló, a legkülönbözőbb fűszerezésű tárhely. Magánélvezetre a korlátozott láthatóságú bejegyzések, a nyilvánosak... nos, mindenki más számára. A WeJayen azt terjeszthetek, amit csak akarok, cenzúrától sem tartva vallomást tehetek, önmagam lehetek, vagy akár bárki más egy olyan világban, ahol senki sem teljesen az, akinek tűnik, és ahol minden csoportosulás minden egyes tagja szabadon azt tehet, amire a legjobban vágyik.

Csoportosulás? Na, igen, mindenki különböző klánokhoz tartozik, melyeknek osztályai és alosztályai, kettős vénái és hajszalerei vannak, amelyek - miközben

elhatárolják magukat a főáramlattól - a csaknem végtelen számú változat szerint ágaznak szét. A gazdag a kastélyában, a szegény a kapujában, a perverz a webkamerájával. Senkinek sem kell magányosan vadásznia, bármilyen messzire kódorgott is el a nyájtól. Itt mindenkinek van otthona, egy hely, ahol valaki befogadja, ahol minden ízlést kielégítenek...

A legtöbben a népszerű választásokra szavaznak. Mindig vaníliát választanak. A vaníliák a jófiúk; olyan hétköznapiak, mint a Coca-Cola. A lelkiismeretük fehér, mint a frissen hullott hó, magasak, bronzbarnára sülték és szalonképesek, a McDonald's-nál esznek, kiviszik a szemetet, szülők ajánlotta filmeket néznek, és soha nem lőnek hátba senkit.

De a rosszfiúk ezernyi ízben kaphatók. Hazudnak, csalnak, a szív gyorsabban dobog tőlük, vagy néha hirtelen le is áll. Ezért teremtettem meg a **rosszfiukrock**-ot, ami eredetileg egy, a virtuális világban létező gazembereknek szánt WeJay közösség volt, de most a rosszfiúk fóruma, hogy a morális rendőrség hatáskörén túl ünnepelhessenek, bűneik fényében sütkérezhessenek, felvág hassanak, és büszkén viselhessék a gazemberségüket.

Pillanatnyilag bárki tag lehet, a belépési díj egy bejegyzés, akár fikció, akár esszé, vagy csak egy kis mocskolódás. Bár ha valaki vallomást akar tenni, akkor ez a megfelelő hely: nincsenek nevek, se szabályok, se színek, csak egy.

Nem a fekete, mint arra számítani lehetne. A fekete túlságosan behatároló. A fekete a mélység hiányát tételezi fel. De a kék kreatív, melankolikus. A kék a

lélek zenéje. És a klánunk színe, amely felöleli a gazemberség minden árnyalatát, a szentségtelen vágy minden ízét.

Mostanáig kicsi a közösség, kevesebb, mint egy tucát állandó látogatóval.

Ott van először is *nyusziolokapitány*, más néven Andy Scott New Yorkból. A kapitány blogja hatökör humor, pornográf fantazialás és dühödt kirohanások keveréke a bokszosok, a buzik, a retardált seggfejek, a kövérek, a keresztények és újabban a franciák ellen, de kétlem, hogy valaha is megölt volna bármit is.

A következő *chrysalisbaby*, más néven Chryssie Bateman Kaliforniából. Igazi fogyókúrabuzi: tizenkét éves kora óta fogyózik, és most százötven kiló. Kizárólag elvetemült csávókra bukik. Sosem tanul. Sosem fog. Aztán itt van *ClairDeLune*, a barátainak Clair Mitchell. Helybeli; a Malbryi Egyetemen kreatív önkifejezést tanít (ami megmagyarázza kissé fensőséges hangvételét és az irodalmi pszichohalandzsa iránti előszeretetét), és online írásoktatási csoportot vezet, valamint egy nagy létszámú rajongói oldalt egy bizonyos középkorú karakterszínésznek - nevezzük egyszerűen Angyal Kéknek -, akibe bele van zúgva. Angyal rendhagyó választás, egy kétes alakokra specializálódott színész, aki sérült figurákat, sorozatgyilkosokat és különféle más rosszfiús szerepeket vállal. Nem első vonalbeli, de az arcát biztos ismerik. Clair gyakran tesz fel róla képeket. Különös, de rám emlékeztet.

Köztünk van még *Toxic69*, azaz Stuart Dawson Leedsből. Egy motorbaleset miatt rokkant lett, és dühös életét online éli, ahol nem kell mások szárnalmát

elviselnie, meg a fife-i *tisztabirtoklas*⁹, aki él-hal a Warcraftért és a Second Life-ért, és eszébe sem jut, hogy a saját élete gyorsan, de biztosan elillan, valamint egy rakás leleselkedő és rendszertelenül felbukkanó - *JennyTricks*, *20asszamubomba*, *jezusamasodpilotam* meg a többiek akik a különféle bejegyzéseinkre a csodálattól a felháborodásig, a derűtől az istenkáromlásig figyelemelterelő kommenteket írnak.

És ne feledkezzünk meg *Albertine-ről* sem. Határozottan más, mint a többiek. A bejegyzései gyónás jellegűek, amit kimondottan ígéretesnek tartok; van bennük egy szemernyi veszélyesség, valami sötét érzelem, a stílusa kicsit hozzám hasonló. És itt lakik a Faluban, alig tizenkét utcányira...

Véletlen egybeesés?

Nem egészen. Természetesen őt is figyelem. Főként a bátyám halála óta. Nem rosszindulattal, csak kíváncsisággal, meg egy kis irigységgel. Olyan nyugodtnak tűnik. Olyan higgadtnak. Biztonságosan begubózik a maga kis világába, és nincs tudatában, hogy mi történik. Az online bejegyzései olyan bizalmasak, olyan nyíltak és olyan furcsán naivak, hogy az ember sosem hinné, hogy közülünk való - rossz a rosszak közül. Az ujjai úgy táncoltak a zongora billentyűin, mint a kis dervisek. Emlékszem rá, a szelíd hangjára, a nevére, aminek rózsaillesége volt.

Rilkével, a költővel egy rózsa végzett. Milyen *Sturm und Drang*-os! Egy túske megkarmolta, a seb aztán elfertőződött: mérgezett ajándék, ami egyre csak ad. Személy szerint nem találok vonzónak. Sokkal közelebbi rokonságot érzek az orchideák törzsével: a növényvilág

felforgatói, akik, ahol csak tudnak, alig észrevehetően és alattomosan csimpaszkodnak az életbe. A rózsza olyan hétköznapi a hánytató rágógumi-rózsaszín szírom fodraival, cselszövő illatával, egészségtelen leveleivel és alattomos kis tüskéivel, amelyek a szívbe szúr-
nak. ..

Beteg virág vagyok... 2

Mindazonáltal nem azok vagyunk-e mind?

2 Képes Géza fordítása.

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: január 28-a, hétfő, 23 óra 30 perc

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: szemlélődő

Zene: Radiohead: „Creep”

Szólítsanak csak BB-nek. A rendőrségen és a bankon kívül soha senki nem használja az igazi nevemet. Negyvenkét éves vagyok, százhetven centi, egérszürke hajú, kék szemű, és világeletemben Malbryban élek. Malbry, amit Mo:brinak kell ejteni. Már a szó is szárszagú. De szokatlanul érzékeny vagyok a szavakra, a hangzásukra és a zengésükre. Ezért nincs mára már akcentusom, és a gyerekkori dadogásomat is kinőttem. Malbryban a meghatározó trend az eltúlzott magánhangzók és a durva zárhangok, amelyek minden szót piszkos ragyogással vonnak be. Folyton ezeket hallani a lakótelepen: hátrasimított hajú tinédzser lányok, akik műanyag eperszínű *Szjjáááá*kat kiabálnak. A fiúk kevésbé tisztán beszélnek: amikor elmegyek előttük, a *buzi* vagy a *lúzer* szót formálják kissé mutáló hangon, ami világos sörtől és iskolai öltöző veritékszagától jódlizik és bömböl. Többnyire meg sem hallom őket. Az életem egy állandó filmzenére folyik, ami az iPodomból árad, amelyre több mint húszezer számot és negyvenkét zenei listát töltöttem fel, az életem

minden évére egyet, mindegyiket egy bizonyos témakörben...

Buzi. Azért mondják, mert azt hiszik, fáj majd. Az ő világukban buzinak lenni kétségkívül a legrosszabb sors. Számomra viszont éppen az ellenkezője. A legrosszabb sors olyanná válni, mint ők: túl hamar megdőlni, munkanélküli-segélyen élni, rászokni a sörre és az olcsó cigarettára, olyan gyerekeket csinálni, akik pontosan olyanok lesznek, mint ők, mert ha van, ami-ben jók, akkor az a szaporodás - nem élnek sokáig, de istenemre mondom, rendkívül termékenyek! és attól, hogy egyikre sem vágyom, buzi lettem a szemükben...

A valóság viszont az, hogy nagyon is hétköznapi vagyok. A szemem a legszebb vonásom, bár nem mindeki kedveli fagyos pillantását. A többi tekintetében egyáltalán nem vagyok feltűnő. Jó, hogy nem hívom fel magamra a figyelmet. Nem beszélek sokat, és csakis akkor, ha feltétlenül szükséges. Ezen a helyen csak így lehet életben maradni: ha szigorúan őrködöm a magánéletem felett. Malbry ugyanis olyan hely, ahol bőségesen tenyészik a titok, a pletyka és a szóbeszéd, és rendkívül gondosan kell kerülnöm a számomra előny-telen figyelemfelkeltést.

Nem mintha szörnyű hely volna. A régi Falu kimon-dottan szép a durván megmunkált yorki kövekből rakott kis házaival, a templommal és a rövid üzletsorral. Ritkán fordul elő balhé, kivéve talán szombaton este, amikor a srácok a templom előtt lógnak, míg a szüleik a főutca végében levő kocsmába mennek, a kínai elviteles étteremben sült krumplit vesznek, és a csomagolópapírt a sövénybe nyomják.

Nyugatra van az a negyed, amelyet mama a Millio-
mos köznek nevez: egy fasor nagy kőházakkal, amiket
az út felől fák takarnak el. Magas kémények, négyke-
rék-meghajtású kocsik, távirányítós kapuk. A gazda-
gokon túl van a St. Oswald, a magán-fiúgimnázium a
három és fél méteres falával és a címerpajzsos kapujá-
val. Keletre található a Vörös Város téglá sorházai,
ahol anyám született, nyugatra meg a Fehér Város, csu-
pa fagyai és kavicsos vakolat. Nem olyan úri környék,
mint a Falu, bár megtanultam elkerülni a veszélyes
helyeket. Itt van a mi házunk is, a nagy lakótelep szé-
lén. Kis füves négyszög, egy virágágyás, egy sövény,
hogy távol tartsa a szomszédokat. Ebben a házban
születtem, és alig változott benne bármi is.

Van azonban néhány különleges kiváltságom. Kék
Peugeot 307-sel járok, ami anyám nevéen van. Van egy
könyvespolcokkal teli dolgozószobám, egy iPod-hifi
berendezésem, egy számítógépem, és az egyik falat
csak CD-k töltik meg. Orchideagyűjteményem is van, a
többség persze csak hibrid, de egy-két ritka *Zygopeta-
lám* is akad, amelyeknek a neve a dél-amerikai esőer-
dőik illatát árasztja, onnan származnak, és döbbenetes a
színük: káprázatos priaposzi zöld és foltos savas pil-
langókék, amit egyetlen tengerészeti térkép sem tudna
reprodukálni. Az alagsorban van egy sötétkamrá, a-
hol a fényképeket hívom elő. Itt persze nem teszem
őket közszemlére. De szívesen eljátszom a gondolattal,
hogy van hozzá érzékem.

Hétköznaponként hajnali ötkor, öltönyben, kék
csíkos ingben, a kezemben aktatáskával a Malbryi
Kórházban blokkolok, vagy legalábbis majdnem mos-

tanáig ezt tettem. Anyám végtelenül büszke arra, hogy a fia a munkahelyén öltönyt visel. Az, hogy a munkahelyemen *mit* csinállok, sokkal kevésbé fontos neki. Egyedülálló, heteroszexuális, finom beszédű vagyok, és ha egy olyan tévédráma szerint néznének, amit *Clair DeLune* szeret, a feddhetetlen életvitelem és a makulátlan hírem valószínűleg az első számú gyanúsítottá léptetnének elő.

A való életben azonban csak a gyerekeknek szürok szemet, ugyanis bárkit, aki még mindig az anyjával él, vagy pedofilnak, vagy homokosnak tartanak. De még ez a feltételezés is inkább megszokásból, mint valódi hitből táplálkozik. Ha tényleg veszélyesnek tartanának, másképpen viselkednének. Még akkor is, amikor meghalt az iskolás fiú, aki a St. Oswaldba járt - az otthonhoz ilyen közel -, senkinek még csak meg sem fordult a fejében, hogy érdemes lenne kicsit utánam nyomozni.

Mi sem természetesebb, hogy felkeltette a kíváncsiságomat. Egy gyilkosság mindig érdekes. Egyébként is akkor már kezdtem elsajátítani a mesterségemet, és tudtam, hogy hasznát veszem minden információnak vagy ötletnek, ami az utamba kerül. Mindig is nagyra értékeltem a takaros, szép gyilkosságokat. Nem mintha sok volna, amit érdemes ebbe a kategóriába sorolni.

A gyilkosok többsége kiszámítható, a gyilkosságok jórészt zűrösek és elcsépeltek. Nem gondolják, hogy már önmagában az is bűn, hogy az élet elvételének nagyszerű aktusa ennyire megszokottá, a művészi tökélytől ennyire mentessé vált?

A képzeletben nincs olyan, hogy tökéletes gyilkosság. A filmekben a rosszfiú - aki szinte mindig zseniális és karizmatikus - elkerülhetetlenül elkövet egy fatális hibát. Elsiklik a részletek felett. Nem tud ellenállni a kérkedés kísértésének, vagy elveszti a fejét, esetleg valami ironikus gyarlóság áldozatává válik. Bármilyen sötét is a cukormáz, a filmekben a vaníliabelső mindig átsejlik: boldog befejezés az arra érdemeseknek, a rosszfiúknak börtön, szívlövés, vagy, ami még jobb: egy drámaian kielégítő, bár statisztikailag valószínűtlen zuhanás egy magas épület tetejéről, amivel megszabadítják az államot a büntetés terhétől, a hőst pedig attól a büntudattól, ami azzal jár, ha neki magának kell agyonlőnie a gazfickót.

Nos, véletlenül tudom, hogy ez nem igaz, mint ahogy azt is, hogy a gyilkosok jobbára nem zseniálisak, nem is karizmatikusak, hanem sokszor a normálisnál is átlagosabbak és meglehetősen unalmasak, és a rendőrséget úgy maga alá temeti a papírmunka, hogy a legegyszerűbb gyilkosságok - a késelések, a lövöldözések, az eldurvult kézitusák, a bűncselekmények, amelyek elkövetői, ha egyáltalán elhagyják is a helyszínt, a legközelebbi kocsmában elkaphatók – átcsúsznak a rendszer lyukain.

Ha úgy tetszik, nevezzenek romantikusnak, de valóban hiszek a tökéletes gyilkosságban. Az igaz szerelemhez hasonlóan itt is minden az időzítésen és a türelmen múlik; meg kell őriznünk a hitünket, nem szabad elvesztenünk a reményt, carpingolnunk kell a *diemet*, meg kell ragadnunk a napot...

Az érdeklődésem így vezetett ide, a *rosszfiukrock* magányos révéhez. Ártalmatlan érdeklődés, eleinte legalábbis, bár egyhamar értékelni kezdtem az egyéb lehetőségeket is. És kezdetben csak a kíváncsiság hajtott: eszközöt láttam benne, hogy észrevétlenül megfigyelhetek másokat, felfedezhetem a magamén - Malbry városa, a Falu és az Alvég lópája által határolt keskeny háromszögön - kívüli világot, amelyen túlra sosem mertem törekedni. Az internet - millió térképével - olyan idegen volt számomra, mint a Jupiter, és mégis... egy nap egyszerűen *ott voltam*, szinte véletlenül kötöttem ki, mint egy hajótörött, aki lassan ébredező tudatossággal szemléli a változó tájat. Lám, *ez az*, ahova igazán tartozom, gondoltam. *Ez lesz* a nagy menekülésem Malbry- ból, az életemből, anyámtól.

Az *anyám*. Hogy zeng! Az *anya* nehéz szó, olyan áthatolhatatlan a bonyolult asszociációk miatt, ahogy alig látom. A színe néha Szűz-kék, mint a Mária-szobrok színe, vagy szürke, mint az ágy alatti pormacsákáké, amiket akkor láttam, amikor gyerekkoromban elrejtöttem az ágy alatt, vagy zöld, mint a piaci standok posztója, és bizonytalanság- meg veszteségszaga van, és pépessé rohadt, fekete banán, só, vér és emlék bűze...

Az *anyám*. Gloria Winter. Ő az oka, hogy még mindig itt vagyok, ennyi éven át Malbryban ragadtam, mint egy kivehetetlenül a cserépbe szorult növény, ami képtelen fejlődni. Vele maradtam. Mint minden más. A szomszédokat leszámítva semmi sem változott: a három hálószobás ház, az Axminster szőnyeg, az éme-

lyító tapéta, az aranykeretes tükör a konyhában, ami a vakolatban támadt lyukat takarja, a *Kínai lány* fakó nyomata, a kandallópárkányon a lakkváza, a kutyák.

Azok a kutyák... A visszataszító porcelánkutyák.

Eleve szenvedés volt, ami azóta teljesen elhatalmasodott rajta. Most már mindenütt kutyák vannak: spánielek, farkaskutyák, csivavák, borzerek, Yorkshire terrierek (anyám kedvencei). Vannak zenélő kutyák, kutyákról készült portrék, embereknek öltöztetett kutyák, lelkesen nyelvüket lógató és ugrándozó, figyelmesen ülő, néma könyörgéssel a mancsukat felemelő kutyák, kutyák kis rózsaszín masnival a fejükön.

Egyszer kiskoromban eltörtem egyet, és anyám - bár tagadtam, hogy én tettem volna - villanydróttal megvert. Még most is gyűlölöm azokat a kutyákat. Anyám is tudja, de - ahogy iszonyatos, kislányos tartózkodással mondani szokta - ők a kisbabái, és különben sem szokott panaszkodni a fent tartott utálatos dolgaimra, mondja.

Nem mintha akár sejtelve volna arról, mit művelek. Sértetlen a magánéletem: saját szobáim vannak, az ajtókon mindenütt zár, és anyám egyikbe sem léphet be. Az átalakított padlástér és a dolgozószoba, a fürdőszoba, a háló és a pincében a sötétkamra. A könyveimmel, a zenei listáimmal, az online barátaimmal otthont teremtettem itt magamnak, míg anyám a szalonban tölti a napjait, dohányzik, keresztrejtvényt fejt, port töröl és napközben tévét néz...

Szalon. Mindig is utáltam ezt a szót a hamis, középosztálybeli felhangjaival, citrusillatú légfrissítő bűzével. De most a kifakult nyomott kartonhuzattal, a porcelánkutyáival és a kétségbeesése gyomorforgató bűzével még jobban utálok. Természetesen nem hagyhattam itt mamát. Elejétől fogva tudta, ahogy azt is, hogy a döntése, hogy itt marad, röghöz köt, hozzáláncol, a foglyává, a rabszolgájává tesz. És kötelességtudó fia vagyok. Gondoskodom róla, hogy a kertje mindig takaros legyen. Vigyázok, hogy beszedje a gyógyszereit. Elviszem kocsival a salsaóráira (mama vezet, de jobban szereti, ha én viszem). És néha, amikor nincs ott, álmodozom...

Anyám az ellentétek és az ellentmondások különös keveréke. A Marlboro tönkretette a szaglását, mégis mindig a Guerlain L'Heure Bleue-jét fújja magára. Utálja a regényeket, de imád szótárakat és enciklopédiákat olvasni. Készítelt vesz a Marks & Spencernél, de a városban levő piacon veszi a zöldséget és a gyümölcsöt, és mindig a legolcsóbbat, ami ütődött, sérült, túlérlett vagy már kidobásra ítélt.

Hetente kétszer, ha esik, ha fúj - még Nigel halálának hetében is ruhába bújik, magas sarkú cipőt húz, és kocsival elviszem a Malbryi Egyetemen tartott salsaórájára, ami után a barátnőivel találkozik, és megisznak valami különleges teát vagy egy pohár Sauvignon Blanc-t, és azon a korcs hangján beszél rólam és a kórházban végzett munkámról, ahol - szerinte - nélkülözhetetlen vagyok, és nap mint nap életeket mentek. Nyolckor érte megyek, bár csak ötpercre lakunk a

buszmegállótól. A lakótelepről azok a zsidányok, szokta mondani. *Észbe sem kapsz, és már beléd is vágják a kést.*

Talán okkal elővigyázatos. A családunk tagjait szokatlanul gyakran éri baleset. Mégis sajnálom azt a vagányt, aki beleköt az anyámba. Az anyám tudja, hogyan védje meg magát. Még ma, hatvankilenc évesen is olyan pengeéles, hogy könnyen fakaszt vért. Mi több, tudja, hogy vágjon vissza bárkinek, aki fenyeget minket. Talán kicsit kifinomultabban, mint a villanydrót idején, de Gloria Wintert nem jó magunkra haragítani. Ezt már kiskoromban megtanultam. Ha másban nem is, ebben koravén tanítvány voltam. Nem olyan eszes, mint Emily White, a vak kislány, akinek története az életem jelentős részére kihatással volt, de azért elég okos, hogy életben maradjak, amikor ez egyik testvéremnek sem sikerült.

Mindazonáltal nincs-e már vége ennek az egésznek? Emily White már rég halott, kesergő hangját elhallgattatták, leveleit elégették, az elmosódott, vakuval készült fényképei az Udvarház titkos fiókjában és könyvespolcain pöndörödnek. És még ha nem volna is így, a sajtó már majdnem megfélekedett róla. Van más, ami miatt lamentálhatnak, vannak újabb botrányok, amiket rögeszmésen előráncigálhatnak. Egy kislány húsz évvel ezelőtti eltűnése már nem ok arra, hogy aggodalmat keltsen a nyilvánosságban. Az emberek továbbléptek. Elfelejtették. Ideje, hogy én is ezt tegyem.

A gond csak az, hogy semminek sincs vége. Ha anyám valaha is megtanított valamire, akkor az a következő: semminek sincs soha igazán vége. A sors ravaszul

törekszik középre, mint egy gombolyagban a szál. Körbe-körbe tekeredik, újra meg újra keresztezi egymást, míg végül csaknem láthatatlanná válik az évek szövevénye alatt. De a rejtőzködés még nem elég. Valaki mindig rajtakaphat minket. Valaki mindig les ránk. Ha csak egy másodpercre is megfélelkezünk az elővigyázatosságról, máris... *bumm!* Az egész a kópunkbe robban.

Ott van például az a düftinkabátos lány, aki úgy néz ki, mint a mesebeli Piroska. Rózsás arc. Csak úgy árad belőle az ártatlanság. Hinné-e bárki, hogy nem az, akinek látszik? Hogy az ártatlanság köntöse alatt egy ragadozó szíve dobog? Ha valaki ránéz, eszébe jutna-e, hogy elveheti mások életét?

Ugye, nem? Hát nem árt ezen elgondolkozni.

De velem semmi sem történhet. Körültekintően végiggondoltam mindent. És amikor ez levegőbe repül - hisz tudjuk, hogy így kell történnie -, *kekszemufiu* a világ túlsó végén lesz, egy tengerparton ül az árnyékban, a hullámokat hallgatja és a fent köröző sirályokat nézi...

De ez még a jövő zenéje, nem? Most más kérdések foglalkoztatnak. Azt hiszem, elérkezett az ideje egy újabb fikciónak. Jobban szeretem magamat képzeletbeli figuraként. Az egyes szám harmadik személyben történő megszólalás megadja a három lépés távolságot, mondja Clair; hatalmat ad, hogy azt mondjak, amit akarok. És kellemes dolog a hallgatóság. Még egy gyilkos is szereti, ha dicsérik. Talán ezért írom le ezeket. Bizonyosan nem a gyónás kényszere hajt. De beismérem, hogy megdobbán a szívem, valahányszor valaki

kommentet küld, még Chryssie vagy a *kapitány* is, akik akkor sem ismernének fel egy zsenit, ha kibökné a szemüket.

Néha Kacor királynak hiszem magam, aki egy sereg egér fölött uralkodik: félig-meddig mint ragadozó, akinek ugyanakkor szüksége van a bálványozó hangokra. Tudják, az egész a helyeslés körül forog, és amikor reggel bejelentkezem, és látom a rám váró üzenetek sorát, a látvány képtelenül megvigasztal...

Lúzerek, áldozatok, paraziták, és mégsem állom meg, hogy ne gyűjtsem őket, ahogy az orchideákat, ahogy egykor az iszkoló kis állatokat gyűjtöttem a kék vödrömbe a tengerparton, ahogy egykor engem is gyűjtöttek.

Igen. Eljött az ideje egy újabb gyilkosságnak. Egy nyilvános bejegyzésnek a WeJayemen, hogy a magánmerengéseimet ellensúlyozzam. Még ennél is jobb egy *gyilkos*. Mert bár azt mondom, hogy ő...

Mind jól tudjuk, hogy ez az egész *rólam* szól.

A kekszemufiu webnaplója, a	
rosszfiukrock@webjournal.com-on	
Bejegyzés: <i>január 29-e, kedd, 3 óra 56 perc</i>	
Hozzáférés: <i>nyilvános</i>	
Hangulat: <i>beteg</i>	
Zene: <i>Nick Lowe: „The Beast in Me”</i>	

A legtöbb baleset otthon történik. Jól tudja, hiszen gyerekkorában sok időt töltött azzal, hogy elkerülje, ami potenciálisan kárt tehet benne. A játszótéren a hintákat és a ringliszikeket, a széleken a szétszóródott fenyőtűket. A halastavat, amelynek iszapos partján könnyen megcsúszhat egy kisfiú, hogy a hínáros mélyben lelje halálát. A biciklit, amelyről az aszfalra zuhanhat, és lenyúzhatja a bőrt a tenyeréről és a térdéről, vagy ha rosszabbul jár, a busz kerekei alá eshet, hogy az lenyúzza róla a bőrt, mint egy narancsról a héját, és darabokra tépve hagyja az úton. A többi gyereket, akik nem értik, mennyire különleges, mennyire érzékeny;

a komisz fiúkat, akik orrba vágják, a komisz lányokat, akik összetörik a szívét...

Olyan könnyen történhet valakivel baleset.

Ezért, ha bármit is megtanult mostanra, akkor pontosan azt, hogyan okozzon balesetet. Esetleg egy karambolt, vagy a lépcsőről leesve hogyan szegje valaki a nyakát, vagy egyszerűen csak egy otthoni, elektromos vezeték okozta tüzet. De hogyan idézhetünk elő - természetesen halálos - balesetet, amikor az illető nem vezet autót, nem úz veszélyes sportokat, és a „rúgjunk ki a hámból ma este” azt jelenti számára, hogy a barátjával beugrik a városba (soha nem bemegy, csak „beugrik”) egy kis pletykálkodásra és borozásra?

Nem a tettől tart. Tudja, hogy gyanúba keveredik, bármilyen véletlenszerűnek tűnjön is az eset, és válasszolnia kell nekik, az ártatlanságát kell hangsúlyoznia, meg kell győznie őket, hogy nem az ő hibája...

Ezért kell időben, gondosan, előre terveznie. Nincs hibahatár. Tudja, hogy a gyilkosság sok tekintetben hasonlít a szexre: egyesek tudják, hogy nem szabad elsietni, tudják, hogyan élvezzék a csábítás, az elutasítás, a kibékülés szertartását, a bizonytalanság örömét, az üldözés izgalmát. De a többség csak szeretne túlesni rajta, és amilyen gyorsan csak tehetik, szabadulni akarnak a kényszerítő szükséglettől, minél távolabb akarnak kerülni a bizalmas kapcsolat borzalmaitól, és át akarják élni a mindennekfeletti megkönnyebbülést.

A nagy szeretők tudják, hogy a lényeg nem ebben rejlik.

A nagy gyilkosok is.

Nem mintha nagy gyilkosnak tartaná magát. Csak nagyravágyó amatőrnek. Fix eljárásmód nélküli, ismeretlen művésznek tekinti magát, akinek még ki kell alakítania az egyéni stílusát. Egy művész vagy egy gyilkos számára talán ez az egyik legnehezebb feladat. Más önigenlési cselekedetekhez hasonlóan ehhez is óriási magabiztosság szükséges. És egyelőre még kezdőnek tartja magát; bátortalannak, bizonytalannak, a képességeit védelmezőnek, és nem meri kiadni magát. Ennek ellenére sebezhető, visszariadó, és nem csak magától a cselekedettől, de a fogadtatásától is, amit esetleg el kell viselnie, az emberektől, akik elkerülhetetlenül ítélkeznek, megvetik és féltreértik...

És természetesen őt is gyűlöli. Másképp sosem tervezte volna: nem dosztojevszkiji gyilkos, aki találomra és meggondolatlanul csap le. Olyan vadul gyűlöli, amit még semmi iránt sem táplált, a szenvedély úgy fakad fel benne, mint a vér, és keserű, kék hullám hátán sodorja magával...

Eltöpreng azon, milyen lenne. Ha egyszer s mindenkorra megszabadulhatna tőle, a jelenléttől, ami beburkolja. Ha megszabadulhatna a hangjától, az arcától, a módszereitől. De fél, és még sosem próbálta, ezért körültekintően tervezi a tettet, a szabályok szerint választja ki az alanyt (nem hajlandó az *áldozat* szót használni), és azzal a választékossággal és precizitással készül fel, ami minden tevékenységében megnyilvánul...

Baleset. Csak ennyi volt.

Nagyon szerencsétlen baleset.

Jól tudja, hogy ahhoz, hogy a határokat túllépjük, előbb meg kell tanulnunk a szabályokat követni. Egy ilyen tett megközelítésénél gyakorolnunk kell, a művészetünket hitványabb célpontokon kell tökéletesítenünk, ahogy a szobrász is előbb agyagból formázza a művét, és elhajít mindent, ami nem tökéletes, majd addig kísérletezik, amíg a kívánt eredményt el nem éri, és csak azután lát neki a remekműnek. Naivitás lenne nagy eredményt várni az első próbálkozástól, mondja magának. Első ízben a művészet a szexhez hasonlóan gyakran darabos, nehézkes és kínos. Erre felkészült. A célja csupán az, hogy ne kapják el. Balesetnek kell lennie, és az alanyhoz fűződő kapcsolatának, bár valóságos, de elég távolinak kell lennie, hogy akadályt gördítsen azok elé, akik majd keresni fogják.

Ugye látják, hogy gyilkosként gondolkodik. Érzi a szívében a tett varázserejét. Sosem tenne kárt olyasvalakiben, aki nem érdemli meg a halált. Lehet, hogy rossz ember, de nem tisztességtelen. Nem is degenerált. Nem válik belőle közönséges, erőszakosan támadó, meggondolatlan, mocskos, lelkipurdalástól gyötört gyilkos. Sokan hiába veszítik el az életüket, de az ő esetében legalább lesz ok, rend és, igen, valamiféle igazságosztás is. Egy parazitával kevesebb lesz a földön, amitől az jobb helyé válik.

Lentről fülsértő kiáltás zavarja meg a képzelet csapongását. Bosszantó bűntudat szalad át rajta. Az anyja jóformán soha nem jön fel a szobájába.

Egyébként is, minek kapaszkodna fel a lépcsőn, amikor tudja, hogy kiabálással is lehívhatja?

- Ki van ott? - rikoltja.

- Senki, mama.

- Zajt hallottam.

- A gépen dolgozom.

- A képzeletbeli barátaiddal beszélgetsz!

Képzeletbeli barátok. Hát ez jó, mama.

Mama. A hang, amit egy baba ad ki, a rosszullét, az ágyban fekvés hangja, a gyöngge, tejszagú, tehetetlen hang, amitől olyan síkíthatnékja támad.

- Akkor gyere le. Ideje meginnod az italodat.

- Várj, mindjárt lent vagyok.

Anyagyilkos. Anya. Közös töről fakadó szavak. Mátriárka. Anyagyilkosság. Parazita. Apagyilkosság, a paraziták elpusztítása. Mind kék árnyalatú, mint a takaró kékje, amit az anyja köréje túrt, amikor még kicsi volt, s aminek éter és forró tej illata volt...

Aludj jól, álmodj szépeket...

Minden kisleány szereti a mamáját, gondolja. És az anyja is annyira szereti! *Úgy szeretlek, majd' megeszlek, BB!* És talán meg is teszi, hiszen a fiú úgy érzi, hogy az anyja lenyeli, mintha valami lassan, de kérlelhetetlenül és elkerülhetetlenül szívna be a szörnyeteg gyomrába...

Lenyeli. Az anyanyelvén a hangalakja azonos a fecskével. Kék szó. Délre vándorló madár, aki elrepül a kékségbe. Tengerillat, sós íz, és erről megint eszébe jut az a vödör, a szegény, csapdába esett, ide-oda iszkoló állatkák, amik lassan kínhalált szenvednek a napon...

Büszke rá, mondja a mamája, büszke a munkájára, az intellektusára, a képességére. Az angol *gift*, képesség, ajándék szó németül mérget jelent. Vigyázzunk az

ajándékot hozó németekkel. Vigyázzunk a délre repülő fecskékkel. Délre, az álmai szigeteire, az Azori-, a Galápagos-szigetekre, Tahitire, Hawaiiira...

Hawaii. Awayyy. A mentális térképe legdélebbi csücske, ami idegen fűszerektől illatozik. Persze még sosem járt ott, de szereti a szó altatódalra emlékeztető dallamát, a szót, ami nevetést idéz. Fehér homok, pálmafák, kék ég, amelyen habos, jó időt hozó felhők úsznak. Jázminillat. Színes szárongot viselő csinos lányok, virággal a hajukban...

De valójában tisztában van vele, hogy sosem fog délre repülni. Az anyja - bármilyen ambiciózus is - sosem szeretett utazni. Szereti a maga kis világát, a fantáziája csapongásait, az életet, amit darabonként véssett ki számukra a külvárosi lét sziklájából. Tudja, hogy az anyja sosem megy el innen; görcsösen kapaszkodik bele, az utolsó fiába. Úgy csimpaszkodik bele, mint egy kacsakagyló, egy parazita...

- Hé! - kiabál fel az anyja letről. - Lejössz vagy sem? Mintha azt mondtad volna, hogy lejössz!

- Igen, máris jövök, mama.

Hogyne jönnék. Mindig engedelmeskedem. Mernék-e valaha is hazudni?

És ahogy lemegy a szalonba, alámerül a kétségbeesésbe: a szalon olcsó, gyümölcsillatú légfrissítőtől bűzlik, grapefruit- vagy mandarinillata van, és olyan érzés, mintha egy hatalmas, bűzös, haldokló állat, egy dinoszaurusz vagy egy partra vetett kék bálna gyomrába érkezne. És a szintetikus citrusillattól kis híján öklendeznie kell...

- Gyere be. Itt az italod.

Az anyja a teakonyhában ül, karját összefonta a mellén, a magas sarkú cipőből tevepúpszerűen buggyan ki a lábfeje. A fia egy pillanatra meglepődik - ahogy más-kor is hogy milyen kicsi. Ki tudja, miért, de nagyobb-nak képzei, pedig a kezét leszámítva jóval kisebb nála, a keze viszont meglepően nagy a madárcsontú testéhez képest, és a bütykei nem csupán az ízületi gyulladástól duzzadtak meg, hanem a gyűrűktől is, amiket az évek során gyűjtött: az aranypénzes gyűrűtől, a sok kis brillel kirakottól, a Campari-színű turmalintól, a fényesre csiszolt malachittói és az aranykeretbe foglalt, lapos, kék zafírtól.

A hangja egyszerre törékeny és szokatlanul átható. - Borzalmasan nézel ki, BB - jelenti ki. - Ugye, nem bujkál benned valami! - A *bujkált* gyanakodva ejti ki, mintha a fia maga idézte volna elő a betegségét.

- Nem aludtam jól - válaszolja.
- Meg kell innod a vitaminkoktétodat.
- Jól vagyok, mama.
- Jót tesz, hidd el. Gyerünk, hajtsd fel. Tudod, mi lesz, ha nem teszed.

És megissza, ahogy mindig, az íze mocskos és rohadt, mintha egyenlő arányban kevert romlott gyümölcsből és szarból volna. És az anyja sötét szeméből rettenetes gyengédség süt, és gyöngéden arcon csókolja. A parfümje - L'Heure Bleue - felhőként lengi körül.

- Feküdj vissza egy kicsit. Aludj, mielőtt este elmész. Agyondolgoztatnak a kórházban, disznóság, hogy ezt büntetlenül megtehetik...

És most már *tényleg* rosszul érzi magát, és arra gondol, talán *tényleg* lefekszik, és a fejére húzza a takarót, mert ennél a fullasztó gyöngédségnél valóban nincs rosszabb...

- Látod? - mondja az anyja. - Mama tudja a legjobban.

Ma-ma. Ma-sztiff. Ma-sztodon. A fejében szavak keringenek, mint vérre gyülekező piranhák. Fáj a feje, de már jól tudja, hogy később sokkal jobban fog; a dolgok szélét máris szivárványfüzér díszíti, ami a következő percekben kivirágzik és felduzzad, és pontosan a bal szeme mögött kést dőf az agyába...

- Biztos, hogy jól vagy? - faggatja az anyja. - Ne üljek az ágyad szélére?

- Nem. - A fájdalom önmagában is elég rossz, gondolja, az anyja jelenléte csak rontana rajta. Kényszerezett mosolyra húzza a száját. - Csak egy kis alvásra van szükségem. Egy-két óra, és helyrerázódom.

Aztán sarkon fordul és a korlátba kapaszkodva felmegy, a hirtelen rátámadó fájdalomban elvész a vitaminkóttól mocskos íze, és majdnem elesik, de aztán valahogy visszanyeri az egyensúlyát, mert tudja, hogy ha elesik, akkor az anyja feljön, és órákig vagy akár napokig ül majd az ágya mellett, addig, amíg ez a borzalmas fejfájás tart...

Vetetlen ágyára zuhan. Nincs menekvés, mondja magának. Ez az ítélet. Bűnös. És most be kell vennie a gyógyszerét, ahogy élete minden napján tette, a gyógyszer, ami kikúrálja a rossz gondolatokból, abból, ami a lelke mélyén rejtőzik...

Aludj jól, álmodj szépeket.

Szép álmokat, kekszemufiu.

Kommentek
<i>chrysalisbaby: hű, ez nagyon klassz</i>
<i>JennyTricks: (törölt bejegyzés)</i>
<i>ClairDeLune: Nagyon izgalmas, kekszemufiu. Szerinted a valóságos belső dialógusodat vetíted ki, vagy egy jellemportrét írsz, amit egy későbbi ponton tovább akarsz vinni? Bármelyik legyen is, szívesen olvasnám tovább!</i>
<i>JennyTricks: (törölt bejegyzés)</i>

A **kekszemufiu** webnaplója

Bejegyzés: január 29-e, kedd, 22 óra 40 perc

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: vitriolos

Zene: Voltaire: „When You're Evil”

A tökéletes bűncselekmény négy fázisban zajlik le. Az első fázis: a célpont kiválasztása. A második fázis: a célpont szokásos napi tevékenységének megfigyelése. A harmadik fázis: a beszivárgás. A negyedik fázis: a tett.

Egyelőre persze nincs ok a kapkodásra. *Kekszemufiu* még csak a második fázis elején tart. A célpont most még csak elmegy a ház előtt, a hideg ellen felhajtott gallérú, élénkpiros kabátjában. A piros persze nem az ő színe, de nem is várom el, hogy tudjon erről. Nem tudja, mennyire szeretem figyelni: megfigyelni a ruhája részleteit, ahogy a szél belekap a hajába, ahogy a lány szinte észrevehetetlen érintésekkel jelzi az előrehaladását. A keze végigsimítja ezt a falat, ott hozzáér a tiszafasövényhez, megáll, hogy az arcát az udvaron játszó iskolás gyerekek hangja felé fordítsa. A tél lekopaszította a fákat, és száraz napokon a láb alatt ropogó leveleknek még mindig enyhe petárdailatuk van. Tudom, hogy ő is ezt gondolja, tudom, hogy szeret a parkban sétálni, szereti a fasorokat, a fallal körülvett kerteket, szereti a

csupasz fák önmagukat csitító susogását hallgatni. Ismerem, hogy fordítja az arcát az ég felé, hogy nyitja ki a száját, hogy felfogja az esőcseppeket. Ismerem az óvatlan arckifejezését, ahogy megrándul a szája, amikor feldúlt, tudom, hogy tartja a fejét, amikor hallgatódik, és hogyan szimatol félrefordított arccal a levegőbe egy illat után.

Kivált az illatokra figyel fel: hosszan elidőzik a pékség előtt. Lehunytt szemmel szeret álldogálni az ajtónál, és elcsípi a meleg kenyér illatát. Bárcsak nyíltan beszélgethetnék vele, de mama kémei mindenütt ott vannak, figyelnek, jelentenek, kérdezősködnék...

Közjük tartozik Eleanor Vine, aki ma este benézett hozzánk. Színleg azért, hogy mamát ellenőrizze, de valójában felőlem akart kérdezősködni, a bátyám halála miatti bánat vagy büntudat nyomait kereste rajtam, ki akarta szaglászni, hogy mi történik itthon, és közben fel akarta csipegetni a hírmorzsákat.

Minden Faluban van egy. Egy jótét lélek. Egy minden lében kanál. Akihez a többiek fordulnak, ha információra van szükségük. Eleanor Vine Malbry fogadatlan prókátora, aki jelenleg az anyám sleppjét alkotó káros triumvirátus egyik tagja. Azt hiszem, kiváltságosnak kellene tartanom magam. Mrs. Vine ritkán megy el otthonról, a világot tüllfüggönyén át vizslatja, és néha leereszkedik, és makulátlan szentélyében látja vendégül kekszre, teára és vitriolra a többieket. Van egy Terri nevű unokahúga, aki az írásterápia csoportomba jár. Mrs. Vine szerint Terri és én elbűvölő párt alkotnánk. Szerintem Mrs. Vine még elbűvölőbb tetem lenne.

Ma csak úgy csöpög a kedvességtől. - Kimerültnek látszik, BB - mondja lehalkított hangon, ahogyan egy beteghez szokás beszélni. - Remélem, nem hanyagolja el magát!

A Faluban köztudott, hogy Eleanor Vine hipochonder: húszféle tablettát szed, és örökösen fertőtleníti. Mama húsz évvel ezelőtt Mrs. Vine-nál takarított; Eleanor most magának tartja fenn ezt a kiváltságot, és gyakran lehet a konyhaablakon át látni - Marigold kesztyűk készenlétben! ahogy vékony, elszíntelenedett arcán öröm és szorongás keverékével a konyhaasztalon álló metszettüveg-tálban levő gyümölcsöket fényesíti.

Az iPodom egy dalt játszott a legfrissebb zenei listámról. A fülhallgatóból Voltaire sötéten szatirikus hangja egy cigány hegedűszóló melankolikus ellenpontja mellett a bűn különféle erőnyeit taglalta.

Oly könnyű, ha gonosz vagy.

Látod, ez az élet...

Az Ördög megbillenti előttem a kalapját

- Jól vagyok, Mrs. Vine - válaszoltam.
- Nem bujkál magában valami?
- Még nátha sem - ráztam a fejemet.
- Mert a gyász, tudja, okozhat ilyesmit! Az öreg Mr. Marshall négy héttel azután, hogy szegény felesége elhunyt, tüdőgyulladást kapott. Meg is halt, mielőtt felállították volna a sírkövet. Az *Examiner* kettős tragédiának nevezte. Mosolyognom kellett az ötleten, hogy Nigel után halok.
- Úgy hallom, hiányolták a csoportban.

Ez letörölte az arcomról a mosolyt.

- Igen? És ki mondta?

- Beszélnek ezt-azt - felelte.

Meghiszem azt. Kártékony, vén tehén. Kétségtelenül mama megbízásából kémkedik utánam. És most Terrinek köszönhetően is, aki az írásterápia csoportomban, paraziták és pszichikai esetek kis körében a beépített kém, akikkel - látszólagos bizalmassággal - megosztom nyugtalan életem részleteit.

- Szórakozott voltam - feleltem.

Együtt érző pillantást vetett rám.

- Tudom. Nehéz lehet. És Gloria? Jól van? - Körül nézett a szalonban, s éberren lesett bármilyen árulkodó jelet - a kandallópárkányon egy porfoltot, vagy egy porszemet mama porcelánkutya-gyűjteményén -, ami azt jelentené, hogy mama összeroppant.

- Tudja, milyen. Megvan.

- Hoztam neki valami apróságot - nyújtott át egy papírzacskót. - Ezt használom, amikor nem érzem jól magam. - Savanyú mosollyal nézett rám. - Úgy fest, magának is elkelne. Verekedett vagy ilyesmi?

- Kicsoda? Én? - ráztam meg a fejem.

- Hát persze hogy nem - bólintott Eleanor.

Hát persze hogy nem. Mintha elképzelhető volna az ilyesmi. Mintha Glória Winter fia valaha is verekedésbe keveredhetne. Mindenki azt hiszi, hogy ismer. Mindenki szaktekintély. És mindig kellemetlen belegondolnom, hogy ő is, akárcsak mama, a tizedét sem hinné el, hogy mire vagyok képes...

- Jaj, Eleanor kedves, igazán beljebb jöhettél volna! - lépett ki mama a konyhából, egyik kezében a konyharuhával, a másikban a krumplihámzóval. - Most készítettem el BB vitaminkoktélját. Iszol egy teát, míg itt vagy?

Eleanor megrázta a fejét.

- Csak beugrottam, hogy lássam, hogy vagytok.

- Tartjuk magunkat - nyugtatta meg mama. - BB gondoskodik rólam.

Jaj! Ez övön aluli ütés volt. De mama tényleg nagyon büszke rám. A romlott gyümölcséhez hasonló íz kúszott fel a számba. Sóval kevert rothadt gyümölcs, mint tengervizes gyümölcslékoktól. Az iPodomról Voltaire gyilkos terjengősséggel deklamálta:

*Azért teszem, mert gonosz vagyok.
És ingyen teszem...*

Eleanor ferde pillantást vetett rám.

- Nagy vigaszodra szolgálhat, drágám. - Még egyszer megfordult, hogy rám nézzen. - Nem is tudom, hogy hall bármit is azzal a micsodával a fülében. Ki szokta egyáltalán venni?

Ha kockázat nélkül akkor és ott megölhettem volna, úgy tekertem volna ki a legcsekélyebb bűntudat nélkül a nyakát, mint egy csirkéét, így azonban nem tehettem mást, mint keservesen mosolyogtam, hogy szinte fájtak az arcizmaid, és kénytelen voltam kivenni az iPodom füldugóját, és meg kellett ígérem, hogy a jövő héten elmegyek a csoportomba, ahol mindenki hiányol,..

- Hogy érti, hogy járnod kellene a csoportba? Már megint kihagytad a terápiát?
- Nem, mama. Csak egyet. - Nem mertem a szemébe nézni.
- A foglalkozások a javadat szolgálják. Hallani sem akarom, hogy nem mész el!
Hát persze, tudhattam volna, hogy előbb-utóbb rájön. Olyan barátnőssel, mint Eleanor Vine, a csápjai befonják egész Malbryt. Mellesleg élvezem az órákat, amelyek lehetőséget adnak, hogy különféle téves információkat hintsek el...
- Egyébként segít megbirkóznod a stresszel is.
Ha tudnád, mama!
- Rendben. Elmegyek.

A kekszemufiu webnaplója	
<i>Bejegyzés: január 30-a, szerda, 1 óra 44 perc</i>	
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>	
Hangulat: <i>kreatív</i>	
Zene: <i>Breaking: „Benjamin: Breath“</i>	

A balesetek többségére otthon kerül sor. Azt hiszem, én is ennek köszönhetem a világrajöttemet: öt év alatt három fiú egyikeként láttam meg a napvilágot. Először Nigel, aztán Brendan, végül Benjamin, bár addigra már nem használta a rendes nevünket, és csak BB-nek szólított.

Benjamin. Héber név. Azt jelenti: *A jobb kezem fia.* Nem valami hízelgő, ha belegondolunk, mit szoktak a pasik tenni a jobb kezükkel. De a férfi, akit apaként ismertünk, addigra már alig volt kötelességtudó szülőnek nevezhető. Csak Nigel emlékezett rá, és még így is csak homályos benyomások soraként: erős hang, durva arc, sör- és cigarettaszag. Vagy talán az emlékezet teszi, amit tenni szokott: hihető részletekkel tölti ki a hézagokat, miközben a többi a sötétben forog, mint egy fekete gyapjúfonallal megrakott orsó.

Nem mintha Nigel lett volna a fekete bárány (ez csak későbbre tehető). De arra ítéltetett, hogy mindig feketét viseljen, és idővel ez nyomot hagyott a jellemén. Mama akkoriban takarítónőként dolgozott: gazdagoknál törölt port, porszívózott, mosta a szennyesüket, vasalta

a ruhájukat, mosogatta a piszkos edényeiket, sikálta a padlójukat. Az otthonunkra fordított időt nem fizették meg, így persze második helyre szorult. Nem mintha mama hanyag lett volna. De az idő mindig problémát jelentett, és ahol tehetett, takarékoskodnia kellett vele.

Így aztán három, korban egymáshoz közel álló fiúval, akikre minden héten sokat kellett mosnia, egy ügyes rendszert talált ki. A fiainak egy-egy színt osztott ki, hogy a ruhadarabokat ne cseréljük össze, és e szerint vette a holminkat a helyi Oxfam használtruhaüzletben. Nigel ezért viselt grafitiszürke ruhákat, még ilyen színű alsóneműt is, Brendan mindig barnában járt, én pedig...

Gondolom, kitalálják.

Persze sosem jutott eszébe, hogy egy ilyen döntés milyen következményekkel járhat ránk nézve. A színek mindent megváltoztatnak, ezt bármelyik kórházi dolgozó bizonyíthatja. Ezért festették a rózsaszín vidám árnyalataira a rákosztályt, ahol dolgozom, a várószobákat nyugalmas zöldre, a szülésetet húsvéticsibe-sárgára...

De mama sosem értette a színek titkos erejét. Mama csak a szennyes gyakorlatias osztályozásának eszközét látta bennük. Mama sosem tette fel magának a kérdést, hogy milyen lehet nap mint nap ugyanazt a színt - az unalmas barnát, a komor feketét vagy a gyönyörű, tágra nyílt szemű, tündérmesébe illő kéket - viselni...

De mama mindig is más volt. Némelyik fiú anyja csupa öröm. Az én anyám... nos, ő egészen más volt.

Gloria Beverley Greenként egy gyári munkás lány és egy acélgyári munkás harmadik gyermekeként látta

meg a napvilágot. A gyerekkorát Malbryban, a helyben csak Vörös Városként emlegetett vörös téglás kis sorházak labirintusában töltötte. Az utcák felett kifesztett köteleken ruhák száradtak, korom borított mindent, a macskaköves sikátorok zsákutcában, szemetes, festékszóróval telefestett falakban végződtek.

Anyámat azonban már akkor is becsvágy fűtötte, és távoli tengerpartokról, kerti pavilonokról és milliomosok révén megmentett dolgozó lányokról álmodozott. Mama még ma is hisz az igaz szerelemben, a lotófőnyereményben, az önségítő kézikönyvekben, a szóbeli kifejezőkészség erejének növelésében, a képeslapok rovataiban, az újságok magánéleti tanácsadásában, a tévéreklámokban, amelyekben mindig ragyog a padló, és a nők *megérdemlik...*

Az anyám természetesen se elég fantáziadús, se elég eszes - csak öt tárgyból tett az iskolai tanulmányai végén záróvizsgát -, de elég elszánt volt, hogy ellensúlyozza a tökéletlenségeit, és jelentős akaraterejét és energiáját inkább arra fordította, hogy megkeresse a Vörös Város mocskából és kicsinyes gondolkodásából a tiszta kisbabák, ragyogó padlók és az életünket megváltoztató számok tévévilágába vezető utat.

Nem volt könnyű megőriznie a hitét. A Vörös Városon kívül nem ismert mást. Patkányfogó, ami becsalogat, de ritkán enged ki újra. A barátnői mind tizenévesen mentek férjhez, állást kerestek, gyereket szültek. Gloria a szüleivel maradt, segített az anyjának a ház körül, és egyik unalmas napról a másikra csak várta a királyfit, aki soha nem jött el.

Végül aztán feladta. Chris Moxon az apja barátja volt, sült halat és krumplit árusító boltja volt, és a Fehér Város szélén lakott. Nem éppen a Nagy Ő - idősebb és kopaszabb volt, mint amit Gloria elképzelt -, de kedves volt és figyelmes, és Gloria akkorra már nagyon elkeseredett. A Mindenszentek templomában esküdtek, fehér tüllben, szegfűcsokorral, és Gloria egy darabig majdnem elhitte, hogy sikerült elkerülnie a patkányfogót...

De rá kellett ébrednie, hogy a sülő zsír szaga beeszi magát mindenébe: a ruháiba, a harisnyáiba, még a cipőibe is. És akárhány Marlborót szívott, akármennyi parfümöt szórt is magára, mindenből a bűzt, a férje bűzét érezte, és rájött, hogy mégsem kerülte el a patkányfogót, hanem csak mélyebbre esett a csapdába. Ekkor ismerkedett meg, az év vége felé Peter Winterrel egy karácsonyi partin. A férfi egy helyi autókereskedésben dolgozott, és BMW-vel járt. Mámorító lehetőség volt Gloria Greennek, aki egy hivatásos pókerjátékos hidegvérével vetette bele magát az első szerelmi viszonyába. A tét valóban nagy volt. Gloria apja mérhetetlenül nagyra becsülte Christ. De Peter Winter kecsegtető volt: fizetőképes, becsvágyó, nyugodt, nőtlen. Azt mesélte, hogy szeretne elköltözni a Fehér Városból, esetleg a Faluban keresne házat...

Gloriának ez meg is felelt. Úgy döntött, nem ereszti. Tizenkét hónap leforgása alatt elvált, és már az első gyermeküket várta. Persze megesküdött, hogy a gyerek Petertől van, és amint tehetné, a családja tiltakozása ellenére hozzámert a férfihoz.

Ezúttal nem volt nagy felhajtás. Gloria szégyent hozott mindenkire. Senki sem ment el a szertartásra, amit egy gyászos novemberi napon a helyi anyakönyvi hivatalban tartottak. És amikor kezdett minden szét-hullani - amikor Peter inni kezdett és a kereskedés csődbe ment -, Gloria szülei nem voltak hajlandók visszatáncolni, és még a kisleány sem voltak kíváncsiak, akinek Gloria az apja nevét adta...

De Gloria tántoríthatatlan volt. Esti állást vállalt a városban a napközbeni takarítás mellé, és amikor ismét teherbe esett, fűzővel titkolta a nyolcadik hónapig, hogy tovább dolgozhasson. Amikor megszületett a második fia, ruhafoltozást és vasalást is vállalt, így a házban mindig gőzfelhők terjengtek, és mások szennyeseének a szaga. A Faluban álló ház álma egyre elérhetetlenebbé vált, de a Fehér Városban legalább voltak iskolák, park a gyerekeknek, munkahely a helyi mosodában. Gloria jónak érezte a kilátásait, és optimistán tekintett új életére.

De a két év munkanélküliség mély nyomot hagyott Peter Winterben. Az egykori sármőr meghízott, napjait a tévé előtt töltötte, Camelt szívott és sört vedelt. Az asszony nagy bosszúságára Gloria tartotta el, aki még maga sem tudta, hogy megint terhes.

Sosem ismertem az igazi apámat. Mama ritkán emlegette. De csinos lehetett. A szememet tőle örököltem. Azt hiszem, Gloria titkon azt a reményt dédelgette, hogy a férfi váltja majd meg a Fehér Várostól. De Mr. Kék Szemnek más elképzelései voltak, és mire mama szembesült a valósággal, a férfi már naposabb vidékre távozott, és Glóriát otthagya, hogy átvészelve a vihart.

Senki sem tudja, Peter hogy jött rá. Talán meglátta őket együtt. Talán valakinek eljárt a szája. Talán csak gyanakodni kezdett. De Nigel emlékezett az estére, amikor elment, vagy legalábbis azt állította, bár öt-évesnél nem lehetett több. Az éjszakára, amikor tányérok törtek, sértések és káromkodások röpködtek, majd beindították a kocsit, gumikerék csikorgott az aszfalton, aminek a hangja mindig a friss pattogatott kukorica illatát és mozik ülését idézi az emlékezetembe. Majd később a csattanás, a törött szélvédő, az éjszakában vijjogó szirénák...

Nigel persze sosem hallotta mindezt. De mama így mesélte el, ez volt a verziója. Peter Winter három hétig haldoklott, és akkor hagyta magára a terhes feleségét. De Gloria Greent kemény fából faragták. Keresett egy gyerekgondozót a Fehér Városban, és egyszerűen még többet dolgozott, még jobban hajtotta magát, és amikor végül két héttel a baba születése előtt abbahagyta a munkát, a munkaadói pénzt gyűjtötték számára, amiből összesen negyvenkét font jött össze. Gloria ennek egy részéből vett egy mosógépet, a többit pedig bankba tette, hogy tovább tartson. Még csak huszonhét éves volt.

Azt hiszem, ezen a ponton hazamentem volna a szüleimhez. Nem volt állása, szinte semmi félretett pénze, nem voltak barátai. A csinossága is kezdett megkopni, és kevés maradt abból a Gloria Greenből, aki olyan vérmes reményekkel hagyta el a Vörös Várost. De hogy legyőzve, két gyerekkel és egy csecsemővel, férj nélkül visszakéredzkedjen a szüleikhez - ezt elképzelhetetlennek érezte. Így aztán a Fehér Városban

maradt. Otthon elvégezhető munkákat vállalt, gondoskodott a fiairól, mosott, vasalt, foltozott, takarított, és egész idő alatt újabb menekülési útvonalon törte a fejét, még akkor is, amikor már odalett a fiatal-sága, és a Fehér Város úgy zárult össze körülötte, mint egy vízbefúló karjai.

És akkor mamára váratlanul rámosolygott a szerencse. Kifizették Peter életbiztosítását. Kiderült, hogy holtában többet ért, mint élteben valaha is, és mamának végre volt egy kis pénze. Nem elég, hiszen a pénz sosem volt elég, de végre látott egy kis fényt az alagút végén. És ez a kis szerencse akkor mosolygott rá, amikor a legkisebb fia belépett a világba, és ettől az anyám szerencsetalizmánja lettem. Esély, hogy elvigye a főnyereményt.

A világ némely országában a kék szemet balszerencsének, a titkolt démon jelének tekintik. De egy kék-szem-talizmán, egy zsinórra fűzött üvegyöngy arra való, hogy elűzze a balszerencsét, visszaküldje a gonoszt oda, ahonnan jött, száműzze a démonokat az odújukba, és a helyükre jó szerencsét hozzon...

A tévésorozatokat kedvelő anyám hitt a könnyű megoldásokban. Az elcsépelet frázis szerint zajló fikcióban. Az áldozat mindig egy csinos lány. És a válasz mindig ott van az orrunk előtt, hogy az utolsó előtti jelenetben véletlenül vagy talán egy gyermek révén napvilágra kerüljön, és takaros szülinapi zsúri masnira kösse az elvarratlan szálakat.

Az élet persze más tészta. Az élet másból sem áll, mint elvarratlan szálakból. És néha a fonalról, ami olyan kétséget kizáróan a labirintus közepébe vezet,

kiderül, hogy csak összegubancolódtott madzag, és ott maradunk rémülten a sötétben, és egyre jobban eltölt bennünket a meggyőződés, hogy az *igazán érdekes események* tőlünk egy kőhajításnyira folynak továbbra is, de már nélkülünk...

Ennyit a szerencséről. Nagyon közel kerültem hozzá. Elég közel ahhoz, hogy megérintsem, mielőtt elragadták volna előlem. Nem az én hibám volt. De anyám még mindig engem okol. És azóta is igyekeztem mindent megvalósítani számára, amit csak elvárt tőlem, és mégsem elég, soha nem egészen elég, nem elég Gloria Greennek...

Így érzed?, kérdezi Clair a csoportból. Nem gondolod, hogy elég jó vagy ?

Rohadt dög. Meg se próbáld!

Tudod, nem te vagy az első, aki kísérletet tesz. Ti, nők, a kérdéseitekkel. Azt képzelitek, könnyű az okot és az okozatot megítélni, kielemezni és megbocsátani. Azt hiszitek, beleférek a kis skatulyáitokba, mint egy szépen felcímkézett példány? Hogy néhány válogatott részlettel felfegyverkezve a lelkem többi részét is le-skiccelhetitek?

Itt erre nem sok esély kínálkozik, *ClairDeLune*. Nektek semmi előnyötök sincs velem szemben. Azt hiszitek, járatlan vagyok ebben a játékban? Csaknem húsz éve forgok ilyen csoportokban. Ami azt illeti, még szó-rakoztat is: gyerekkori esetekre emlékszem vissza, álmokat találok ki, szabadjára engedem a fantáziámat...

Clair ezért kezdte azt képzelni, hogy ismeri az *avatár* mögött rejtőző embert. Kövér Chryssie - más néven *chrysalisbaby* - is azt hiszi, hogy ismer. Valójában azon-

ban többet tudok róluk, mint ők valaha is tudni fognak rólam, és ez a tudás még hasznomra válhat, ha ki akar-nám egyszer aknázni.

Clair azt hiszi, hogy segíteni próbál rajtam. Szerin-tem meg elfojtással küszködik. A terápiás írócsoportja tulajdonképpen nem más, mint egy amatőr pszicho-analízisre tett többé-kevésbé jól leplezett kísérlet. És Clair internetes érdeklődése az elkárhozott és veszélyes dolgok iránt arra mutat, hogy ő is sérültnek érzi magát. Korai molesztálási sejtek a háttérben, esetleg egy családtag tehette. A színész Angyal Kék iránti ra-jongása, aki jóval idősebb nála, arra utal, hogy apa-komplexusa van. Természetesen együtt érzek vele. De ez aligha megnyugtató egy előadó esetében. Ráadásul sebezhetővé is teszi. Remélem, nem várható könnyes befejezés.

Ami Kövér Chrissyie irántam megnyilvánuló érdek-lődését illeti, ez teljes mértékben romantikusnak tűnik. Jelentős eltérést mutat a megszokott bejegyzéseitől, amelyek általában egy rakás listából állnak, a kalória-bevitel felsorolásából - *Diétás Cola: 1,5 kalória, Skinny Cow: 90 kalória, nacho chips, alacsony zsírtartalmú sajt: valószínűleg kábé 300 kalória* -, a felsorolásokat vagy gyötrelmes monológok központozzák arról, milyen rondának érzi magát, vagy csontsovány, törékeny, fe-ketére mázolt „gót” lányokról készült, véget nem érő fotósorozatok; a lányokat *gebeinspirátornak* szokta nevezni.

Néha saját magáról is feltesz képeket - mindig csak a testét fotózza, az arcát soha -, amiket mobiltelefonnal készít a fürdőszobatükör előtt, és arra kér mindenkit,

hogy buzdítsák csak nyugodtan. Kevesen járnak ilyesmivel a kedvében (kivéve a Kapitányt, aki ki nem állja a kövéreket), de néhány lány olyan üzeneteket hagy, hogy „*egyenlő mennyiségben szeretet*”, vagy csöpögő támogató bejegyzéseket írnak - *Szuperül csinálod, bébi! Légy erős!* -, vagy bárgyú tanácsokat adnak a diétázásról.

Chryssie így szinte evangéliumi hitre tett szert, amit a zöld tea mint anyagcsere-gyorsító hasznos tulajdonságai, valamint a „negatív kalóriás élelmiszerek” iránt táplál (melyek között az ő véleménye szerint szerepel a sárgarépa, a brokkoli, az áfonya, a spárga és sok más olyan élelmiszer, amit ritkán eszik). Az *avatárja* egy fekete ruhás kislányról rajzolt manga (képregény); a kislány hátán pillangószárnyak nőnek, és a refrén, amit ismételtet, egyszerre reményteljes és kimondhatatlanul szomorú: *Egy nap a levegőnél is könnyebb leszek!*

Lehet, hogy így lesz. Mindig van remény. De nem minden Testmániás hal meg soványan. Lehet, hogy úgy végzi, mint közülük sokan, agyvérzés vagy infarktus viszi el, miközben porcelántelefonon Istennel beszélget.

Az egyik online barátja, *azurgyermek* arra biztatja, hogy próbálkozzon meg az ipekakuánasziruppal. Jól ismert purgálószert, aminek potenciálisan végzetes mellékhatásai lehetnek, viszont gyors súlyvesztést okoz. Mondhatjuk persze, hogy felelőtlenység, sőt kifejezetten bűnös cselekedet egy Chryssie súlyproblémájával küszködő embernek, akinek már amúgy is megviselt a szíve, ilyen veszélyes anyagot ajánlani.

Ettől még Chryssie-n múlik, hogy él-e vele, nem? Senki sem kényszeríti, hogy megfogadja a tanácsot. A helyzeteket nem mi teremtjük. Csak lenyomjuk a billentyűket. *Control. Alt. Delete.* Elküldve. Végzetes hiba. Egy baleset...

Tehát... Mit gondolsz, milyen jól ismersz most?

Ez az e heti *memo*, amit Clair küldött, és amire Chryssie is lecsapott, aki folyton szorosan a nyomomban van, mint egy zsúfolt játszótéren baráti körét összehívni próbáló gyerek.

Clair és Chryssie, mint online klánunk sok tagja, a *memók* megszállottjai; ezek internetes hólabda-levelek, amelyeknek egyetlen célja - sokszor kérdőív formájában - az érdeklődés felkeltése és a hozzászólások elindítása. A netet iskolai hóbortként söpri végig: *Küldj magadról három ténnyt! Miről álmodtál múlt éjjel?* Egyik embertől a másikig pattan, hasznos és nem hasznos információt hint el, és úgy viselkedik, mint egy vírus; egyesek világméretűre duzzadnak, mások hamvukba halnak, megint mások a *rosszfukrockon* végzik, ahol a magunkról folytatott beszélgetés - *ÉN! ÉN!* - mindig is népszerű időtöltés.

Ha a kérdőívet nekem is elküldik, általában válaszolni szoktam. Nem azért, mert élvezem az önreklámozást, hanem mert ezeket a gyakorlatokat érdekesnek találom amiatt, amit a fogadó félről napvilágra hoznak (vagy nem). A kérdéseket - amiket gyorsan kell megválaszolni - úgy fogalmazzák meg, hogy a bizalmasság illúzióját keltsék, és a helyes

megválaszolásukhoz olyan szintű részletesség kell, ami még a legközelebbi barátunknak is kihívást jelentene.

Ennek a médiumnak köszönhetően tudom, hogy Chryssie-nek van egy Chloé nevű macskája, és hogy lefekvéshez szeret rózsaszín zoknit húzni, hogy a Kapitány kedvenc filmje a *Kill Bill*, de utálja a *Kill Bill* második részét, hogy Toxic szereti a nagy mellű fekete lányokat, hogy *ClairDeLune* a modern dzsesszéért van oda, és kerámiabékákat gyűjt.

Természetesen nem kell igazat mondani. És mégis sokan ezt teszik. A részletekre vonatkozó kérdések olyan banálisnak tűnnek, hogy az ember úgy érzi, szükségtelen hazudnia, ám ezekből a kérdésekből mégis kialakul egy kép, az apróságok kitesznek egy életet...

Tudom például, hogy Clair számítógépes jelszava *clairszeretiangyalt*. Ez a hotmailes jelszava is, ami azt jelenti, hogy most már kinyithatom a postaládáját. Online könnyen megy az ilyesmi, és az összeszedetetett információmorzsák - házi kedvencek neve, gyerekek születési ideje, az anya lánykori neve - lényegesen megkönnyítik a dolgot. Ezzel a látszólag ártalmatlan adathalmazzal felfegyverkezve bizalmasabb adatokhoz is hozzáférek. Banki adatokhoz. Hitelkártyaadatokhoz. Olyan ez, mint a nitrogén és a glicerin: magukban meglehetősen ártalmatlanok, de ha összekeverik őket *Bumm!*

chrysalisbaby kijelölése a
rosszfiukrock@WebJournal.com-on

Bejegyzés: január 29-e, kedd, 12 óra 45 perc

Ha állat volnál, mi szeretnél lenni

Patkány.

A kedvenc illatod? *A petróleumé.*

A teát vagy a kávé szereted? *A kávé.*

Keserűen, tej nélkül.

A kedvenc fagyaltod? *A keserű csokoládé.*

Mi van most rajtad? Egy sötétkék, kapucnis felső, farmer és kék Converse cipő.

Mitől félsz? *A mélységtől.*

Mit vettél utoljára? *Zenét az iPodomra.*

Mit ettél utoljára? *Melegszendvicset.*

Kedvenc hangod? A tengerparton a hullámok moraja.

Testvéreid vannak? Nincsenek.

Mit veszel fel alváshoz? *Pizsamát.*

Milyen kijelentést utálsz legjobban? A „mert megérdemlem” szlogent. Mert mi nem érdemeljük meg, és ezt tudjuk is...

Mik a legrosszabb tulajdonságaid? Fondorlatos, manipulatív és hazug vagyok.

Sebhelyek vagy tetoválások? Egy sebhely a felső ajkamon.

Egy másik a szemöldökömon.

Visszatérő álmok? *Nincsenek.*

Hol szeretnél most leginkább lenni? *Hawaiiion.*

Tűz ütött ki a házádban. Mit mentenél ki? *Semmit.*

Hagynám leégni.

Mikor sírtál utoljára? Múlt éjjel, és szó sem lehet róla, el nem árulom, miért...

Értitek már, miből gondoljátok, hogy ismertek?

Mintha annak alapján, mivel iszom a kávé vagy mit veszek fel éjjel az ágyba, ítéletet alkothatnátok. Holott a lényeg az, hogy teát iszom, és meztelenül alszom. Megváltozott a rólam alkotott benyomásotok? Változott volna-e bármi is, ha azt válaszolom, hogy sosem sírok? Hogy rossz volt a gyerekkorom? Hogy a születési helyem százmérföldes körzetén kívül még sosem jártam? Hogy félek a testi erőszaktól, migrénem szokott lenni, és gyűlölöm magam?

Némelyik, vagy mind, akár igaz is lehet. A fentiek mindegyike vagy egyike sem. *Albertine* tudja az igazság egy részét, bár ritkán szokott ide kommentet küldeni, és a WeJaye védett jelszavú, ezért senki sem olvashatja el a magánbejegyzéseit...

De Chryssie biztos gondosan elolvassa majd a válaszaimat. A feleleteimből összeállít egy profilt. Bőven van itt, ami felkeltheti az érdeklődését, nem beszélve a csipetnyi sebezhetőségről, ami ellensúlyozza a burkolt agressziót, amire oly készségesen reagál.

És valóban rosszfiú benyomását keltem, de persze a szerelem révén megváltható lehetek. Ki tudja? A filme-ken ezerszer is megeshet. És Chryssie rózsaszínre festett világban él, amelyben egy kövér lány igaz szerelemre találhat egy gyöngédségre éhező gyilkos oldalán...

Természetesen ez nem a való világ. Azt a terápiás íráscsoportomnak tartom fenn. De sokkal jobban szeretem magam fiktív személyiségként. Egyébként is ki az, aki megmondja, hogy amit lát, nem az igazság töredéke? Az igazság olyan, mint egy hagyma, szövet

és bőr egymásra simuló, szorosan illeszkedő rétegei valami körül, ami könnyet csal a szemünkbe?

Mesélj magadról, mondja.

Mindig így kezdődik. Egy nő - egy lány - feltételezi, hogy tudja, mi a legjobb módja a lényegben rejlő anyaközet kibányászásának.

Anyaközet. Anya. Súly. Úgy hangzik, mintha olyasmi volna, amit magunkkal cipelünk: egy súlyos teher, egy büntetés...

Kezdjük hát anyáddal, biztat.

Az anyámmal? Igazán biztos vagy benne?

Látjátok, milyen gyorsan bekapja a horgot. Mert minden fiú szereti az anyját, igaz? És minden nő titkon tudatában van, hogy egy férfi szívének meghódítása előtt a mamától kell megszabadulnia...

A kekszemufiu webnaplója a	
	rosszfiukrock@webjournal.com-on
<i>Bejegyzés: január 30-a, szerda, 18 óra 20 perc</i>	
Hozzáférés: nyilvános	
Hangulat: élénk	
<i>Zene: Electric Light Orchestra: „Mr. Blue Sky”</i>	

Mrs. Vegyi Kéknek szokta nevezni. Odavan az elektromos küttyükért: újdonságnak számító ajtócsengőkért, CD-lejátszókért, gyümölcsprésekért, gőzölőkért és mikrohullámú sütőkért. Az ember nem is érti, mit kezd ennyi berendezéssel; csak a vendégszobában kilencdoboznyi elavult hajszáritó, hajbodorító, lábmasszírozó, konyhai robotgép, villany takaró, videó, zuhanyrádió és telefon foglalja a helyet. Semmit sem dob ki, ahogy mondani szokta, „alkatrésznek” megtartja, bár a nőknél ahhoz a nemzedékéhez tartozik, amely a műszaki hozzá nem értést inkább a női törekenység, mint a lustaság jelének tekinti. Egyébként tudja, hogy a nőnek lövése sincs a dolgokhoz. Parazita, gondolja róla, haszontalan és manipulatív, és senki sem fog bánkódni utána, legkevésbé a családja.

Rögtön felismeri a hangját. Pár mérföldre onnan, ahol a nő lakik, egy elektromos készülékeket javító boltban dolgozik. Régimódi üzlet, már-már elavult, a kis utcai kirakat tele problémás tévékkel és porszívókkal, mindent vastagon borít a meghalni betérő lepkek szürke konfettijének pora. A mobilján hívja ki, a tetejében még pénteken, délután négykor, hogy nézze át a bedöglött készülékei menázsériáját.

Ötvenöt felé járhat, de ahogy a szükség hozza, fiatalabbnak vagy idősebbnek is kinézhet.

Hamvasszőke haj, zöld szem, formás láb, ideges, majdnem kislányos modor, ami egy szempillantás alatt megvetésbe fordulhat. Szereti a kedves fiatalembereket.

Egy kedves fiatalember. Ő pontosan ilyen. Farmeroverallja karcsú testet takar, szögletes arc, kicsit hosszúra nőtt barna haj és világítóan, döbbenetesen ké-kesszürke szempár. Nem képeslapokba illő jóképűség, de Mrs. Vegyi Kéknek megfelel, és különben is az ő korában az ember nem lehet válogatós.

A nő mindjárt azzal kezdi, hogy elvált. Főz neki egy csésze Earl Grey teát, a megélhetési költségek miatt sopánkodik, nagy sóhajjal kíséri a magányosságára tett célzást, és azt, hogy a fia, aki valahol a Cityben dolgozik, felháborítóan elhanyagolja, végül olyan képpel, mintha hatalmas kegyet gyakorolna, készpénz ellenében felajánlja a gyűjteményét.

A készülékek persze teljesen értéktelenek. Igyekszik finoman a tudtára adni; elmagyarázza, hogy a régi elektromos berendezések már semmire sem jók, csak a szeméttelapi mélyedések feltöltésére, hogy a gyűjteménye jelentős része nem felel meg a jelenlegi biztonsági előírásoknak, és a főnöke ki is nyírná, ha egy tízesnél többet fizetne érte.

- Nézze, Mrs. B. - mondja. - Az egyetlen, amit megtehetek, ha kidobom ön helyett. Leviszem a hulladéklerakóba. Az önkormányzat pénzt kérne érte, de furgonnal jöttem...

A nő gyanakodva pillant rá.

- Kösz, de nem.

- Csak segíteni akartam - védekezik.

- Ha így áll a dolog, fiatalember - mondja olyan jeges hangon, ami szinte süti -, nagyobb segítséget jelent, ha megnézi a mosógépet. Azt hiszem, eltömődött, mert egy hete nem nyomja ki a vizet...

- Egy másik helyen várnak... - tiltakozik.

- Szerintem ez a legkevesebb, amit megtehet - győzködi a nő.

A végén persze beadja a derekát. A nő számított rá, hogy így lesz. A hangjából a megvetés és a sebezhetőség, a tehetetlenség és a parancsoló tekintély olyan keveréke árad, amit a férfi ellenállhatatlannak tart...

Lecsúszott az ékszíj, ennyi az egész. A férfi lecsavarozza a dobot, visszateszi az ékszíjat, aztán az overalljába törli a kezét, és az ajtó üvegében látja, hogy a nő figyel.

A nő egykor talán vonzó volt, most inkább *jól konzerválótnak* lehetne nevezni; az anyja szokta néha ezt a kifejezést használni, neki pedig formalinos üvegek és egyiptomi múmiák jutnak róla az eszébe. És most tudja, hogy az asszony különös, birtokló pillantással figyel; érzi magán a tekintetét, ami mintha perzselő vasként fúródna a hátába. Méricskélő pillantás, ami egyszerre fesztelen és ragadozó.

- Ugye nem emlékszik rám? - kérdezi a fiatalember, és hátrafordítja a fejét, hogy a pillantásuk találkozzon.

A nő dölyfösen néz rá.

- Az anyám magánál takarított.

- Valóban? - A nő hanghordozása azt sugallja, hogy igazán nem emlékezhet mindenkire, aki nála dolgozott. De egy pillanatra mintha mégis eszébe jutna valami, a szeme elkeskenyedik, a szemöldöke, amit annyira kiszedett, hogy szinte láthatatlan, de pár centivel a régi vonala felett barna ceruzával kihúzta, görcsösen megrándul az aggodalomtól.

- Néha elhozott magával.

- Istenem! - mered rá a nő. - *Keszeműfiu?*

Ezzel persze betett neki. A nő többé rá sem fog nézni. *Úgy* biztos nem: bágyadt pillantása nem siklik végig a hátán, nem méri fel a tarkója és a farcsontja közti távolságot, hogy szemügyre vegye a kifakult kék overallban a feneke feszes ívét. Most már ugyanis *látja*: négyévesnek, az idő múlása miatt még nem

megbarnult hajjal, és hirtelen rászakad az évek súlya, mint egy átvizesedett télikabát, és öreg, oly iszonyatosan *öreg*..,

A férfi elvigyorodik.

- Azt hiszem, ezzel el van intézve - jegyzi meg.

- Természetesen fizetek érte valamit - mondja gyorsan a nő; túl gyorsan, hogy leplezze zavarát, mintha azt képzelné, hogy a férfi ingyen dolgozik, mintha ez valami kedves gesztus lenne a részéről, amire a férfit örökre a lekötelezettjévé teszi.

De mindketten tudják, miért fizet neki a nő. Bűntudatért, a talán egyszerű, de sosem makulátlan, fáradhatatlan és keserédes bűntudatért.

Szegény öreg Mrs. B., gondolja a férfi.

Ezért aztán szépen megköszöni, elfogad még egy langyos és kissé halszagú teát, és végül azzal a bizonyossággal távozik tőle, hogy az elkövetkezendő napokban és hetekben még sokat látja majd Mrs. Vegyi Kéket.

Természetesen mindenki bűnös valamiben. Nem mindenki érdemli meg, hogy meghaljon. De néha a karma visszaszáll az ember fejére, és Isten ujját olykor egy segítőkész emberi kéz is meglökheti. Egyébként sem az ő hibája. A nő egy tucatszor visszahívja - hogy szereljen fel egy dugót, cseréljen ki egy biztosítékot, cserélje ki a fényképezőgépében az elemeket, és a napokban állítsa össze az új számítógépét (Isten tudja, minek neki, amikor egy-két héten belül úgyis meghal), ami izgatott, sürgős hívásokat indít el, azok pedig kiváltják az aktuális döntését, miszerint eltávolítja a föld színéről.

Nincs ebben semmi személyes. Egyesek megérdemlik, hogy meghaljanak, akár a gonoszáguk, a rosszindulatuk, a bűnösségük vagy egyszerűen - mint a jelen esetben is - amiatt, hogy *kekszemufiúnak* nevezte...

A balesetek többsége otthon történik. Könnyű megrendezni, és mégis, valamiért habozik. Nem azért, mintha félne - bár fél, méghozzá rettenetesen -, hanem mert nézni akarja. Eljátszik a gondolattal, hogy a bűntény helyszínének közelében elrejt egy kamerát, de ezt az önteltséget nemigen engedheti meg magának, és (nem minden sajnálkozás nélkül) elveti a tervet, s helyette az alkalmazott módszeren kezdi törni a fejét. Tudnotok keli, hogy nagyon fiatal. Hisz a költői igazságszolgáltatásban. Szeretné, ha a nő halála valahogy

jelképes lenne, és, mondjuk, egy zárlatos porszívó vagy a fürdőszobaszekrényében, az arcvizek és a tabletták között tartott egyik vibrátor (kettőnek ízléses bőrszíne van, a harmadik nyugtalanítóan lilásvörös) halálos áramütése miatt következne be.

Egy pillanatra majdnem enged a csábításnak. De tudja, hogy a komplikált tervek ritkán válnak be, és határozottan veti el Mrs. Vegyi Kék ámitó képét, amint a sírban az egyik kütyüjével szerez élvezetet magának; a következő látogatás alkalmával felszereli egy lassú, de hatásos kis zárlat kellékeit, és még időben hazaér, hogy egy falatot egyen a tévé előtt. Egy másik utcában ezalatt Mrs. Elektromos lefeküdni készül (a lilásvörös haverjával vagy a nélkül), és az éjszaka folyamán meg is hal, valószínűleg a belélegzett füsttől, gondolja, bár természetesen az ember csak reménykedhet...

Másnap felkeresi a rendőrség. Elmeséli, hogy próbált segíteni, hogy a házban minden elektromos szerkezet egy baleset lehetőségét hordozta, hogy az asszony folyton túlterhelte a vezetéket a szemetével, és nem is kellett más, mint egy kis impulzus...

Valójában végtelenül nevetségesnek találja őket. A büntudata ott van a szemük előtt, mégsem látják, csak ülnek a kanapén, és isszák az anyja teáját, és kedvesen beszélgetnek vele, mintha nem akarnának fájdalmat okozni neki, mialatt az anyja gyanakodva figyel, és éberren lesi a vád legcsekélyebb jelét...

- Remélem, nem azt akarják mondani, hogy az ő hibája. Jó fiú!

A tenyere mögé rejtja a mosolyát. Remeg a félelemtől, de most úrrá lesz rajta a nevetés, és pánikrohamot kell színlelnie, mielőtt valaki rájön, hogy a kék szemű, sápadt fiatalember valójában majd' megpukkad a nevetéstől...

Később pontosan körül tudja határolni a pillanatot: falrengető, egy orgazmussal felérő érzés, a kegyelem állapotához hasonló. A színek élénkebbek lesznek kö-

rülötte, a szavak mámorító, új árnyalatot nyernek, az illatokat erősebben érzi, reszket és zokog, és a világ felhólyagzik és felrepedezik, mint a festék, és mögüle felragyog az örökkévalóság fénye...

A rendőrnő (ilyen esetekben mindig küldenek egyet) zsebkendőt nyújt felé. Elveszi, és rémülten, bűntudatosan, de még mindig nevetve megtörli az arcát, bár a rendőrnő, aki huszonnégy éves, és ha nem viselne egyenruhát, egész csinos lenne, a fájdalom jelének fogja fel a könnyeit, és megmagyarázhatatlan anyai érzéstől vezérelve a vállára teszi a kezét...

Minden rendben, fiam. Nem a maga hibája.

És a torkából feltörő baljós íz, az íz, amit a gyerekkorával hoz összefüggésbe, a romlott gyümölcs, benzin és rágógumi émelyítő rózsaszín illatának a keveréke, még egyszer elvonul, mint egy viharfelhő, és a nyomában csak a verőfényes, kék ég marad, és arra gondol...

Végre gyilkos vagyok.

Kommentek

chrysalisbaby: Éljen! Kekszemufiu irtó tökös.

nyusziolokapitany: "Mrs Vegyi Kék élvezetet szerez magának a sírban" Apám! Pénzt is perkálnék azért, hogy ezt a jelenetet olvashassam. Mit szólsz hozzá?

jezusamasodpilotam: **BETEG VAGY, REMÉLEM, TUDOD!**

kekszemufiu: Kösz, tisztában vagyok az állapotommal.

chrysalisbaby: Engem nem izgat, szerintem király vagy!

nyusziolokapitany: Azám, haver. Szard le a trolit. Azok a lököttek akkor sem ismernének fel egy jó fikciót, ha a képükbe mászna.

jezusamasodpilotam: BETEGEK VAGYTOK, ÉS ÍTÉLETET MONDANAK MAJD FELETTETEK

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

ClairDeLune: Ha a történetek feldúlnak, akkor légy szíves, ne gyere ide, és ne olvasd őket Kösz, **kekszemufiu**, hogy megosztottad velünk. Tudom, milyen nehéz kifejezni a sötét érzéseket. Ügyes vagy! Remélem, olvashatom majd a folytatást is, ahogy haladsz vele!

A **kekszemufiu** webnaplója

Bejegyzés: január 30-a, szerda 23 óra 25 perc

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: bűnbánatot nem érző

Zene: Kansas: „Carry On Wayward Son”

Nem veszem magamra. Nem mindenki értékel egy jól megírt fikciót. Sokak szerint beteg és romlott vagyok, és megérdemlem, hogy bezárjanak, péppé verjenek vagy megöljenek.

Mindenki kritikus, igaz? Sok halálos fenyegetést kapok. A többség Isten osztagának fecsegése: *jezusamasodpilotam* és a barátai, akik mindig nagybetűkkel írnak, és a felkiáltójelek erdején kívül ritkán központosznak; a felkiáltójelek úgy emelkednek a szöveg fölé, mint egy ellenséges törzs felemelt dárdái. Azt vágják a képembe, hogy **BETEG VAGY!** és **KÖZELEG A NAP!** és az Önök alázatos szolgája a **P*K*LBAN FOG ÉGNI(!!!) A BUZIKKAL ÉS A PEDOFILOKKAL EGYÜTT!**

Kösz. A világ tele van örültekkel. Egy *JennyTricks* nevű újonc rendszeres látogató lett, és egyre nagyobb felháborodással küldi a fikcióimra a kommentjeit. Gyöngé a stílusa, de maró gúnnyal pótolja a hiányosságait, egyetlen sértést sem hagy ki, és a kínok kínját ígéri, ha egyszer a keze közé kaparint. Én azonban kétlem, hogy ez valaha is megtörténik. Az internet tökéletesen biztos, akárcsak a gyóntatófülke. Sosem szoktam elárulni a személyes adataimat. A dühük egyébként csak feldob. Kövek és botok, haver. Kövek és botok.

Komolyra fordítva a szót: szeretem az ovációt. Még az időnkénti fújást is élvezem. Reakciót szavakkal kiprovokálni tényleg a legnagyobb győzelem. Erre való a fikcióm. Hogy felbujtsón. Hogy megállapíthassam, milyen reakciókat gyűjthetek be. Szeretet és gyűlölet, helyeslés és neheztelés, ítélkezés, harag és elkeseredés. Ha rá tudok másokat venni, hogy a levegőbe bokszoljanak, vagy émeljegjenek, vagy sírjanak, vagy kárt akarjanak tenni bennem vagy másokban, akkor ez nem kiváltság? Hogy mások agyába kússzak, és rávegyem őket arra, amire akarom...

Nem ér meg mindent?

A jó hír az - eltekintve a ténytől, hogy elmúlt a fejfájásom -, hogy most több időm van átadni magam az élvezeteknek. A váratlan munkanélküliség egyik előnye a nagy mennyiségű szabad idő. Azzal foglalkozhatom, ami érdekel. Online és offline. Időm van, ahogy anyám szokta mondani, hogy megállják, és megszagoljam a rózsákat.

Munkanélküliség? Hát, igen. Az utóbbi időben van némi gondom. Mamának persze fogalma sincs róla. Ami őt illeti, még mindig a Malbryi Kórházban dolgozom, a részletek homályosak, de hihetőek, legalábbis mama számára, akinek jóformán nulla az iskolázottsága, az orvosi tudása pedig - már ami van - a *Reader's Digest*ből meg a tévében látható kórházsorozatokból származik, amiket nagy előszeretettel szokott délutánonként nézni.

Egyébként bizonyos szempontból *majdnem* igaz. Valóban a kórházban dolgoztam - csaknem húsz éven át -, bár mama sosem tudta igazán, hogy mit csinálok ott. Valamiféle műszaki üzemeltetéssel foglalkoztam - ami szintén részizgagság - egy olyan helyen, ahol a többség munkaköri leírásában vagy a *kezelő*, vagy a *szakember* szó szerepel; egy napi két műszakban dolgozó, higiéniai szakemberekből álló csapatban dolgoztam, amely olyan létfontosságú feladatokat

látott el, mint a padlófelmosás, söprés, fertőtlenítés, a szemeteskukák kigurítása, a vécék, a konyhák és a közterületek általános karbantartása és gondozása.

Laikus szóhasználatlaltal élve takarító voltam.

Második, ennél is veszélyesebb munkám - ismétlem, legalábbis mostanáig - egy idős, kerekesebb székhez kötött férfi nappali gondozása volt, akire főztem és takarítottam, jobb napokon felolvastam neki, zenét játszottam a karcos, régi bakelitlemezekről, vagy történeteket hallgattam, amiket már ismertem, aztán később *őt* kerestem, az élénkpiros düftinkabátos lányt...

Mostantól azonban több az időm, és sokkal kisebb az esély, hogy rajtakapnak. A napi időbeosztásom nem változott. Reggel szokás szerint felkelek, öltönyt veszek, gondoskodom az orchideáimról, a kocsit a kórház parkolójában hagyom, fogom a laptopomat és az aktatáskámat, és a napot kedvem szerint különféle internetkávézókban töltöm, ahol a baráti listáimon hozom be a lemaradásomat, vagy anyám gyanakvó tekintetétől távol a fikciót írom a *rosszfiukrockon*. Négy után gyakran benézek a Rózsaszín Zebra kávézóba, ahol minimális az esély, hogy összefutok anyámmal vagy a barátnőivel, és ahol egy feneketlen teáskancsó árért internet-hozzáférést kaphatok. A helyszínválasztásomat tekintve azt hiszem, valami kevésbé bohém helyet szeretnék. A Rózsaszín Zebra a széles szájú amerikai bögrével, a műanyag lapú asztalokkal, a krétával írt Napi Menü palatáblájával és a törzsvendégek zsvájával egy kicsit túlságosan laza hely számomra. És a név is, a *rózsaszín* szó szerencsétlen fanyarságot hordoz, mert visszarepít a gyerekkoromba, a családi fogorvosunkhoz, Mr. Pinkhez, a régimódi rendelője illatához, az éter édeskés, émelyítő szagához. De *ő* szereti. Az élénkpiros düftinkabátos lány. Szereti a kávézó törzsközönsége közötti névtelenségét. Ami persze csak illúzió. De

hajlandó vagyok megadni neki - egyelőre. Egy utolsó, be nem vallott szívesség.

Megpróbálok a közelében asztalt keresni. Earl Grey teát iszom, tej vagy citrom nélkül. Az öreg mentorom, dr. Peacock is ezt itta, és én is rákaptam; szerencsére nem szokatlan ital egy olyan helyen, mint a Rózsaszín Zebra, ahol organikus répatortát, mexikói fűszeres forró csokoládét szolgálnak fel, és ami motorosok, gótok és számtalan piercinggel ellátott emberek menedékhelye.

Bethan, az üzletvezető nő ellenséges tekintettel méreget. Talán az italválasztásom váltja ki, vagy az, hogy öltönyt, nyakkendőt viselek, s ennél fogva Férfinak minősülök, vagy ma csupán az arcom, az egyik orcámon létrafokokként kapaszkodó varratok, vagy a szemöldökömet és az ajkamat kettészelő vágások bosszantják.

Kitalálom, mire gondol. Nem kéne itt lennem. Az jár a fejében, hogy bajt jelentek, mégsem tudná pontosan megmondani, milyet. Tiszta vagyok, csendes vagyok, mindig adok borraivalót. És mégis van bennem valami, ami nyugtalanítja, és ami azt a gondolatot ébreszti benne, hogy nem tartozom ide.

- Earl Greyt kérek, citrom és tej nélkül.

- Öt perc, és hozom, rendben?

Bethan ismeri az összes vendégét. A törzsvendégeknek gúnynevek van, mint az online-os barátainak: Csokoládés Lány, Vegafiú, Szaxofonos Férfi és így tovább. Én azonban csak *Rendben* vagyok. Látom, hogy boldogabb lenne, ha beskatulyázhatna, esetleg *Yuppie* Pasinak vagy *Earl Greyes* Csávnak hívhatna, és tudná, mire számíthat.

De néha szeretem meglepni: olykor farmerben jelenek meg, kávért rendelek (amit utálok), vagy azt teszem, amit néhány hete, amikor hat pitét kértem, és egyenként megettem őket, miközben engem figyelt, és láthatóan furdalta az oldalát a kíváncsiság és a vágy, hogy mondjon valamit, mégsem mert megjegyzést ten-

ni. Mindenesetre gyanakodott rám. Egy férfi, aki hat pitét eszik meg egy ültő helyében, az mindenre képes.

De nem lenne szabad a megjelenés alapján ítélni. Bethan maga is rendhagyó választás: a szemöldökében smaragdszeg, vézna karján végig tetoválás. Szégyenlős,

» sértett kislány, aki most érthetetlen agresszivitással kompenzál mindenkivel szemben, aki ferdén néz rá.

Mégis Bethannak köszönhetem a megszerzett információ nagyját. A kávézóból mindent észrevesz. Persze ritkán elegyedik szóba velem, de hallom, amit másokkal beszél. A hozzám hasonlókkal óvatos, de a törzsvendégekkel vidám és barátságos. Bethannak hála, mindenféle információt gyűjthetek. Innen tudom például, hogy a piros düftinkabátos lány jobban szereti a forró csokoládét, mint a teát, a répatortával szemben a melaszos gyümölcslepényt kedveli, a Stonesszal szemben a Beatlest, és szombaton fél tizenkettőkor el akar menni a temetésre a malbryi krematóriumba.

Szombaton. Ott leszek. Legalább nem ebben a nyomorúságos kávézóban kell látnom. Talán, talántalán tartozik nekem ezzel. Lezárás, ahogy az amerikaiak mondják. Ennek a hazugságparádénak a vége.

Hazugság? Igen, mindenki hazudik. Amióta az eszemet tudom, én is hazudok. Ez az egyetlen, amit jól csinállok, és szerintem ki kell aknáznunk az erősségeinket, nemde? Végül is mi egy regényíró, ha nem iparengedéllyel rendelkező hazug? Az írásaimból sosem lehetne sejteni, hogy olyan sima vaníliás vagyok, amilyennek a nagykönyvben meg van írva. Vaníliás, legalábbis *kívülről*; a szívem már más tészta. De nem vagyunk-e mind a szívünk mélyén gyilkosok, akik morzejelekkel kopogtatjuk ki a gyóntatószék titkait?

Clair szerint meg kellene szólítanom.

Megpróbáltad elmondani neki, mit érzel?, vetette fel a legutóbbi e-mailjében. Clair természetesen csak azt

tudja, amit a tudtára akarok hozni: hogy meghatározatlan ideje megszállottja vagyok egy lánynak, akivel még egy szót sem váltottam. De talán Clair sokkal inkább azonosul velem, mint gondolná, vagy nem is velem, hanem *kekszemufiúval*, akinek a névtelen lány iránti plátói szerelme a saját Angyal Kék iránt táplált viszonzatlan szenvedélyét tükrözi.

A Kapitány tanácsa sokkal nyersebb. Dugd meg, és lépj túl rajta, tanácsolja annak az életunt hangján, aki hiába próbálja titkolni a maga tapasztalatlanságát. Amikor csökken az újdonság varázsa, majd meglátod, hogy pontosan olyan, mint a többi rohadt dög, és végre visszatérhetsz ahhoz, ami igazán fontos...

Toxic egyetért velem, és könyörög, hogy írjam le a WeJayemre a pikáns részleteket. *Minél mocskosabb, annál jobb, írja. Mellesleg mekkora a melle?*

Albertine ritkán kommentál. Érzem a helytelenítését. De *chrysalisbaby* reagál a szerinte reménytelen szerelmemre. *Még egy rosszfúúúnak is szüksége van valakire, akit szerethet*, mondja esetlen őszinteséggel. *Megérdemled, kekszemufiú, komolyan mondom.* Magát nem kínálja fel - még nem -, de a szavaiból kiérezem a sóvárgást. Bármelyik lány szerencsésnek érezheti magát - céloz rá -, ha elnyerheti egy olyan ember szerelmét, mint én.

Szegény Chryssie! Igaz, hogy kövér. De szép a haja és csinos az arca, és elhittem vele, hogy a dundibbakat kedvelem.

A gond csak az, hogy túl jól játszom. Most szeretne webkamerán át látni. Az elmúlt hetekben a WebJournalon át beszélgetett velem, személyes üzeneteket küldött, köztük a magáról készült fényképeket is.

Miért nem láthatlak? [üzeni]

Szó sem lehet róla, válaszolom.

Miért? Csúnya vagy? :)

Igen. Visszataszító. Törött orr, monokli, vágások és horzsolások mindenütt. Úgy festek, mintha tizenkét kört

bokszoltam volna Mike Tysonnal. Hidd el, Chryssie, világgá szaladnál.

Tényleg? Mi történt?

Nem jöttem be valakinek.

:(Megtámadtak?

Azt hiszem, így is nevezhetjük.

!!! A francba is, bébi, (szeretnélek nagyon, de nagyon megölelni.

Kösz, Chryssie. Nagyon aranyos vagy.

Fájdalmaid vannak?

A kedves Chryssie! Érzem a felém áradó együttérzését. Chryssie szeret dajkálni, én meg szeretem táplálni a fantáziáját. Nem egészen szerelmes belém. Még nem. De nem kellene sok, hogy magamba bolondítsam. Tudom, kegyetlenség. De a rossz fiúk nem ezt teszik? Egyébként is csak magának köszönheti, ő hozza a saját fejére. Én csak lehetővé teszem. Chryssie bármikor bekövetkező baleset, amiért igazán senki sem tehet felelőssé.

Mondd el, mi történt, bébi, mondja, és azt hiszem, talán ma a kedvében járok. Adok egy kicsit, sokat elveszek. Hát nem ez az előnyös üzlet?

Akkor hát rendben - bébi. Mondhatsz, amit akarsz. Kíváncsi vagyok, mit sütsz ki ebből a kis meséből.

A kekszemufiu webnaplója, a
rosszfiukrock@webjournal.com-on
<i>Bejegyzés: január 31 -én, csütörtökön, 14 óra 35 perckor</i>
Hozzáférés: nyilvános
Hangulat: szerelmes
Zene: Green Day: „Letterbomb”

A szerelmes kekszemufiu. Micsoda? Nem hiszitek, hogy egy gyilkos beleszerethet valakibe? Amióta az eszét tudja, ismeri a lányt, a lány mégsem látta egyszer sem igazán. Ami a nőt, akit szeret, illeti, akár láthatatlan is lehetne. De a férfi látja: a haját, a száját, sápadt kis arcát az egyenes, sötét szemöldökkel, élénkpiros kabátját a reggeli ködben, amiben olyan, mintha egy tündérmeséből lépne ki.

A piros persze nem az ő színe, de a férfi nem is várja el, hogy tudja. A lány nem sejt, mennyire szereti a férfi figyelni a teleobjektíven át; szereti megfigyelni a ruhája részleteit, ahogy a szél belekap a hajába, ahogy a lány szinte észrevehetetlen érintésekkel jelzi az előre-haladását. A keze végigsimítja ezt a falat, ott hozzáér a tiszafasövényhez, a fejét úgy fordítja, hogy elcsípje a kenyérillatot, amikor elmegy a Falu péksége előtt.

A férfi nem tartja magát kukkolónak. Önnön védelmében cselekszik. Az önfenntartási ösztöne oly mértékben kifinomodott, hogy megérzi a lányban, az édes arc mögött rejlő veszélyt. Úgy gondolja, talán a veszélyt szereti benne. Azt, hogy egy veszélyes határvonalon egyensúlyoz. Hogy a kamerája lencséjén át minden lopott simogatás potenciálisan halálos lehet számára.

Vagy csak azt a tényt, hogy a lány másé.

A férfi mostanáig egyszer sem volt szerelmes. Ez egy kicsit meg is ijeszti: az érzés intenzitása, ahogy a lány arca a gondolatai közé furakszik, ahogy az ujjai a lány nevéen táncolnak, ahogy minden összeesküdni látszik, hogy mindjárt csak rá gondoljon...

Megváltoztatja a viselkedését. Ellentmondásossá teszi, egyszerre elfogadóbbá és kevésbé azzá. Szeretne helyesen cselekedni, de amikor így tesz, csak saját magára gondol. Szeretné látni a lányt, de amikor megpillantja, elmenekül. Szeretné, ha örökké tartana, ugyanakkor arra vágyik, bárcsak véget érne.

Közelebb zoomol, a lány arcát misztikus, csaknem torz méretre nagyítja. A lány most már csak egyetlen szem, amelynek a színe kék és arany kereszteződése, amint világtalanul mered, mint egy orchidea az ültető-tartály üvegfalán át...

De a szerelem szemén át természetesen mindig a kék különféle árnyalataiban jelenik meg. Zúzódás-kéken, lepke-kéken, kobalt-, zafír-, hegy-kéken. Kék - a titkos lelke, a halandóság színe.

A feketébe öltözött bátyja biztosan tudott volna mit mondani. *Kekszemufi*nak nincsenek meg hozzá a szavai. De arról álmodik, hogy együtt táncolnak a csillagok alatt: a lány égszínkék, selyem báli ruhában, ő a választott színeiben. Ezekben az álmokban a férfi képtelen bármit is szavakba önteni, de érzi a lány hajának illatát, sőt már-már tapintani tudja...

És akkor sürgetően kopognak. A *kekszemufi* bűntudatosan összerezzen. Bosszantja, hogy így reagál, elvégre otthon van, senkit sem bánt, akkor miért hasít bele a bűntudat?

Elteszi a fényképezőgépét. Megint kopognak. Ellentmondást nem tűrően. Az illető türelmetlennek tűnik.

- Ki az? - kérdezi *kekszemufi*.

Egy nem különösebben kedvelt, de ismerős hang hallatszik az ajtó mögül.

- Engedj be.
- Mi akarsz? - kérdezi *kekszemufiu*.
- Beszélni veled, te kis szarzsák.

Nevezzük, mondjuk, Mr. Éjfélkéknek. Jóval természetesebb, mint *kekszemufiu*, és harapós, mint egy veszett kutya. Ma olyan éktelenül dühös, amilyennek *kekszemufiu* még sosem látta. A bejárati ajtón dörömböl, és követeli, hogy engedje be. Amint kinyitja a biztonsági zárat, már be is ront az előszobába, és minden előzetes nélkül lefejeli hősünket.

Kekszemufiu zuhanás közben feldönti az előszobai asztalt, dísztárgyak és egy virágváza záporozik srapnelként a falra. Megbotlik, és a lépcső aljában elesik. Mr. Éjfélkék rögtön fölébe kerül, üti, ordít vele...

- A francba is, tartsd távol magad tőle, te perverz kis gazember!

Hősünk kísérletet sem tesz arra, hogy ellenálljon. Nagyon jól tudja, hogy hiábavaló lenne. Inkább úgy gömbölyödik össze, mint egy remeterák a páncéljában, a karjával próbálja védeni az arcát, félelmében és a gyűlölettől sír, miközben az ellensége egyre csak csépele az oldalát, a hátát és a vállát.

- Megértetted? - kérdezi Éjfélkék, amikor egy percre abbahagyja, hogy levegőhöz jusson.

- Nem csináltam semmit. Még csak nem is szóltam soha hozzá...

- Ne próbáld ezt megetetni velem - förmed rá Éjfélkék. - Tudom, mivel próbálsz. És mi van a fényképekkel?

- A f.. fényképekkel? - ismétli *kekszemufiu*.

- Eszedbe se jusson hazudni nekem. - Előhúzza a képeket az egyik belső zsebéből. - Ezekről, amiket te készítettél, és itt, a sötétkamrádban hívtál elő...

- Hogy jutottál hozzájuk? - kérdezi *kekszemufiu*.

Éjfélkék egy utolsót bokszol bele.

- Az ne érdekeljen. Ha még egyszer a közelébe merészkedsz, ha szólsz hozzá, írsz neki, az ördögbe is, ha egyáltalán ránézel, akkor gondoskodom róla, hogy megbánd, hogy a világra jöttél. Ez az utolsó figyelmeztetésem. ..

- Kérlek! - nyöszörgi hősünk, és a karját felemeli, hogy az arcát védje.

- Komolyan mondom! Megöllek...

Nem, ha én öllek meg előbb, gondolja kekszemufiu, és mielőtt eltakarhatná magát, a rothadó gyümölcs gyűlöletes aromája tolakodik fel a torkán a melegházi bűz kíséretében, és éles késként hatol a fájdalom a koponyájába, és úgy érzi, mindjárt vége.

-Kérlek...

- Jobb, ha nem hazudsz. Jobb, ha nem hallgatsz el előlem semmit.

- Nem fogok - lihegi könnyein és a vérén át.

- Ajánlom is - mondja Éjfélkék.

Kekszemufiu kábultan fekszik a szőnyegen, és hallja, hogy becsapódik az ajtó. Óvatosan kinyitja a szemét, és látja, hogy Éjfélkék elment, ám ennek ellenére megvárja, míg Éjfélkék autója kigurul a felhajtóról, és csak aztán áll fel lassan, nehézkesen, és megy be a fürdőszobába, hogy szemügyre vegye a sebeit.

Micsoda roncs lettem, gondolta. Micsoda kibaszott roncs.

Szegény kekszemufiu: törött orr, felhasadt száj, monoklis szem, ami úgy bedagadt, hogy ki sem lát. Az inge is véres lett, az orrából még most is szivárog a vér. Nehéz a fájdalmat elviselni, de még rosszabb a szégyen, és a legrosszabb, hogy nem is az ő hibája. Ez esetben teljesen ártatlan.

Milyen furcsa, gondolja, hogy a bűneiért eddig elkerülte a büntetést, míg ezúttal, amikor semmi rosszat nem tett, nyakába szakad a büntetés.

Ez a karma, gondolja. Kar-ma.

Sokáig nézi a tükörképét. Nagy nyugalom szállja meg, mialatt figyeli magát; színész egy kis képernyőn. Megérinti a tükörképét, és érzi, ahogy az érintés nyomán az arcán esett vágások sajogni kezdenek. Mégis furcsán távolinak érzi a tükörben látható alakot, mintha egy jóval távolabb eső valóság rekonstrukciója volna, ami sok, sok évvel ezelőtt valaki mással esett meg.

Komolyan mondom. Megöllek...

Nem, ha én öllek meg előbb, gondolja.

És tényleg lehetetlen lenne? A démonok azért vannak, hogy legyőzzék őket. Talán nem nyers erőszakkal, hanem intelligenciával és ravaszsággal. Máris érzi, ahogy a fejében körvonalazódni kezd egy terv. Még egyszer a tükörképére pillant, kihúzza magát, letörli a szájáról a vért, és végül elmosolyodik.

Nem, ha én öllek meg előbb...

Miért is ne?

Végtére is nem ez lesz az első eset.

Kommentek

chrysalisbaby: óriási! tyűha! ez igazán megtörtént?

kekszemufiu: Mint bármi, amit eddig leírtam...

chrysalisbaby: ajaj, szegény **kekszemufiu** szeretnélek nagyon, nagyon megölelni

jezusamasodpilotam: MOCSOK ÁLLAT,
MEGÉRDEMLED, HOGY MEGDÖGÖLJ

Toxic69: Ugyan, haver. Nem érdemeljük meg mind?

ClairDeLune: Ez fantasztikus, **kekszemufiu**. Végre kezdesz kiegyezni a haragoddal. Szerintem tovább kellene beszélgetnünk erről, nem?

nyusziolokapitány: Fasza, csávókám! Ez a fikció király. Alig várom, hogy Éjfélkék hogyan kapja meg a magáét.

JennyTricks: (törölve)

JennyTricks: (törölve)

JennyTricks: (törölve)

kekszemufiu: Nagyon állhatatos vagy, JennyTricks.

Mondd csak, nem ismerlek?

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 1-je, péntek, 1 óra 37 perc

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: melankolikus

Zene: Voltaire: „Born Bad”

Nem. *Nem egészen* így történt. De ettől függetlenül nem áll messze az igazságtól. Az igazság egy vérengző kis állat, ami harapva, foggal-körömmel kaparja magának az utat a fény felé. Tudja, hogy ha napvilágra akar jönni, akkor valaminek - vagy *valakinek* - meg kell halnia.

Ikerként kezdtem az életemet. A másik - akit, ha életben maradt volna, mama Malcolmnak keresztelt volna - tizenkilenc hetes korában halva született. Legalábbis ez a hivatalos verzió. Hatéves voltam, amikor mama elmesélte, hogy *in utero* lenyeltem a testvéretem, valószínűleg a tizenkettedik és a tizenharmadik hét között. Biztos összekaptunk a *Lebensraumon*. Gyakrabban megesik, mint gondolnánk. Két test, egy lélek, az Anyatermészet növesztő folyadékában lebegve, az élet jogáért harcolva...

Anyám a kandallópárkányon tartott nippel tartotta ébren az emléket: egy alvó kutyát ábrázoló szobrocška formájában, amibe bevésték a kezdőbetűit. Ezt a szobrot törtem el gyerekkoromban, és hazudtam, hogy

megvédjem magam. Anyám ezért vert el egy villanydróttal, és azt kiabálta, hogy rossznak születtem, már embrió koromban gyilkos voltam, és mindkettőjüknek tartozom azzal, hogy jó leszek, és valamit kezdek a lopott életemmel...

Anyám tulajdonképpen titkon büszke volt rám. Az, hogy lenyeltem az ikertestvéretem, hogy életben maradhassak, azt a hitet keltette benne, hogy erős vagyok. Mivel maga is kemény volt, mint az edzett acél, ki nem állhatta a veszteseket. *Az élet az, amivé teszed, mondogatta mindig. Ha nem harcolsz, megérdemled, hogy meghalj.*

Azután gyakran álmodtam, hogy Malcolm - akinek a neve émelyítő zöld színben jelenik meg előttem - nyertesként került ki a küzdelemből, és elfoglalta a helyemet. Még most is előfordul ez az álom: két falánk kis ebihal, két kis piranha egymás mellett, két szív a vegyszerek vérfürdőjében azt követeli, hogy egyként verjen. Kíváncsi vagyok, hogy ha helyettem Mal marad életben, vajon elfoglalta volna a helyemet? Vajon *kekszemufiu* vált volna belőle?

Vagy saját színe lett volna? Esetleg zöld, hogy menjen a nevéhez? Megpróbálom elképzelni a zöld ruhatárat: zöld ingek, zöld zoknik, sötétzöld V kivágású szvetter az iskolába. Mind hajszálpontosan olyan, mint az enyém (kivéve persze a színt), mind az én méretemben, mintha előtétlencsét tettek volna fel, hogy az életemet más színre fessék.

A színek megváltoztatják a dolgokat. Még ennyi év után is anyám színrendszeréhez igazodom. Kék farmer, kapucnis felső, póló, zokni, a sportcipőm oldalán kék csillag van. A tavalyi születésnap ajándékom, egy fekete garbó úgy fekszik az alsó fiókban, ahogy megkaptam, még sosem volt rajtam, és

ha eszembe jut, hogy felpróbálom, váratlanul oktan bűntudat hasít belém.

Nigel szveterre, szólal meg egy éles hang, és bár tudom, hogy irracionális, képtelen vagyok rávenni magam, hogy az ő színét hordjam. Még a temetésére sem vettem feketét.

Talán azért, mert gyűlölt. Engem okolt mindenért, ami balul sült el. Engem hibáztatott azért, hogy apa elment, engem tartott hibásnak, amiért le kell ülnie az idejét a börtönben, az összeomlásáért, a tönkrement életéért, és neheztelt azért, hogy én voltam mama kedvence. Ez az egy mindenesetre indokolt volt. Mama kétségtelenül előnyben részesített. Vagy legalábbis eleinte így tett. Talán a halott ikertestvérem, a fájdalmas szülése vagy talán Mr. Kékszem miatt, aki - mint mondta - élete nagy szerelme volt.

De Nigel a testvérek közötti versengést komoly művészté fejlesztette. A testvérei rettegetek heves dühkitöréseitől. A barnát viselő testvére - aki sok szempontból nagyon sebezhető volt - megúszta a legrosszabbat. Nigel megvetéssel kezelte, ha úgy tartotta kedve, készséges rabszolgaként bánt vele, mama haragjával szemben emberi védőpajzsna tekintette, máskor meg csak bűnbaknak, akire rákenik a többiek vétkeit.

De Brent túl könnyű volt terrorizálni. Nem jelentett elégtételt, hogy egy ilyen embert üthet. Brendant lehetett ütni, megríkatni, de senki sem látta, hogy visszaütött volna. Talán tapasztalatból tudta, hogy Nigellel szemben - akárcsak egy támadó elefánttal szemben - a legjobb módszer, ha lefekszik és halottnak tettei magát, és reménykedik, hogy elkerüli a vad rohamot. És úgy tűnt, sosem táplál iránta haragot, még akkor sem, amikor Nigel gyötörte, és ezzel alátámasztotta mama elképzelését, miszerint Brendan nem a

legélesebb eszű közöttünk, és ha bárki tündérmesébe illő befejezéshez jut, az csak Benjámín lehet.

Hát igen, mama szerette a közhelyeket. A lottónyereményekről, a királylányt feleségül vevő legkisebb fiúkról és a milliomosokról szóló meséken felnőve, akik minden vagyonukat a szívüket megragadó édes kis utcakölyökre hagyják, mama hitt a sorsban. Ezeket a dolgokat fekete-fehéren látta. És bár Bren panasz nélkül engedelmeskedett, mert jobbnak tartotta a biztonságos közepszerűséget az éleselméjűség csalóka terhénél, Nigel, aki nem volt bolond, bizonyára némi rosszállással ismerte fel, hogy születésétől fogva a csúnya mostohatestvér, az örökösen feketében járó férfi szerepét osztották ki rá.

Így aztán dühös volt. Mamára, Benre, még szegény, kövér Brendanra is, aki annyira igyekezett csendben meghúzni magát és jó lenni, és aki egyre nagyobb vigaszt talált az évésben, mintha az édességek vigasza védelmet jelentene az éles kiszögellésekkel teli világban.

Amikor Nigel kint játszott vagy a lakótelepen biciklizett, és Bren otthon ült a tévé előtt, mindkét kezében egy-egy zacskó pehelycukros édességgel és egy hatos csomag Pepsivel, Benjámín elkísérte mamát a munkába, egyik dundi kacsójában portörölt szorongatott, a szeme elkerekedett mások otthonának a fényűzése, a széles lépcsőfeljárók, a csinos felhajtók, hatalmas hifi-berendezések és az egész falat betöltő könyvespolcok, az alaposan megrakott hűtők, folyosón álló zongorák, süppedő gyapjuszőnyegek és a báltermek padlójához hasonlóan széles és csillogó ebédlőasztalok tetejére tett gyümölcstálak láttán.

- Nézd csak, Ben - mondogatta mama, és egy fiú vagy egy lány bőrkeretes fényképére mutatott, aki iskolai egyenruhát viselt, és mosolygás közben kivillant

a hiányos fogsora. - Pár év múlva ilyen leszel. Ez leszel te a nagy iskolában, és olyan büszke lehetek majd rád...

Mama kedveskedéseihez hasonlóan ez is fenyegetésnek hangzott. Mama akkor már a harmincas éveiben járt, és az évek múlásával teljesen elhasználódott.

Vagy legalábbis ezt hittem, amikor fiatalabb voltam. Most, amikor a fényképeit nézegetem, látom, hogy gyönyörű volt, talán nem hagyományos értelemben, de feltűnő volt fekete hajával és sötét szemével, telt ajkával és széles arccsontjával, ami franciás külsőt kölcsönzött neki, bár a csontja velejéig brit volt.

Nigel a feketekávé színű szemével pontosan úgy nézett ki, mint mama. De én egészen más voltam: szőke haj, ami idővel bebaráncult, keskeny, kissé gyanakvó száj, kíváncsi kékszürke szempár, a szemem olyan nagy volt, hogy csaknem betöltötte az arcomat...

Vajon Mallal a megszólalásig hasonlítottunk volna egymásra? Neki is olyan kék szeme lett volna, mint nekem? Vagy az enyém olyan, mint az övé, és mellette még az enyém is, ami örökké befelé néz?

A keleti nyelvekben - dr. Peacock legalábbis ezt állította - a kéket és a zöldet nem különböztetik meg. Létezik helyette egy összetett szó, ami mindkét árnyalatot kifejezi, és amit „égszínűnek” vagy „levélszínűnek” lehet fordítani. Számomra ennek nagyon is értelme van: kiskorom óta a kékre úgy gondoltam, mint „Ben-színűre”, a barnára, mint „Brendan-színűre”, a feketére, mint „Nigel-színűre”, és soha nem tettem fel magamnak a kérdést, hogy mások vajon nem érzékelik-e másként.

Dr. Peacock mindezt gyökeresen megváltoztatta. Megtanított arra, hogy máshogy nézzem a dolgokat. A térképeivel, a felvételeivel, a könyveivel és a lepkéket őrző tárlóival megtanított arra, hogyan tágítsam ki a világot, és bízzak az érzékelésemben. Ezért mindig

is hálás leszek neki, bár cserbenhagyott. Végül mindenkit cserbenhagyott: engem, a testvéreimet, Emilyt. A kedvessége ellenére dr. Peacock füttyült mindenkire. Amikor elege lett belőlünk, egyszerűen visszahajított minket a kupacba. *Albertine* megéri, bár sosem céloz arra az időszakra; tulajdonképpen másnak tetteti magát...

A legfrissebb események mégis változtathattak ezen. Ideje utánanézni *Albertine*-nak. Mint a *rosszfiukrock* webmestere, el tudom olvasni az összes bejegyzését.

Rám nem vonatkoznak a korlátozások: egyre megy, hogy nyilvános vagy magánjellegű. Albertine-nak persze fogalma sincs erről. Begubódzva, elrejtőzve nem is sejti, hogy milyen alaposan szemmel tartom. Olyan ártatlannak látszik a piros kabátjában és a kosarával, nem? De mint a bátyám, Nigel is rájött, a rosszfiúk nem mindig viselnek feketét, és az erdőben eltévedt kislány néha méltó ellenfele a nagy és elvetemült farkasnak...

MÁSODIK RÉSZ

fekete

1

Albertine webnaplója
<i>Bejegyzés: február 2-a, szombat, 20 óra 54 perc</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
Hangulat: <i>sötét</i>

Mindig is gyűlöltem a temetéseket. A krematórium dübörgését. Az egyszerre beszélő embereket. A fényes padlón kopogó lépteket. A virágok émelyítő illatát. Alig van virágillatuk, inkább a halál fertőtlenítőszerrei, félúton a klór és a fenyő között. Azt mondják, a színek természetesen szépek. De amikor a koporsó végre bekerül a kemencébe, csak az a petrezselyemszál jut az eszembe, amit az éttermekben a halra tesznek, az az ízetlen, rugalmas díszítmény, amit senki sem akar megenni. Csak a fogást szépítik vele, és elvonják a figyelmünket a halál ízéről.

Egyelőre nem nagyon hiányzik. Tudom, hogy szörnyű ilyesmit mondani. Barátok voltunk, és szeretők, és a sötét hangulatai, a nyughatatlansága, az örökös dobolása és fészkelődése ellenére is szerettem. Ezt biztosan tudom. Mégsem érzek semmit, amikor a koporsója besiklik a kemencébe. Rossz ember vagyok?

Azt hiszem, talán igen.

Azt mondják, baleset volt. Nigel rettenetesen vezetett. Mindig túllépte a sebességhatárt, kijött a sodrából, mindig kopogott, dobolt, gesztikulált. Mintha a mozdulataival ellensúlyozná mások közönyös tunyaságát. És ott volt még a néma dühe - az előtte haladó iránt, hogy mindig lehagyják, dühe a lassú autóvezetők, a gyorsak, a roncsok, a kölykök, a sportautók iránt.

Mindegy, milyen gyorsan megy az ember, mondta - a műszerfalán dobolva az ujjaiával, amivel az őrületbe kergetett -, mindig van előtte valaki, egy idióta, aki úgy nyomja az ember képébe a hátsó lökhárítóját, mint egy ülepét mutogató, kéjvágó kutya.

Hát, Nigel, most aztán elintézted. Pontosan a Mill Road és a Northgate kereszteződésében: átcsúsztal négy sávon, és felborultál, mint egy Tonka játék autó. Állítólag egy jeges útszakasz miatt. Egy rokonod azonosított. Valószínűleg az anyád, bár természetesen nem tudhatom. De ez tűnik elképzelhetőnek. Mindig ő nyer. És most itt van, kiöltözve, és a fia - mármint az egyetlen megmaradt fia - karjában zokog, miközben itt állok, száraz szemmel, a terem végében.

Nem maradt sok sem belőled, sem a kocsiból. Horpadt bádogdobozban egy kis kutyaeléség. Igyekszem brutálisan hozzáállni, hogy érezek valamit - *bármit!* -, és ne ezt a kísérteties nyugalmat a lelkem mélyén.

Még most is hallom a függöny mögött zakatoló gépezetet, az olcsó (azbeszttel bélelt) bársonyfüggöny susogását, amikor a kis előadás véget ért. Egyetlen könnycseppet sem ejtettem. Még akkor sem, amikor megszólalt a zene.

Nigel nem szerette a klasszikus muzsikát. Mindig is tudta, mit szeretne, ha a temetésén játszanának, és ennek megfelelően a Rolling Stones „Paint It Black”-je és

Lou Reed „Perfect Day“-e szól; a dalok ugyan elég komorak, de nincs hatalmuk felettem.

Később vakon követtem a tömeget a fogadóterembe, ahol kerestem egy széket, és a nyüzsgéstől távol leültem. Az anyja nem beszélt velem. Nem is számítottam rá, de éreztem a közelemben a jelenlétét: fenyegető volt, mint egy darázs-fészék. Komolyan úgy érzem, hogy engem okol, bár nehéz elképzelni, hogyan lehettem volna felelős a történetekért.

De a fia halála nem annyira gyász, mint alkalom, hogy kérkedjen a bánatával. Hallottam, ahogy a barát-nőivel beszélgetett; a hangja szaggatott volt a felháborodástól.

- *El sem hiszem, hogy itt van!* - jelentette ki. - *El sem hiszem, hogy van képe...*

- *Ugyan már, szivikém - csitította Eleanor Vine. Felismertem színtelen hangját. - Nyugodj meg, nem tesz jót az idegeskedés.*

Eleanor Gloria barátnője és volt munkaadója. A sleppjét alkotó másik kettő Adéle Roberts, másik volt munkaadója, aki a Sunnybank Parkban tanított régebben, és akiről mindenki azt hiszi, hogy francia (a keresztnevében levő ékezet miatt), és Maureen Pike, az az esetlen és kissé agresszív nő, aki a helyi Szomszédfigyelő Szolgálatot irányítja. A hangja messzebbre száll, mint a többieké, és hallottam, ahogy összereli a csapatát.

- *Úgy van. Nyugodj meg. Egyél egy kis tortát.*

- *Ha azt képzeled, hogy egy falat is lemegy a torkomon...*

- *Akkor igyál teát. Jót tesz majd. Nem hagyja, hogy elgyöngülj, Glória kedvesem.*

Ismét a koporsóra és a virágokra gondoltam. Mostanra már biztos elszenesedtek. Hányan hagytak itt így! Mikor zökkent ki végre a közönyömből?

Kilenc nappal ezelőtt kezdődött az egész. Kilenc napja, a levéllel. Addig mi ketten - Nigel és én - az apró hétköznapi élvezetek és ártalmatlan tevékenységek puha gubójában léteztünk; két ember, akik azt színlelték maguk előtt, hogy minden normális - bármit jelentsen is ez a szó és egyikük sem sérült és selejtes, esetleg már helyrehozhatatlanul.

És a szerelemmel hogy álltunk? Természetesen az is volt. De a szerelem legjobb esetben is egy elhaladó hajó, és mi ketten Nigellel hajótöröttek voltunk, akik melegséget és vigaszt keresve egymásba kapaszkodtunk. Haragos költő volt, aki a csatornából nézett fel a csillagokra. Én mindig valami más voltam.

Itt, Malbryban születtem. Ennek a divatosnak nem nevezhető, északi városnak a periferiáján. Itt biztonságos. Senkinek sem tűnök fel. Senki sem vonja kétségbe a jogomat, hogy itt legyek. Már senki sem játszik a zongorán, nem játssza a lemezeket, amiket apa hagyott, vagy Berliozt, a rettenetes *Fantasztikus szimfóniát*, ami még mindig úgy kísért. Senki sem emlegeti Emily White-ot, a botrányt és a tragédiát. Legalábbis szinte senki. És mindez olyan régen történt - ami azt illeti, már több mint húsz éve hogy ha egyáltalán valakinek is az eszébe jut, az egyszerűen csak véletlen lehet. Olyan, mint az, hogy beköltöztem ebbe a házba - Emily házába -, aminek rossz a híre, vagy hogy a Malbry-ban élő férfiak közül éppen Gloria Winter fia talált helyet a szívemben.

Majdnem véletlenül ismerkedtem meg vele egy szombat este, a Zebrában. Addig a pillanatig csaknem elégedett voltam, és a házat, amire ráfért volna a felújítás, végre elhagyták a munkások. Apa három éve volt halott. Visszavettem a régi nevemet. Ott volt a számítógépem, az internetes barátaim. Ha társaságra vágytam, elmentem a Zebrába. És ha ennek ellenére ma-

gányosnak éreztem magam, még ott volt a mostanra reménytelenül lehangolódott, de fájdalmasan ismerős zongora a vendégszobában, ami olyan volt, mint apa dohányának az illata, ha útközben az utcán végigsimít, mint egy ismeretlen csókja...

Aztán jött Nigel Winter. Nigel, mint egy természeti erő, jött, és mindent szétzúzott. Nigel, aki kereste a bajt, és valahogy engem talált helyette.

A Rózsaszín Zebrában ritkán történik kellemetlenség. Még szombaton sem, amikor egy sheffieldi vagy leeds-i koncertre menet motorosok vagy gótok néznek be, a tömeg akkor is barátságos, és amiatt, hogy a kávézót korán zárják, rendszerint még józan is.

De ez a nap kivételes volt. Tízkor egy csomó nő - a városból érkezett ötye - még mindig ott tanyázott. Ittak néhány üveg Chardonnayt, és a beszélgetés régi botrányokra terelődött. Úgy tettem, mintha nem hallgatnám őket; igyekeztem láthatatlan lenni. De éreztem magamon a tekintetüket. A beteges kíváncsiságukat.

- Ugye, maga az? - Női hang, kicsit hangosabb a kelleténél; harsány, piás suttogással kürtölte világgá azt, amit senki sem mert említeni. - Maga az a Mi-is-a-neve?- Kinyújtotta a kezét, és megérintette a karomat.

- Bocs, de nem tudom, kire céloz.

- Pedig maga az. Láttam magát. Van egy wikioldala meg ilyesmi.

- Nem kellene mindent elhinnie, amit a neten olvas. A nagy része egy rakás hazugság.

De makacsul folytatta.

- Tudja, elmentem megnézni azokat a festményeket. Emlékszem, hogy az anyám elvitt oda. Egyszer még egy plakátom is volt. Hogy is hívták? Valami francia neve volt. Örült színek! De azért borzalmas lehetett. Szegény gyerek. Hány éves is volt? Tíz? Tizenkettő? Én

mondom, ha bárki egy ujjal is hozzányúlna a gyerekeimhez, én bizony megölném a kibaszott gazembert...

Mindig is hajlamos voltam a pánikrohamokra. Akkor törnek rám lesből, amikor a legkevésbé számítok rájuk. Még most is, ennyi évvel később. Hónapok óta ez volt az első, amit elszenvedtem, és készületlenül ért. Egyszer csak alig kaptam levegőt, belefulladtam a zenébe, pedig nem is szólt...

Leráztam a nő kezét a karomról. Az üres levegőben hadonásztam. Egy pillanatig megint az a kislány voltam, aki járó fák között tévelygett. A fal felé tapogatództam, de csak levegőt markoltam; körülöttem lökdösődtek és nevettek az emberek. A társaság távozóban volt. Próbáltam kitartani. Hallottam, hogy valaki a számlát kéri. Valaki azt kérdezte: *Ki evett halat?* A nevetésük kerepelt körülöttem. *Lélegezz, bébi, lélegezz!*, gondoltam.

- Jól van? - Férfihang volt.

- Elnézést. Nem szeretem a tömeget.

Felnevetett.

- Akkor rossz helyre jött, drágám!

Drágám, szerelmem. A szónak hatalma volt.

Eleinte megpróbálták figyelmeztetni. Hogy Nigel labilis. Priusza van, mondták, igaz viszont, hogy az én múltamról sem lehetett azt állítani, hogy túrné a tüzetesebb vizsgálatot, és olyan jó volt vele lenni - végre olyasvalakivel lenni, aki valóságos! -, hogy füttyültem az intelmekre, és fejest ugrottam a kapcsolatba.

Olyan bájos voltál, vallotta meg később. Olyan szép és elvesszett. Jaj, Nigel!

Aznap este kocssal kimentünk a lápvidékre, és mindent elmesélt magáról, a börtönben töltött idejéről, a fiatalkori ballépéséről, ami miatt odakerült, aztán órákon át feküdtünk a csillagok nyomasztó csendjében a fenyéren, és igyekezett megértetni velem a

bársonyon szétszórt kis túsúrásnyi fényekről mindent...

Tessék, gondoltam. És most jöhetnek a könnyek. Bár nem annyira Nigelért, mint magamért és azért a csillagfényes éjszakáért. De még a szeretőm temetésén is konokul száraz maradt a szemem. Ekkor kezet éreztem a karomon, és egy férfihangot hallottam:

- Bocsáss meg. Jól vagy?

Nagyon érzékeny vagyok a hangokra. Mindegyik olyan, mint egy hangszer, megvan az egyéni algoritmus. Vonzó a hangja: csöndes, szabatos, egyes szótagoknál enyhe vontatottság érezhető, mint az olyanoknál, akik régebben dadogtak. Egyáltalán nem olyan, mint Nigel hangja, és mégis meg tudtam állapítani, hogy testvérek.

- Jól vagyok - válaszoltam. - Köszönöm.

- „Jól” - ismételte meg elgondolkodva. - Hát nem hasznos szó? Ez esetben azt jelenti: „Nem akarok beszélgetni. Menj el, kérlek, és hagyj békén.”

Nem csendült ki rosszindulat a hangjából, csak hűvös derű, és talán egy szemernyi együttérzés.

- Bocsáss meg - kezdtem.

- Nem. Nekem kell bocsánatot kérnem. Csak hát gyűlölöm a temetéseket. A képmutatást. A semmitmondó közhelyeket. Az ételt, amit máskor sosem jutna eszünkbe megenni. A kis halpástétomos szendvicsek, lekváros minitorták, kolbászos tekerccsek szertartását. ..

- Elhallgatott egy pillanatra. - Ne haragudj. Udvariatlan voltam. Hozzak esetleg valami ennivalót?

Reszketegen felnevettem.

- Olyan étvágygerjesztőnek tünteted fel! De kihagyom.

- Bölcs döntés. - Hallottam a mosolyát. A bája megszokott lepni, még most is, ennyi idő után, és kicsit émelygek attól a gondolattól, hogy a szeretőm temeté-

sén beszélgettem - sőt nevetgéltem! - egy másik férfival, akit majdnem vonzónak találtam...

- Megvallom, nagy kő esett le a szívemről - jegyezte meg. - Azt hittem, engem okolsz majd.

- Nigel balesetéért? Miért?

- Nos, talán a levelem miatt - válaszolta.

-A leveled?

Megint hallottam a mosolyát.

- A levél miatt, amit a halála napján kinyitottál. Mit gondolsz, miért vezetett olyan figyelmetlenül? Úgy sejtem, értem jött. Hogy átadja az egyik... *figyelmeztetését.*

Vállat vontam.

- Milyen figyelmes vagy! „Nigel halála *baleset* volt...”

- Ami a családunkat illeti, nem létezik baleset.

Kicsit hirtelen pattantam fel, és a szék hangos puffanással zuhant a parkettára.

- Mi az ördögöt akar ez jelenteni?

Nyugodt volt a hangja, mintha kicsit magában mulatna.

- Azt, hogy kijutott nekünk a balszerencséből. Mire számítottál? Beismerésre?

- Bármilyen kitalálod tőled - feleltem.

- Mindenesetre köszönöm. Alaposan helyre tettél.

Ekkor már furcsán szédültem. Lehet, hogy a melegtől vagy a zajtól, vagy egyszerűen attól a ténytől, hogy olyan közel vagyok hozzá, hogy akár megfoghatnám a kezét.

- Gyűlölted. A halálát kívántad. - A hangom panaszosan szólt, mint egy gyereké.

Kis szünet.

- Azt hittem, ismersz - felelte. - Komolyan képesnek tartasz rá?

Ebben a pillanatban úgy tűnt, mintha a Berlioz első taktusait hallanám, a *Fantasztikus szimfónia* pergő

fuvolaszólamait, a vonósok halk simogatását. Valami rettenetes volt készülőben. Hirtelen elfogyott az oxigén a levegőből, amit belélegeztem. Kinyújtottam a kezemet, hogy megtámaszkodjak, de nem találtam meg a széktámlát, és kiléptem a szabad térbe. A torcom összeszűkült, a fejem akkora lett, mint egy luftballon. Kinyújtottam a kezemet, és csak ürességet tapintottam.

- Jól érzed magad? - A hangja aggodalmasan csengett.

Próbáltam újra megkeresni a széket - kétségbeesetten vágytam arra, hogy leüljek de nem ismertem ki magam a hirtelen kongóan üres teremben.

- Nyugodj meg. Ül le. Vegyél mély levegőt. - Éreztem, hogy átkarol, és gyöngéden a szék felé terel, és ismét Nigelre gondoltam, apa kicsit hamisan csengő hangjára, ahogy azt mondja: - Gyerünk, Emily. Lélegezz. Lélegezz!

- Kikísérjelek? - kérdezte.

- Semmiség az egész. Jól vagyok. Csak a zaj...

- Remélem, nem olyasmi okozta, amit mondtam...

- Ne hízelegj a hiúságodnak. - Mosolyt erőltettem az arcomra. Olyan érzés volt, mint a fogorvos maszkja. Muszáj kimennem, gondoltam. Elhúzódtam, a székem ugrált a linóleumon. Bárcsak levegőhöz juthatnék, akkor minden rendbe jönne! A fejemben csengő hangok elhallgatnának. Elcsendesülne a rettenetes muzsika.

- Jól vagy?

Lélegezz, bébi! Lélegezz!

És ekkor ismét felerősödött a zene, egy még veszélyesebb dúr hangnemben, ami még a mollnál is nyugtalanítóbb volt.

A sercegésen át meghallottam a hangját:

- Ne hagyd itt a kabátodat, *Albertine*.

Ekkor kiteptem magam a kezéből, és az akadályok ellenére is futásnak eredtem, és sikerült annyi időre visszanyernem a hangomat, hogy felkiáltssak - *Engedjenek, utat!* -, és mint egy bűnöző menekültem, átvergődtem a kavargó tömegben, ki a néma levegőre.

2

A kekszemüfiu webnaplója	
<i>Bejegyzés: február 2-án, szombaton, 21 óra 03 perckor</i>	
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>	
Hangulat: epés	
Zene: Voltaire: „Almost Human”	

Tehát majdnem vonzónak talál. Jobban megrendít, mint azt szavakkal el tudnám mondani. A tudat, hogy így gondol rám, vagy hogy legalábbis egy pillanatig így gondolt, majdnem megéri, hogy...

Amikor a halála napján Nigel átjött, éppen fényképeket hívtam elő. Az iPodom teljes hangerőn működött, ezért nem hallottam, amikor kopogtak.

- BB! - Mama hangja parancsoló volt.

Utálom, amikor így szólít.

- Mi az?

A hallása kísértetiesen éles.

- Mit művelsz odabent? Már órák óta ott vagy!

- Negatívokat válogatok.

Mamának széles skálán mozognak a hallgatásai. Ez a mostani helytelenítő volt: mama gyűlöli a fényképezésemet, időpocsékolásnak tartja. A sötétkamrámba egyébként sem léphet be senki rajtam kívül; az ajtóra szerelt zár miatt nem léphet be. Nem egészséges, mondja mama: egyetlen fiúnak sem lehetnek titkai az anyja előtt.

- Miről van szó, mama? - szoltam ki végül. A csend kezdett az idegeimre menni. Egy pillanatra el is mélyült; elgondolkodóvá vált. Mama ilyen pillanatokban a legveszélyesebb. Tudtam, hogy valami még van a tarsolyában. Valami, ami nem sok jót ígér.

- Mama? - kiáltottam ki. - Itt vagy még?

- A testvéred van itt. Veled akar beszélni - válaszolta.

Biztosra veszem, hogy tudjátok, mi következett ezután. Feltehetően úgy érezte, megérdemlem. Végére is elveszítettem a védelmét, amikor titkolódtam előtte. Nem egészen úgy történt, mint a fikciómban, de megengedhető a költői szabadság, nem? És Nigel heves természetű volt, én pedig sosem voltam az a típus, aki visszaüt.

Azt hiszem, hazugsággal kivághattam volna magamat, ahogy korábban sokszor megtettem, de addigra már késő volt: valami mozgásba lendült, és nem lehetett megállítani. A bátyám különben is arrogáns ember volt. Olyan biztos volt a nyers és erőszakosan lerohanó taktikájában, hogy sosem vette fontolóra, hogy a brutális erőtől különböző, finomabb módszerekkel is meg lehetne nyerni a kettőnk csatáját. Nigel sosem volt finom és árnyalt. *Albertine* talán ezért szerette.

Nigel végül is merőben más volt, mint ő: nyitott és egyenes, hűséges, mint egy jó kutya.

Ezt hitted róla, *Albertinek* Ilyennek láttad? Az elveszett ártatlanság visszatükröződésének? De mit is mondhatnék? Tévedtél. Nigel nem volt ártatlan. Gyil-

kos volt, akárcsak én, bár biztosra veszem, hogy ezt nem mondta el neked. Végül is mit mondhatott volna? Hogy színlelt becsületessége ellenére olyan csaló volt, mint mi ketten? Hogy eljátszotta a szerepet, amit felkínáltál, mégpedig hivatásosként?

A temetés túl sokáig tartott. Mindig elhúzódik, és amikor végre leszedték a szendvicseket és a kolbászos tekerceket, még el kellett viselni a hazatérést, elő kellett hozni a fényképeket, eltűrni a sóhajokat, a könnyeket és az elcsépett közhelyeket, mintha mamának fontos lett volna, mintha mama élete során Gloria Greenen kívül bárkit is szeretett volna...

De legalább gyors volt. Az első számú, legsikeresebb, minden idők legkedvesebb banalitása, amit olyan klasszikusok követtek, mint: *Legalább nem szenvedett, és Szörnyűséges az az út, és amilyen gyorsan ott hajtanak!* A bátyám halálának helyszínén most olyan virágkiállítás van, mint Dianáén, bár istennek hála, azért szerényebb mértékben.

Tudom, mert én is elzarándokoltam oda. Anyámmal, Adèle-lel és Maureennal együtt; az Önök alázatos szolgálja a megszokott színeiben, mama királynőien, tetőtől talpig feketében, fátyolban, L'Heure Bleue-től illatozva, és a tetejében még egy kitömött kutyát cipelve, ami a szájában egy koszorút tartott; egy kis mulatságot csepegtetni a temetésbe...

- Azt hiszem, képtelen vagyok odanézni - mondta mama elfordított fejjel, de az út menti szentélyben a sasszeme egyetlen áldozati ajándék felett sem siklott el, és a lelke mélyén már azt számítgatta, mibe kerülne egy díszes szegfűcsokor, egy cserepes begónia, egy út menti garázsban felszedett csokornyí szomorú krizantém...

- Ajánlom, hogy ne *tőle* legyen - jegyezte meg teljesen feleslegesen. Tulajdonképpen semmi jele, hogy Nigel barátnője valaha is itt járt, még kevesebb annak, hogy virágot hozott.

Anyámat azonban lehetetlen meggyőzni. Odaküld, hogy nézzek utána, és kidobát minden ajándékot, amin nincs névjegykártya, majd a kitömött kutyát könnyes sóhaj kíséretében teszi az út mellé.

Adéle-től és Maurentól közrefogva, akik a könyökét fogják, odébb támolyog a tizenöt centis cipősarkain, amik olyanok, mint a kihegyezett ceruza, és olyan hangot adnak, mint amit a kréta szokott a táblán, és amitől az ízlelőbimbóim görcsbe rándulnak.

- Legalább itt van neked BB, drága Gloria.

Az örökzöld sikerszám, negyedik helyezett.

- Igen. Nem is tudom, hova lennék nélküle. - A tekintete kemény és kifejezéstelen. A szeme közepén egy pontszerű kis fénypetty. Időbe telik, mire ráébred, hogy a tükörképem. - BB sosem hagyna cserben. Sosem csapna be.

Tényleg ezt mondta? Lehet, hogy csak képzeltem. És mégis pontosan ennek tekinti ezt az árulást. Elég baj, hogy egy másik nő miatt elveszítette a fiát, de hogy a miatt, éppen *a miatt* a lány miatt...

Nigelnek persze lehetett volna annyi esze, hogy tudja, Glória Greentől senki sem szabadul. Az anyám olyan, mint a húsevő növény, a *Nepenthes distillatoria*, ami az édességével magához vonzza az áldozatait, hogy aztán savba fullassa őket, amikor a küszködéstől már kimerültek.

Én csak tudom, hiszen negyvenkét éve élek együtt vele, és csakis azért nem emésztett fel eddig, mert a parazitának szüksége van egy csalogatóra, egy élőlényre, ami ott ül a növény peremén, és megnyugtatja a többi élőlényt, hogy nincs mitől félniük...

Tudom. Nem valami dicsőséges feladat. De még mindig jobb, mint ha elevenen felfalják az embert. Tudják, megéri húnek lenni a mamához. Megéri óvni a látszatot. Mellesleg nem én voltam a kedvence, akit már a méhében arra tanított, hogy gyilkos legyen? És miután előbb megszabadultam Maitól, ugyan miért kíméltem volna meg a másik kettőt?

Kiskoromban mindig azt hittem, hogy az igazságszolgáltatás pontosan fordítva működik. Az ember először is elkövet egy bűncselekményt. Azután - feltéve, hogy elfogják - jön az ítélet. Öt, tíz, húsz év, természetesen a bűncselekménytől függően. De mivel sok bűnöző nem látja előre egy ilyen adósság visszafizetésének a költségét, ésszerűbb, a hitelre vett bűncselekményhez hasonlóan, előre fizetni büntetünkért, és a bűncselekmény *előtt* leülni a kiszabott büntetést, ami után perbefogás nélkül kedvünkre rombolhatunk.

Képzeljük csak el, mennyi időt és pénzt spórolhatunk meg, ha kimarad a rendőrségi nyomozás és a hosszadalmas per, nem beszélve az elkövető által elszenvedett felesleges szorongásról és lelki nyomorúságról, aki sosem tudja, hogy elkapják-e, vagy sikerül megúsznia. Egy ilyen rendszer mellett szerintem sok súlyos bűncselekményt el lehetne kerülni, mivel csak nagyon kevesen mennének bele, hogy egyetlen gyilkosság kedvéért börtönben töltsék az életüket. Sokkal valószínűbb, hogy a büntetés felénél a reménybeli vétkes a szabadságot választaná, miközben még nem követte el a büntetést, bár a letétjét ezzel elvesztené. Vagy addigra már talán nyerne annyi időt, amiből kitelne egy kisebb súlyú bűncselekmény, egy minősített súlyos testi sértés, vagy, mondjuk, egy nemi erőszak vagy egy rablás...

Értik? Tökéletes rendszer. Erkölcsös, olcsó és praktikus. Még arra is lehetőség nyílik, hogy meggondoljuk magunkat. Feloldozást nyújt. Bűn és megváltás egyben, költségmentes karma Jézus Krisztus szuperáruházában.

A következőért mondtam el mindezt. Én már kitöltöttem a büntetésemet. Több mint negyven évet. És most, hogy a szabadulásom ideje közeleg...

A világegyetem tartozik nekem egy gyilkossággal.

A kekszemufiu webnaplója, a	
rosszfiukrock@webjournal.com-on	
Bejegyzés: <i>február 2-án, szombaton, 22 óra 03 perckor</i>	
Hozzáférés: <i>nyilvános</i>	3
Hangulat: <i>gyilkos</i>	
Zene: <i>Peter Gabriel: „Family Snapshot“</i>	

A fivérei sosem szerették. Talán azért, mert olyan más volt. Talán azért, mert féltékenyek voltak az adottságára, és hogy ez mennyi figyelmet irányít rá. Mindenesetre gyűlöltek; Brendan, a barna bátyja talán nem, mert ő túl tompa volt ahhoz, hogy igazán gyűlöljön bárkit is, de Nigel, a fekete bátyja mindenképpen, aki Benjamin születésének az évében olyan gyökeres személyiségváltozáson esett át, mintha hirtelen másik gyerekké vált volna.

A legkisebb Öccse születését olyan heves dühkitörések kísérték, amiket mama sem kontrollálni, sem megérteni nem tudott. Brendannak pedig, aki békés, flegmatikus, jó természetű, hároméves kisleány volt, az első szavai, amikor meghallotta, hogy kisöccse lesz, ezek voltak: *De miért, mama? Küldd vissza!*

Nem valami biztató szavak Benjámin számára, akit úgy hajítottak erre a kegyetlen világra, mint a csontot egy éhes kutyafalka elé, és akit senki sem védett meg, és senki sem akadályozta meg, hogy elevenen felfalják, csak mama.

De ő volt mama kék szemű talizmánja. A születése napjától fogva különleges volt. A többiek alsó tagozatba jártak, ahol hintáztak és a mászókan ugráltak, a

futballpályán életüket és végtagjaik épségét kockáztatták, és mindennap olyan horzsolásokkal és vágásokkal jöttek haza, amiket mama mintha sosem vett volna észre. De Ben miatt mindig nyugtalanzkodott. A legkisebb ütés, a leghalkabb köhögés is elég volt, hogy felébressze az anyja aggodalmát, és amikor egy nap vérző orral jött haza az óvodából (a homokozó feletti uralom miatt kitört verekedésben orrba vágták), mama kivette, és magával hordta a munkába.

Mama négy hölgynél takarított, közülük hárman kékek voltak a kisfiú fejében. Mindannyian a Faluban laktak, egymástól nem több mint fél mérföldnyire, a Mill Road és a Fehér Város széle közötti hosszú, fákkal szegélyezett fasorokban.

Mrs. Elektromos Kéken kívül, aki olyan váratlanul szenderült jobblétre tizenöt-húsz évvel később, ott volt még Mrs. Francia Kék, aki Gauoise-t szívott, és szerette Jacques Brelt, és Mrs. Vegyi Kék, aki húszféle vitamint szedett, és mama takarítása előtt kitararította a házat (és valószínűleg azután is, hogy elment), valamint Mrs. Bébi Kék, aki porcelánbabákat gyűjtött, és volt egy műterme a tetőtérben, és mint mondta, festőművész, és akinek a férje zenét tanított a St. Oswaldban, az út végén levő fiúgimnáziumban, ahol mama szintén takarított: minden iskolanapon fél ötkor végigtakarította és porszívózta a felső folyosó osztálytermeit, és a parketta mérföldjein át tolt a nagy, régi parkettacsiszoló gépet.

Benjamin nem szerette a St. Oswaldot. Utálta a dohszagát, azt, hogy fertőtlenítőtől és padlófényezőtől búzlott, a penész és az összeszáradt szendvicsek, döglött egerek, szüette fa és kréta halk zümmögését, ami beszivárgott a torkába, és állandó hurutot okozott. Egy idő után a pusztá név - az *Oswald* torkot eltömő hangja - is felidézte a szagot. Kezdetől fogva rettegett

attól a helytől: tartott a bő, fekete talárban járó tanároktól, a csikos sapkás, kék blézerükön hímzett jelvényt viselő fiúktól.

De szerette az anyja hölgyeit. Eleinte legalábbis.

Olyan helyes, mondogatták. De miért nem mosolyog? Kérsz kekszet, Ben? Szeretnél valamit játszani?

Rájött, hogy szereti, ha így körüludvarolják. Négyévesként nagy hatalmat gyakorolt bizonyos korú hölgyek felett. Hamarosan megtanulta, hogyan aknázza ezt ki, hogy még egy lagymatag pityergés is valódi aggodalmat ébreszthet a hölgyekben, egy mosollyal is kekszet és más, ritka élvezeteket lehet kicsikarni. Mindegyiknek megvolt a maga specialitása: Mrs. Vegyi Kék csokoládés keksszel tömte (de a mosogató fölött kellett megennie őket), Mrs. Elektromos Kék kókuszos karikával kínálta, Mrs. Francia Kék macskanyelvvel.

De a kedvence Mrs. Bébi Kék volt, akinek az igazi neve Catherine White volt, és aki mindig a nagy, vörös „Family Circle” bádogdobozokat vásárolta, amelyekben lekváros piskóták, emésztést elősegítő csokoládés kekszek, cukormázás karikák, rózsaszín ostyák voltak, és amelyek pusztán a vékonyságuk miatt valahogy mindig különösen dekadensnek tűntek, mint a baldachinos ágya fodrai és a babagyűjteménye, a babáké, amelyeknek kifejezéstelen és rosszat sejtető arca virágos karton- és csipkefészekből meredt ki.

A testvérei ritkán jöttek el. Ha olykor mégis előfordult, hogy elkísérték őket, mondjuk hétvégeken vagy vakáció alkalmával, sosem a legelőnyösebb oldalukról mutatkoztak be. Nigel, aki akkor kilencéves volt, mindig is egy kis bandita volt, mogorva és erőszakra hajlamos. A még a helyesség csúcsán levő Brendan, aki egykor még szintén kiváltságos volt, mostanra kezdte elveszteni a kisgyermeki vonzerejét. Mellesleg egyetlen

gyerek volt, mindig leverte mindent, köztük egyszer egy kerti dísz - egy napórát -, ami Mrs, White-é volt; a napóra darabokra tört a kőlapokon, és mamának persze ki kellett fizetnie. Ezért aztán őt és Nigelt is megbüntette - Brent a tényleges kárért, Nigelt azért, hogy nem előzte meg a bajt -, utána pedig egyikük sem jött el többet, és Benjaminnak maradt a zsákmány.

Vajon mama mire vélte ezt a nagy figyelmet? Talán azt gondolta, hogy valaki egyszer belehabarodik, és az egyik nagy házban akad majd egy jötevő, aki felkarolja a fiát. Ben mamáját ugyanis olyan becsvágy fűtötte, amit alig fogott fel. Talán mindvégig ott motoszkált benne, vagy talán akkor támadt fel benne, amikor mások ezüstjét fényesítette, vagy a fiúk diplomaosztásra viselt talárban és kalapban készült fényképét nézegette. És szinte kezdettől megértette, hogy a kisfiú látogatásai a nagy házaknál többre tanítják majd, mint arra, hogy kiverje a port a szőnyegekből vagy felvikszolja a padlót. Az anyja első perctől világossá tette számára, hogy különleges, egyedülálló gyermek, aki nagyobb dolgokra hivatott, mint a két testvére.

Természetesen sosem tett fel kérdéseket, ahogy az anyja sem, de a fiú úgy érezte az anyja elvárásait, mint egy gyöngé nyakába vetett kötőféket. Mindhárom tudták, hogy az anyjuk milyen fáradhatatlanul dolgozik, a háta mennyire fáj az egész napi hajlongástól és álldogálástól, milyen gyakran gyötrik a migrének, a tenyere mennyire felrepedezik és vérzik. Kiskoruktól fogva elkísérték a bevásárlásaira, és jóval azelőtt, hogy iskolába kerültek volna, már fejben össze tudtak adni egy bevásárlólistát, és tudták, hogy az aznapi keresetből milyen kevés marad mindannyiuk megélhetésére...

Az anyjuk sosem beszélt erről nyíltan. De még kimondatlanul is érezték, hogy szörnyű terhet cipelnek

a vállukon: érezték az anyjuk elvárásának súlyát, a rémítő bizonyosságát, hogy majd miattuk éri meg az önfeláldozása. Ezt az árat kellett fizetniük, amit sosem mondtak ki hangosan, csak sejtették. Adósság volt, amit sosem fizethettek vissza teljesen.

De Ben volt mindig a kedvenc. Minden, amit tett, csak tápot adott az anyja reményeinek. Brentől eltérően jó eredményeket ért el a sportban, ami kellően táplálta a versenyszellemét. Nigeltől eltérően szeretett olvasni, ami azt a hitet ébresztette az anyjában, hogy tehetséges. Ügyesen is rajzolt Mrs. White örömeire, akinek nem voltak elvárásai, aki mindig vágyott egy saját gyerekre, és aki sürgött-forgott körülötte, és édességgel tömte, aki csinos, szőke és bohém volt, aki édesemnek szólította, aki szeretett táncolni, és néha ok nélkül nevetett és sírt, és akivel kapcsolatban mindhárom fiú titkon azt kívánta, bárcsak az ő anyjuk lenne...

És a White-ház csodálatos volt. A hallban állt egy zongora, és a bejárati ajtó fölött egy nagy, színes üvegablak volt, ami napos időben vörös és arany fényfoltokat szórt a fényes padlódeszkákra. Míg az anyja dolgozott, Mrs. White megmutatta Bennek a műtermét, a fal mellé támasztott vásznakat, a rajzpapírtekerceket, és megtanította, hogyan rajzoljon lovat és kutyát, és megmutatta a festékestubusokat és a palettákat, és hangosan olvasta a nevüket, mintha varázsigéket mondana.

Króm-oxid-zöld. Tengerzöld. Króm. A festékeknek néha francia, spanyol vagy olasz nevük volt, ami még varázslatosabbá tette őket. *Violetto. Escarlata. Pardo de túrba. Outremer.*

- A művészet nyelve, édesem! - kiáltott fel néha Mrs. White. Nagy, szentimentális vásznakat festett, cukormázra hasonlító rózsaszín és baljós lila színekben, majd képeslapokból kivágott fényképeket tett rájuk -

rendszerint kislányok kivágott fejét aztán vastagon rálakkozott a vászonra, és ódon csipkefodorokkal díszített.

Benjamin nem szerette a képeit, mégis Mrs. Whitetől tanulta, hogyan különböztesse meg a színeket; megértette, hogy az ő színe is számtalan árnyalatban létezik, felölelte a zafírkék és az ultramarin közti mélységet, látta a szerkezetüket, ismerte az illatukat.

- Az csokoládé - mutatott rá egy vastos, vörös tubusra, aminek az oldalán eper képe volt.

A címkén ez állt: *Escarlata*, és az illata - kivált, ha napfényre tették - elviselhetetlenül erős volt, boldogsággal töltötte el, és porszemcsékké, amelyek fényletek és varázs csokigolyókként lebegtek fel és el a levegőben.

- Hogy lehet a csokoládé vörös?

Ben akkor már majdnem hétéves volt, és még mindig nem tudta megmagyarázni. Egyszerűen az, hajtogatta kitaratóan, ahogy a Dióbarna (*avellana*) paradicsomleves, ami gyakran ébresztett benne szorongást, és a *verde Verones* édesgyökér, és az *amarillo naranjának* főtt káposzta szaga volt, amitől mindig émelygett. Néha pusztán a nevük hallatán érezte az illatukat, mintha a hangoknak alkímiájuk volna, és az illékony szavakból színek és aromák örömteli fellobbanását csalnák elő.

Először azt hitte, mindenkiben megvan ez a képesség, de amikor megemlítette a testvéreinek, Nigel beleboksolt, és bubinak nevezte, Brendan pedig csak zavartan nézett rá, és azt kérdezte: *Te érzed a szavak illatát, Ben?* Később csak elvigyorodott, és az orrát ráncolta, amikor Benjamin közelében volt, mintha úgy szagolna, ahogy Ben képes rá; utánózta, ahogy mások is, bár nem igazán gúnyból. Szegény Ben tulajdonképpen irigyelte Bent; a lassú, gömbölyded,

ijedt Bren mindig elmaradozott, mindig mindent rosszul csinált.

Mama számára értelmetlen volt Ben adottsága, de Mrs. White-nak nem; ő mindent tudott a színek nyelvéről, és szerette az illatosított, Franciaországból hozatott drága gyertyákat, amikről mama azt mondta, hogy olyan, mintha pénzt égetnének, de amiknek azért csodálatos volt az illatuk: ibolyakék, füstös zsálya, budoár- pacsuli, cédrus és rózsa.

Mrs. White ismert valakit - valójában a férje barátját - , aki értett az ilyesmihez, és elmagyarázta Ben anyjának, hogy Ben talán különleges gyerek, amiben az anyja persze elejétől fogva hitt, de amiben a fiú titkon kételkedett. Mrs. White megígérte, hogy összehozza őket ezzel az emberrel, akinek dr. Peacock volt a neve, és aki egy régi, nagy házban lakott a St. Oswald pályái mögött abban az utcában, amelyet mama mindig is Milliomos köznek hívott.

Dr. Peacock hatvanegy éves volt, a St. Oswald választmányának egykori tagja, számos könyv szerzője. Néha láttuk a Faluban: szakállas férfi tweedzakóban, lehajló peremű kalapban, a kutyáját sétáltatta. Kicsit különc, mondta Mrs. White szomorkás mosollyal, és egyes befektetéseinek köszönhetően több a pénze, mint a józan esze...

Mama egy percig sem tétovázott. Mivel gyakorlatilag színvak volt, sosem fordított nagy figyelmet arra, ahogy a fia a hangokat és a szavakat felfogta, amit - ha mama egyáltalán észrevette - az *érzékenységének* tulajdonított, ami a legtöbb dologra érvényes magyarázata volt. De a gondolat, hogy a fia tehetséges, hamarosan legyőzte a szkepticizmusát. Egyébként is szüksége volt a kék szemű fia számára - akinek már meggyűlt a baja az iskolában, és atyai tekintély híján volt - egy jótévőre, egy patrónusra.

Dr. Peacock - aki gyermektelen, nyugdíjas, és ami a legjobb, gazdag volt - bizonyára valóra vált álomnak tűnt. Így aztán mama hozzá fordult segítségért, és ezzel mozgásba hozott egy sor eseményt, mintha egy kamera lencséje elé több rétegben szűrőket tett volna fel, amelyek egyre sötétedő árnyalatokkal színezték a következő harmincvalahány évet.

Természetesen az anyja nem tudhatta. Hogy tudhatta volna bárki is, hogy hova vezet ez a találkozás? És ki tudhatta volna, hogy így lesz vége: Gloria két fia halott, a *kekszemufiu* tehetetlen és kelepcebe csalt, mint azok a sebesen iszkoló lények aznap a tengerparton, amiket elfeledtek, és elpusztultak a napon?

Kommentek

ClairDeLune: *Egész jó, kekszemufiu! Tetszik a szóképhasználatod. Észrevettem, hogy a szokottnál jobban merítesz a személyes anekdotákból. Jó ötlet! Remélem, lesz majd folytatása!*

JennyTricks: *(törölt bejegyzés)*

kekszemufiu: *Szívesen...*

A kekszemufiu webnaplója a
rosszfiukrock@webjournal.com-on
<i>Bejegyzés: február 3-án, vasárnap, 1 óra 15 perckor</i>
Hozzáférés: nyilvános
Hangulat: derűs 4
Zene: David Bowie: „Heroes”

Még sosem ismert milliomost. Egy selyemcilindert viselő férfit képzelt el, amilyen a képregényekben Lord Snooty. Vagy talán monoklit visel és sétapálcát hord. De dr. Peacock meghatározhatatlanul, olyan tweedesen, csokornyakkendősen, nemezpapucsosan ápolatlan volt, és a drótkeretes szemüvege mögül tejeskék szemmel meredt Benre, és dohányhoz és kávékortáchoz hasonló hangon így szólt: *Á, te bizonyára Benjámin vagy.*

Mama ideges volt; kínosan kicsípte magát, és Bennel is az új iskolai egyenruháját vetette fel: sötétkék nadrágot, égszínkék szvetttert, ami kicsit a St. Oswald színeire emlékeztetett, bár Ben iskolájának nem volt előírásos egyenruhája, és a gyerekek többsége egyszerűen csak farmert hordott. Nigel és Bren is elkísérte őket - az anyja nem merte felügyelet nélkül otthon hagyni őket és mindkettőre ráparancsolt, hogy üljenek nyugton, fogják be a szájukat, és hozzá ne merjenek nyúlni *bármíhez is.*

Megpróbált jó benyomást kelteni. Ben alsó tagozatos első éve nem volt kiugró siker, és most már az egész Fehér Város tudta, hogy Gloria Winter legkisebb fiát hazaküldték az iskolából, mert iránytűt szúrt egy fiú kezébe, aki *kibaszott buzeránsnak* nevezte, és csak az

anyja agresszív közbelépése akadályozta meg, hogy Bent ne tanácsolják el.

Hogy ez a hír elérte-e a Falut, csak később derült ki. De Glória Winter nem vállalt kockázatot, és a legangyalibb Benjamin állt most az Udvarház lépcsőjén azon a meleg októberi napon, hallgatta az ajtócsengő csilingelését, ami rózsaszín és fehér és ezüstös volt, és a tornacipője orrára meredt, miközben dr. Peacock az ajtóhoz jött.

Természetesen nem egészen értette, mi is egy buzeráns. De arra emlékezett, hogy jó sok vér volt, és bár nem az ő hibája volt, az, hogy nem mutatott megbánást - sőt kifejezetten úgy tűnt, *élvezi* a csetepatét felzaklatta az osztályfőnöknőjét, akit nevezünk csak Mrs. Katolikus Kéknek, s aki (egészen nyilvánosan) hódolt olyan mulatságos elképzeléseknek, mint a gyermekkor ártatlansága, Isten egyszülött fiának a feláldozása és az angyalok éber jelenléte.

Mrs. Katolikus Kék neve sajnálatos módon borzalmas szagú volt, mint az olcsó tömjén és a ló trágya büze, és ez egy csomó incidenshez vezetett, amelyek végül Ben kizárásában teljesedtek ki, amiért az anyja az iskolát hibáztatta; rámutatott, hogy nem Ben hibája, hogy képtelenek megfelelően bánni egy tehetséges gyerekekkel, és a helyi újságok révén megtorlással fenyegetődött.

Dr. Peacock más volt. A nevének rágógumiszaga volt. Egy kisleány számára vonzó illat, mellesleg dr. Peacock úgy beszélt hozzá, mint egy felnőtt, a nyelvről lecsusszanó és leguruló szavak olyanok voltak, mint egy édességbolt automatájából kigördülő sokszínű rágógumigömbök.

- Á, te bizonyára Benjamin vagy.

Ben bólintott. Kedvére volt ez a bizonyosság. Dr. Peacock mögül - ahol az ajtó a teraszról a hallba nyílt -

egy bozontos, fekete-fehér figura lódult hősünk felé; közelebbről kiderült, hogy egy korosodó Jack Russell terrier, aki ugatva ugrálta körül őket.

- Tanult kollégám - jegyezte meg magyarázatképpen dr. Peacock, majd így szólt a kutyához: - Kérem, engedje meg, hogy a látogatóink megközelíthessék a könyvtárat - mire a kutya rögtön abbahagyta az ugatást, és bevezette őket a házba.

- Jöjjenek be, kérem - invitálta őket dr. Peacock. - És igyanak teát.

Így is tettek. Earl Greyt ittak cukor és tej nélkül, omlós kekszet ettek mellé; Ben emlékezetében a tea örökre Proust citrusfavirág teája lett, az emlékek csatornája.

Mostanában a *kekszemufiunak* lelkiismerete helyett emlékei vannak. Ezek tartották itt ilyen sokáig, ezért toltta körbe egy öregember kerekesszékét az Udvarház gyommal felvert ösvényein, ezért mosott rá, olvasott fel neki, és készített lágy tojásos, pirítós katonákat. És bár az öregembernek többnyire fogalma sem volt arról, kicsoda, sosem panaszkodott, és egyszer sem mulasztotta el az első csésze Earl Grey teára és arra emlékeztetni, hogy dr. Peacock hogy nézett rá: mintha ő is különleges volna...

A szoba nagy volt, és a buzérvörös meg a barna különböző árnyalataiban pompázó szőnyegek borították a padlót. Volt egy dívány, három fal mentén könyvespolcok, egy hatalmas kandalló, ami előtt a kutya kosara feküdt, egy barna teáskanna, ami akkora volt, mint az Örült Kalaposé, egy torta és néhány rovarokkal teli üvegtárló. A legkülönösebb egy gyerekhinta volt, ami a mennyezetről lógott, és amit a három fiú néma vágyódással nézett a díványról, mama mellől, bár alig mertek megszólalni.

- M...mik azok? - kérdezte *kekszemufiu* az egyik üvegtárlóra mutatva.

- Pillék - felelte a doktor elégedetten. - Sok tekintetben a pillangókhhoz hasonlóak, de a mintájuk finomabb és érdekesebb. Ez itt, ez a bolyhos fejű... - mutatott az ujjával a tárlóra - a nyárfaszender, a *Laothoe populi*. Ez a skarlátvörös és barna itt mellette a *Tyriajacobaeae*, a Jakab-lepke, a Cinóber. Ez a kis pofa... - mutatott egy kopott, barna valamire, amit *kekszemufiu* inkább száraz levélnek látott - a *Smerinthus ocellata*, az esti pávaszem. Látod a kék szemét?

Kekszemufiu megint bölintott, mert nemcsak a lepkék készítették áhítatos csendre, de az a nyugodt és parancsoló modor is, amivel dr. Peacock a szavakat kiejtette, majd a következő tárlóra mutatott, ami a zongora fölött lógott, és amelyben *kekszemufiu* egy hatalmas, zöldcitrom színű lepkét látott, ami csupa tejes és szürkés-poros bársony volt.

- Ez az ifjú hölgy - jelentette ki dr. Peacock szeretetteljesen - a gyűjteményem királynője. Egy holdasszövő lepke, *Actias Luna*, egyenesen Észak-Amerikából. Lárvaként hoztam haza, és ebben a szobában ülve néztem végig, ahogy kikel, a folyamat minden fázisát filmen örökítettem meg. El sem képzeled, milyen megindító végignézni, ahogy ez az élőlény előbújik a gubóból, szétterjeszti a szárnyait, és felröppen...

Nem juthatott messzire, gondolta kekszemufiu, csak a kábítópalackig...

Ám bölcsen tartotta a száját. Az anyja már kezdett türelmetlenkedni. Két keze összecsörrent az ölében, és a gyűrűi olcsó tüze fellángolt.

- Porcelánkutyákat gyűjtök - jegyezte meg. - Mindketten gyűjtök vagyunk.

Dr. Peacock elmosolyodott.

- Milyen kedves! Okvetlenül meg kell mutatnom a T'ang-szobrocskámát.

Kekszemufiu elvigyorodott, amikor mama arckifejezését meglátta. Fogalma sem volt, mi lehet egy T'ang-szobrocska, de sejtette, hogy olyan messze van mama porcelánkutya-gyűjteményétől, mint a holdasszövő lepke a száraz falevélként összepöndörödöttől, a tarkabarka, hasznavehetetlen szemével.

Mama csúnyán nézett rá, és *kekszemufiu* azonnal megértette, hogy előbb-utóbb fizetnie kell, amiért mamát nevetséges színben tüntette fel. De tudta azt is, hogy egyelőre biztonságban van, és egyre fokozódó kíváncsisággal nézett körül dr. Peacock házában. A lepkékkel teli vitrinektől eltekintve látta, hogy képek is vannak a falon, éspedig nem plakátok, hanem valódi festmények. Mrs. White-ot és a rózsaszín-lila kollázsait leszámítva még sosem ismert olyanokat, akiknek festmények lettek volna a birtokukban.

A tekintete megpihent egy fakó szépiatintával készült finom rajzon, ami egy hajót ábrázolt, mögötte pedig egy hosszú, világos tengerpartot, a háttérben kunyhókat, kókuszpalmákat és kúp alakú hegyeket, amelyekről füst szállt fel. A kép vonzotta, bár nem tudta, miért. Talán az ég, vagy a teaszínű tinta, vagy a korpirulása, ami úgy süttött át az üvegen, mint egy lédús, aranylós szőlőszem pírja...

Dr. Peacock rajtakapta, hogy megint a képet bámulja.

- Tudod, hol van? - kérdezte.

Kekszemufiu a fejét rázta.

- Hawaiiion.

Ha-wa-ii.

- Talán egy nap te is elmész oda - mondta dr. Peacock, és elmosolyodott.

És így, egyetlen szóval, a *kekszemufiu* is bekerült a gyűjteménybe.

Kommentek

nyusziolokapitany: Kezdesz kijönni a gyakorlatból, ember. Ennyi nap alatt csak két bejegyzés, és még senkit sem gyilkoltál meg:)

kekszemufiu: Adj egy kis időt. Már dolgozom rajta...

ClairDeLune: Nagyon jó, **kekszemufiu!** Igazi bátorságra vall, hogy leírod ezeket a fájdalmas emlékeket! Talán részletesebben megbeszélhetnénk a következő ülésünkön!

chrysalisbaby: Jaj, úgy imádom ezt (ölelések)

5

A kekszemufiu webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 3-a, vasárnap, 3 óra 6 perc

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: költői

Zene: The Zombies: „A Rose for Emily”

Azután kivitte a három fiút a rózsakertbe, míg az anyjuk teát ivott a könyvtárban, és a kutya a gyepen futkosott. Megmutatta a rózsáit, és felolvasta a nevüket a törzsükre illesztett fémtábláról. Adelaide d'Orléans. William Shakespeare. Varázslatos tulajdonságokkal bíró nevek, amelyek csiklandozták az orrukat és kitágították az orrlyukukat.

Dr. Peacock nagyon szerette a rózsáit, különösen a legrégebbieket, a telt szirmúakat, a hússzínűeket, a kézzel színezetteket, a törtfehéreket, az öreghölgyeseket, amelyeknek szerinte a legédesebb

volt az illata. Dr. Peacock kertjében a fiúk megtanulták, hogyan különböztessék meg a moharózsát a fehértől, a damaszkuszt a bársonyrózsától, és Benjamin úgy gyűjtötte a nevüket, ahogy korábban a festékestubusokra írt elnevezéseket, amiktől zúgott a feje, amelyek nem csak színektől és illatoktól visszhangoztak; a Rose de Recht- től, egy keserűcsokoládé illatú sötétvörös rózsától a Boule de Neige-ig, a Tour de Malakoffig, a Belle de Crécyig és kedvencéig, az Albertine-ig, amelynek pézsmára hasonlító, halvány rózsaszín, régimódi illata volt, mint a fehér nyári ruhás lányoknak, akik kroketteznek és a gyepen jeges rózsaszín limonádét isznak, amiről Bennek az volt az érzése, hogy törökmézillata van...

- Törökméz? - kérdezte dr. Peacock, és érdeklődés csillant a szemében. - És ennek? A Rosa Mundinak?

- Kenyér.

- És ennek? A Cécile Brunnernek?

- Autó. Benzin.

- Tényleg? - kérdezte dr. Peacock, és nem dühösen nézett rá, ahogy *kekszemufiu* várta, hanem őszinte kíváncsisággal.

Benjaminnál kapcsolatban tulajdonképpen minden érdekelt. Mint kiderült, a könyvek többsége olyasmiről szólt, amit *szinesztéziának* nevezett, ami úgy hangzott, mint valami kórházi beavatkozás, pedig valójában egy *neurológiai állapot* volt, ahogy a doktor elmagyarázta, és ez voltaképpen azt jelentette, hogy mamának igaza volt, és Ben mindvégig különleges volt.

A fiúk nem értettek mindent, de dr. Peacock azt mondta, hogy ennek az agy szenzoros részeinek működéséhez van köze: odabent bizonyos idegpályák összekapcsolódnak, és a szövevényes idegkötegektől vegyes jelzéseket továbbítanak.

- Egy sz..szuper érzékszervre t..tetszik gondolni? - szakította félbe *kekszemufiu*, és halványan felmerült benne Pókember, Magneto, sőt Hannibal Lecter is (látjátok, már elmozdult a skála vaníliás végéről a rossziús terület felé).

- Pontosan - helyeselt dr. Peacock. - És amikor rájövünk, hogy működik, akkor a tudásunk révén talán segíthetünk az embereken, mondjuk, a szélütés áldozatain, vagy azokon, akiket feji trauma ért. Az agy bonyolult szerkezet. És a természettudományok, valamint a modern orvostudomány minden eredménye ellenére még mindig nagyon keveset tudunk róla. Arról, hogyan raktározza az információt, hogyan jut hozzá, az információt hogyan fordítja le...

A szinesztézia sokféle módon nyilvánul meg, magyarázta dr. Peacock. A szavakhoz színek kapcsolódhatnak, a hangokhoz formák, a számokhoz fény. Egyesek ezzel a képességgel születnek, mások társítás révén élik meg. A legtöbb szinesztéziás vizuális. De vannak másfélék is, ahol a szavak ízekké vagy szagokká alakulnak át, vagy a migrénes fájdalom színeket vált ki. Összefoglalva, a szinesztéziás láthatja a zenét, mondta dr. Peacock; megízlelheti a hangot, érezheti a számok fogását vagy formáját. Létezik tükörérintéses típusa is: szélsőséges empátia következtében az alany olyan fizikai élményt él át, amit valaki más érez...

- Úgy tetszik érteni, hogy ha látom, hogy megütnek valakit, akkor azt én is érzem?

- Lenyűgöző, nem?

- De... hogy nézhetnek gengszterfilmeket, amikben megvernek és megölnék másokat?

- Azt hiszem, nem is akarnak ilyeneket nézni, Benjamin. Túlságosan felzaklatná őket. Itt ugyanis szuggesztióról van szó. Az efféle szinesztézia nagyon érzékennyé tehet valakit.

- Mama szerint én érzékeny vagyok.
- Efelől semmi kétségem, Benjamin.

Akkoriban Benjamin már rendkívül érzékeny lett, és nem csupán a szavakra és a nevekre, de a hangokra is, az akcentusokra és a hangszínekre. Természetesen korábban is tisztában volt azzal, hogy léteznek különféle akcentusok. Jobban szerette Mrs. White-ét, mint mamáét, vagy Mrs. Katolikus Kék hangját, aki az idegeire menő, maró, belfasti orrhango beszélt.

A testvérei úgy beszéltek, mint az iskolában a fiúk. Köszöntöket köszönöm helyett, viszlátot viszontlátásra helyett. Csúnya szavakkal káromkodtak, amiknek olyan szaguk volt, mint az állatkerti majomháznak. Az anyja igyekezett, de nem járt sikerrel: az akcentusa előjött vagy eltűnt, a társaságtól függően. Dr. Peacock-nál volt a legrosszabb: h-kat illesztett be mindenhova, amik úgy álltak ki a mondataiból, mint a gombolyagba szúrt kötőtűk.

Kekszemufu érezte, hogy az anyja mennyire igyekszik jó benyomást kelteni, és zavarában öklendezett. Nem akart így beszélni. Inkább dr. Peacockot utánozta. Tetszettek a szófordulatai. Az, ahogy dr. Peacock azt mondta: *ha lenne olyan kedves, vagy Szíveskedjék, kérem, erre fordítani a figyelmét, vagy Kihez van szerencsém?*, ha telefonon beszélt. Dr. Peacock latinul, franciául, görögül, olaszul, németül, sőt még japánul is tudott, és amikor angolul beszélt, a nyelv idegen nyelvként hangzott a szájából, és jobbnak tűnt, olyannak, ami különbséget tesz a „watt” és a „what” között, a „witch” (egy zöldesszürke, savanykás szó) és a „which” (egy édes, ezüstös szó) között, mint egy Shakespeare-t szavaló színész. Még a kutyával is így beszélt: *Legyen szíves felhagyni a szőnyeg rágásával, vagy Lenne kedve a*

tanult kollégámnak járni egyet a kertben? És a legfurcsább az volt, hogy a kutya reagált is erre, gondolta *kekszemufiu*, ami elgondolkodtatta, hogy nem lehetne-e őt is megtanítani arra, hogy levetkőzze a bárdolatlan szokásait.

Dr. Peacockra olyan nagy hatással volt Benjamin adottsága, hogy megígérte, maga tanítja a fiút - amennyiben rendesen viselkedik az iskolában -, hogy felkészítse a St. Oswald ösztöndíjas felvételijére, cserében *néhány vizsgálatért*, és azzal a feltétellel, hogy bármi, ami a találkozásaik alkalmával kitudódik, felhasználásra kerülhet abban a könyvben, amit ír, az életre szóló kutatásai csúcspontjában, amelyhez sok alanyt vizsgált meg, bár egyik sem volt olyan fiatal és ígéretes, mint a kis Benjamin Winter.

Mama természetesen el volt ragadtatva. A St. Oswald volt vágyai, kimondatlan becsvágya, valaha volt összes álmai netovábbja. Három év választotta el Bent a felvételi vizsgától, de mama úgy beszélt róla, mint küszöbönálló eseményről; megfogadta, hogy minden fillért félretesz, amit csak keres, az eddiginél is nagyobb hűhót csapott Ben körül, és egyértelműen a tudtára adta, hogy hihetetlen lehetőséget kap, olyan esélyt, amit neki köszönhet...

Bent kevésbé fűtötte a lelkesedés. Még most sem szerette a St. Oswaldot. A tengerészkek blézer és nyakendő ellenére (ami mama szerint tökéletesen áll majd neki) eleget látott az iskolából, hogy tudja, nem oda való: nem oda való arc, haj, nem oda illő ház, *név*...

A St. Oswaldba járó fiúkat nem Bennek hívták, hanem Leonnak, Jaspernek, Rufusnak vagy Sebastiannak. Egy St. Oswaldba járó fiú elsüthet egy olyan nevet, mint Orlando, olyan csengést

kölcsönözhet neki, mint a borsmenta. Egy tengerészkek St. Oswald- blézerhez társítva még a Rupert is király. Tudta azonban, hogy a Ben *nem megfelelő* kék, az anyja házának szagától, a túl sok fertőtlenítőtől, a szűkös helytől, a sok zsírban sült ételtől, a kevés könyvtől és a testvérei nyers, elkerülhetetlen szagától bűzlene.

De dr. Peacock azt mondta, hogy ne aggódjon. Három év hosszú idő. Ideje lesz felkészíteni Bent, ideje lesz, hogy St. Oswald-os fiút faragjon belőle. Benben *lehetőség* van, legalábbis ezt mondta - piros szó volt, mint egy megfeszített gumiszalag, ami mindjárt valakinek az arcába röpül...

Így aztán belement. Mi más választása lett volna? Végtére is mama legnagyobb reménysége volt. Egyéb-ként is mindkettejük, de elsősorban dr. Peacock kedvében akart járni, és ha ez a St. Oswaldot jelentette, akkor kész volt megfelelni a kihívásnak.

Nigel a Sunnybank Parkba járt, a Fehér Város szélén levő nagy középiskolába. Beton építőkockák sora, a tetőkön pengés dróttal, amitől úgy festett, mint egy börtön. És úgy bűzlött, mint egy állatkert. Nigel mintha nem bánta volna. A kilencéves és szintén a Sunnybank Parkba szánt Brendan sem mutatta különleges képességek jelét. Dr. Peacock mindkét fiút vizsgálatnak vette alá, és egyik sem keltette fel az érdeklődését. Nigelt azonnal elvetette, Brendant pedig három-négy hét próbálkozás után együttműködésre képtelennek találta.

Nigel tizenkét éves, barátságtalan fiú volt. Szerette a heavy rockot, és a filmeket, amikben robbantottak. Az iskolában senki sem terrorizálta. Brendan árnyékként követte, gerinctelen puhány volt, aki csak Nigel védelme miatt maradt életben, mint a cápákkal és a krokodilokkal szimbiózisban élő lények, akik a gazdaállatnak tett szolgálataikért nem esnek más ragadozók

áldozatául. Nigel elég intelligens volt (bár sosem volt hajlandó dolgozni), Bren viszont semmire sem volt jó: reménytelen volt a sportokban, a tanórákon tudatlan, lusta és önkifejezésre képtelen, elsődleges jelölt a munkanélküli-segélyre, ahogy mama mondta, vagy legfeljebb arra alkalmas, hogy hamburgert süssön...

De Bent jobb dolgokra szánta a sors. Minden második szombaton, amikor Nigel és Brendan bicikliztek, vagy a barátaikkal játszottak a lakótelepen, Ben dr. Peacockhoz ment, a házba, amit csak Udvarháznak hívtak, és délelőtt egy üvegzöld bőrrrel borított íróasztal mellett ült, és kemény fedeles könyveket olvasott, egy festett földgömből földrajzot tanult; a földgömbre apró, kacskaringós betűkkel írták fel a neveket - *irokéz*, *Rangoon*, *Azerbajdzsán* -, ősrégi, már nem használt, *varázslatos* neveket, mint amilyenek Mrs. White festékei voltak, és amelyeknek enyhe gin- és tenger-, maró por és fanyar fűszerillata volt, mintha először kóstolt volna bele valami rejtélyes szabadságba, amit még meg sem tapasztalt. Ha elég gyorsan forgatta a földgömböt, az óceánok és a kontinensek olyan sebesen kergették egymást, hogy végül az összes szín egybeolvadt, egyetlen nagy, tökéletes árnyalatú kékbe, az óceánkékbe, mennyei, Benjamin-kékbe...

Délutánonként mással foglalkoztak: képeket nézgettek, hangokat hallgattak, s mindez dr. Peacock kutatásának részét képezte; Ben felfoghatatlannak találta, de engedelmesen alávetette magát.

Rengeteg könyv volt tele mintákba rendezett betűkkel és számokkal, amiket fel kellett ismernie. Volt egy egész könyvtára való, lemezre felvett hang, meg kérdések is: *Milyen színű a szerda? Milyen szám a zöld?*, és érdekes, kitalált nevekkal ellátott formák, és helytelen válasz nem létezett, ami azzal járt, hogy dr. Peacock mindig elégedett volt, és mama mindig büszke volt rá.

És szeretett eljárni ebbe a nagy, ódon házba, a könyvtárba, a műterembe, az elfeledett dolgokkal - lemezekkel, fényképezőgépekkel, megsárgult fényképcsomagokkal - teli archívumba; a fényképek esküvők-ről készültek, és voltak köztük családi csoportképek, és matrózruhás, rég meghalt gyerekek, akiknek szája szorongó, itt-repül-a-kismadár! mosolyra húzódott. Gyanakvással viszonyult a St. Oswaldhoz, de jó volt dr. Peacockkal tanulni, jó volt, hogy Benjaminszólítják, és szívesen hallgatta, ahogy az öregúr az utazásairól, a zenéről, a tanulmányairól és a rózsáiról mesélt.

De a legjobb az volt, hogy itt fontos volt. Különlegesnek számított, alannak, esetnek. Dr. Peacock meghallgatta, lejegyezte a különböző ingerekre adott reakcióit, aztán pontosan kikérdezte, mit érez. Gyakran felvette az eredményt a kis diktafonjára, és Bent X fiúként emlegette, hogy óvja a névtelenségét.

X *fiú*. Ez tetszett Bennek. Lenyűgözőnek mutatta, különleges képességekkel megáldottnak, tehetségesnek. Nem mintha *kiemelkedően* tehetséges lett volna. Közepes tanuló volt az iskolában, sosem tűnt ki semmiben sem. Ami a szenzoros tehetségét illette, ahogy dr. Peacock nevezte - amikor a hangok színeket és szagokat hívtak elő -, ha egyáltalán észébe jutott, mindig azt feltételezte, hogy mások is úgy éreznek, mint ő, és bár dr. Peacock biztosította afelől, hogy ez egy aberráció, továbbra is normálisnak tekintette magát, másokat pedig csodabárnak.

„A *derű* szó *szürke*” (írja dr. Peacock az „X *fiú* és a korai, szerzett szinesztézia” című dolgozatában), „bár a *derűs sötétkék*, némi ánizsízszel. A számoknak egyáltalán nincs színük, de a helyneveknek és az embereknek gyakran erős töltésű, olykor kiemelkedően erős, gyakorta színekkel és ízekkel társuló töltésük van. Bizonyos esetekben határozott összefüggés áll fenn a különleges

érzékszervi benyomások és olyan események között, amiket X *fiú* élt át korábban, amely arra mutat, hogy ez a fajta szinesztézia részben inkább asszociatív lehet, mint csupán rokon természetű. Az ösztönzések hatására érdekes fizikai reakciókat lehet megfigyelni, így például közvetlen reakcióként nyáleválasztást a *skarlátoörös* szónál, ami X *fiú* szerint csokoládéillatú, és szédülést a rózsaszínnel kapcsolatban, ami X *fiú* szerint erősen éterszagú."

Akkoriban dr. Peacock olyan fontosnak állította be a munkáját, mintha a tudományért tettek volna valamit. És amikor megjelenik majd a könyve, mondta, ő és X *fiú* híresek lesznek. Még díjat is nyernek majd a kutatásokért. Bent tulajdonképpen annyira lekötötték a dr. Peacocktól kapott órái, hogy jóformán eszébe sem jutottak a mama hölgyeinél tett, takarítással egybekötött rendszeres látogatások, a hölgyeknél, akik olyan állhatatosan keresték a kegyeit. Addigra halaszthatatlanabb dolgok kötötték le, és dr. Peacock kutatásai kiszorították a festményeket és a babákat.

Így aztán hat hónappal később, amikor végre összefutott Mrs. White-tal a piacon, meglepetten tapasztalta, mennyire meghízott, mintha Ben eltűnése miatt neki kellett volna megennie az összes nagy, Family Circle-ös, vörös dobozos kekszet. Mi történt?, kérdezte magától. A csinos Mrs. White-nak kiugró hasa lett, és az arcán széles, buta mosollyal totyogott a gyümölcsös- és zöldségeskofák között.

Az anyja közölte a jó hírt. Csaknem tízéves hiába-
való próbálkozás után Mrs. White végre teherbe esett. Ez a tény ismeretlen oknál fogva izgalomba hozta magát, feltehetően azért, mert hosszabb takarítással járt együtt, de *kekszemufiu* csak kínos szorongást érzett.

Mrs. White babagyűjteményére gondolt, a kísérteties, fodros, nem teljesen gyermeki babákra, és eltűnődött, hogy most, hogy végre igazi gyereke lesz, Mrs. White kidobja-e őket.

Lidérces álmai lettek ettől a gondolattól: a mereven bámuló, gyászos, selyemruhás, antik csipkés játék babák egy szemétdombon heverték, a ruhájuk lassan elrongyolódott, eső mosta fakó lett, porcelánfejük felrepedt az üvegek és a bádogdobozok között.

- Kislány vagy kisfiú? - kérdezte mama.

- Kislány. És Emilynek fogom hívni.

Emily. E-mi-ly, három szótag, mint kopogás a végzet ajtaján. Milyen furcsa, régimódi név a Kylie-kkal, Tracey-ekkel és Jade-ekkel összehasonlítva, amelyeknek Impulse- és zsírszaguk volt, és neonfénnel világítottak, míg az Emily tompa, poros rózsaszín volt, mint a rágógumi és a rózsák...

De *kekszemufi* honnan sejthette volna, hogy a lány egy nap idevezeti? Hogy sejthette volna bárki is, hogy mindketten olyan közel lesznek egymáshoz - áldozat és ragadozó, emberi koponyából kinövő rózsaként egymásba kapaszkodva -, úgy, hogy erről fogalmuk sincs?

Kommentek

ClairDeLune: Nagyon tetszik, hogy a történet milyen irányba halad. Része valami hosszabbnak?

chrysalisbaby: A színekkal kapcsolatosan minden igaz? Mennyi ideig kutattátok?

kekszemufi: Nem annyit, mint gondolod :) Örülök, hogy tetszett, Chryssie!

chrysalisbaby: Ó, szívi (ölelések)

JennyTricks:(törölt

bejegyzés)

Albertine webnaplója
<i>Bejegyzés: február 3-án, vasárnap, 2 óra 54 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
<i>Hangulat: kifejezéstelen</i>

Könnyárt sírtam, amikor apa meghalt. Sírok a rossz filmekben. A szomorú dalok hallatán. Könnyeket csálnak elő a döglött kutyák, a tévéhirdetések, az esős napok és a hétfők. Akkor hát miért nem siratom meg Nigelt? Tudom, hogy Mozart *Rekviemje* vagy Albinoni *Adagiója* is megindítja a könnyek árját, de ez nem bánat, hanem élvezkedés; olyasmi, aminek Gloria Winter is hódol.

Van, aki szereti a nyilvános kitárulkozást. Emily temetése is ebbe a kategóriába tartozott. Hegynyi virág és mackó, az emberek a nyílt utcán zokogtak. Egy nemzet gyászolt, de nem egy gyermeket. Talán az ártatlanság elvesztését, a dolog mocskosságát, saját kollektív mohóságukat, ami végül egészben nyelte le. Az Emily White Jelenség, amit az évek során akkora harsonázás kísért, egy nyöszörgéssel ért véget: egy kis sírkő a malbryi templomkertben, egy színes üvegablak a templomban, amit dr. Peacock fizetett Maureen Pike és a cimborái nagy felháborodására, akik helytelennek tartották, hogy dr. Peacocknak bármi köze legyen a templomhoz, a Faluhoz, Emilyhez.

Mostanában már nemigen emlegetik. Az emberek békén hagynak. Malbryban láthatatlan vagyok; élvezem a mélység hiányát. Gloria *színtelennek* nevez; egyszer hallottam, amikor a telefonban ezt mondta (még akkoriban, amikor Nigellel szóba álltak egymással).

Nem tudom, hogy lehet tartós a kapcsolatotok, mondta Gloria. Olyan színtelen kis jószág. Tudom, hogy biztos sajnálsz, de...

De mama, egyáltalán nem sajnálok!

De még mennyire, hogy sajnálsz! Micsoda ostobaság...

Mama. Még egy szó, és leteszem a kagylót.

Sajnálsz, mert egy...

Katt.

Egy nap a Zebrában ez ütötte meg a fülemet: A Jóisten a megmondhatója, mit lát benne. Sajnálja, ennyi az egész.

Milyen finoman, udvarias hitetlenkedéssel fejezi ki, hogy egy olyan, mint én, szájalmon kívül mással is vonzhatok egy férfit. Mert Nigel jóképű volt, én meg valahogy sérült. Múltam volt, veszélyes voltam. Nigel teljesen nyitott volt - aznap este, amikor egymás mellett fekvé a csillagokat bámultuk mindent elmondott magáról. Egyet azonban nem említett - Eleanor Vine hívta fel rá a figyelmet -, hogy mindig feketében jár: fekete farmerek, kabátok, pólók, fekete cipők végtelen sorában. *Könnyebb mosni*, válaszolta, amikor végül rákérdeztem. *Mindent együtt moshatsz-*

Vajon kiáltotta-e a nevemet a végén? Tudta-e, hogy én vagyok a hibás? Vagy minden csak egy elmosódott folt volt, egyetlen semmibe tartó csúszás? Olyan ártalmatlanul kezdődött az egész. Gyerekek voltunk. Ártatlanok. Még ő, *kekszemufiu is*, a maga módján; ő, aki az álmaimban kísért.

Talán végül is a bűntudat volt, ami a tegnapi pánikrohamot kiváltotta. Bűntudat, fáradtság és idegesség, ennyi volt az egész. Emily White már rég nincs többé. Kilencévesen halt meg, és már senki sem emlékszik rá, se apa, se Nigel, se más.

Ki vagyok most? Nem Emily White. Nem leszek, nem is lehetek Emily White. És most, hogy se apa, se Nigel nincs többé, önmagam sem lehetek újra. Talán

egyszerűen csak *Albertine* leszek, felveszem a nevet, amit online adtam magamnak. Az *Albertine*-ben van valami kedves. Kedves és kicsit nosztalgikus, mint egy prousti hősnő neve. Nem is tudom, miért ezt választottam. Talán *kekszemufiu* miatt, aki még mindig ott rejtőzik ennek az egésznek a mélyén, és akit olyan régóta próbálok elfelejteni...

De énem egy töredéke bizonyára emlékezett. Bizonyára tudta, hogy ez lesz a vége. Mert a kertemben nő a gyógyfűvek és virágok - a sárga viola, a kakukkfű, a kerti szegfű, a muskátli, a mézfű, a levendula és az éjszakaillatú viola - közé egyetlen rózsát sem ültettem.

A kekszemufiu webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 3-án, vasárnap, 3 óra 6 perckor

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: *költői*

Zene: *Roberta Flack: „The First Time Ever I Saw Your Face”*

Benjamin hétéves volt abban az évben, amikor Emily White született. Egy változással, bizonytalansággal, mély, kimondatlan balsejtelmekkel terhes időszak köszöntött be. Eleinte nem volt biztos benne, mit jelent, de attól a naptól fogva, amikor a piacon találkoztak, tudatában volt a fokozatos változásnak. Az emberek nem néztek rá többet. A nők nem kényeztették cukorkával. Senki sem ámuldozott azon, hogy mekkorát nőtt. Úgy érezte, hogy egy lépéssel kívül került az észlelési körükön.

A takarítási munkák és a St. Oswaldban töltött műszakjai miatt a szokottnál is elfoglaltabb anyja rendszerint olyan fáradt volt, hogy beszélgetni sem volt ereje a fiúkkal, és csak annyit mondott, hogy mossanak fogat, és tanuljanak szorgalmasan az iskolában. A hölgyek, akik régebben nagy figyelemmel vették körül, és úgy sereglettek köré, mint kiscsibe köré egy csomó tyúk, eltűntek az életéből, és Benben homályosan felmerült a kérdés, nem tett-e valamit, vagy csak véletlen egybeesés, hogy dr. Peacockot leszámítva senkinek sem kell.

Végül aztán megértette. Szórakoztató tényező volt csupán, semmi más. Nehéz egy olyan asszonnyal beszélgetni, aki a hűtő belsejét vagy a vécékagylót súrolja,

és kézzel mossa a csipkével szegett finom fehérneműt, a hét végén pedig annyi pénzt visz haza, ami arra sem elég, hogy egyetlen ilyen drága bugyit vegyen. Az anyja hölgyei tisztában voltak ezzel. Valamennyien a *Guardiant* olvasták, (egy bizonyos pontig) hittek az egyenlőségben, és talán kínosan is érintette őket, hogy bejárónőt kell felvenniük, amit persze nem ismertek el, elvégre segítettek szegényen. És a maguk módján azzal kompenzálták, hogy nagy húhót csaptak az édes kisfiú körül, mint az állatsimogatásra kijelölt gazdaságba látogatók, akik meglepett felkiáltással csapják össze a kezüket a gyönges báránnyal láttán, amelyek hamarosan szépen becsomagolva jelennek meg ismét a polcokon, mint (bio)szeletek és kicsontozott karajok. Három évig ő volt a kis királyfi, egy elkényeztetett, agyondicsért és imádott kisgyerek, aztán...

Emily színre lépett.

Olyan ártalmatlanul hangzik, nem? Milyen édes, régimódi név, csupa cukrozott mandula és rózsavíz. És mégis ő volt mindennek a kezdete, a tengely, ami körül az életük forgott, a szélkakas, ami a farka egyetlen mozdulatával napsütésből viharba fordul. Eleinte szóbeszédnél alig volt több, de a szóbeszéd egyre nőtt és egyre erősebb lett, amíg végül gyilkos erővé nem vált, és az Emily White Jelenség maga alá nem gyúrt mindenkit.

Mama azt mesélte, hogy Ben sírt, amikor meghallotta. Mennyire sajnálta azt a szegény babát, mennyire sajnálta szegény Mrs. White-ot, aki mindennél jobban vágyott gyerekekre, és most végre teljesült a kívánsága, szülés utáni depresszióba esett, nem hajlandó elhagyni a házát, szoptatni a gyereket, de még mosakodni sem akar, és mindezt azért, mert a gyermeke vakon született...

De mindez jellemző volt mamára: eltúlozta Ben érzékenységét. Benjámint egyetlen könnyet sem ejtett. *Brendan* volt az, aki sírt. A sírás rávallott. De Ben nem volt feldúlt, csak kicsit kíváncsi, hogy Mrs. White mihez kezd majd. Hallotta, hogy mama és a barátnői arról beszélgettek, hogy a nők hogyan tesznek kárt néha a gyerekekben a szülés utáni depresszió hatására. És eltűnődött, vajon a baba biztonságban van-e, a gyámügy elveszi-e, és ha igen, Mrs. White szeretné-e visszakapni őt, Bent...

Nem mintha szüksége lett volna Mrs. White-ra. De Ben sokat változott az első napok óta. A haja szőkéről barnára sötétedett, kisbabás arca szögletesre nyúlt. Már akkor tisztában volt vele, hogy kinőtte korai vonzerejét, és neheztelt azokra, akik elmulasztották figyelmeztetni, hogy amit négyévesen készpénznek veszünk, azt kegyetlenül ragadják el tőlünk hétéves korunkban. Olyan sokszor mondták, hogy imádnivaló és jó, és most itt állt, elhajtva, mint azok a játék babák, amiket az asszony elrámolt, amikor az élő, új baba megjelent a színen...

A testvérei különösebb együttérzés nélkül fogadták a kegyvesztettségét. Nigel nyíltan kárörvendett, Brentől nem telt többre a szokott közönyösségénél. Eleinte talán észre sem vette, mert lekötötte, hogy mindenhova kövesse Nigelt, és szolgálai módon utánozza. Egyikük sem fogta fel igazán, hogy itt nem a figyelem utáni vágyról van szó. Se mama, se mások figyelmére nem sóvárgott. Az Emily születésével kapcsolatos körülmények megtanították őket arra, hogy senki sem pótolhatatlan, és még olyasvalakit is, mint Ben Winter, váratlanul meg lehet fosztani az aranyozásától. Már csak az érzékszervi különlegessége különítette el a családjától, és még az is változóban volt.

Mire végre láthatták, Emily már kilenc hónapos volt. Rózsabimbó-rózsaszínbe burkolt, bolyhos kis jószág volt, aki szorosan begöngyölve feküdt Mrs. White karjában. A fiúk elkísérték az anyjukat a piacra, segítettek a bevásárlásban, és *kekszemufiu* vette észre először; Mrs. White egy hosszú, lila - *violetto* színű - kabátot viselt, ami a kedvenc színe volt, és amit bohémnek szánt, ám inkább sápadt volt benne, és a magára hintett pacsuli szaga csípte *kekszemufiu* szemét, és elnyomta a gyümölcs szagát.

Ben látta, hogy egy másik asszony is van Mrs. White-tal. Egykorú lehetett az anyjával, kőmosott farmert és mellényt viselt, hosszú, száraz, fakó haja volt, és a karján ezüst karperecek. Mrs. White az eper felé nyúlt, de amikor megpillantotta a sorban várakozó Benjaminget, meglepetésében halkán felkiáltott.

- Hogy megnőttél, szívecském! - mondta. - Hát tényleg ilyen régen találkoztunk utoljára? - A mellette álló asszonyhoz fordult. - Feather, ez Benjámín. És az anyja, Gloria. - Meg sem említette Nigelt vagy Brendant, bár ez várható volt.

A Feathernek nevezett asszony - *Milyen buta név*, gondolta *kekszemufiu* - halványan elmosolyodott. Benjámín látta, hogy nem kedveli őket. A szeme hosszúkás és fagyoszöld volt; hiányzott belőle a szimpátia. Benjamin meg tudta állapítani, hogy gyanakvó, hogy közönségesnek, nem elég jónak tartja őket...

- K.. .kisbabája született - mondta *kekszemufiu*.

- Úgy bizony. Emilynek hívják.

- E-mi-ly - próbálgatta a fiú. - M...megfoghatom? Vigyázok majd.

Feather megint azzal a halvány mosollyal nézett rá.

- Egy kisbaba nem játék. Biztos nem akarsz kárt tenni Emilyben.

Biztos?, kérdezte magában *kekszemufiu*. Ő távolról sem volt olyan biztos benne, mint az asszony. Egyébként is mi haszna egy kisbabának? Nem tud járni, sem beszélni, csak enni, aludni és sírni. Ennél még egy macska is többet tud. Különben sem értette, miért olyan fontos egy kisbaba. Ő biztos sokkal fontosabb.

Megint csípte valami a szemét; a pacsulit okolta. Leszakított egy káposztalevelet, és titkon összemorzsolta a tenyerében.

- Emily... *különleges* baba. - Bocsánatkérően hangzott.

- A doktor úr szerint *én* vagyok különleges - mondta Ben. Feather meglepett arca láttán önelégülten elmosolyodott. - Könyvet ír rólam. Azt mondja, bámulatos vagyok.

Ben szókinccse jelentősen javult, amióta dr. Peacock foglalkozott vele, és most cikornyásan ejtette a szót.

- Könyvet? - kérdezett vissza Feather.

- A kutatásáról.

Erre mindketten meglepődtek, és olyan tekintettel néztek le Benjaminra, ami nem volt egészen hízelgő. Egy kicsit meg is sértődött, talán azért, mert félig-meddig megérezte, hogy végre felkeltette az érdeklődésüket. Mrs. White most tényleg őt figyelte, de elgondolkodó, gyanakvó pillantással, ami kínosan érintette *kekszemufiut*.

- Szóval... kisegítette magukat? - kérdezte.

- Egy kicsit - felelte mama affektáltan.

- Anyagilag? - erősködött Mrs. White.

- A kutatása része - bizonygatta mama.

Kekszemufiu látta, hogy mamát sérti a célzás, miszerint anyagi segítségre szorulnak. Úgy hangzott, mintha alamizsnára volna szükségük, pedig erről szó sem volt. Már arra készült, hogy megmondja Mrs. White-nak, hogy *ők* segítenek dr. Peacocknak, és nem fordítva. De

ekkor mama éles pillantást vetett rá, és Benjamin az arckifejezéséből látta, hogy nem lett volna szabad szemtelenül válaszolnia. Mama a vállára tette a kezét, és megszorította. Nagyon erős volt a keze. Benjamin összerándult.

- Büszkék vagyunk Benre - jelentette ki. - A doktor úr szerint adottsága van.

Adottság. Adottság, gondolta *kekszemufiu*. Zöld és valahogy baljós szó, akárcsak a radioaktivitás. *Adotttsság*; olyan hangot ad ki, mint a kígyó, amikor a bőrbe mélyeszi a fogát. *Adottság*, mint egy szépen becsomagolt gránát, ami mindjárt a képünkbe robban...

És akkor arculcsapásként érte a fejfájás és a gyümölcs bűze, ami mintha mindent beborított volna. Hirtelen hányinger fogta el, szédelgett, még hozzá annyira, hogy mamának is feltűnt, és enyhült a szorítása.

- Most meg mi a baj ?

- N..nem érzem j..jól m..magam.

Mama figyelmeztető pillantást vetett rá.

- Eszedbe se jusson! - sziszegte oda. - Olyat kapsz, ami miatt majd sopánkodhatsz!

Kekszemufiu ökölbe szorította a kezét, és a kék ég képe után kapaszkodott, Featherre gondolt a hullázsákban, ahogy feldarabolva, felcímkezve elszállításra vár, Emily pedig kék arccal fekszik az ágyában, és Mrs. White fájdalmasan sikoltozik...

A fejfájás kicsit alábbhagyott. Helyes. A szörnyű bűz is csillapult. És akkor a testvérei és az anyja holttestének a képe, ahogy a halottasházban fekszenek, előtoltult, és a fájdalom úgy rúgott vissza, mint egy vádló, a látását szívárvány repesztette meg...

Mama gyanakodva meredt rá. *Kekszemufiu* a legközelebbi standba kapaszkodva próbált kiegyenesedni. A

keze egy rekeszhez ért, ahol Granny Smith almák piramisa csak arra várt, hogy lavinaként aláúduljon...

- Ha bármi leesik - förmedt rá mama garantom, hogy feletetem veled.

Kekszemufiu visszahúzta a kezét, mintha a rekesz tüzes volna. Tudta, hogy az ő hibája, hogy lenyelte az ikertestvérét, és azt kívánta, bárcsak mama meghalna. Rossznak született, velejéig gonosznak, és ez a betegség a büntetése.

Azt hitte, megúsza; a piramis megremegett, de nem omlott le. Aztán egyetlenegy alma - még most is látja lelki szemei előtt, ahogy az oldalán egy kis címke volt - meglökte a mellette levőt, és a gyümölcsös stand egész eleje lecsúszott, az almák, narancsok, őszibarackok ujjongva ütődtek egymásnak, majd lezuhantak a műfüves takaróra, onnan pedig a betonra.

Az anyja megvárta, míg minden egyes darabot felszedett. Némelyik majdnem érintetlen volt, másokat beletapostak a földbe. Az anyja csaknem szívélyes bizonykodással ragaszkodott hozzá, hogy kifizesse a kárt, és aznap este egyik kezében csöpögő nejlonzacskóval, a másikban egy darab villanydróttal állt fölötte, és megette vele az egészet, héjastul, csumástul, rothadtan, koszosan. A testvérei a korlát oszlopai között figyelték, ahogy Benjamin öklendezett és zokogott, és *kekszemufiu* a mai napig úgy érzi, hogy nem sok változott. És a vitaminkoktól mindig felidézi ezt az emléket, és kemény küzdelmébe kerül, hogy ne öklendezzen, de mama sosem veszi észre. Azt hiszi, hogy gyenge a szervezete. És tudja, hogy sosem tenne rosszat senkivel...

Kommentek

chrysalisbaby: Jaj, bébi, ettől kicsordulnak a könnyeim

nyusziolokapitány: *Felejtsd el a könnyeket, ember, hol van már a vér?*

Toxic69: *Egyetértek. Add elő a kibaszott hullazsákokat. Mellesleg hol marad az ágyjelenet, haver?*

ClairDeLune: *Remek, kekszemufiu! Szeretem, ahogy összekötöd ezeket a történeteket. Anélkül, hogy beleszólnék, kíváncsi lennék, hogy a folyamatban levő fikcióban mennyi az önéletrajzi elem, és mennyi, ami teljesen képzelet szülte. Az egyes szám harmadik személy érdekes távolságtartást kölcsönöz a hangvételének. Esetleg egyszer megbeszélhetnénk a csoportban is?*

A kekszemufiu webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: *február 4-én, hétfőn, 19 óra 15 perckor*

Hozzáférés: *nyilvános*

Hangulat: *elmélázó*

Zene: *Neil Young: „After The Gold Rush”*

Mrs. Vegyi Kék után már sokkal könnyebbnek találja. Az ártatlanságot, akárcsak a szüzességet, csak egyszer lehet elveszíteni, és ez a tény nem hagy benne veszteségérzetet, csak valami homályos csodálkozást, hogy az egész végül is csak egy apróság. Apró, de hatásos dolog, és most kiszínezi az élet minden vonatkozását, ahogy egy tiszta ciánszemcse egy pohár vizet, amelynek a tartalmát a legsötétebb kékre festi...

Mindegyiküket, a lehetséges alanyokat, üldözött vadakat vagy célpontokat kéknek látja. *Célpontok.* Olyasmi, amit ki kell rádiózni. Elégtelen. Mosodai jelzés.

Nagyon érzékeny a szavakra, a csengésükre, a színeikre, a zenéjükre, a lapon a formájukra.

A célpont kék szó, mint a *piac*, mint a *gyilkosság*. Sokkal jobban szereti az áldozatnál, aminek erőtlen tojás-héj árnyalata van, vagy akár a *zsákmánynál*, amiből undok papi lila csendül ki, és halvány fenyőtömjénillatot áraszt. Mindegyiket kékben látja most: azokat, akik meg fognak halni, és a tett elkövetésével kapcsolatos türelmetlensége ellenére hagyja, hogy csillapuljon a feldobottsága, a világban ismét kifakuljanak a színek, a gyomorszája alatt fészkelő gyűlölet csomója akkorára dagadjon, hogy *kénytelen legyen* a tettek mezejére lépni, tenni valamit, különben belehal...

De tudja, hogy van, amire érdemes várni. És erre so-
káiig várt. A piacon lejátszódó kis jelenettől egy évtizednél is hosszabb idő választja el; senki sem emlékszik már Mrs. White-ra vagy a barátnőjére, akinek olyan ostoba neve volt.

Nevezzük csak Ms. Kőmosott Kéknek. Szívesen elszív egy-két jointot. Fiatal korában legalábbis így tett, amikor még alig negyvennyolc kiló volt, és soha, de soha nem viselt melltartót. Most már elmúlt ötven, odafigyel a súlyára, a marihuánától pedig éhes lesz.

Ms. Kőmosott Kék inkább naponta felkeresi az edzőtermet, hetente kétszer taicsizni és salsára jár, még most is hisz a szabad szerelemben, bár szerinte ez manapság már kezd elég drága lenni. Az egykori radikális feminista, aki minden férfiban agresszort lát, *szabad szelleműnek* tekinti magát, sárga 2CV-vel jár, szereti a népies karpereceket és a jól szabott farmereket, a barátai partijain tarotkártyából jósol, drága thai nyaralásokra utazik, *spirituálisnak* vallja magát, és olyan formás a lába, ami egy harmincasnak is dicséretére válna, bár ugyanez nem mondható el az arcáról.

A mostani barátnője huszonkilenc éves, majdnem egyidős *kekszemufiuval*. Szőke, tüskésre nyírt hajú hermafrodita, aki a templomnál hagyja a motorját, elég

messze a Kómosott-háztól, hogy ne pletykáljanak a szomszédok. Hősünk ebből azt szűri le, hogy Ms. Kómosott Kék mégsem olyan szabad szellemű, mint amilyennek beállítja magát.

Igaz, a helyzet sokat változott a hatvanas évek óta. Ms. Kómosott Kék tisztában van a kapcsolatépítés ápolásának fontosságával, és most, hogy a Birkenstock cipők és a trapéz nadrág iránti szenvedélyét felváltotta a részvények és az értékpapírok iránti lelkesedése, kevésbé vonzza a mindennapos taposómalomból való kiugrás...

Nem mintha *kekszemufiu* ezzel arra akarna utalni, hogy ezért érdemli meg a halált. Ez irracionális volna. De vajon hiányozna-e a világnak?, teszi fel magának a kérdést. Érdekelne-e bárkit is, ha meghalna?

Az igazság az, hogy senkit sem zaklat fel a halál. Kéves olyan haláleset van, amitől kevesebbek leszünk. A saját törzsünkön belüli veszteségeket leszámítva a többség közönyön kívül semmit sem érez egy idegen halálakor. Droppénz miatt leszúrt tinédzserek, otthonukban halálra fagyott nyugdíjasok, éhínség, háború vagy betegség áldozatai; sokan *színleljük*, mintha ez megrázná minket, mert mások ezt várják el tőlünk, de titkon felmerül bennünk, hogy minek ez a nagy felhajtás? Vannak esetek, amik mélyebben érintenek: egy fotogén gyerek vagy időnként egy celeb halála. De a tény ettől még tény marad: hamarabb siratunk meg egy kutyát vagy egy szappanopera hőst, mint a barátainkat vagy a szomszédainkat.

Így gondolkodik magában hősünk is, miközben a sárga 2CV-t követi a városba, és ügyel arra, hogy betartsa a biztonságos követési távolságot. Ma egy fehér furgonnal, egy szállítójárművel jött: aznap este negyed hétkor lopta a barkácskereskedés előtti parkolóból. A tulaj hazament, és reggelig már nem veszi észre a lo-

pást, addigra meg késő lesz. A furgont felgyújtja, és senki sem kapcsolja össze *kekszemufiut* az aznap esti szörnyű esettel, amelynek során egy salsaórájára igyekvő helyi asszonyt ütöttek el.

Eset. Szereti a szó citromos illatát, szívfájdító színét. Nem egészen baleset, inkább valami véletlenszerű, az események főcsapásáról való letérés. Még cserbenhagyásos gázolásnak sem nevezné, mert a nőnek sejtelve sem volt, hogy gáz van.

Ms. Kómosott valójában látja, hogy közeledik, hallja a felpörgetett motor zúgását, de tudomást sem vesz róla. Bezárja a sárga 2CV-t, amit pontosan szemben állított le, és anélkül, hogy jobbra vagy balra nézne, lelép a gyalogátkelőhelyre, a cipősarka kopog az aszfalton, a szoknyája annyira csúszik csak fel, hogy szemlére tegye több-mint-formás lábát.

Ms. Kómosott az ismert kozmetikai és hajápolási márka szlogenjének látványát sugallja, a szlogenét, amit *kekszemufiu* mindig is lenézett, és ami három szóban foglalja össze a színezett hajú, manikűrözött körmű jól nevelt nőnemű paraziták arroganciáját, teljes megvetésüket az egész világ iránt, a furgon kormányánál ülő kékbe öltözött fiatalember iránt, aki semmi esetre sem nevezhető sápadt lovasnak, de vajon tényleg azt képzelte a nő, hogy a Halál személyesen jön el érte, csak azért, *mert ő megérdemli?*

Biztos megáll, gondolja a nő, amikor lelép elé az útestre. Meg kell állnia a piros lámpánál. Meg kell állnia a kereszteződésben. Meg kell állnia, mert ÉN jövök, és fontosabb vagyok annál, semhogy ne vegyen észre...

Az összeütközés nagyobb a vártnál, a nő kezét-lábát szétvetve repül az útszélre. *Kekszemufiunak* fel kell ugratnia a járdaszélre, hogy hátramenetbe kapcsolva még egyszer áthajtsa a nőn, de addigra a motor már

hevesen tiltakozik, a felfüggesztésnek annyi, a kipufogódobot a földön vonszolja, a hűtőből gőz csap fel...

Szerencse, hogy nem az én autóm, gondolja kekszemufiu. És szán még annyi időt a dologra, hogy áthajtson valamin, ami most már jobban emlékeztet egy zsák szennyesre, mint valakire, aki salsát táncolt, majd kényelmes tempóban elhajt, mert csak egy lúzer maradna ott, hogy végignézze, és ezer és egy filmből tudja, hogy az arrogancia és a hiúság gyakran a rosszfiúk vesztét okozza. Szerényen elmenekül a helyszínről, miközben a tanúk tátott szájjal gyűlnek oda, mint a vízzel teli mélyedéshez az antilopok, akik a távozó ragadozót lesik...

A helyszínre visszatérés nagy fényűzés, amit nem engedhet meg magának. De egy többemeletes parkolóház tetejéről a fényképezőgépe látcsöves teleobjektívjén át végignézi az esemény utóéletét: a rendőrautót, a mentőkocsit, az összeverődött kis csoportot, a mentő távozását, ami most már nem siet (*kekszemufiu* tudja, hogy orvosra van szükségük, aki a helyszínen halottnak nyilváníthat valakit, de van olyan eset, mint ez is, amikor bárki hozzá nem értő véleménye is megteszi).

Hivatalosan Ms. Kőmosott Kék a kórházba szállítást követően vesztette életét.

Kekszemufiu valójában tudja, hogy tizenöt perccel hamarabb halt meg. Ahogy azt is, hogy a száját lebiggyesztette, mint az a kis lepényhal, és a rendőrök homokot szórtak a foltra, hogy semmi se jelezze, hogy ott volt, csak az egyik KRESZ-táblára celluzozott olcsó virágcsokor. ..

Milyen találó, gondolja. Milyen szentimentális és közhelyszerű. A közutakon fekvő szemét a gyász hatásos kifejezése. A walesi hercegnő halálakor - pár hó-

nappal ezt az esetet megelőzően - az utcákon hegyekben álltak az emléktárgyak, minden lámpaoszlopra felragasztották őket, ott rohadtak minden falon, a virágok a bomlás legkülönbözőbb stádiumában, celofánjukban oszladozva. Minden utcáson volt egy virágkompozíció, penészes papírban, macikkal, részvétnyilvánító képeslapokkal és nejlonborítékban, és a késő nyári melegben olyan bűz volt, mint egy önkormányzati szemételepen...

És mindez miért? Ki volt számukra ez a nő? Egy képeslap oldaláról letekintő arc, egy szappanopera statisztája, egy figyelemre éhes parazita, egy nő, aki a csodabogarak világában éppen csak normálisnak volt tekinthető?

Vajon tényleg megérdemelte-e ezt az egész felhajtást? A gyász és a kétségbeesés áradását? Mindenesetre a virágosok jól megszedték magukat; a rózsák ára az egekig szökött. És amikor a hét folyamán *kekszemufiu* célozni mert rá a kocsmában, hogy szükségtelen volt, egy főszer kirángatta a mellékcára, ahol komolyan elbeszélgetett vele - nem verte meg, csak annyit lökdöste és pofozta, hogy az majdnem annak minősült -, és kijelentette, hogy nem szívesen látott, és nyomatékosan közölte, hogy húzza el a belét...

A történetnek ezen a pontján a főszer - hívjuk netán Dízel Kéknek? -, egy családos ember, a közösség tiszteletben álló tagja, aki húsz évvel volt idősebb *kekszemufiunál*, és ötven kilóval súlyosabb is volt nála, felemelte az egyik lojális öklét, és szájon vágta hősünket, a cigarettázó és olcsó dezodortól bűzlő, ronda felesége pedig nevetett, amikor *kekszemufiu* kiköpte a vért, és odavetette neki: *többet ér holtan, mint te valaha is...*

Dízelfurgonját hat hónappal később egy biztonsági kamera felvétele alapján összefüggésbe hozzák egy cserbenhagyásos gázolással, amiben egy utcán átkelő,

kocsijához tartó középkorú nő halt meg. A furgonban, amit közben felgyújtottak, szövet- és hajszálakat találnak, és bár Dízel Kék rendületlenül állítja, hogy nem ő tette, és a furgont előző éjszaka lopták el, nem sikerül meggyőznie a rendőrbíró, kivált, ha figyelembe veszik korábbi részeges és erőszakos viselkedését. Az ügye a büntetőbíróság elé kerül, ahol egy négy napig tartó per végén, főként a bizonyíték hiányának köszönhetően, felmentik. A kamera felvétele kiábrándító, mert nem fed fel egyértelműen a furgon vezetőjének kilétét, aki kapucnit és baseballsapkát visel, és akinek az alaktalanságát okozhatta egy nagyméretű kabát is, és az arcát egyszer sem lehet tisztán kivenni.

De a felmentéssel még nincs vége. Falfirka jelenik meg Dízel Kék házában, a kocsmában ellenséges szóbeszéd kel lábra, leveleket írnak a helyi lapokba, és mind arra mutatnak, hogy Dízel Kék egy pusztán alakosság miatt úszta meg, és amikor pár héttel később tűz üt ki a házában (Dízel és a felesége odabent vannak), senki sem siratja különösebben.

Az ítélet: véletlen balesetből származó haláleset, valószínűleg égve hagyott cigaretta miatt.

Kekszemufiut nem lepi meg: úgy látta, hogy a főszer dohányzik.

Kommentek

nyusziolokapitany: *Teljesen beteg vagy, haver. Imádom!*

chrysalisbaby: Hip-hip-hurrá kekszemufiunak!

ClairDeLune: *Nagyon érdekes. Érzem a hatóság iránti bizalmatlanságodat. Szeretném megismerni a történet alapjául szolgáló esetet. Ez is valós, életből ellesett eseményeken alapul? Tudod, hogy szeretnék többet megtudni!*

JennyTricks:(törölt

bejegyzés)

A kekszemufiu webnaplója a	
<i>rosszfiukrock@webjournal.com-on</i>	
Bejegyzés: február 4-én, hétfőn, 21 óra 6 perckor	
Hozzáférés: nyilvános	
Hangulat: tüskés	
Zene: Poison: „Every Rose Has Its Thorn”	

A kis Emily White születése változást idézett elő kekszemufiu mamájában. Mindig is lobbanékony természet volt, de a nyár végére örökösen mintha egy heves kitörés határán lett volna. Az ok részben anyagi természetű feszültség volt: a növésben levő fiúk sokba kerülnek, és a szerencsétlen véletlen úgy hozta, hogy a Faluban egyre kevesebb embernek volt szüksége bejárónőre. A volt munkaadók sora Mrs. Francia Kékkel bővült, és Mrs. Elektromos Kék a szegénységére hivatkozva heti két órára csökkentette a munkaidejét. Talán most, hogy Ben ismét iskolába járt, az embereket kevésbé hajtotta a könyörületesség, hogy munkát kínáljanak az apátlan családnak. Vagy egyszerűen csak elégük lett abból, hogy Ben tehetségéről szóló ódákat hallgassanak.

Aztán közvetlenül karácsony előtt, a fedett piacon Tandy előtt összefutottak Mrs. Elektromos Kékkel, de a hölgy mintha észre sem vette volna őket, még akkor sem, amikor mama megszólította.

Talán Mrs. Elektromos Kék nem örült annak, hogy ilyen közel látják a piachoz, ahol mindig kiabáltak, és letépett káposztalevelek borították a földet, és mindent összefröcskölt a barna zsír, és ahol az emberek szivinek szólították egymást. Talán túlságosan közönséges hely volt. Talán szégyellte, hogy ismeri mamát, az ócska

kabátjában, a hátratűzött hajával és a három szakadt, koszos fiával, a bevásárolt élelmiszerral teli szatyraival, amit buszon kellett hazacipelnie, a tenyerén mások házimunkájának a tetoválásával.

- Jó reggelt - köszönt mama, és Mrs. Elektromos Kék csak furcsán meredt maga elé, mint Mrs. White babái, félig meglepetten, félig nem egészen elevenen, a rózsaszín ajkát csücsörítve, felvont szemöldökkel; a fehér kabátján levő szőrmével úgy festett, mint a Hókirálynő, bár nem volt hó.

Eleinte úgy tűnt, nem hallotta mamát. Ben olyan mosolyt villantott rá, amiért régen édességet kapott. Mrs. Elektromos Kék azonban nem mosolygott vissza, hanem elfordult, és úgy tett, mintha ruhákat nézegetne, amelyek egy közeli standon lógtak, bár *kekszemufiu* látta, hogy nem olyan holmik, amiket az asszony felvenne: bő blúzok voltak, és olcsó, fényes cipők. Morfondírozott, hogy ne szólítsa-e a nevén...

De mama elvörösödött, és azt mondta: *Gyere*, és a karjánál fogva ráncigálni kezdte. Magyarázkodni akart, de Nigel ekkor megütötte a könyöke fölött, ahol a legjobban fáj, ő pedig a síró-picsogó ruhaújjába temette az arcát, és mama meglegyintette Nigelt. És látta, hogy Mrs. Elektromos Kék a boltok felé sétál, ahol egy *fiatal* férfi - egy nagyon fiatal férfi - tengerészkek, kétsoros, vastag kabátban és farmerben, türelmetlenül várta, és talán meg is csókolta volna, ha nincs ott a takarítónő a három kölykével, gondolta *kekszemufiu*, akik közül egy még mindig szemrehányó pillantással figyelte, mintha olyasmit tudna, amit nem kéne. És az asszony ettől egy kicsit gyorsabban szedte a lábát, a túsarkai kopogtak a földön, a hang cigarettafüstöt, káposztalevelek és leértékelt, olcsó parfüm illatát idézte.

Azután egy héttel később el is bocsátotta mamát - úgy állította be, mint egy nagylelkű gesztust: azt

mondta, így is túl sokáig rabolta az idejét -, akinek így csak két munkaadója maradt, valamint hetente néhány műszak a St. Oswaldban, ami alig volt elég arra, hogy a lakbért kifizesse, nemhogy három fiút etessen belőle.

Mama ezért újabb munkát vállalt: egy piaci standon kezdett dolgozni, ahonnan összefagyva és kimerülten, de félig romlott gyümölcsökkel és más holmikkal teli szatyorral jött haza, amit nem tudtak eladni, és amit hét közben mama különféle köntösben tálalt fel, vagy ami még rosszabb, beletett a turmixgépbe, hogy elkészítse a „vitaminkoktélját”, ahogy nevezte; a koktél olyan egymástól elütő hozzávalókból is készülhetett, mint a káposzta, az alma, a cékla, a sárgarépa, a paradicsom, az őszibarack vagy a zeller, és ami *kekszemufiu* számára mindig sárgászöld, édes-rothadó iszap ízt hordozta. Hiába hívnak egy tubus festéket Dióbarnának, a szarnak csak szarszaga marad, és erről mindig a piac jutott az eszébe, így idővel már a szótól - *piac* - öklendeznie kellett, ha meghallotta az ugató ikerszótagokat, amik úgy kattogtak, mint egy motor, ami nem akar beindulni, és mindezt csupán azért, mert aznap a piac előtt véletlenül meglátták Mrs. Elektromos Kéket a fiatal szeretőjével.

Így azután amikor hat héttel később megint megpillantották az utcán, az émelyítő íz feltolult a szájába, a halántékába éles fájdalom nyilallt, a körülötte levő tárgyak rézsútos, prizmaszerűen fazettáltak lettek...

- Nahát, Gloria! - kiáltott fel Mrs. Elektromos Kék az édeskés, csípős modorában. - Milyen jó, hogy látom! Milyen remekül néz ki. Hogy megy Bennek a tanulás?

Mama élesen pillantott rá.

- Ó, nagyszerűen. A tanára szerint *tehetséges*...

Malbryban köztudott volt, hogy Mrs. Elektromos

Kék fia nem tehetséges, hogy felvételizett a St. Oswaldba, de nem került be, aztán a magánórák ellenére nem sikerült Oxfordba sem bejutnia. Nagy csalódás, mondta mindenki. Mrs. Elektromos Kék óriási reményeket dédelgetett.

- Komolyan? - kérdezte Mrs. Elektromos Kék. A szó úgy hangzott, mint egy új, fagyos fogkrémárka.

- Igen. A fiam tanárhoz jár. Felvételizik a St. Oswaldba.

Kekszemufiu elfintorodott a tenyere mögött, de nem kapta oda a kezét időben, és mama észrevette.

- Ösztöndíjas lesz. - Kicsit kicsavarta az igazságot. Dr. Peacock azért ajánlotta fel Ben tanítását, mert részt vett a kutatásában. A képességei egyelőre csak találgatás szintjén léteztek.

Mrs. Elektromos Kéket azonban lenyűgözték a hallottak, és mamának valószínűleg ez volt a célja.

De *kekszemufiu* most megpróbált küzdeni a hullámokban rátörő hányinger ellen, ami a piac, a vitaminoktél, a szétrepedt paradicsom vértelen kásája és a félig rohadt alma (*a barna része a legédesebb*, mondogatta mindig az anyja), a megfeketedett banán és a káposztalevél iszaposan barna bűzével borította be. Nem csupán az emlék okozta, vagy a macskaköveken kopogó cipősarkak, vagy az asszony jól nevelt hanghordozása, az ugató szótagok...

Nem az én hibám, gondolta kekszemufiu. Nem vagyok rossz. Tényleg nem.

De ettől nem múlt el az émelyítő bűz, nem úzte el a színeket, sem a fejfájást, hanem furcsán rosszabb lett minden, mintha valami döglött teremtmény mellett hajtott volna el, ami az út mellett feküdt, és közben azt kívánta volna, bárcsak alaposabban megnézte volna...

A kék a gyilkosság színe, gondolta, és a gyomorforogató, pánikszerű érzés alábbhagyott... egy kicsit. Mrs.

Elektromos Kékre gondolt, ahogy holtan fekszik a halottasház asztalán, a lábujján egy névkártya, mintha egy szépen felcímkézett karácsonyi ajándék volna, és valahányszor erre gondolt, az iszapos bűz megint csökkent, a fejfájás tompa lüktetéssé csillapult, a színek kicsit élénkebbek lettek, és mind egyetlen kékké, oxigén-kékké, gázgázláng-kékké, áramkörlap-kékké, boncolás-kékké olvadt össze...

Mosollyal próbálkozott. Bevált. A rothadtgyümölcsillat eltűnt, bár *kekszemufiu* gyerekkora alatt rendszeres időközönként visszatért, ahogy a mondatok is, amiket aznap az anyja Mrs. Elektromos Kéknek mondott...

Benjamin jó fiú.

Olyan büszkék vagyunk rá.

És mindig ugyanaz az émelyítő tudat kísérte, hogy *nem* az, hanem minden sejtjében aljas, és ami még rosszabb, még szereti is, hogy ilyen...

És már akkor is bizonyára tudta...

Hogy egy nap majd megöli.

Kommentek	
<i>ClairDeLune: Nagyon jó, kekszemufiu!</i>	
<i>chrysalisbaby: bámulatos, nagyon király vagy</i>	
<i>JennyTricks: (törölt bejegyzés)</i>	
<i>JennyTricks:(törölt</i>	<i>bejegyzés)</i>

A kekszemufiu webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 4-én, hétfőn, 21 óra 43 perckor

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: *rászedett*

Zene: *Murray Head: „So Strong”*

Abban az évben egyre rosszabbra fordult minden. Mama utálatosan viselkedett, kevés volt a pénz, és senki, még Benjámín sem tudott a kedvében járni. Már nem dolgozott Mrs. White-nál, és ha Mrs. White a piaci standjához jött, mama gondoskodott róla, hogy más szolgálja ki, és úgy tett, mintha nem venné észre.

Ott volt még a szóbeszéd. *Kekszemufiu* nem tudta pontosan, mit pletykáltak, de tudta, hogy súgnak-búgnak, és ha Mrs. White közeledik, hirtelen elhallgatnak, és a szomszédok hogy néznek rá, amikor kint van a piacon. Arra gondolt, talán Feather Dunne-hoz van köze, az előző tavasszal a Faluba költöző pletykafészekhez és minden lében kanálhoz, aki összebarátkozott

Mrs. White-tal, és aki gyakran segített Emily körül, bár rejtély volt számára, hogy az asszony miért veti meg *kekszemufiu* anyját. Bármi volt is, amiről beszéltek, a mérgezett szóbeszéd terjedni kezdett. Hamarosan már mindenki suttogott.

Kekszemufiu eltűnődött, ne beszéljen-e Mrs. White-tal, ne kérdezze-e meg, mi történt. Mindig ő volt a kedvence mama hölgyei közül, és Mrs. White mindig kedves volt hozzá. Ha odamenne hozzá, biztosan megmondlná magát, és visszavenné mamát, és újból barátok lehetnének...

Egy nap korábban ment haza az iskolából, és megpillantotta Mrs. White kocsiját a házuk előtt. Nagy kő esett le a szívéről. Végre megint szóba állnak egymással, mondta magában. Bármi miatt veszekedtek is, annak már vége.

De amikor bekukucskált az ablakon, Mrs. White helyett Mr. White-ot pillantotta meg a porcelános vitrin mellett.

Kekszemufiunak nem sok köze volt Mr. White-hoz. Természetesen látta a Faluban, és a St. Oswaldban is, ahol a férfi dolgozott, de sosem így, sosem az otthonukban, és persze nem a felesége nélkül...

Bizonyára egyenesen a St. Oswaldból jött. Hosszú kabátot viselt, és táska volt nála. Közepes termetű és magasságú férfi volt, sötét haja őszült, kicsi, finom keze volt, drótkeretes szemüvege mögött kék szempár csillogott. Szelíd, halk beszédű, félénk férfinak ismerte meg, aki sosem tolakodott előtérbe. De most egészen más volt. *Kekszemufiu* érezte. Mama mellett különleges érzékenység alakult ki benne a feszültség vagy a harag bármilyen jele iránt. És Mr. White dühös volt; *kekszemufiu* kiolvasta abból, ahogy feszülten, mozdulatlanul, nagy önuralmat tanúsítva állt.

Kekszemufiu közelebb merészkedett, de vigyázott, hogy a fagyaisövény takarásában maradjon. Az ágak közti résen jól látta mamát: az arcélét kicsit elfordítva állt Mr. White mellett. Gyanította, hogy magas sarkú cipőt visel; abban mindig magasabbnak látszott. De a feje még így is csak Mr. White vállának ívéig ért. Mama felnézett, és egy pillanatig mozdulatlanul álltak: mama mosolygott, és Mr. White fogva tartotta a pillantását.

Aztán Mr. White a kabátzsebébe nyúlt, és elővett valamit, amiről *kekszemufiu* először azt hitte, hogy egy puha fedelű könyv. Mama elvette, felnyitotta a gerincénél, és *kekszemufiu* ekkor jött rá, hogy egy bankjegyeköteget fog: csupa ropogós, friss, jelöletlen bankjegyet...

De miért fizet Mr. White a mamának? És miért olyan dühös emiatt?

Ekkor belehasított egy gondolat, egy meglepően felnőtt megvilágosodás. És ha az apa, akit sosem ismert - Mr. Kékszem -, nem más, mint Mr. White? És mi van, ha Mrs. White rájött? Ez megmagyarázná az ellenségességét, a Faluban keringő pletykákat. Sok mást is megmagyarázna: mama munkáját a St. Oswaldban, ahol a férfi tanít, az anyja Mrs. White-tal szembeni nyílt ellenszenvét, és most az odaajándékozott pénzt is...

A fagyaisövény takarásában *kekszemufiu* a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lásson, a saját vonásainak leghalványabb nyomát kereste a férfi arcán...

A férfi felfigyelhetett a mozdulatára. Egy másodpercre találkozott a tekintetük. Mr. White szeme hirtelen elkerekedett, és *kekszemufiu* látta, hogy összerándul; hősünk ekkor fordult sarkon és iramodott el. Hogy Mr. White az apja-e vagy sem, háttérbe szorult a tény mellett, hogy mama biztos elevenen nyúzza meg, ha rajtakapja, hogy kémkedett utána.

De amennyire meg tudta állapítani, Mr. White egy szót sem szólt mamának, hogy egy fiút látott az ablaknál. Mama láthatóan jókedvű volt, és ahogy újabb félbeszakítás nélkül teltek a hetek és hónapok, *kekszemufiu* gyanúja egyre erősebb lett, majd bizonyossággá vált...

Patrick White az apja.

Kommentek

ClairDeLune: Tetszik, ahogy a történeteidben a „való életből” ellesett eseményeket fiktívvel elegyíted. Nincs kedved visszatérni a csoportba, és a fentiek írásának folyamatáról beszélgetni? A többiek is bizonyára nagyra értékelnék, ha betekintést nyerhetnének az érzelmi utazásodba.

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Ismerjük egymást, Jenny?

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Komolyan kérdeszem: ismerlek?

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 4-én, hétfőn, 22 óra 35 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: derülő

Zene: Black Sabbath: „Paranoid”

Ha nem vagy hajlandó válaszolni, egyszerűen kitörlöm a bejegyzéseidet. Az én területemen jársz, Jenny, itt az én szabályaim érvényesek. De úgy érzem, ismerlek. Lehet, hogy már találkoztunk? Lehet, hogy engem cserkészsz?

Cserkészés. Hát ez egy nagyon baljós csengésű szó. Mint egy növény része, egy kesernyés zöld szár, ami egy nap valami émelyítő virágot hoz. De online minden más. Online fiktív szereplőkként néha megengedhetjük magunknak az antiszociális viselkedés fényűzését. Elegendem van abból, hogy azt hallgassam, X. Y.-t mennyire *megsértették* Q. Z. kommentjei, vagy valakit szexuálisan mennyire *beszennyezett* egy ártalmatlan, burkolt megjegyzés. Jaj, istenem, ezek az emberek és az érzékenykedésük! Bocs, de egy nyomtatott betűkkel leírt komment nem ugyanaz, mint amikor kiabálunk. Egy kis vitriolos méreg kibocsátása nem ér fel egy valódi ütéssel. Hát csak töltsd ki a mérget, *JennyTricks*. Bármit mondasz is, lepereg rólam. Bár megvallom, kíváncsivá teszel. Mondd csak: találkoztunk már?

Az online közönségem többi tagja hízalgó elismeréssel fogadja az írásaimat, kivált *ClairDeLune*, aki minden egyes fikcióról műbírálatot (az ő kifejezése) küld, kommentálja a stílusomat és a szóképeimet. Azt mond-

ja, a legutolsó kísérletem lélektanilag intuitív volt, és áttörést jelentett egy új, érettebb stílus felé.

A Kapitány, aki kevésbé árnyaltan fogalmaz, több drámáért, nagyobb gyötremért, több vérért esedezik. Toxic, akinek folyton a szexen jár az esze, azt kéri, hogy írjak szabadosabban. Vagy, ahogy ő fogalmaz: *Bármit, amitől a micsodádhoz nyúlsz, haver. Gondolj néha az én micsodámra...*

Ami Chryssie-t illeti, ő csak imádatokkal teli, kritikátlan, alázatos szeretetét küldi, mondjuk, egy üzenettel, hogy *Hihetetlen vagy!*, vagy egy zászlócskával, amin kis rózsaszín szívek sorakoznak...

Albertine nem kommentál. Ritkán formál véleményt a történeteimmel kapcsolatban. Talán kényelmetlenül érintik. Remélem is. Máskülönben minek írnám őket? Ma délután megint láttam. Piros kabát, fekete haj, kosár a karján; lefelé tartott Malbryba. Ezúttal velem volt a fényképezőgépem a teleobjektívvel, és sikerült is néhány tiszta képet készítenem a Mill Road tetején levő kis kietlen területről, mielőtt egy kutyát sétáltató férfi rá nem kényszerített, hogy felhagyjak a nyomozással.

A férfi gyanakvó pillantást vetett rám. Alacsony volt, görbe lábú, izmos, aki első látásra utálni szokott és bizalmatlan velem szemben. A kutyája is hasonlóan festett: piszkosfehér, görbe lábú, nagy fogú, apró szemű állat volt. Morgott, amikor megpillantott. Egy lépést hátráltam.

- Madarak - szólaltam meg magyarázatképpen. - Szeretek kijárni ide, a madarakat fényképezni.

A férfi nem titkolt megvetéssel mért végig.

- Naná.

Nem szólt többet, csak nézte, ahogy elmegyek, de éreztem a hátamba fúródó tekintetét. Óvatosabbnak kell lennem, gondoltam. Az emberek eddig is csodabogárnak tartottak, és semmi szükségem arra, hogy

valakinek később eszébe jusson, hogy látták Gloria Winter fiát egy fényképezőgéppel kódorogni a Mill Road környékén...

És mégsem állom meg, hogy ne figyeljem. Majdnem kényszeresen bámulom. Isten a megmondhatója, mama mit tenne, ha tudná. De mamának más dolga van Nigel temetése után, bár Nigel lakásának a kiürítése az Önök alázatos szolgájára maradt.

Nem mintha sok felfedeznivaló volna. A látcsöve, pár ruhadarabja, a számítógépe, félpolcnyi régi könyve. Egy cipősdobozban az ágy alatt néhány papír a kórházból. Többre számítottam - legalább egy naplóra -, de talán a tapasztalat megtanította arra, hogy körültekintőbb legyen. Ha Nigel vezetett is naplót, az minden bizonnyal Emily házában van, többnyire ott tartózkodott, ahol egészen biztosan nem kellett kíváncsi tekintetektől tartania.

Nigel barátnőjének itt semmi nyoma. Semmi, ami utalna rá, se haj, se fénykép. A keskeny ágy vetetlen, a paplant durván rádobták a kétes tisztaságú lepedőre, de a lány sosem aludt itt. Nem érzem az illatát, nem találtam a fogkeféjét a fürdőszobában, nincs csésze a mosogatóban, amin az ajka lenyomata volna. A lakásban piszkos ágynemű-, áporodott víz- és dohszag van, és fél napot sem vesz igénybe, hogy bepakoljam a lakásban talált holmikát egy furgon csomagtartójába, és kiszállítsam a szemételepre, ahol azt, ami ér valamit, kiválogatják és újrahasznosítják, a többiből gödröket töltenek fel a jövőendő nemzedékek boldogtalanságára.

Furcsa, nem, hogy milyen keveset tesz ki egy élet? Pár ócska ruha, egy doboznyi papír, néhány piszkos tányér a mosogatóban? Az ágy melletti fiókban eldugva egy fél csomag cigaretta; a lány nem dohányzik, tehát biztos Nigel tartotta ott, hogy éjszaka, ha nem tud aludni, kinézessen a látcsövével a tetőablakon, és a

fényszeméten át megpróbálja csodálni a csillagok kristály pókhálóját.

Hát igen, a bátyám szerette a csillagokat. Jóformán csak azokat szerette. Engem biztos nem. Valójában egyikük sem kedvelt, de én Nigeltől félttem; Nigel volt az, aki a legtöbbet szenvedett mama elvárásai miatt...

Ó, azok az elvárások! Vajon Nigel mire vélte őket? Fekete ingeiben fakón, kívülállóként figyelve, csontos öklét örökösen összeszorítva, hogy amikor széttárta az ujjait, a kis vörös félholdakat látni lehetett a tenyerén ott, ahol a körmeit belevájta, s ezeket a jeleket átvitte az én bőrömrre, amint kettesben maradtunk...

Nigel lakása egyszínű. Szürke lepedő a fekete-fehér steppelt paplan alatt, a ruhatára sötétszürke és fekete. Az ember azt hihetné, hogy mostanra már elhagyta, de az idő mit sem változtatott a bátyám színrendszerén. Zokni, kabát, szvetter, farmer. Nincs egy póló, egyetlen póló sem, még egy alsónadrág sem, aminek nem a hivatalos fekete vagy szürke a színe...

Nigel ötéves volt, amikor apa elment otthonról. Gyakran eltűnődtem ezen. Vajon emlékezett-e arra, hogy amikor még egyetlen gyermek volt, színes holmiban járt? Elment-e néha a tengerpartra, és játszott-e a sós, sárga homokban? Vagy feküdt-e apa mellett, és mutogatta-e a csillagképeket? Valójában mit keresett, amikor a gyereklátcsövén át az eget pásztázta (a látcsövet újságkihordással keresett pénzéből vette)? Miből fakadt a dühe? És ami a legfontosabb, miért határoztak úgy, hogy ő lesz a fekete, vagy hogy Ben kék lesz? Vajon máshogy alakult volna minden, ha felcserélik a szerepünket?

Azt hiszem, ezt már sosem tudom meg. Talán meg kellett volna kérdeznem tőle. De Nigellel sosem beszélgettünk igazán, még akkor sem, amikor gyerekek voltunk. Párhuzamosan léteztünk egymás mellett, ma-

ma helytelenítésével dacolva gerillaháborút folytatunk, és mindketten annyi bajt okoztunk a gyűlölt ellenségnek, amennyit csak tudtunk.

A bátyám sosem ismert, csak mint a dühe gyűjtőpontja léteztem. És egyetlenegyszer, amikor valami bizalmas információt szereztem róla, megtartottam a hírt magamnak, mert féltem a lehetséges következményektől. De ha minden ember megöli azt, akit szeret, nem kell-e az ellentétének is igaznak lennie? Nem szereti-e mindenki azt, akit megöl? És nem a szeretet-e az az alkotórész, ami hiányzik belőlem?

Bekapcsoltam a számítógépét. Gyorsan átnéztem a kedvenceit. Az eredmény az volt, amit gyanítottam: kapcsolat a Hubble űrteleszkóppal, hozzáférés a galaxisok képeihez, az Északi-sarkon levő webkamerákhoz, a chatszobákhoz, amelyekben a fényképezsek a legutóbbi napfogyatkozást taglalták. Egy kis pornó, csupa egyszerű vanília, legálisan letöltött zene. Beléptem a postaládájába - nem titkosította a jelszavát de semmi érdekeset nem találtam. Egy levél sem volt *Albertine*-től, se e-mail, se fényképek, se annak a jele, hogy valaha is ismerte volna.

Másnak sem volt nyoma: nem találtam hivatalos levelezést, kivéve havonta egy-két sort a terapeutájától, de nem volt nyoma titkos viszonynak, sőt még baráttól kapott rövid levélkére sem bukkantam. A bátyámnak nálam is kevesebb barátja volt, és a tudat furcsán meghat. De most nincs időm együttérzésre. A bátyám kezdettől fogva tisztában volt a kockázattal. Nem kellett volna az utamba állnia, ennyi az egész. Nem az én hibám, hogy az utamat keresztezte.

Megkerestem a legtisztább bögrét, és főztem egy teát. Nem Earl Grey volt, de elment. Aztán bejelentkeztem a *rosszfiukrockra*.

Albertine nem volt online. De Chryssie szokás szerint várt, az avatárja reménytelenül villogott. Alatta egy érzelmi ikon a siránkozó üzenettel: chrysalisbabynek *hányingere* van.

Nem lep meg különösebben. Az ipekakuánaszirupnak nagyon kellemetlen mellékhatásai lehetnek. De ettől még nem az én hibám, és ma igazán sürgetőbb gondjaim vannak.

Gyorsan átnéztem a leveleimet. Nyusziolokapitány jól érzi magát. 20asszamubomba unja magát. Clairtól egy internetes memo ezzel a címmel: Töltsd ki ezt az egyszerű tesztet, hogy megtudd, mennyire pszicho vagy.

Hm. Helyes. És tipikusan Clairre vall, aki az emberi pszichológiáról szerzett tudását - ami olyan, amilyen - jobbára zsaruműsorokból szedegeti össze; olyan címűeket néz, mint a *Kék gyilkosság*, amiben tüzes női profilozók vadásszák le az ágyba vizelő szociopátákat, a Bűnözők Elméjébe Beférkőzve...

Akkor hát mennyire vagyok pszicho, Clair? Nézzük az eredményt.

Nagyrészt D-ket jelöltél meg. Gratulálunk! Gyűlölködő önimádó vagy. Sima beszédű, elbűvölő, manipulatív, és kevésbé vagy egyáltalán nem vagy tekintettel másokra. Élvezed a hírhedtséget, és hajlandó vagy erőszakos cselekményeket elkövetni, hogy kielégítsd az azonnali örömszerzésre irányuló vágyadat, bár titkon esetleg attól félsz, hogy alkalmatlan vagy. Talán még paranoiás is vagy, és megvan benned a hajlam, hogy álmvilágban élj, amelyben örökösen te állsz a figyelem középpontjában. Pszichológushoz kellene fordulnod, mert potenciális veszélyt jelentesz magadra és másokra nézve.

Drága Clair! Nagyon kedvelem. És igazán megható, hogy azt képzeled, analizálhat engem. De legjobb esetben is, a prüszkölése és a pszichodumája ellenére is egy kezdő szociális munkás mentalitása jellemzi,

rádásul ő sem elég stabil, amire a kellő pillanatban fény is derülhet.

Online még Clair is kockáztat. A munkája közben, ami „valódinak” megy el - melynek során dicséretet osztogat a tehetségteleneknek és semmitmondó vigaszt az egzisztenciális problémákkal küszködőknek órákon át frissíti az Angyal Kéknek szentelt rajongói oldalát, szalagcímekeket kreál, a neten képeket, kommenteket, interjúkat, híreszteléseket, vendégfellépéseket és bármilyen információt keres, ami Angyal Kék jelenlegi tartózkodási helyére vonatkozik. Rendszeresen ír is neki, és a saját website-jára a férfi kézírásos válaszainak gyűjteményét is feltette, amelyeknek udvarias, de személytelen a hangvétele, és amit csak egy valóban megszállott rajongó tekintene bátorításnak...

Clair azonban tényleg megszállott. Hála a WeJayéhez kapcsolódó linkemnek, tudom, hogy rajongói fikciókat ír Angyal Kék szerepeiről, és néha magáról Angyal Kékről is; olyan erotikus fikciókat, amelyek a hónapok során egyre merészebbek lesznek. Portrékat is fest a szerelméről, díványpárnákat készít, amelyekre az arcképét nyomatja, főként rózsaszínben, ami a kedvenc színe; némelyiken a férfi arca mellett az övé is ott van egy nyomtatott szív közepében.

Nyomon követi a felesége karrierjét is, aki színésznő, és akivel Angyal Kék öt-hat éve él boldog házasságban, bár Clair az utóbbi időben talán reményteljes spekulációnak adhatja át magát. Egy online barátnője, aki *zafirlany* név alatt jelentkezik be, arról tájékoztatta, hogy Angyal felesége viszonyt kezdett egy kollégájával a legújabb filmje forgatásán.

Clair friss naplóbejegyzéseiben mindez támadások özönét indította el. A legutolsó bejegyzésében tisztában már le sem írhatná az érzéseit. Nem akarja, hogy Angyal érzéseit megsértsék, és kissé értetlenül áll a

tény előtt, hogy egy olyan intelligens ember, mint Angyal, hogyhogy nem egyezett még ki azzal a ténnyel, hogy a felesége... *érdemtelen* rá.

A tény, hogy nem volt ilyen viszony, egyáltalán nem *zafirlany* hibája; könnyen terjednek az ilyen pletykák, és honnan tudhatta volna, hogy Clair ennyire hevesen reagál majd? Érdekes lesz végignézni, mit tesz majd Clair, ha - vagy *amikor majd* - Angyal ügyvédei írnak neki.

Azt kérdezitek, hogyan lehetek ebben olyan biztos? Nos, az interneten feladott leveleket figyelmen kívül lehet hagyni, de a Mrs. Angyal címére írt levél, valamint a mellékelt doboz csokoládé (ami ez esetben egy váratlan meglepetést is tartalmazott) mind visszavezethetők *ClairDeLune*-va, és a háza ötmérföldes körzetében adták fel őket, és ez már komoly dolog.

Clair természetesen tagadni fog. De vajon Angyal Kék hisz-e neki? Clair odaadó rajongója: Amerikába is elutazik, hogy a bálványát színpadon lássa, elmegy minden szakmai konferenciára, ahol azt reméli, hogy megpillanthatja. Vajon mit tesz, ha kap, mondjuk, egy bírósági végzést, vagy csak a férfitől egy dorgálást? Gyanítom, hogy Clair nagyon labilis idegzetű, sőt talán kicsit idegbajos is. Mi kell ahhoz, hogy bezsongjon? Nem lenne-e mulatságos kideríteni?

De egyelőre más foglalkoztat. Az ember mindig takarítson el maga után. És végtére is Nigel az én saram, ha nem is az én gyilkosságom.

Vajon egy családban öröklődik-e a gyilkos hajlam? Hajlok az igenlő válaszra. És eltűnődöm, vajon ki lesz a következő. Talán én magam, egy túladagolás áldozataként, vagy agyonverve egy sikátorban? Autóbaleset? Cserbenhagyásos gázolás? Vagy öngyilkosságnak beállítva, a fürdőkád szélén egy gyógyszeres üveg, a padlón egy véres borotva?

Természetesen bármi lehet. Bárki lehet a gyilkos. Tehát légy óvatos. Ne kockáztass. Ne feledd, mi történt a másik kettővel...

Vigyázz magadra, *kekszemufiu!*

12

A kekszemufiu webnaplója a	
rosszfiukrock@webjournal.com-on	
Bejegyzés: <i>február 5-e, kedd, 1 óra 22 perc</i>	
Hozzáférés: <i>nyilvános</i>	
Hangulat: <i>óvatos</i>	
Zene: <i>Altered Images: „Happy Birthday”</i>	

Mindig is értett ahhoz, hogy vigyázzon magára. Az évek múltával meg kellett tanulnia. Könnyen történnek balesetek, és a családja férfi tagjai mindig is könnyen estek balesetek áldozatául. Kiderült például, hogy még az apja is, akiről *kekszemufiu* azt hitte, csak cigarettáért ment el, és sosem vette a fáradságot, hogy visszajöjjön, végzetes balesetet, ez esetben autóbalesetet szenvedett. Senki sem volt hibás. Az történt, amit a Malbryi Kórházban csak *szombat esti (diszkó) balesetnek* neveznek. Sok alkohol, türelmetlenség, esetleg egy családi veszekedés, és...

Bumm!

Ezért aztán nem meglepő, hogy *kekszemufiu* ilyen lett. Hiányzott az apai irányítás, az anyja becsvágyó és zsarnoki hajlamú volt, a bátyja minden problémát ökölrel oldott meg. Nem kell hozzá zseninek lenni, nem? És *kekszemufiu* nagyon jól ismeri a pszichoanalízis alapjait.

Gratulálunk! Oedipus-komplexusod van. Az anyádhoz fűződő szokatlanul szoros kapcsolatod elnyomta benned a képességet, hogy érzelmileg kiegyensúlyozott emberré nőj fel. A vele kapcsolatos kettősség gyakran szexuális természetű, erőszakos fantáziálásban mutatkozik meg.

Nos, úgy éljek, *Sherlock* - ahogy a Kapitány mondaná.

De Nigelnek talán hiányzott az apja. *Kekszemufi*nak viszont semmit sem jelentett. Még talán nem is az igazi apja volt; a fényképek alapján nem fedez fel semmilyen hasonlóságot. Nigellel esetleg: a nagy lapátkezek, az arcba hulló fekete haj, a nőiesen szép száj, amely titkolt erőszakosságot rejt. Mama gyakran célzott rá, hogy Peter Winter veszedelmes alak volt: ha valamelyikük rosszul viselkedett, azt a bizonyos villanydrótot lengetve mama így szólt: *Szerencséd, hogy apád nincs itt. Hamar rendreutasítana.*

Az *apa* szó így - mondhatjuk - negatív mellék zöngét kapott. Egy lefittyedő szájú, zöldes, epés zöngét, amilyen a blackpooli móló alatti zavaros víz, ahova a születésnapján jártak. *Kekszemufiu* mindig is szerette a tengerpartot, de a móló megrémítette: úgy nézett ki, mint egy megkövült állat, talán egy dinoszaurusz, ami csupa csont, de sáros lábával és törött fogaival azért elég veszélyes.

Pier.3

Miután meglátta mamát Mr. White-tal, hősünk kíváncsisága nőtt Patrick White iránt. Figyelni kezdte Mr. White-ot, amikor a Faluban megpillantotta, nézte,

ahogy aktatáskával a kezében a St. Oswald felé sétál, a másik kezében egy csomó füzetet visz, elnézte vasárnaponként Mrs. White-tal és Emilyvel a parkban - Emily már kétéves volt, és most tanult járni -, ahogy játszik a lányával, és megnevetteti...

Eszébe ötlött, hogy ha Mr. White az apja, akkor Emily a testvére. Elképzelte, milyen lenne egy kishúg: segítene a mamájának gondoskodni róla, este meséket olvasna neki. Követni kezdte őket, oda ült a parkban, ahol ők szerettek üldögelni, úgy tett, mintha könyvet olvasna, miközben figyelt...

Nem merte megkérdezni mamát, hogy mi az igazság. Egyébként sem volt szüksége rá. A lelke mélyén tudta. Patrick White biztosan az apja. Hősünk néha arról álmodozott, hogy az apja egy nap érte jön, és messzire viszi...

Megosztozott volna rajta, mondogatja magában. Megosztozott volna rajta Emilyvel. De Mr. White mindent elkövetett, hogy ne is kelljen ránéznie. És az viselkedett így, aki addig mindig barátságosan üdvözölte az utcán, *fiatalembernek* szólította, és megkérdezte, hogy halad az iskolában. Nem csak azért tette, mert Emily annyival vonzóbb volt. Mr. White arckifejezésében, hangjában volt valami, amikor hősünk felé közeledett, valami óvatosság, majdnem félelem...

De hogy tarthatott Mr. White egy kilencéves fiútól? Hősünknek fogalma sem volt róla. Vajon attól félt, hogy *kekszemufiu*. bántani akarja Emilyt? Vagy attól, hogy Mrs. White rájön a titkára?

Kezdett lógni az óráról, hogy a St. Oswald körül ólálkodjon. Elbújt a szerszámoskamra mögé, és figyelte, ahogy egyik osztály a másik után érkezett, kék egyenruhás fiúk áramlottak, a tanárok lobogó fekete talárjukban jöttek-mentek. Keddenként Mr. White felü-

gyelt az iskolaudvaron, és *kekszemufiu* sóváran figyelte a búvóhelyéről, ahogy az aszfalton sétál, s időnként megáll, hogy pár szót váltson egy-egy fiúval.

Ma este vonósnégyes, Jones. Ne felejtse el a zenét.

Nem, uram. Köszönöm, uram.

Kérlek, tudd be az ingedet, Hudson. Nem a brightoni strandon vagy...

Kekszemufiu emlékszik egy bizonyos keddre, amire a tizedik születésnapja esett. Nem mintha különösebb ünneplésre számított volna. Különösen komor év volt, az Udvarházba tett kiruccanásait leszámítva; kevés volt a pénz, mama feszült volt, és szó sem lehetett a blackpooli kirándulásról - sok volt a munka. Valószínűleg egy születésnap tortában sem reménykedhet, gondolta. Aznap reggel mégis valami különös érződött a levegőben. Tízéves lett! A nagy egyes és egy nulla. Mostantól az életét két számjeggyel méri. Talán ideje, gondolta, miközben a St. Oswald felé tartott, hogy kiderítse az igazságot Patrick White-ről...

Az iskolaudvaron találta, pár perccel a reggeli nagy sorakozó előtt. Mr. White a felsősök zárt udvarának bejáratában állt, kifakult talárját a karjára vetette, a kezében kávésbögrét tartott. Pár perc múlva a fiúk előzönlük az udvart, de most még kihalt volt, *kekszemufiút* leszámítva, aki az egyenruha hiánya miatt rögtön feltűnő volt, ahogy a nagykapu alatt állt, amely fölött az iskola díszes mottója - *Audere, agere, auferre* - feszült latinul, és amelyről dr. Peacocknak köszönhetően tudta, hogy azt jelenti: Merni, törekedni, győzni.

Kekszemufiunk egyszerre nem is érezte magát olyan merésznek. Kétségbeesett bizonyosság fogta el, hogy dadogni fog, hogy a szavak, amelyeket olyan elkeseredetten vágyott kimondani, összetörnek és szétmorzsalódnak a szájában. És Mr. White még a fekete talár

nélkül is olyan félelmetesnek tűnt; a szokottnál magasabbnak és szigorúbbnak, ahogy hősünk elszánt közeledését figyelte és a macskaköves udvaron a cipője csikorgását hallgatta...

- Mit keresel itt, fiú? - kérdezte, és bár lágy volt a hangja, hidegség süttött belőle. - Miért követsz?

Kekszemufiu felnézett rá. Mr. White kék szeme mintha nagy magasságban lett volna. - M...M...Mr. White... - kezdte. - Én.. .én...

A dadogás a bensőnkben kezdődik. A remények átka. Ezért tudott néha teljesen normálisan beszélni, máskor viszont haszontalanul egy maga fonta hálóba gabalyodott.

- Én... én... - Hősünk érezte, ahogy elvörösödik.

Mr. White fürkésző pillantást vetett rá.

- Nézd, nincs erre időm. Bármelyik pillanatban megszólalhat a csengő...

Kekszemufiu egy utolsó erőfeszítést tett. Muszáj volt megtudnia az igazságot, gondolta. Végül is ma van a születésnapja. Megpróbálta kékben látni magát: St. Oswald-kékben, pillangó-kékben. Látta, ahogy a szavak pillangókként repülnek ki nyitott száján, és szinte dadogás nélkül mondta:

- Maga az apukám, Mr. White?

Egy pillanatra gúzsba kötötte őket a csend. Aztán, ahogy a reggeli csengő végigzengett a St. Oswaldon, *kekszemufiu* látta, hogy Patrick White döbbsent arcki-fejezése meglepettre változik, majd valami elképedt szájalomra.

- Hát erre gondoltál? - kérdezte sokára.

Kekszemufiu csak nézett rá. Az udvar megtelt körülöttük a kék St. Oswald-blézerekkel. Csicsergő hangok köröztek, mint a madarak. Néhány fiú szájátva bámulta; egy veréb a törpepapagájok között.

Mr. White kis idő múlva mintha magához tért volna a kábulatból.

- Nézd, nem tudom, honnan szedted ezt az ostobaságot. De nem igaz. Komolyan mondom, hogy nem. És ha rajtakaplak, hogy ilyen szóbeszédet terjesztesz...

- N...nem a p...papám?- kérdezte *kekszemufiu*, és a hangja remegni kezdett.

- Nem - felelte Mr. White.

A szó egy pillanatra értelmetlenül csengett. *Kekszemufiu* olyan biztos volt benne! De Mr. White igazat mondott: látta a kék szemén. De hát akkor... miért adott pénzt mamának? És miért titokban?

Azután minden a helyére került a fejében, mint egy *Egérfogó* játék tologatható elemei. Feltételezte, hogy a megoldás kézenfekvő. Mama *zsarolta* Mr. White-ot. A zsarolás vészjósító szó, Fekete és Fehér Trubadúrok a festék alatt. Mr. White valami vétséget követett el, és mama rájött. Ez megmagyarázza a suttogást, azt, ahogy Mrs. White mamára nézett, Mr. White haragját, és most a megvetését. Ez az ember nem az apja, gondolta *kekszemufiu*. Ez az ember sosem szerette.

Erezte, ahogy a könnyek csípni kezdik a szemét. A csalódottság és a szégyen szörnyű, tehetetlen, gyermeteg könnyei. *Kérlek, csak ne Mr. White előtt*, könyörgött a Mindenhatónak, de Isten, akárcsak mama, engesztelhetetlen volt. És akárcsak mamának, a Mi Urunknak is szüksége van néha a bűnbánat kinyilvánítására.

- Jól vagy? - kérdezte Mr. White, és kelleetlenül a karjára tette a kezét.

- Köszönöm, jól - válaszolta *kekszemufiu*, és a kézfejével megtörölte az orrát.

- Nem tudom, honnan vetted az ötletet...

- Felejtse el. Tényleg. Már jól vagyok - mondta *kekszemufiu*, és végtelen nyugalommal elindult; úgy ki-

húzta magát, ahogy csak bírta, pedig belül összeomlott, és úgy érezte, ez maga a halál.

Ma van a születésnapom, mondta magában. Ma megérdemlem, hogy különleges legyek. Bármibe kerül, bármi is az ára, bármilyen büntetéssel sújtsen is Isten vagy mama. ..

És ezért tizenöt perccel később nem az iskolánál, hanem a Milliomosok közénél találta magát, ahol az Udvarházat nézte.

Kekszemufu először ment felügyelet nélkül az Udvarházba. A fivéreivel és a mamával tett látogatásai mindig szigorúan ellenőrzöttek voltak, és tudta, hogy ha mama kideríti, mit tett, olyasmit csinál vele, hogy azt is megbánja, hogy a világra jött. De ma nem félt mamától. Ma megszállta a lázadás szelleme. Ma - ez egyszer - a hangulata egy kis tilosban járást kívánt.

Az úttól a kertet kovácsoltvas kerítés védte. A tulsó végén egy kőfal volt, körben pedig kökénybokor sövény. Nem volt valami hívogató, de *kekszemufu* elszánt volt. Talált egy rést, amin átkúszhatott, az ágakra és a tüskékre vigyázva, amik a hajába akaszkodtak és átszúrták a pólóját, és a túloldalon, az Udvarház telkén bukkant elő.

Mama mindig „teleknek” nevezte. Dr. Peacock „kertnek” hívta, bár négyhektárnyi terület volt, gyümölcsössel, konyhakerttel és pázsittal, valamint a fallal körülvett rózsakerttel, amire dr. Peacock olyan büszke volt, egy tavacskával és a régi melegházzal, ahol cserepeket és kerti szerszámokat tartottak. Jobbára azonban fák nőttek itt, ami *kekszemufiunak* nagyon is megfelelt, meg rododendron fasorok, amelyek tavasszal rövid időre pompásan fellobbantak, késő nyáron pedig csontvázszerű, tilosban járó sötétséget borítottak az ösvényre, s ez tökéletesen takarta azt, aki láthatatlanul szerette volna felkeresni a kertet...

Kekszemufiu nem kételkedett az ösztönben, ami idehajtotta az Udvarházba. Most, a történetek után nem mehetett vissza a St. Oswaldba. Haza természetesen nem mert menni, és az iskolában megbüntették volna azért, hogy elkésett. De az Udvarház csendes volt, titkos és biztonságos. Elég volt, hogy itt lehet, az aljnövényzet közé vetheti magát, hallgathatja a méhek nyári zümmögését a magasból, a lomb baldachinjából, és érezheti, ahogy a szívdobogása természetes ütemére lassul le. Annyira elmerült zaklatott gondolataiban, hogy a fasorban sétálva kis híján beleütközött dr. Peacockba, aki kerti ollóval a kezében, könyékig feltúrt ingujjban a rózsakert bejáratában állt.

- Hát *téged* mi szél hoz ide ma reggel?

Kekszemufiu egy pillanatig képtelen volt válaszolni. Azután a tekintete elsiklott dr. Peacock mellett, és egy frissen ásott sírra, egy földhalomra, a földre odakészített, felgöngyölt gyepcsíkra esett...

Dr. Peacock rámosolygott. Nehezen értelmezhető mosoly volt, egyszerre szomorú és cinkos.

- Attól tartok, tetten értél - mutatott a frissen ásott sírra. - Tudom, hogy festhet ez a szemedben, de ahogy öregszünk, az érzelmi kapacitásunk exponenciálisan nő. Te talán szenilitásnak látod...

Kekszemufiu teljes értetlenséggel bámult rá.

- Arra szeretnék kilyukadni - folytatta dr. Peacock -, hogy éppen most búcsúztam el egy régi, hű baráttól.

Kekszemufiu egy pillanatig nem volt benne biztos, mire céloz, de aztán eszébe jutott dr. Peacock Jack Russellje, aki körül az öregember akkora felhajtást csapott. *Kekszemufiu* nem szerette a kutyákat. Túl lelkesnek és kiszámíthatatlannak tartotta őket.

Megborzongott, és émelygés fogta el. Megpróbált visszaemlékezni a kutya nevére, de *Malcolm*, az egykor

reménybeli testvére neve jutott az eszébe, és ok nélkül könnyek toltultak a szemébe és fájni kezdett a feje...

Dr. Peacock a karjára tette a kezét.

- Ne izgasd fel magad, fiam. Jó élete volt. Jól érzed magad? Hiszen te remegsz!

- N...nem érzem jól m...magam - dadogta *kekszemufiu*.

- Valóban? Akkor máris beviszlek a házba, helyes? És hozok valami hideg innivalót. Azután talán felhívom édesanyádat...

- Ne! Kérem! - kiáltotta *kekszemufiu*.

Dr. Peacock furcsa pillantást vetett rá.

- Rendben van - hagyta rá. - Megértem. Nem akartod megijeszteni. Sok tekintetben remek asszony, de kicsit túlságosan védelmez. És egyébként is... - Huncut mosolyától ráncba szaladt a szeme. - Nem tévedek-e, amikor azt feltételezem, hogy ezen a ragyogó nyári reggelen az iskolai tananyag nyújtotta örömeik nem bizonyultak elégségesnek, hogy bent tartsanak, amikor a Természet tanmenete sürgős figyelmedet követelte?

Kekszemufiu ezt úgy értette, hogy dr. Peacock az iskolakerülésre utal.

- Kérem, uram! Ne mondja meg mamának.

Dr. Peacock megrázta a fejét.

- Nem látom okát, hogy eláruljam - jelentette ki. - Egyszer én is voltam kisiú. Csigabiga, kiskutya farka. Horgászás a folyónál. Szereted a horgászást, fiatalúr? *Kekszemufiu* bólintott, bár sosem próbálta, és sosem fogja.

- Kiváló időtöltés. Az embert a szabadba vonzza. Nekem persze itt a kertészkedés... - A vállá fölött hátrapillantott a földhalomra és a nyitott sírra. - Csak egy percet kérek, rendben? - kérdezte. - Azután keverek egy italt mindkettőnknek.

Kekszemufiu csendben figyelte, ahogy dr. Peacock visszalapátolta a földet. Nem akart odanézni, de belátta, hogy képtelen elfordítani a tekintetét. A mellkasa összeszorult, a szája elzsibbadt, és forgott vele a világ. Vajon tényleg beteg?, kérdezte magától. Vagy csak az ásás hangja teszi, gondolta, ahogy az ásó fémes csikorogással a földbe harap, a savanykás zöldségszag, a tébo lyult robaj, ahogy egy-egy ásónyi föld a nyitott sírba zuhan?

Dr. Peacock végül letette az ásót, de nem fordult meg azonnal. Zsebre vágott kézzel állt a sírhalom mellett, lehajtotta a fejét, de olyan hosszan állt így, hogy *kekszemufiu* már azon tűnődött, talán megfeledkezett róla.

- Jól érzi magát, uram? - kérdezte végül.

A hangja hallatán dr. Peacock megfordult. Levette a kertészkalapját, és e nélkül hunyorgott a napsütésben.

- Biztos nagyon érzélgősnek találász - mondta. - Ek-kora felhajtás egy kutya miatt! Volt valaha kutyád?

Kekszemufiu megrázta a fejét.

- Nagy kár. Minden fiúnak tartania kellene kutyát. Viszont neked ott vannak a testvéreid - ismerte el. - Lefogadom, hogy remekül mulattok.

Kekszemufiu egy pillanatra dr. Peacock szemén átnézte a világot, ahol az ember fivérei jó szórakozást jelentenek, ahol a fiúk horgászni járnak, kutyát tartanak, a zöld gyepen krikettet játszanak...

- Ma van a születésnapom - szólalt meg.

- Valóban? Ma?

- Igen, uram.

Dr. Peacock elmosolyodott.

- Ó, emlékszem ám a születésnapokra! Gyümölcszselé, fagyalt és születésnap torta. Nem mintha manapság megünnepelném. Ugye, augusztus huszonegyediké? Az enyém huszonharmadikán volt. El is

felejtettem, míg nem emlékeztettél rá. - Elgondolkodva nézett a fiúra. - Azt hiszem, meg kellene ünnepelnünk - jelentette ki. - Étel-ital tekintetében nem sok kínálnivalóm akad, de teával és egy cukormázás süteménnyel szolgálhatok, és különben is... - vigyorodott el olyan pajkosan, mintha álszakállt viselő, meggyőző öregember-jelmezbe bújt kisfiú volna - mi, Szüzek, tartsunk össze!

Nem hangzik soknak, ugye? Egy csésze Earl Grey tea, egy cukrozott sütemény, amelynek tetején egy gyertyacsonk ég. De *kekszemufiu* emlékezetében az a nap úgy emelkedik ki, mint egy aranyozott minaret egy pusztaság közepén. Kifogástalan, kínos pontossággal emlékszik minden részletre: a csészén a kis kék rózsákra, a porcelánnak ütődő kanál hangjára, a tea borostyánsárga színére és illatára, a napsugarak beesési szögére. Apróságok, de elsőprő erejük olyan, mintha az ártatlanságra emlékeztetnének. Nem mintha valaha is ártatlan lett volna, de azon a napon közel járt hozzá, és amikor most visszatekint, megérti, hogy ez volt a gyermekora utolsó pillanata, ami homokként folyt ki az ujjai között...

Kommentek

ClairDeLune: Örömmel látom, hogy részletesebben is elmélyülsz a témában, kekszemufiu. A főszereplőd gyakran tűnik hidegnek és érzelemmentesnek, és szeretem, ahogy a rejtett sebezhetőségére utalsz. Küldök egy listát az ajánlott könyvekről, amiket hasznosnak találsz majd. Talán készíthetnél pár feljegyzést a következő találkozásunk előtt. Remélem, hamarosan ismét itt találkozunk!

chrysalisbaby: bárcsak én is ott lehetnék (sírás)

A kekszemufiu webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 5-én, kedden, 1 óra 45 perckor

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: ragadozó

Zene: Nirvana: „Smells Like Teen Spirit”

Kekszemufiu számára dr. Peacock ettől fogva valóságos hős lett. Meglepő lett volna, ha nem így történik: dr. Peacock volt minden, amit csodált. Elkápráztatta a személyisége, mohón vágyott az elismerésére, és azokért a rövid intermezzókért élt, amikor ellátogatott az Udvarházba; csüngött minden szaván...

Kekszemufiu most csak a jóindulat töredékeire emlékszik. Egy sétára a rózsakertben, egy csésze Earl Grey teára, egy elmenőben váltott szóra. A szükséglete még nem vált mohósággá, vagy az érzelmei féltékenységgé. És dr. Peacockban megvolt az adottság, hogy mindannyiukkal azt éreztesse, *különlegesek*, nemcsak Bennel, hanem a testvéreivel is; még mama, aki kemény volt, mint a kő, sem tudott ellenállni dr. Peacock bájának.

Eljött a felvételi vizsga éve. Benjamin tízéves volt. Három és fél év telt el azóta, hogy először kereste fel az Udvarházat. Sok minden megváltozott ez alatt az idő alatt. Már nem terrorizálták az iskolában (az iránytűs eset óta a többiek megtanulták, hogy jobb, ha békén hagyják), de ettől még boldogtalan volt. Híre ment, hogy *felfuvalkodott* - ami főbenjáró bűn volt Malbryban -, s ez korábbi csodabogár és buzi státusával együtt társadalmi öngyilkossággal ért fel.

Ezen persze csak rontott, hogy mamának köszönhetően híre ment az adottságának. Következésképpen a tanárok más szemmel nézték, némelyikük kifejezett bosszankodással. A másság egy gyerek esetében kezelhetetlenséget jelent, vagy legalábbis így gondolták az Abbey Roadon a tanárok, akik távolról sem voltak kíváncsiak, inkább gyanakvóak, egyesek leplezetlenül szarkasztikusak, mintha mama reményei és az, hogy képtelen a hely középszerűségéhez igazodni, valahogy ellenük irányuló támadás volna.

Mama és a reményei. Természetesen az eddigieknél is erősebben jelentkeztek most, hogy az adottságnak neve lett, *hivatalos* elnevezése, egy tünetcsoport, aminek betegség- és szentségillata volt, a bolyhos, sötét-szürke sziszegőivel és a gyümölcsszagú katolikus, tompa színével.

Nem mintha számítana, hajtogatta magában. Még egy év, és szabad lesz. Szabadon járhat a St. Oswaldba, amit mama olyan vonzó színekkel festett le, hogy Ben majdnem bekapta a horgot, és amelyről dr. Peacock olyan szeretettel beszélt, hogy Ben félretette a félelmeit, és teljes erővel belevetette magát a tanulásba, hogy megfeleljen dr. Peacock elvárásainak, és az a fiú legyen, akije az öregembernek sosem volt, *az alma* - ahogy mondta -, *ami nem esik messze a fájától...*

Néha Benjamin eltűnődött, mi lesz, ha megbukik a felvételi vizsgán. De mivel mama már rég elhitette vele, hogy a vizsga merő formalitás, egy csomó hivatalos irat, amit csak alá kell írni, hogy beléphessen a megszentelt kapun, tudta, hogy jobb, ha nem ad hangot az aggodalmainak.

A testvérei a Sunnybank Parkba jártak. *Sunnybankiek* voltak. *Sunnybanki faszfejre rímél*, mondogatta nekik, amin Brendan csak nevetett, de amivel feldühítette Nigelt, aki - ha elkaphatta - néha a térde közé fogta, és

addig ütötte, míg sírni nem kezdett, és közben azt ordította: *baszd meg, kis buzi!*, míg végül bele nem fáradt, vagy mama meg nem hallotta és oda nem rohant...

Nigel tizenöt volt, és gyűlölte Bent. Elejétől fogva gyűlölte, de a gyűlölete mostanra a maga teljében pompázott. Talán féltékeny volt az öccsére irányuló figyelemre, talán csak a tesztoszteron működött benne. Mindenesetre minél nagyobb lett, annál jobban a testvére kínzására fordította minden erejét, és fütyült a következményekre.

Ben vézna volt és a koránál kisebb, Nigel máris magasabb volt a koránál, kamaszkori izmok dagadtak a karján, és a fájdalomkózos gyakorlatilag kinyomozhatatlan módjait ismerte - a felsőkar bőrének ellentétes irányba való húzása, csípések, asztal alatti alattomos sípcsont rúgások bár amikor feldühödött, megfélekedett a diszkrécióról, és nem félt a megtorlástól, hanem ökölrel, lábbal esett neki az öccsének...

Ha beárulta, csak rontott a helyzeten. Nigel egyáltalán nem gondolt a büntetésre, az csak olaj volt sértettsége tüzére. A veréstől még elszántabb lett. Ha éhesen kellett lefeküdni, fogpasztát vagy földet vagy pókokat tömött erőszakkal az öccsei szájába, amelyeket a padláson szedett össze, és kifejezetten ilyen alkalmakra tartogatott.

Brendan, az örök óvatos, beletörődött a dolgok természetes rendjébe. Talán okosabb volt, mint hitték. Talán félt a megtorlástól. Mindig képtelenül finnyás volt, és ha Nigel vagy Ben verést kapott, ugyanúgy sírt, mint ők, de legalább nem jelentett veszélyt, és néha adott az édességből Bernek is, amikor Nigelt biztos távolságban tudta.

Brendan sok édességet evett, és ez most már meg is látszott rajta. Szamárbarna kordnadrágjának a korcára

puha, fehér pocak lógott, a mellkasa lányosan kövérkés volt bő, barna pulóvere alatt, és bár neki és Bennek lett volna esélyük Nigellel szemben, ha együtt állnak ki ellene, Brendannak nem volt hozzá bátorsága. Így aztán Ben megtanulta, hogy vigyázzon magára, és hogy szedje a nyakába a lábát, ha a fekete bátyja a közelben van.

Más is változott. *Kekszemuflu* kezdett felnőni. Mindig is hajlamos volt a fejfájásra, de most migréntől is szenvedett, ami úgy kezdődött, hogy a pulzáló fényeket rikító színek szótték át. Utána következtek az ízek és a szagok, amelyek az eddig átélteknél erősebbek voltak: záptojás, karbolsav, a vitaminkoktól rejtett búze, végül a hányinger, a fájdalom, ami úgy gördült át rajta, mint egy szikla, és elevenen temette el.

Képtelen volt aludni, gondolkodni, az iskolában alig bírt összpontosítani. És ha ez még nem lett volna elég rossz, a beszéde, ami korábban is habozó volt, igazi dadogássá fajult. Az adottsága - az érzékenysége - mérgezni kezdte az életét. A méreg lassan haladt a testében, és nyomában az egészséges, életerőtől duzzadó csont és vér olyasmivé vált, amit még mama is nehezen tudott szánni.

Az anyja természetesen kihívta az orvost, aki először a növéssel hozta kapcsolatba a fájdalmat, majd amikor nem csillapult, a stressznek tulajdonította.

- Stressz? - kiáltott fel elkeseredetten az anyja. - De mi miatt él feszültségben?

A hallgatása csak még jobban bosszantotta az anyját, és végül kínos vallatásokhoz vezetett, amelyek után még rosszabbul érezte magát. Hamarosan rájött, hogy jobb, ha nem panaszkodik, úgy tett - még olyankor is, ha hányingere volt a fájdalomtól és majd' összeesett -, mintha semmi baja sem volna.

Inkább kidolgozta a saját tűrési rendszerét. Megtanulta, melyik gyógyszert lopja el mama orvosságos szekrényéből. Megtanulta, hogy küzdjön varázsszavakkal és képekkel a fantombenyomások ellen. Dr. Peacock térképeiből, könyvekből, a szíve sötét zugaiból merítette őket...

És elsősorban kékben álmodott. Kék, a kontroll színe. Mindig is a hatalommal társította, olyan erővel, mint az elektromosság, de most megtanulta, hogy úgy lássa magát, hogy egy égő kék burokból van, ahol érinthetetlen, legyőzhetetlen. Ott biztonságban érezte magát, semmi sem bánthatta. Ott fel tudott töltődni. A kék félelemmentes volt. Derűs. Kék, a gyilkosság színe. És ugyanabba a Kék Füzetbe írta le az álmait, mint amibe a történeteit feljegyezte.

De a fikción kívül más is van, amivel fel lehet venni a kamaszkori stresszel a harcot. Csak egy megfelelő áldozat kell, lehetőleg olyan, amelyik nem kezd ellentámadásba, egy bűnbak, akire rá lehet kenni minden szenvedésünkért a hibát.

Benjamin első áldozatai a darazsak voltak, amiket azóta gyűlölt, hogy egy őrizetlenül a napon hagyott, félig üres kólásdobozból ivott, és egy darázs megcsípte a száján. Attól fogva minden darázs bűnös volt. Bosszúból cukros vízzel félig megtöltött üvegcsapdákkal fogta, majd tűhegyre szúrta fel őket, és figyelte, ahogy küszködnek, majd elpusztulnak, halvány fullánkjukat ki-be pumpálták, és borzalmasan befűzött testüket úgy tekergették, mint a világ legkisebb rúdtáncosnői.

Megmutatta Brendannak is, és figyelte, ahogy a bátyja kínosan feszeng.

- Ne, olyan undorító... - mondta Bren, és az arca eltorzult a döbbenettől.

- De miért, Bren? Csak egy darázs!

A bátyja vállat vont.

- Tudom, de kérlek...

Ben kihúzta a tút a darázsból. A most már csaknem kétfelé szakadt rovar nyúlós bukfenceket kezdett vetni. Ben elfintorodott.

- Most már boldog vagy?

- M.. még m.. .mozog - mondta Brendan, és az arca elferdült a félelemtől és az undortól.

Ben a bátyja elé borította az üveg tartalmát.

- Akkor öld meg - mondta.

- Jaj, kérlek, Ben...

- Gyerünk. Öld meg. Vess véget a gyötrelmeinek, te kövér rohadék.

Brendan már majdnem sírt.

- K.. .képtelen v.. .vagyok - hüppögte. - Én csak...

- Tedd meg! - öklözött a karjába Ben. - Tedd meg, öld meg, most...

Van, aki gyilkosnak születik. Brendan nem tartozott közéjük. És Benjamin kedvét lelte Brendan ostoba tehetetlenségében, nyöszörgő sírásában, miközben újra meg újra ököllel verte, a sarokba szorította a bátyját, aki a karjával védte a fejét. Brendan sosem próbált visszaütni. Ben három évvel fiatalabb volt, tizenöt kilóval soványabb, és mégis könnyen megverte Brendant. Nem mintha gyűlölte volna, de a gyöngesége dühítő volt, és arra sarkallta Bent, hogy még jobban bántsa, és lássa, hogy vonaglik, mint a darázs az üvegben...

Talán egy *kicsit* kegyetlen volt. Brendan nem tett semmi rosszat. De Bennek az uralkodás érzetét adta, ami felett nem rendelkezett, és így kezelni tudta a növekvő stresszt. Úgy érezte, mintha a bátyja gyötrelmével levetné a saját szenvedését, és elsiklana a dolog elől, ami a szagok és a színek ketrecébe zárja.

Nem mintha sokat töprengett volna rajta. A tettei teljes mértékben ösztönösek voltak, a világgal szembeni önvédelem szülte őket. *Kekszemufiu* később azt is megtudta, hogy ezt a folyamatot *átvitelnek* nevezik.

Érdekes, piszkos kékeszöld színű szó, ami azokra az átmásoló rajzokra emlékezteti, amiket a bátyjai a karjukra ragasztottak: olcsó és ragacsos áltetoválások voltak, amik összepiszkolták az iskolai ingük ujját, és órákon bajba keverték őket. De végül sikerült megbirkóznia a betegségével. Először a darázscsapdák révén, aztán az egerek, végül a testvérei segítségével.

És nézd csak meg ma a *kekszemufiad*, mama. Minden várakozásodat felülmúlta. Öltönyben jár munkába, legalábbis a látszat kedvéért. Bőr aktatáskát visz magával. A munkaköri leírásában szerepel a *szakember* szó, ahogy a *kezelő* szó is, és ha senki sem tudja pontosan, mit csinál, ez csak azért van, mert az egyszerű embereknek fogalmuk sincs, milyen bonyolult műveleteket végez.

Az orvosok mostanában a gépektől függnék, mondja mama Adélenek és Maureenak, amikor péntek este találkoznak. Több millió fontot fektettek be szkennerekbe és MRI-berendezésekbe, és valakinek működtetnie kell őket...

Nem érdekes, hogy akkor jár legközelebb ezekhez az ügyes gépekhez, amikor porszívózik alattuk. A szavaknak tényleg hatalmuk van, mama: hatalmukban áll álcázni az igazságot, és pávaszínre festeni.

Jaj, ha mama tudná, nagy árat fizettetne vele. De nem fog rájönni. *Kekszemufiu* annál sokkal óvatosabb. Természetesen előfordulhat, hogy gyanakszik, de *kekszemufiu* úgy érzi, hogy megúszhatja. Bátorság kérdése az egész. Bátorság, időzítés és önuralom kérdése. Egy gyilkosnak végül is csak ezekre van szüksége.

Mint tudjátok, egyébként is megtettem már máskor is.

Kommentek
<i>JennyTricks: (törölt bejegyzés)</i>
<i>ClairDeLune: Jenny, hát sosem unod meg, hogy ide gyere kritizálni? Nagyon érdekes, kekszemufiu. Megnézted a listát a könyvekről, amit küldtem? Kíváncsi vagyok, mi a véleményed róla...</i>

Albertine webnaplója
<i>Bejegyzés: február 5-én, kedden, 1 óra 55 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
<i>Hangulat: álmatlan</i>

Ma éjjel semmi sincs a postaládámban. Csak egy *memo kekszemufiutól*, egy kis játékra csalogat. Majdnem biztos, hogy vár; gyakran szokott éppen ilyenkor belépni, és kora hajnalig online marad. Kíváncsi vagyok, mit akar tőlem. Szerelmet? Gyűlöletet? Vallomásokat? Hazugságokat? Vagy egyszerűen csak a kontaktus után sóvárog, szüksége van a tudatra, hogy még mindig hallgatom? Éjfél után, amikor Isten egy kozmikus viccnek tűnik, és senki sem figyel senkire, nincs-e mindannyiunknak szüksége valakire, akit megérinthetünk? Még neked is, *kekszemufiu*. Figyelsz engem, figyellek téged, sötétben egy üvegen át, kikopogtatva a halottaknak szóló leveleimet ezen a jóslásra szolgáló ábécés deszkalapon.

Ezért írja a történeteit, és teszi fel, hogy elolvassam.

Felhívás játékra? Azt várja, hogy cserében én is gyónjak meg neki?

Kekszemufiu küldeménye a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 5-én, kedden, 1 óra 5 perckor

Melyik állat lennél, ha választhatnál? A hegyek fölött szálló sas.

Mi a kedvenc illatod? A Rózsaszín Zebra kávézó, csüörtökön, ebéidőben.

Tea vagy kávé? Minek bármelyik is, amikor forró csokoládét is ihatok tejszínhabbal?

Kedvenc fagyaltízed? Zöld alma.

Most mi van rajtad? Farmer, edzőcipő és a kedvenc kasmírpulóverem.

Mitől félsz? Kísértetektől.

Mit vettél utoljára? Mimózát. A kedvenc virágomat.

Mit ettél utoljára? Piritóst.

A kedvenc hangod? Yo-Yo Ma, amint Saint-Saénsot játszik.

Mit viselsz alváshoz? Egy régi inget, ami a barátomé volt.

Mit utálsz a legjobban? Ha atyáskodnak felettem.

Mi a legrosszabb tulajdonságod? A köntörfalazás.

Vannak sebhelyeid vagy tetoválásaid? Több, mint ahányra szívesen visszaemlékeznek.

Visszatérő álmaid? Nincsenek.

Tűz üt ki a házádban. Mit mentenél ki? A számítógépet.

Mikor sírtál utoljára?

Szívesen válaszolnám, hogy akkor, amikor Nigel meghalt. De mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz. És hogy magyarázhatnám meg neki azt a hirtelen feltámadó, alattomos, irracionális örömet, ami elhomályosítja a hatalmas bánatomat, a tudatot, hogy valami hiányzik belőlem, egy érzékszerv, aminek semmi köze a szememhez?

A helyzet az, hogy *rossz* ember vagyok. Nem tudom, hogy birkózzam meg a veszteséggel. A halál egy mámorító koktél, ami egy adag bánatból és két adag megkönnyebbülésből tevődik össze - ezt éreztem apa, anya és Nigel, sőt szegény dr. Peacock esetében is...

Kekszemufi tudta - mindketten tudtuk -, hogy csak áltatom magam. Nigelnek sosem volt esélye. Még a szerelmünk is kezdettől fogva hazugság volt; zöld hajtásokat hozott, mint egy vázába tett faág, de a hajtások nem a feléledésből, hanem a kétségbeesésből fakadtak.

Igen. Önző voltam. Tévedtem. Kezdetől fogva tudtam, hogy Nigel máshoz tartozik. Valakihez, aki sosem létezett. De évekig tartó menekülés után egy részem *arra* vágyott, hogy az a lány legyen; bele akartam süppedni abba a lányba, mint egy gyerek a tollal töltött párnába, Nigel karjának védelmében meg akartam feledkezni magamról és minden másról. Az online barátságok már nem elégítettek ki. Hirtelen többre vágytam. Normális akartam lenni: találkozni szerettem volna a világgal, egy névnél többet akartam a kisujjamban. Azt szerettem volna, ha megértenek, és nem olyasvalaki, aki a messzeségben, egy billentyűzet előtt ül, hanem akit *meg tudok érinteni*...

De néha egy érintés halálos lehet. Igazán tudhatnám, hiszen nem először történt. Még egy év sem telt el, és Nigel halott volt, a közelség megmérgezte. Nigel barátnője olyan mérgezőnek bizonyult, mint Emily White. Egyetlen szóval elküldte a halált.

Vagy ebben az esetben egyetlen levéllel.

15

Albertine webnaplója

Bejegyzés: február 5-én, kedden, 15 óra 44 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: nyugtalan

Egy szombaton érkezett a levél, éppen reggeliztünk. Nigel akkor már többé-kevésbé itt lakott, bár még megtartotta a lakását Malbryban, és kialakítottunk egy rutint, ami majdnem megfelelt mindkettőnknek. Éjszakai lények vagyunk, éjjel vagyunk a legboldogabbak. Nigel tízkor átjött, megittunk egy üveggel, beszélgettünk, szeretkeztünk, nálam aludt, és reggel kilenc előtt elment. A hétféteken tovább maradt, néha tízig-tizenegyig, eleve ezért is volt még itt, és ezért érte itt a levél is. Hétköznap nem nyitotta volna ki, és én csendben elintéztem volna. Gondolom, ez is része volt a tervnek. De akkor nem sejtettem a levélbombát, ami felrobbanni készült a gyanútlan arcunkba...

Aznap reggel müzlit ettem, ami kattogott és pattogott, ahogy beszívta a tejet. Nigel nem evett, nem is szólt hozzám sokat. Ritkán reggelizett, és a hallgatása vérszjósító volt, kivált reggelente. A központi csend körül úgy köröztek a hangok, mint egy fenyegető bolygó körül a holdak: a kamraajtó reccsenése, a kanál koccanása a kávé süveghez, a bögrék csengése. Egy másodperccel később a hűtő ajtaja kinyílt, zörgött, becsapódott. Felforrt a teavíz: röpke kitörés, amit katonai

véglegességű kattanás követett. Azután a levélbedobó csattanása és a posta lélektelen kettős puffanása.

Rendszerint reklám érkezik, bár ritkán kapok bármilyen postát. A számláimat közvetlen átutalással fizetem. Levelek? Minek vesződni velük? Üdvözlőkártyák? Felejtsük el.

- Van valami érdekes? - kérdeztem.

Nigel egy pillanatig semmit sem mondott. Hallottam, ahogy széthajtja a papírt. Egyetlen lap, ami száraz recsegéssel hajlott szét, mint egy tokjából kihúzott éles penge.

- Nigel?

- Mi van?

Rázta a lábát, amit akkor szokott, amikor bosszús; hallottam, ahogy az asztallábnak koccan. És most volt valami a hangjában is, ami színtelen és kemény volt, mint egy akadály. A használt borítékot félbeszakította, aztán a hüvelykujján húzogatta a lapot, mintha borotvát fenne...

- Csak nem rossz hír? - Nem említettem azt, amitől a legjobban rettegtem, bár éreztem, hogy a fejem felett függ-

- A rohadt életbe, hadd olvassak - felelte. Az akadály most elérhető közelségbe került, mint nem várt helyen felbukkanó, éles szélű asztallap. Az éles szélek sosem kerülnek el, saját nehézkedési erejük van, amivel mindig magukhoz vonzanak. És Nigelben olyan sok éles szél volt, olyan sok belépést tiltó zóna.

Nem az ő hibája, mondtam magamban, másképp nem is kellett volna. Furcsa módon kiegészítettük egymást: az ő sötét hangulatai és az én szenvedélymentességem. Tágra nyílt vagyok, mondogatta; nincsenek bennem rejtett helyek, sem kínos titkok. Annál jobb, mert a megtévesztés, ez az alapvetően női tulajdonság az, amit Nigel a legjobban megvetett. A csalást és a ha-

zugságot, ami idegen volt számára, és amiről azt hitte, idegen számomra is.

- El kell mennem egy órára. - A hangja furcsán védekező volt. - Elleszel addig? Mamához kell mennem.

Gloria Winter, született Gloria Green, aki hatvankilenc éves, és még mindig egy éhes bojtorjánhal szívével kapaszkodik a családjá maradékába. Telefonban hallott hangként ismertem, harsány, recsegős északi akcentusként, türelmetlen dobolásként a kagylón, parancsoló vonalbontásaival, mint amikor egy kertész rózsát metsz.

Nem mintha valaha is hivatalosan bemutatott volna egymásnak. De ismerem Nigelen keresztül, ismerem a szokásait, a hangját a telefonban, baljós hallgatásainak teljes skáláját. Van más is, amit Nigel sosem mesélt el, de amit túlságosan is jól ismerek. A féltékenységét, a rosszakaratát, a haragját, a tehetetlenséggel kevert gyűlöletét.

Nigel ritkán mesélt róla. Ritkán említette akár csak a nevét is. Nigel mellett hamar megértettem, hogy bizonyos témákat jobb nem szóba hozni, és ezek között volt a gyermekkora, az apja, a testvérei, a múltja és elsősorban Gloria, akiben Gloria másik fiával együtt megvolt az a képesség, hogy a legrosszabbat hozza ki Nigelből.

- Az öcséd nem tudja elintézni?

Hallottam, hogy az ajtó felé menet megtorpan. Kíváncsi voltam, vajon felém fordul-e, rám szegezi-e sötét szemét. Nigel ritkán emlegette az öccsét, és ha mégis, csak rosszat mondott róla. A legjobb, amit eddig róla hallottam, hogy elferdült kis rohadék; Nigelből hiányzott az objektivitás, ha a családjá került szóba.

- Az öcsém? Miért? Beszélt veled?

- Dehogy. Miért tette volna?

Újabb szünet. Ereztem a tekintetét a fejem tetején.

- Graham Peacock meghalt - jelentette ki. A hangja furcsán színtelen volt. - Úgy tűnik, véletlen baleset történt. Az éjszaka folyamán kiesett a kerekes székéből. Reggel holtan találták.

Nem néztem fel. Nem merem. Hirtelen minden erősebb lett: a kávé íze a számban, a madarak csicsergése, a szívdobogásom, az asztallap az ujjaim alatt a karcolásokkal és a vágásokkal.

- Az öcséd írta a levelet? - kérdeztem.

Nigel elengedte a kérdésemet a füle mellett.

- Azt írja, hogy Peacock a vagyonának nagy részét, amit hárommillió fontra becsülnék...

Újabb hallgatás.

- Micsoda? - kérdeztem.

A furcsán lapos hang nyugtalanítóbb volt, mint a dűhe lett volna.

- Mind rád hagyta - válaszolta. - A házat, a műtárgyakat, a gyűjteményeket...

- Rám? De hiszen nem is ismerem - feleltem.

- Az elferdült kis *rohadék*.

Nem kellett megkérdezniem, kire érti, ezt a kifejezést kizárólag az öccsének tartotta fenn. Sok tekintetben annyira hasonlított rá, mégis, valahányszor felmerült a neve, majdnem elhittem, hogy Nigel embert is tudna ölni; ököllel és lábbal halálra tudná verni...

- Biztos tévedés - mondtam. - Sosem ismertem dr. Peacockot. Nem is tudom, hogy néz ki. Miért hagyná rám a pénzét?

- Nos... talán Emily White miatt - felelte Nigel színtelen hangon.

A kávé most olyan ízű lett, mint a por, a madarak elnémultak, a szívem egy kódarab lett. Az a név mindent elnémított, kivéve a visszajelzés zümmögését, ami pontosan a gerincem tövében kezdődött, és halálos

elektrosztatikus töltés robbanásával törölte el az elmúlt húsz évet...

Tudom, hogy akkor kellett volna megmondanom neki. De olyan sokáig rejtegettem az igazságot, és azt hittem, Nigel majd mindig velem lesz, reméltem hát, hogy eljön a megfelelő pillanat, nem tudtam, hogy ennyi időnk van csak...

- Emily White - ismételte meg Nigel.
- Sosem hallottam róla - feleltem.

Albertine webnaplója

Bejegyzés: február 6-a, szerda, 3 óra 15 perc

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: álmatlan

Amikor bekövetkezik az élet egyik rettenetes csapása - egy szülő halála, egy kapcsolat vége, egy pozitív laboreredmény, egy elmarasztaló ítélet, vagy amikor lelépünk egy épület magasából a semmibe -, szédülés, szinte eufória fog el bennünket, mintha elvágnák a szálát, ami a reményeinkhez köt, és egy pillanatra a szabadulás lendületétől hajtva egy másik irányba pattannánk.

A *Fantasztikus szimfónia* legutolsó tételében - a „Menet a vesztőhelyre” - van egy hasonló pillanat, amikor az elítélt már olyan közel ér a vesztőhelyhez, hogy megpillantja, és a moll hangnem diadalmas dűrbe vált, mintha barátságos arcot pillantana meg. Tudom, milyen érzés: a felmentés rándulása, az érzés, hogy már megtörtént a legrosszabb, és a többi már csak nehézkedési erő.

Nem mintha a legrosszabb valóban megtörtént volna. Még nem. De gyülekeztek a viharfelhők. Nigelnék már egy óránál is kevesebbje volt hátra, és az utolsó szavak, amiket mondott nekem, a neve, Emily White nevének a négy kis szótagja volt, mint egy heves zenei futam, amit Beethoven szelleme ad elő...

És dr. Peacock végre meghalt. A St. Oswald gimnázium volt tanára, különc, zseni, sarlatán, álmodozó, gyűjtő, szent, pojáca. Az életben, akárcsak a halálban,

hajthatatlan; amikor megtudtam, nem is lepett meg, hogy ismét a legjobb szándékkal törte félbe az életemet.

Nem mintha kárt tett volna bennem. Szándékosan semmi esetre sem. Emily mindig szerette: nagydarab, nehézkes férfi volt, puha szakállú és különös, gyermeki modorú, aki felolvasott az *Alice Csodaországban* című könyvből, és a felhúzható gramofonon régi, karcos lemezeket játszott, mialatt Emily a Kandalló-ház hintáján ült, és zenéről, festészetéről, költészetéről és hangról beszélgetett. És most végre meghalt az öregember, és lehetetlen volt lerázni akár őt, akár azt, amit segítettünk mozgásba hozni.

Nem is tudom, hány éves volt Emily, amikor először ment el a Kandalló-házba. Csak azt tudom, hogy valamikor a karácsonyi koncert után lehetett, mert az emlékezetem itt szenved végleg rövidzárlatot: az egyik pillanatban ott vagyok, körülvesz a muzsika, mint egy pompás bársony, a másikban...

Visszajelzés és fehér zaj. Hosszan áramló elektrosztatikus recsegés, amit időnként hirtelen tökéletes hang tör meg, egy zenei frázis, egy akkord, egy hangjegy. Próbálok megérteni, de nem sikerül: túl sok marad rejtve. Természetesen szemtanúk is voltak; ha akarnám, az ő segítségével összerakhatnám a variációkat, ha a fűgát nem is. De bennük kevésbé bízom, mint magamban, és egyébként is mindent megtettem, hogy elfelejtsen az egész. Miért próbálnék meg most visszaemlékezni?

Amikor még kicsi voltam, és bekövetkezett a legrosszabb - eltört egy játék, visszautasították az érzéseimet, a felnőtt bánat kódén át felidézem a gyerekkor jelentéktelen, de elevenbe vágó szomorúságait mindig a kertben kerestem menedéket. Volt egy fa, amin nagyon szerettem ülni; emlékszem a szerkezetére, az elefántvastagságú kérgére, a száraz levelek és a moha

nedvdús, bársonyos illatára. Mostanában, ha nem lelem a helyem vagy összezavarodom, a Rózsaszín Zebrába megyek. A világomban az a legbiztonságosabb hely, ott lerázhatom önmagam, védelmet találok. Itt mindent kifejezetten úgy terveztek, hogy megfeleljen az egyéni követelményeimnek.

Először is kényelmes méretű, és minden asztal a fal mellett van. Az étlapján az összes kedvencem szerepel. Az úri Faluval szemben az benne a legjobb, hogy mentes a kapcsolatoktól vagy a be-képzeltségtől. Itt nem vagyok láthatatlan, és bár ennek is lehetnének veszélyei, jó, hogy beléphetek ide, és az emberek hozzám és nem rám célozgatva beszélnek. Még a hangok is mások itt: nem recsegőek és élesek, mint Maureen Pike-é, vagy zihálok és fanyarak, mint Eleanor Vine-é, vagy affektáltak, mint Adéle Robertsé, hanem a jazzklarinét, a szitár és a fémdobok hangjaitól gazdag, csodás kalipszórítmustól és vidám hanglejtéstől lüktetnek, így pusztán az, hogy itt ülhetek, felér a muzsikával.

Azon a szombaton is ide mentem, amikor Nigel element. Az ajkáról felhangzó név felborította a lelki egyensúlyomat, és szükségem volt egy helyre, ahol végig tudok mindent gondolni. Egy zajos helyre. Biztonságosra. A Zebra mindig menedéket jelentett, mindig tele volt emberekkel. Ma a szokottnál is többen voltak, mind a kávézó ajtaja előtt vártak, a hangjuk úgy csapott fel körülöttem, mint etetéskor a vadállatok üvöltése. Szaxofonos jamaicai akcentusa. A Kövér Lány ziháló beszéde. És az egész Bethan hangszerelte, az ír hanglejtésével, a vidámságával, ahogy mindenkire szól, és az egészet összehúzta.

- Hé, mi folyik itt? Késtél. Tíz perce kellett volna érkezned.

- Szia, drágám! Mit kérsz?

- Van még abból a csokoládétortából?

- Várj, mindjárt megnézem.

Hála az égnek Bethanért, gondoltam. Bethan, az álcázókabátom. Azt hiszem, Nigel nem igazán értette. Bosszantotta a sok idő, amit a Rózsaszín Zebrában töltöttem, sokat törte a fejét, miért részesítem előnyben idegenek társaságát az övével szemben. De hogy Bethant megértjük, át kell hatolnunk a sok álcán, amivel körüveszi magát: a hangokon, a tréfákon, a gúnyneveken, a vidám ír cinizmuson, ami elrejtí az, ami sokkal fontosabb.

Mindezek alatt valaki egészen más van. Egy sérült, sebezhető lény. Aki elkeseredetten próbál értelmet adni valaminek, ami szomorú és értelmetlen...

- Á, itt vagy, drága. Mi a véleményed egy forró csokoládéről kardamomos habbal?

A csokoládé az egyik kedvencem. Tejjel, hosszú pohárban, kókuszreszeléssel és pehelycukorral, vagy tej nélkül, egy csipetnyi chilivel.

- Ezt hallgasd meg! Görény csávó a minap bejön a Zebrába. Leül oda, ahol te ülsz. Rendel egy citromos tojáshabos tortát. Onnan néztem, ahogy megeszi, aztán visszajött a pulthoz, és rendelt még egyet. Néztem, ahogy azt is megeszi, aztán amikor befejezte, odahívott, és rendelt még egyet. Istenre mondom, drágám, a pasid vagy hat tortaszeletet evett meg fél óra alatt! A Kövér Lány pontosan szemben ült vele, és azt hittem, kiugrik a szeme. Úgy éljek!

A csokoládémat kortyolgattam. ízetlen volt. De a forrósága megnyugtató. Folytattam a beszélgetést, bár nem nagyon figyeltem oda, a háttérben a zajjal, ami olyan értelmetlen volt, mint a partot csapkodó hullámok.

- Szia, bébi, de jól nézel ki...

- Két duplát kérek, Bethan.

- Hat szelet tortát. Gondolj bele. Arra gondoltam, talán menekül, hogy lelőtte a szeretőjét, és most le akar

ugrani a Beachy Headről, mielőtt a rendőrség a nyomára akad, mert hat szelet torta - Jézus Úristen! -, ilyet csak az eszik, akinek nincs vesztenivalója.

- Mire azt mondtam neki, mondom, „Hát én ezt nem tűröm...”

- Máris hozom, szívem.

Néha egy zajos teremben is meg lehet hallani egyetlen hangot, néha egyetlen szót is, ami úgy kopog a zaj falán, mint egy lehangolódott hegedű egy zenekarban.

- Kérek egy Earl Greyt. Cítróm és tej nélkül.

Összetéveszthetetlen a hangja. Lány, enyhe orrhang, csekély nyomatékkal a hehezetes hangokon, akár egy színpadi színésznél vagy annál, aki valamikor dadogott. És most megint felcsendült a zene, a Berlioz nyitó akkordjai, amelyek soha nincsenek távol a gondolataimtól. Nem tudom, miért éppen ez a zenedarab, de ez a legmélyebb félelmem hangja, és úgy cseng a fülemben, mint a világvége.

Vigyáztam, hogy nyugodt és halk maradjon a hangom. Szükségtelen megzavarni a vendégeket.

- Most aztán jól megcsináltad.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz.

- A leveledről - emlékeztettem.

- Milyen levélről?

- Ne szórakozz velem - válaszoltam. - Nigel kapott ma egy levelet. A hangulatából ítélve, amiben elment, és tekintve, hogy egy ember van csak, aki így fel tudja húzni...

- Örülök, hogy így véled. - Hallottam a mosolyát.

- Mit mondtál neki?

- Nem sokat - válaszolta. - De ismered a fivéremet. Impulzív. Mindig rosszra gondol. - Kis szünetet tartott, és megint hallottam a mosolyát. - Talán megrázta dr. Peacock örökségének a híre. Talán csak azt akarta, hogy mama biztos legyen abban, hogy semmit sem tudott

róla... - Ivott egy kortyot az Earl Greyből. - Tudod, azt hittem, örülsz majd - jegyezte meg. - Még most is nagyszerű birtok. Talán egy kicsit elhanyagolt, de semmi sincs, amit ne lehetne rendbe tenni, nem? És ott vannak a mőtárgyak. A gyűjtemények. A hárommillió font csak óvatos becslés. Szerintem inkább négy közelében jár...

- Nem érdekel - sziszegtem oda. - Odaadhatják másnak.

- Nincs más - felelte.

Ó, de mennyire, hogy van. Nigel. Nigel, aki bízott bennem...

Milyen törekeny, amit építünk! Milyen tragikusan tiszavirág-életű! Ezzel szemben egy ház szilárd, mint a kő, mint a zsindelek, a gerendák, a habarcs. Hogy kelhetnénk versenyre a kővel? Hogy maradhatna fenn a kis szövetségünk?

- Így szeretem az életemet - jelentettem ki.

- Valóban? Én ölni is képes lennék, hogy kijussak innen.

Felvettem az üres csokoládés poharamat, és körbe-körbe forgattam a kezemben.

- Szóval hogy halt meg dr. Peacock? És *mennyit* hagyott rád?

Kis szünet.

- Ez nem volt valami kedves.

Sziszegéssé halkítottam a hangomat.

- Nem érdekel. Vége. Mindenki meghalt...

- Nem egészen.

Nem, gondoltam. *Talán nem.*

- Szóval *mégis* emlékszel. - Hallottam a mosolyát.

- Nem sokra. Tudod, milyen kicsi voltam.

Úgy érti, elég nagy, hogy emlékezek. Úgy gondolja, többre is emlékezhetnék, de számomra most a legtöbb emlék Emily töredékeként létezik, némelyik legjobb

esetben is ellentmondásos, mások, őszintén szólva, lehetetlenek. De tudom, amit mindenki más tud: hogy híres volt, páratlan volt, és egyetemi professzorok dolgozatokat írtak arról, amit az *Emily White Jelenségként* kezdtek emlegetni.

Az emlékezet - írja dr. Peacock a disszertációjában -, a „Megvilágosult Ember” legjobb esetben is egy tökéletlen és rendkívül sajátos folyamat. Hajlamosak vagyunk az elmét egy maximális hatásfokkal működő rögzítőberendezésnek tekinteni. Könnyedén előhívható akusztikai, vizuális és tapintási információ gigabájtjainak. Ez nem is lehetne messzebb az igazságtól. Bár kétségtelen, hogy, legalábbis elméletben, emlékezmem kellene arra, hogy életem bármelyik reggelén mit ettem, vagy hogy szól pontosan az a Shakespeare-szonett, amelyet gyermekkoromban tanultam, sokkal valószínűbb, hogy gyógyszerek vagy mélyhipnózis igénybevétele nélkül - tekintettel az alany befolyásolhatósági szintjére, mindkét módszer igencsak vitatható - ezek az emlékek elérhetetlenek lesznek számomra, és végül tönkremennek, mint egy nyirkos helyen tárolt elektromos készülék, amelyben zárlatok és a huzalozás összegabalyodása miatt a rendszer végül alternatív vagy másolati memória alapértelmezésére esik vissza, amelyet érzékszervi benyomások és a belső logika tesz teljessé, ami valójában egy teljesen más tapasztalati és ösztönzési rendszerből táplálkozhat, de ami a folyamatosság hiányával vagy a nyiloánvaló működési hibával szemben kompenzáló köz-benső tárolóval látja el az agyat.

Kedves dr. Peacock! Mindig olyan körülményes úton jutott el a lényegig. Ha nagyon megerőltetem magam, még ma is hallom a hangját, ami bársonyos, dús és egy kicsit komikus volt, mint a *Péter és a farkasban a fagott*. A

városközpont közelében volt egy háza, egy nagy, sötét, magas mennyezetű, kopott parkettás, széles, öblös ablakos és hegyes kukoricalevél-dísznövényekkel teli, ódon bőrbútorok és szivar előkelő illatát árasztó háza. A szalonban állt a kandalló, egy faragott párkányú, hatalmas jószág, és egy tiktakoló óra; esténként farönköket és fenyőtobozokat égetett az irdatlan kandallóban, és mesélt annak, aki véletlenül benézett hozzá.

A Kandalló-házban állandó jövés-menés volt. Természetesen diákok látogatták meg, és kollégák, rajongók, egy falat ételt és egy csésze teát kereső csavargók. Mindenkit szívesen látott, ha rendesen viselkedett, és amennyire tudtam, senki sem élt vissza dr. Peacock jóindulatával vagy hozta őt kínos helyzetbe.

Olyan ház volt, amiben mindenkinek akadt valami. Mindig volt kéznél egy üveg bor, a tűzhelyen mindig állt egy kancsó tea. Volt étel is, rendszerint kenyér és valami leves, több, kövérkés gyümölcskenyér, ami súlyos volt a mazsolától és a brandytól, és egy hatalmas doboz keksz. Több macskája, egy kutyája és egy nyula is volt, aki a szalon ablaka alatt, egy kosárban aludt.

A Kandalló-házban megállt az idő. Nem volt televízió, sem rádió, sem újság vagy képeslapok. Minden szobában volt gramofon; úgy festettek, mint nagy, kinyílt, rézbibéjű liliomok, a polcokon lemezek; voltak kisebbek, és akkorák, mint egy nagy tál, ódon hangok és ásítózó, recsegő, éles hegedűk szoros rovátkáival. A bicegős asztalokon márvány- és bronzszobrok álltak, fekete borostyánkő láncok, illatos porral félig megtöltött púderkompaktok, őszi levelekkel teli könyvek, földgömbök, burnótszelencék, miniatűrök, csészék és csészealjok, felhúzható babák haszontalan gyűjteményei. Otthon volt Emily White számára, és ha elgondolom, hogy ott csatlakozhatnék hozzá, az elfeledett dolgok

házában örök gyermekként, és szabadon tehetnék, amit csak akarok...

Kivéve persze, hogy elszabaduljak onnét.

Azt hittem, sikerül eljőnnöm. Hogy új életet építhetek magamnak Nigellel. De most már tudom, hogy ez csak illúzió volt, játék a füsttel és a tükrökkel. Emily White sosem szabadult el. Ahogy Benjamin Winter sem. Hogy remélhetném, hogy más vagyok? És értem-e egyáltalán, hogy mitől akarok elmenekülni?

Emily White? 1

Sosem hallottam róla.

Szegény Nigel. Szegény Ben. Ugye, fáj, *kekszemufiu*? Hogy elhomályosít egy ragyogóbb csillag, semmibe vesznek és a sötétben felejtenek, és még saját neved sincs? Most már tudod, mit éreztem. Mit éreztem mindig is. Mit érzek még most is...

- Ez mind a múlté - szólaltam meg. - Már alig emlékszem rá.

Töltött magának még egy csésze Earl Greyt.

- Végül csak visszajön minden emléked.

- És ha nem akarom?

- Azt hiszem, nincs választásod.

Talán ebben az egyben legalábbis igaza volt. Semmi sem tűnik el. Emily még ennyi év után is árnyékként követ. És ez egy beismerés, *kekszemufiu*. Biztos látod benne az iróniát. De a kapcsolatunk jellege bizonyos szempontból szorosabb, mint a barátság. Talán a fal miatt, ami úgy választ el minket, mint a gyóntatófülke rácsa.

Talán ez vonzott a *rosszfiukrock*hoz. Olyanoknak való, azt hiszem, mint amilyen én vagyok; egy hely, ahol, ha a szükség úgy hozza, vallomást tehetünk, történeteket mesélhetünk, amelyeknek igaznak kellene lenniük, még ha valójában nem is azok. Ami pedig a *kekszemufiut* illeti... nos. Beismerem, hogy ő is vonz. Mi ketten olyan

jól illünk egymáshoz, mint régi fényképekkel teli albumban a hártypapír, az életünk oly sok ponton találkozik, hogy akár szeretők is lehetnénk. És a fikció, amit ír, sokkal igazabb, mint az, amire én az életemet építettem.

Hallottam a mobilja pityegését. Visszagondolva, az első részvétnyilvánító SMS lehetett, a WeJayéről egy üzenet, ami bejelentette, hogy meghalt a bátyja.

- Bocs, mennem kell - mondta. - Mama asztalra tette az ebédet. De próbálj elgondolkodni azon, amit mondtam. Nem futhatsz el a múlt elől.

Amikor elment, átgondoltam, amiket mondott. Talán végül is igaza volt. Talán még Nigel is megértené. Azután, hogy oly sok éven át sötét üvegen át néztem a világot, talán ideje szembenézni önmagammal, visszavenni a múltamat, és *emlékezni*...

De most csak egyben lehetek igazán biztos: a közelgő statikus elektromosságban, és a Berlioz első ütemeiben, a „Réveries-Szenvedélyek”-ben, amelyek viharfelhőként gyülekeznek.

HARMADIK RÉSZ

fehér

1

Albertine webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 7-én, csütörtökön, 21 óra 39 perckor

Hozzáférés: *nyilvános*

Hangulat: *feszült*

Az első, emlékezetébe vésett emlékképe egy darab mintázóanyag. Lány, mint a vaj, ami később durva pikkelyé szárad a karján és a könyökén, és olyan szaga van, mint a házuk mögötti folyónak, az esőnek a járdán, a pincének, ahova soha, semmilyen körülmények között nem mehet le, és ahol az anyja a téli burgonyát tartja a kis koporsójában, a burgonyát, ami hosszú, vak szemet növeszt a fény felé.

Kék agyag, mondja az anyja. Tengeri csillag ujjai között szétnyomja. Készíts valamit, Emily. Formálj valamit.

Az agyag puha, és olyan érzés a kezében, mintha csúszós bőrt érintene. Az ajkához emeli: olyan íze van, mint a fürdőkád oldalának, ha a nyelvével megérinti: meleg, szappanos, kicsit fanyar. *Formálj valamit, mondja az anyja, és a kislány keze kezdi felfedezni a darabka csúszós, kék*

agyagot, simogatja, mint egy nedves kiskutyát, cirógatja, és megtalálja benne a formát.

De persze ez butaság. Nem emlékszik az agyagra. Valójában egyáltalán nincsenek emlékei azokból az évekből, amikben egészen bizonyos lehetne. Utánzással tanulta őket, minden szót eldarál. És tudja, hogy valóban volt egy darab agyag, éveken át ott állt a műteremben, keményen és sűrűn, mint egy kővé dermedt fej.

Később bronzba öntve és szépen felmontírozva adták el egy galériának. Talán kicsit sokat kértek érte, de az ilyesminek mindig van kereslete. Gyilkosságokból származó emléktárgyak, akasztáshoz használt kötél, csontdarabkák, a hírhedtség díszes kellékei, amiket a világ minden táján gyűjtőknek adnak el.

Jobb emlékműben reménykedett. De ez is megteszi, gondolja. Rendes emlékek hiányában jó lesz a bronzba öntött agyagfej és a csaknem húsz éve rézbe vésett betűk:

Első benyomások - áll a feliraton.

Készítette: a hároméves Emily White.

Kommentek

kekszemufiu: Nem jön ki hang a számon, Albertine. Fogalmad sincs, mennyit jelent ez nekem. Lesz még tovább? Kérlek?

Albertine: Lehet. Ha annyira akarod...

Albertine webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 7-e, csütörtök, 22 óra 45 perc

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: eltökélt

Az anyja festőművész volt. A színek körül forgott az élete. Emily White az anyja műtermének padlóján tanult meg kúszni; még nem tudott beszélni, de már ismerte a vízfestékek és a kréták porszerű illatát, az akril- festékek fémes szagát, az olajfestékek füstös bűzét. Az anyjának terpentinszaga volt, a gyerek első szava a „papír” volt, az első játékszerei az asztal alatt tartott pergamentekercsek, izgalmas ráncaik, poros illatuk.

Míg az anyja dolgozott, Emily megtanulta megismerni a munka egymást követő fázisainak hangjait: a háttérfestéshez használt nagy ecsetek kövér pancsolását, a pasztellkréták és a szivacsok puha susogását, az olló csikorgását, a merített papírt dörzsölő ceruzák hangját.

Ezek voltak az anyja ritmusai, amelyeket néha bosszús vagy elégedett kis morranások vagy olykor fel-alá járkálás kísért, de leggyakrabban a szín és az árnyék folyamatos kommentárja. Mire egyéves lett, Emily még nem tudott járni, de már meg tudta nevezni az anyja festékesdobozában levő összes színt. A nevük harangszóként csilingelt a fejében: *sötétlila, umbrabarna, okkersárga, arany, buzérvörös, ibolyakék, karmazsinvörös, rózsaszín.*

Az ibolyakék volt a kedvence; a tubust addig nyomták, míg majdnem kiürült, aztán összetekerték, mint egy zálogként adott szalagot, hogy kikaparják a maradékot. A fehér tubus tele volt, de csak azért, mert még új volt, a fekete kiszáradt és ritkán használt, a festékesdoboz végében eldugva a kopott ecsetek és törülközők közé.

- Lassan fejlődik, Pat. Einstein is ilyen volt. - Téves emlék lehet, gondolja, mint sok más azokból az első időkből: az anyja hangja magasan a feje fölött, az apja tétova válasza.

- De édesem, az orvos...

- A fenébe az orvossal! Minden színt megnevez a dobozban.

- Csak azt ismétli, amit mondasz neki.

- *Nem!*

Az anyja hangjában egy ismerős, savanykás hang remeg, ami megcsavarja a kislány orrát, és könnyeket csal a szemébe. Nem ismeri a nevét - még nem, később már tudja, hogy ez a fisz -, de megtalálja papa zongoráján. Ám ezt - a régi Bechstein előtt töltött órákat, papa a pipájával, Emily az ölében ülve, ahogy kis kezével csak meg-megéri a billentyűket, miközben papa a *Holdfény-Szonátát* vagy a *Für Elisét* játssza, és mama azt hiszi, Emily már lefeküdt - még az anyja előtt is titkolja.

- Kérlek, Catherine...

- *Tökéletesen lát!*

A terpentinszag erősödik. Az anyja kínjainak, rettenetes csalódottságának a szaga. Az anyja a karjába kapja - Emily az overalljába fúrja a fejét -, és amikor elfordul, Emily végighúzza a lábát a munkapadon, és szétrepülnek a tubusok, a tégelyek és a festőecsetek - *tatatata* - a parkettán.

- Kérlek, hallgass meg, Catherine... - Az apja hangja szokás szerint alázatos, szinte bocsánatkérő. Szokás szerint enyhe „Clan” dohányillata van, bár hivatalosan sosem dohányzik otthon. - Catherine, kérlek...

De az anyja nem hallgat rá. A gyereket fogja, és nyöszörögve kérdezi:

- Ugye, látsz, Emily drágám? *Ugye?*

Csakis téves emlék lehet. Emily még egyéves sem volt, nem érthetett vagy emlékezhetett mindenre ilyen pontosan. És mégis tisztán fel tudja idézni a rémült könnyeit, az anyja kiáltásait és az apja elmotyogott ellenpontjait. A műterem illatát, és azt, ahogy az anyja overalljáról a festék összeragasztja az ujjait, és közben mindvégig az anyja hangjában a fész remegés, a kudarcba fulladt reményei hangját, ami olyan, mint egy kitartó üveghang egy túlságosan megfeszített vonón.

Papa első pillanattól fogva tudta. De jámbor, megfontolt kis ember volt, az anyja dühkitöréseinek kontrasztja. Emily már kiskorában is érezte, hogy az anyja alsóbbrendűnek tekinti az apját, hogy az apja csalódást okozott neki. Talán azért, mert hiányzott belőle a becsvágy, talán azért, mert tíz évbe telt, hogy gyermekkel ajándékozza meg, akire pedig az anyja úgy vágyott. Az apja zenét tanított a St. Oswaldban, több hangszeren is játszott, de a zongora volt az egyetlen, amit az anyja megtúrt a házban, a többi apránként eladták, hogy az anyja kezeléseit és terápiáit fizessék belőle.

Tulajdonképpen nem nevezhette önfeláldozásnak, mondta papa. Hozzáfért a zenei tanszék hangszereihez,

Így volt tisztességes: Emily anyja sokat szenvedett a fejfájásoktól, Emily nyugtalan kisgyerek volt, aki hajlamos volt a legkisebb zajra is felébredni. Következésképpen az apja átvitte a lemezeit és a kottáit az iskolába; ebéd- vagy nagyszünetben hallgathatta őket, és egyébként is az iskolában töltötte a legtöbb időt.

Meg kell értened, milyen volt anyád számára.

Papa hangja; mindig mentegette, mindig készen állt a védelmére, mint egy fáradt, öreg lovag egy örült királynő szolgálatában, aki elvesztette a birodalmát. Emilynek sokáig tartott, míg megértette papa megalázkodásának az okát. Papa egyszer hűtlen volt az anyjához, egy olyan nővel lépett félre, aki semmit sem jelentett számára, de akit teherbe ejtett. És most adósa volt Catherine-nek - olyasmivel, amit sosem tudott visszafizetni -, ami azt jelentette, hogy élete hátralevő részére bele kellett nyugodnia a második helybe, sosem panaszkodott, sosem tiltakozott, és úgy tűnt, sosem reménykedik többen, mint abban, hogy Catherine-t szolgálja, megadja neki, amire vágyik, és kiegyenlítse a kiegyenlíthetlent.

Meg kell értened, bébi.

Az apja tartotta el a családot; az anyja elidegeníthetetlen jogának tekintette, hogy művészi ambícióinak éljen, mialatt papa azért dolgozott, hogy mindkettejüket eltartsa. Egy kis galéria időnként eladta az anyja egy-egy kollázsát. Az anyja ambíciója apránként megváltozott. Megelőzte a korát, mondta. A jövődö nemzedékek majd elismerik. És ahelyett, hogy befelé fordult volna, szenvedélyesen elszánttá vált: szívvel-lélekkel belevetette magát abba, hogy gyereke legyen, és tette ezt jóval azután is, hogy papa halvány reményei megszűntek.

Végül megfogant Emily. Ó, *micsoda terveket szóttunk* - papa hangja, bár kétlem, hogy részt vehetett Emily kiskorának megtervezésében -, *milyen álmokat dédelgettünk*

számodra, Emily! Emily anyja hét és fél hónapon át majdnem megszelídült: pasztellszínű kis cipőket kötött, bálnaéneket játszott a stresszmentes szülés elősegítése érdekében, természetes szülésre vágyott, de az utolsó pillanatban mégis érzéstelenítést kért. Így azután papa számolta meg Emily apró kéz- és lábujjait, ő tartotta vissza a lélegzetét a markában tartott visító kis csoda, a szemét szorosan behunyó, apró öklét összeszorító szőrtelen majmocska láttán.

Jaj, drágám, tökéletes!

Ó, istenem...

De Emily két hónappal idő előtt született. Túl sok oxigént kapott, amitől levált a retinája. Senki sem vette észre azonnal; abban az időben elég volt, hogy megvolt minden végtagja. Amikor a vaksága nyilvánvalóbbá vált, Catherine tagadta, hogy baj volna vele.

Emily csupán *különleges*, mondta. A tehetségének idő kell, hogy kifejlődjön. Az anyja barátnője, Feather Dunne - egy amatőr asztrológus - már ragyogó jövőt jósolt neki: a Szaturnusz és a hold közötti misztikus egyesülés igazolta, hogy Emily kivételes gyermek. Amikor az orvos türelmetlen lett, Emily anyja egy alternatív gyógy módokat alkalmazó terapeutához ment át, aki szemvidítófüvet, masszázst és színterápiát ajánlott. Az anya három hónapon át tömjénfüstölők és gyertyák ködében élt, elvesztette az érdeklődését a vásznai iránt, és soha nem fésülködött.

Papa szülés utáni depresszióra gyanakodott. Catherine tiltakozott, de időnként egyik végtelből a másikba esett: egyik nap féltőn óvta a gyereket, és nem engedte az apát a közelébe, a másik nap közönyösen ült, és rá sem hederített a mellette szüntelenül visító batyura.

Néha még ennél is rosszabb volt, és papa kénytelen volt a szomszédokhoz fordulni segítségért. Tévedtek, állította Catherine; a kórház összecsérélte a babákat, és

valahogy ezt a sérült gyereket adta oda a tökéletes babája helyett.

Nézd csak, Patrick!, mondogatta. Még csak nem is látszik csecsemőnek! Visszataszító! Borzalmas.

Amikor ötéves lett, el is mondta Emilynek. Köztük nem lehetnek titkok, mondta, mert egymás részei. A szeretet különben is egyfajta téboly, nem, drágám? Egyfajta megszállottság.

Igen, ez az anyja hangja volt. Catherine White-é. *Mélyebben átérez mindent, mint mi,* Emily apja meg ezt mondogatta, mintegy azt mentegetve, hogy nyilvánvalóan annyival kevesebbet érez. És mégis papa volt az, aki az anyja összeomlása alatt és később is mozgásban tartott mindent, ő fizette a számlákat, főzött és takarított, pelenkát cserélt és etetett, és aki mindennap gyöngéden átvezette Catherine-t az elhagyott műterembe, megmutatta a festékeket és az ecseteket, és a papírtekercesek meg a ropogós faforgácsok között négykézláb mászkáló babát.

Catherine egy nap felemelt egy ecsetet, egy pillanatilag szemügyre vette, aztán megint letette, de hónapok óta most mutatott először érdeklődést, és papa ezt a javulás jelének vélte. Az is volt; mire Emily betöltötte a második életévét, ismét fellobbant az anyja alkotási kedve, és bár szinte teljesen a gyereken át folyt, attól még olyan lángoló volt, mint annak előtte.

A kék agyagos fejjel kezdődött. És bár az agyag izgalmas volt, nem kötötte le sokáig Emily érdeklődését. Új dolgokra vágyott, érinteni, szagolni, érezni akart. A műterem már kicsi volt, nem érte be vele; rájött, hogy juthat el a falak mentén más szobákba, megtalálta az ablak alatti kellemes helyet, ahova odasütött a nap, megtanulta, hogyan kell működtetni a magnót, hogy meséket hallgathasson, felnyitotta a zongorát, és egy ujjal pötyögtette a dallamokat. Szívesen játszott az anyja

gombos dobozával, belemélyesztette a kezét, ameddig csak tudta, lepotyogtatta őket a padlóra, és fogás, méret és forma szerint rendszerezte.

Emily tehát egy vonatkozást leszámítva hétköznapi gyerek volt. Szerette a meséket, amiket az apja felvett számára, szeretett sétálni a parkban, szerette a szüleit, szerette a babáit. Kisgyereknél szokásos kisebb, nem túl gyakori hisztiket csapott, élvezte a Pog Hill-i gazdaságba tett látogatásokat, és arról álmodozott, hogy lesz egyszer egy kiskutyája.

Mire Emily megtanult járni, az anyja már majdnem belenyugodott a vakságába. A szakemberek sokba kerültek, és a következtetések variációk voltak ugyanarra a témára. Emily állapota visszafordíthatatlan volt, csak a legerősebb, közvetlen fényforrásokra reagált, és akkor is csak éppen hogy. Nem tudta megkülönböztetni a formákat, alig ismerte fel a mozgást, és nem volt a színek tudatában.

De Catherine White nem hagyta magát. Olyan energiával vetette bele magát Emily oktatásába, amit egykor a munkájának szentelt. Ott volt először is az agyag, hogy a gyerek térbeli tudatosságát és a kreativitását fejlessze. Azután következtek a számok egy nagy fa számológépen, amelynek a golyói csattogtak és kopogtak. Ezt követték a betűk, amelyeket egy Braille- tábla és egy mintapréselő gép segítségével tanult. Majd Feather tanácsára a „színterápia” következett, mint mondta, azzal a céllal, hogy képesszociációval stimulálják az agykéreg vizuális területeit.

- Ha Gloria fiánál beválik, akkor miért ne válna be Emilynél is?

Ezt a mondatot ismételte, valahányszor papa tiltakozni próbált. Nem érdekelte, hogy Gloria fia merőben más eset; Catherine White számára csak az számított, hogy Ben - vagy, ahogy dr. Peacock szokásos

mesterkélttségével nevezte, X fiú- valahogy egy külön érzékszervhez jutott, és ha egy takarítónő fia képes ilyesmire, akkor miért ne lenne képes a kis Emily is?

A kis Emilynek természetesen fogalma sem volt, miről beszélnek. De a kedvükben akart járni, fűtötte a lelkesedés, hogy tanuljon, és a többi már ment magától.

A színterápia is bevált. Egy bizonyos pontig. Bár a szavak nem hordoztak több értelmet Emily számára, mint a festékesdobozban levő színek nevei, a *zöld* nyári pázsit és lenyírt fű emlékét idézi fel. A *vörös* a Máglyák Éjszakájának illatát juttatja az eszébe, a pattogó fa hangját, a *kék* a vizet, ami néma és hűvös.

- A neved is egy szín, Emily - mondta Feather, akinek hosszú, csiklandozó haja volt, amiből pacsuli és cigarettafüst illata áradt. - Emily White. Hát nem aranyos?

White. Hófehér. Olyan hideg, hogy már majdnem égeti az ujjait, megfagyaszt, tüzes.

- Emily! Ugye szereted a szép havat?

Nem én, gondolta Emily. A szőrme szép. A selyem is. A dobozban levő gombok, vagy a rizs, vagy a lencse, ami átcsorog az ujjai között. A hóban nincs semmi szép, mert csak égeti az ujjait, és csúszósak lesznek tőle a lépcsőfokok. A fehér különben sem szín, csak egy kellemetlen zörej, ami két rádióállomás között recseg, amikor a hang széttöredezik, és nem marad más, csak zaj. Fehér zaj. Fehér hó. Hófehérke üvegkoporsóban, félig halott, félig alszik.

Amikor négyéves lett, papa felvetette, hogy óvodába járhatna. Esetleg Kirby Edge óvodájába, mondta, amelyik rendelkezik megfelelő létesítménnyel. Catherine persze hallani sem akart róla. Kijelentette, hogy a tanítása Feather segítségével csodával határos eredményt hozott. Mindig is tudta, hogy Emily kivételes gyermek, és nem fogja a tehetségét egy vak gyermekek számára létesített

iskolában eltékozolni, ahol szőnyegszövést és önsajnálatot tanulnak, sem egy hagyományos iskolában, ahol mindig csak középszerű lenne. Nem! Emilynek otthon kell továbbtanulnia, hogy amikor majd visszanyeri a látását - Catherine szerint kétség sem fért ahhoz, hogy ez egy szép napon megtörténik készen álljon arra, amit a világ véletlenül felajánl neki.

Papa olyan buzgón tiltakozott, ahogy csak tudott, de ez távolról sem volt elég; Feather és Catherine meg sem hallották. Feather a korábbi életekben hitt, és úgy vélte, hogy ha Emily agyának megfelelő területeit stimulálják, akkor visszanyeri a vizuális emlékezetét, Catherine pedig azt hitte...

Tudjuk, hogy Catherine mit hitt. Egy csúnya gyerekkel, még egy deformálttal is együtt tudott volna élni, de egy vakkal? Egy gyerekkel, akinek fogalma sincs a színekről?

Színek, színek, színek. Zöld, rózsaszín, arany, narancs, sötétlila, skarlátvörös, kék. Egyedül a kéknek vagy ezerféle változata van: égszínkék, zafírkék, kobaltkék, azúrkék, az égszínkéktől az indigókéken és a tengerészkéken át a mély sötétkékig, a kobaltkéktől az acélkékig, a nefelejcskékig, a türkizkékig, a zöldeskékig és a szászkékig. Emily ugyanis értette a színek *jelölését*. Ismerte az elnevezésüket és a lejtésüket; megtanulta, hogy a héttónusú skálájuk hangjegyeit és tört akkordjait hogyan ismételve. A színek *természete* azonban megfoghatatlan maradt számára. Olyan volt, mint egy botfülű, aki megtanult zongorázni, bár tudja, hogy amit hall, az távolról sem muzsika. De előadni azért tud, nagyon is tud.

- Lásd a nárciszt, Emily.

- Szép nárcisz. Napsütötte, aranysárga nárcisz. - Valójában undorító volt a nárciszt megérinteni: hideg és valahogy *húsos* volt a szirma, mintha sonkaszeletet fogna.

Emily sokkal jobban szerette a nyuszifül húsos, selymes leveleit vagy a levendula dudoros virágfejeit és álmosító illatát.

- Lefestjük a nárciszt, édesem? Szeretnéd, ha Cathy segítene neked?

A festőállványt a műteremben állították fel. Balra volt egy nagy festékesdoboz, amelyen Braille-írással címkézték meg a színeket. Jobbra három edényben víz volt, és egy csomó ecset. Emily a cobolyszőr ecseteket szerette a legjobban. A legkiválóbb minőségű ecsetek voltak, puhák, mint egy cica farkának hegye. Szerette végighúzni az ecsetet az alsó ajka alatt, ahol olyan érzékeny volt a bőre, hogy az ecset minden szőrszálát külön érezte, és ahol a darabka bársonyszalag bolyhossága a legtökéletesebben volt érzékelhető. A papírt - a vastag, fényes festőpapírt, aminek új, tiszta-ágynemű-illata volt - papírcsíptetővel erősítették az állványra, és a papíron kifeszített drótokkal olyan négyzetekre osztották, mint egy sakktáblát. Emily így biztosan nem csúszott ki a képen kívülre, vagy nem keverte össze az eget a fákkal.

- És most nézzük a fákat, Emily. Úgy. Jól van.

A fák magasak, gondolja Emily. Magasabbak, mint az apám. Catherine megengedi, hogy megérintse őket, érdes kérgükre fektesse az arcát, mintha egy szakállas embert ölelne meg. Illatuk is van, és messze a magasban, de azért a törzssel összekapcsolódva, azt még érintve egy kis mozgás is érzékelhető. - Szeles az idő - veti fel nagy igyekezettel Emily. - A fa mozog a szélben.

-Jól van, drágám. Nagyon ügyes vagy!

Fröccs, toccs. És most a fehér, nem színes papír zöld. Emily onnan tudja, hogy az anyja megöleli. Emily érzi, hogy az anyja remeg. A hangszíne - ami most nem fisz, hanem egy kevésbé éles és könnyes felhang - is más, és Emily keble dagad a büszkeségtől és a boldogságtól, mert szereti az anyját, a terpentín szagát, mert az az anyja

illata, a festésórákat is szereti, mert büszkévé teszik az anyját, bár később, amikor végük van, és visszaóvakodik a műterembe, és hiába próbálja megérteni, hogy *miért* teszi boldoggá az anyját, Emily csak a papír alig tapintható megkeményedését és ráncosságát érzi, mint amilyen a tenyere szokott lenni mosogatás után. Csak ennyit érez, még az alsó ajkával is. Küzd a csalódottság ellen. Biztos van ott valami, gondolja. Az anyja állítja.

Kommentek

kekszemufiu: *Gyönyörű volt, Albertine.*

Albertine: *Örülök, hogy tetszett, kekszemufiu.*

A kekszemufiu webnaplója a	
	rosszfiukrock@webjournal.com-on
Bejegyzés: február 8-án, pénteken, 4 óra 16 perckor	
Hozzáférés: nyilvános	
Hangulat: <i>kreatív</i>	
Zene: <i>Moody Blues: „The Story In Your Eyes”</i>	

Szegény Emily. Szegény Mrs. White. Olyan közel egymáshoz, mégis olyan távol. Ami Mr. White-tal és hősünk sikertelen apakeresésével kezdődött, a White család - Mrs. White, a férje és elsősorban Emily - iránti megszállottsággá fajult, akiről úgy gondolta, hogy a kishúga lehetett volna, ha másként alakulnak a dolgok. Így azután egész nyáron, a tizenegyedik életéve nyarán *kekszemufiu* titokban követte őket, szertartásosan feljegyezte a vászonkötéses Kék Füzetbe - ami naplóként szolgált - a jövés-menésüket, a ruházatukat, hogy mit szeretnek csinálni és mik a kedvenc tartózkodási helyeik.

Követte őket a szoborparkba, ahol a kis Emily játszani szeretett, a tágas gazdaságba, ahol malacok és bárányok voltak, a városban levő fazekasműhellyel egybeépített kávézóba, ahol egy csésze tea áráért egy öklömnyi agyagot lehetett venni és megformálni, még aznap a kemencébe kiégetni, aztán megfesteni és hazavinni, hogy később egy kandallópárkányon vagy vitrinben hivalkodjanak vele.

A kék agyag szombatján Emily négyéves volt. *Kekszemufiu* észrevette, ahogy Mrs. White-tal lassan sétálnak le a dombról Malbryba, Emily kis piros kabátban,

amiben nem évszakhoz illő karácsonyfadísznek látszott, sötét hajú kis feje le-fel mozgott járás közben, Mrs. White pedig csizmában, kék nyomott mintás ruhában, hosszú szőke haja a hátára lógott. *Kekszemufiu* követte őket a városba, és mindvégig az utat szegélyező sövényhez simult. Mrs. White egyszer sem vette észre, még akkor sem, amikor *kekszemufiu* közel merészkedett, és egy kezdő kém konokságával vigyázta kék sziluettjét.

Kekszemufiu, a kezdő kém. A fiúnak tetszett a kifejezés titkos hangzása a zöngétlen kezdő mássalhangzókkal, az enyhe puskaporfüstszaggal. Követte őket Malbry városközpontjába, a fazekasműhelybe, ahol Feather egy négyszemélyes asztalnál várta őket, egy csésze kávé mellett, elegáns ujjai között félig szívott cigarettát tartva. *Kekszemufiu* szívesen csatlakozott volna ott hozzájuk, de Feather jelenléte elvette a bátorságát. A piacon történt első találkozásuk óta érezte, hogy Feather valamiért nem kedveli, és úgy érzi, nem elég jó Mrs. White-nak vagy Emilynek. Leült hát egy mögöttük levő asztalhoz, igyekezett fesztelenül viselkedni, mintha lenne pénze, amit elkölthet, és dolga, amiért ott tartózkodik.

Feather gyanakvóan méregette. Barna népművészeti mintás ruhát és rengeteg teknőc karkötőt viselt, amik zörögtek, amikor cigarettát tartó kezét mozgatta.

Kekszemufiu kerülte a pillantását, és úgy tett, mintha kibámulna az ablakon. Amikor ismét vissza mert nézni, Feather már az asztalra könyökölve, időnként az üres teáscsészéjébe kocogtatva a cigarettája végén összegyűlt hamukúpot, hangosan beszélgetett Mrs. White-tal.

A csinos pincérnő odalépett *kekszemufiu* asztalához.

- Együtt vannak mind? - kérdezte.

Kekszemufiu most döbönt rá, hogy a lány azt hiszi, Mrs. White-tal együtt jött, és mielőtt meggondolhatta volna magát, igenlő választ adott. Feather hangja elnyomta a válaszát, így apró csalása észrevétlen maradt,

és a pincérnő pár perc múlva egy Pepsit és egy öklömnyi agyagot hozott neki azzal a kedves utasítással, hogy hívja csak nyugodtan, ha még bármire szüksége lenne.

Nem volt biztos abban, hogy mit akar csinálni. Esetleg egy kutyát mama gyűjteményébe, vagy valamit, amit kitehetnek a kandallópárkányra. Valamit, akármit, ami akár csak egy pillanatra is elvonja az anyját az Udvarháztól, dr. Peacock munkájától és a színesztézia szempontjaitól.

A Pepsi fölött figyelte őket; a szeme sarkából nézte Emilyt, aki a tengeri csillag ujjait szétterpesztette a kék agyagdarabon. Feather a kislányt biztatta: *Készíts valamit, drágám. Formázz valamit*, mondta. Mrs. White remény és várakozás hevétől hajtva előrehajolt, a haja olyan közel lógott az agyaghoz, hogy *kekszemufiu* úgy látta, mindjárt beleragad.

- Mi lesz ez? Arc?

Emily olyan hangot adott ki, amit igenlőnek lehetett vélni.

- És az a *szeme*, az meg az *orra...* - mondta Feather elragadtatva, bár *kekszemufiu* semmit sem látott, ami ilyen elbűvölt izgalomra adott volna okot.

Emily keze az agyagon mozgott, itt-ott egy-egy lyukat nyomott, miközben az ujjaival fedezte fel, majd az agyaggömb hátán a körmeit húzogatta, hogy valami hajhoz hasonlót kaparjon bele. *Kekszemufiu* most már látta, hogy valóban egy fej, bár kezdetleges és idomtalan, denevérfülű, és a homloka, akár egy komikus áltudósé, amely agyonnyomja a többi vonást. A szemek sekély, alig kivehető hüvelykujjlenyomatok voltak.

De Feather és Mrs. White elbűvölten sikongattak, és *kekszemufiu* közelebb húzódott, hogy lássa, mi az, amitől a szemükben ennyire bámulatos.

Feather csúnyán sandított rá. *Kekszemufiu* azonnal elhátrált az asztaltól, de Mrs. White észrevette, és

örömteli felismerés helyett ijedt tekintettel nézett rá, mintha azt képzelné, hogy bánthatja Emilyt, mintha veszélyes volna...

- Te meg mit keresel itt? - kérdezte.

A fiú megvonta a vállát.

- S... semmit.

- Hol vannak a testvéreid? És az anyád?

A fiú megint vállrándítással válaszolt. Régen üldözött prédájával végre szemtől szemben döbbsent rá, hogy cserbenhagyja a beszédképesség, és csak szótöredékekre és dadogásra képes, ami tehetetlenségre kárhoztatja.

- Követsz! - vádolta meg Mrs. White. - Mit akarsz?

A fiú megint csak a vállát vonogatta. Még ha négy szemközt lettek volna, akkor sem tudta volna megmagyarázni, és az asszony mellett ülő Feather szinte lehetetlenné tette a magyarázkodását. A székén feszengett, úgy érezte, kelepcebe csalták, és hogy ostoba, a torkából a vitaminkoktól búze tört fel, a homloka, mint egy összenyomott luftballon...

Feather összehúzott szemmel nézett rá.

- Tudod, ugye, hogy ez zaklatásnak minősül? - közölte. - Catherine kihívhatná a rendőröket.

- Csak egy kisfiú - vette a védelmébe Mrs. White.

- Azok is felnőnek - jegyezte meg Feather sötéten.

- Mit akarsz? - kérdezte ismét Mrs. White.

- Én cs... csak l... látni sz... szerettem v... volna Emilyt - felelte *kekszemufiu*, akit a hányinger környékezett. Az érintetlen agyaggolyóra pillantott, és a Pepsivel félig tele pohárra, ami mellette állt. Nem akarta megrendelni őket. Nem volt pénze, hogy kifizesse. És most Mrs. White barátnője arról beszélt, hogy kihívják a rendőröket...

Tulajdonképpen meg akarta mondani neki az igazságot. De most azt sem tudta, mi az. Azt hitte, hogy ha majd beszélnek, tudni fogja, mit akar mondani. De most, mialatt a zöldségbűz egyre nőtt és a fejfájása elvi-

selhetetlenné fokozódott, tudta, hogy amit az asszonytól akar, az sokkal lényegesebb, egy szó, ami a kék színárnyalataiba burkolózik...

Késő éjjel, amikor egyedül volt a szobájában, elővette a Kék Füzetet az ágya alól, és a naplója helyett egy történetet kezdett írni.

Kommentek

ClairDeLune: Érdekes, de ez a regényes változat a kreatív folyamat fejlődését tárja fel. Ha nem haragszol, szeretném körbeküldeni néhány tanítványomnak, vagy talán [itt](#) [is](#) megvitathatnánk?

A kekszemufiu webnaplója	
Bejegyzés: <i>február 8, péntek, 22 óra 40 perckor</i>	
Hozzáférés: <i>korlátozott</i>	
Hangulat: <i>vészjósló</i>	
Zene: <i>Jarvis Cocker: „I Will Kill Again”</i>	

Eleanor Vine ma este korán nézett be, mialatt mama az esti programjára készült, és megragadta az alkalmat, hogy az Önök alázatos szolgáját megint elővegye. Úgy tűnik, hogy az íraterápia csoportomból való tartós távolmaradásom feltűnést keltett, és megjegyzést is tettek rá. Mrs. Vine persze nem jár oda - túl sok ember, túl sok piszok de úgy sejtem, Terrinek járt el a szája.

Az emberek szívesen nyílnak meg Eleanor előtt. Bizalmat ébreszt. És látom, mennyire felőrli az idegeit, hogy ilyen régóta ismer, mégsem tud rólam többet, mint amikor négyéves voltam...

- Tudja, igazán vissza kellene térnie - mondta. - Többet kellene eljárnia. Új barátokat kellene szereznie. Egyébként is tartozik vele a mamájának...

Mamának? Na, ne röhögtesen.

Megigazítottam az iPodom fülhallgatóját. Csak így tudom elviselni. A fülhallgatóból Jarvis Cocker a reszelős hangján bizalmasan közölte, hogy ha csak egy szemernyi esélye is lenne, mit művelne olyasvalakivel, mint Eleanor...

Halszemű szemrehányással nézett rám.

- Úgy hallom, valakinek nagyon hiányzik.

Ártatlanságot színleltem.

- Valóban?

- Ne adja a szemérmest. Kedveli magát - bökött oldalba. - Rosszabbat is kifoghatna.

- Hát, igen. Köszönöm, Mrs. Vine.

Minden lében kanál vén szipirtyó. Mintha a faszfejek és lúzerek gyűjteménye valaha is feldobhatna egy elevent. A fülhallgatómban Cocker hangja regisztrert vált, és most siránkozva szárnyal az oktáv felé:

*És ne higgy nekem, ha a barátodnak mondom magam,
Mer' ha csak szemernyi esélyem is lesz,
Tudom, hogy megint ölni fogok...*

Eleanor azonban nem tágított.

- Egészen jóvágású fiatalember lehetne, ha a sebhelyei eltűnnének. Ne adja magát olcsón. Láttam, hogy a körül a lány körül legyeskedik, és mindketten tudjuk, hogy ha az anyja tudna róla, biztosan összetörné a csontjait.

Erre összerándultam.

- Nem tudom, mire céloz.

- Arra a lányra a Rózsaszín Zebrában. Akinek tetoválásai vannak - mondta.

- Kire? Bethanra? - kérdeztem. - Hiszen ő gyűlöl.

Eleanor felvonta csupa bőr szemöldökét.

- Á, már keresztnevünkön szólítjuk egymást, mi?

- Azon kívül, hogy Earl Greyt rendelék, nem szoktam beszélgetni vele.

- Én nem így hallottam - vágott vissza.

Ez biztos Terri, mondtam magamban. Néha eljár a Zebrába. Azt hiszem, tulajdonképpen követ. Egyre nehezebb elkerülnöm.

- Bethan nem az én típusom - jegyeztem meg.

Eleanor ezek után lecsillapodott, éles és kapzsi vonásaira visszatért a hamiskás arckifejezés.

- Akkor hát elgondolkodik azon, amit mondtam, ugye? Egy olyan lány, mint a mi Terrink, nem vár örökké. Hamarosan lépnie kell...

Felsóhajtottam.

- Rendben van - jelentettem ki.

Helyeslően mért végig.

- Tudtam, hogy észre tér. És most mennem kell. Tudom, hogy a mamájának most van a salsaórája. De mesélje majd el a fejleményeket, helyes? És ne feledje, amit mondani szoktak...

Kíváncsi voltam, milyen közhellyel áll ezúttal elő. *Aki mer, az nyer? Vagy: Addig üsd a vasat, amíg meleg?*

Úgy alakult, hogy nem adódott lehetősége, mert mama éppen abban a pillanatban lépett ki talpig feketeben, flitterekkel díszítve. A tánccipőjének tizenöt centis sarka volt. Nem irigyeltem a partnerét.

- Eleanor! Micsoda meglepetés!

- Csak egy kicsit elcsevegtem BB-vel - válaszolta Eleanor.

- Remek. - Azt hiszem, mama szeme kicsit elkeskenyedett.

- Meglep, hogy nincs barátnője - jelentette ki Eleanor, és a szeme sarkából rám pillantott. - Ha húsz évvel fiatalabb lennék - intézte most már a szavait anyámhoz esküszöm, hozzámennék.

Elképzeltem Mrs. Vine-t kékbén. Jól állt volna neki.

- Csakugyan! - mondta mama.

Azt hiszem, jót akar, mondtam magamban, bár fogalma sincs, mibe ártotta magát. Csak azért töri magát, amit a legjobbnak vél, ahogy mama is mindig azon ügködik, ami nekem a legjobb. De a *mi Terrink*,

ahogy nevezi, aligha a fantázia szülötte. Egyébként
sincs időm romantikázni. Más dolgom van.

Mrs. Vine olyasmiben részesített, amit, azt hiszem,
mosolynak szánt.

- Letenne a házamnál? Gyalog is hazasétálhatnék,
de tudom, hogy elviszi a mamáját, és...

- Hogyne - feleltem. - Távoznia kell.

A kekszemufiu webnaplója a	
rosszfiukrock@webjournal.com-on	
Bejegyzés: február 9-e, szombat, 23 óra 49 perc	
Hozzáférés: nyilvános	
Hangulat: tiszta	
Zene: Genesis: „One For The Vine”	

Mrs. Vegyi Kéknek nevezi. A legfőbb gondja a higiénia és az ápoltság, ami tizenöt év leforgása alatt ésszerűtlen, beteges méreteket öltött, sőt a nevetségesség határát súrolja. A kekszet a mosogató fölött eszi, naponta mos ablakot, naponta tízszer, hússzor töröl port, a kandallópárkányon álló díszeket negyedóránként rendezi át. Mindig is büszke volt a házára; *furcsa kifejezés*, gondolja, amikor eszébe jut, amit arról a házról tud, és ha felidézi, hogy figyelte Mrs. Vegyi Kék az anyját munka közben, hogyan fonta össze félelemmel teli szorongással sovány ujjait, az arca merev volt az aggodalomtól, hogy egy konyharuha kétségbeejtően ferden lóg, vagy a lábtörlő az ajtóhoz képest csáléra áll, vagy egy porszem marad a szőnyegen, vagy egy nipp nincs pontosan a helyén.

Mr. Vegyi Kék már rég eltávozott, és kamasz fiukat is magával vitte. Az asszony néha talán bánja, de a gyerekek olyan rendetlenek, gondolja, és sosem tudta megértetni a férjével, hogy egy takarítónő csak bonyolítja a helyzetet, és nem csökkenti, hanem növeli a munkáját; másra is felügyelnie kell, más is van a házban, egy újabb ujjlenyomat, és bár tisztában volt vele, hogy nem okolhatja a takarítónőt, elviselhetetlennek érezte a jelenlétét, igen, még azét a kedves kisfiúét is, amíg végül távozniuk nem kellett...

Azóta persze csak romlott a helyzet. Mivel senki sem irányítja, a megszállottság átvette az uralmat az élete fölött. Már nem elégedett a makulátlanul tiszta házzal, hanem áttért a kényeszeres kézmosásra és a Listerine majdnem mérgező mennyiségben alkalmazott adagjaira. Mindig is kicsit neurotikus volt, de a tizenöt évnyi alkohol- és antidepresszáns-fogyasztás nyomot hagyott a személyiségén, ami ötvenkilenc éves korában rángatózásokban és önkéntelen idegrángásokban nyilvánul meg, egy kontrollálatlan idegrendszerben, amit a fakó bőrreteg vékonyan kárpítóz.

Senkinek sem hiányzik majd, mondja a férfi magában. Ami azt illeti, valószínűleg megkönnyebbülést jelent. Névtelen ajándék a családjának, a fiának, aki évente kétszer látogatja meg, és aki alig bírja elviselni ezt a látványt, a férjének, aki már továbblépett, és akinek úgy nőtt a büntudata, mint egy tumor, az unokahúgának, akit az örökös beavatkozása és a jó szándékú, de katasztrófális kísérletei, hogy összehozza egy kedves fiatalemberrel, kétségbeesésbe hajszolják.

Egyébként is megérdemli, hogy meghaljon, már csak az időpocsékolásért, a négy fal között töltött napos napokért, a ki nem mondott szavakért, az észrevétlenül maradt mosolyokért, mindazért, amit megtehetett volna, ha kevesebbe is belenyugodott volna...

Már csak a pletyka élte. A pletyka, a szóbeszéd és a spekuláció, a telefonvonalakon át az egyházközségi suttogó hírterjesztés segítségével elhíntve. A csipkefüggönye mögül mindent lát. Semmi sem marad észrevétlen, az emberi mocsok egyetlen sokáig megmaradó foltja sem. Jelent minden bűnt, titkot, jelentéktelen aberrációt. Semmi sem marad ellenőrizetlenül. Senki sem kerül el az ítéletet. Kívánja-e néha, hogy mindent félreseperjen, kitarja az ajtót, és beszívja a levegőt? Megfordul-e a fejében, hogy megszállott tisztaság-mániája esetleg másféle mocskot rejt?

Régen még megtehetette volna. De most már nincs más, csak a figyelés. Mint egy páncéljában rejtőző rák, egy kacsakagyló, amelyik szorosán bezárul a világgal szemben. Mit tesz ott egész nap? A házába csak akkor enged be valakit, ha az ajtó előtt hagyja a cipőjét. A teáscsészéket használat előtt és után is fertőtleníti. A kiszállított élelmiszert az utcai verandán kell hagyni. Még a postás sem az ajtón levő nyíláson dobja be a leveleket, hanem a kertkapura szerelt ládába teszi, és Mrs. Vegyi Kék onnan gyűjti össze lopva és gyorsan, gumikesztyűben, fakó szeme tágra nyílik attól a szorongástól, ami a nem tisztán tartott, pár lépésnyi távolság napi megtételét kíséri...

Képtelen ellenállni a kihívásnak. Hogy eltüntesse, mint egy makacs foltot, elűzze, mint egy parazitát, kipisztálja a páncéljából, és ismét a szabadba kényszerítse.

Végül aztán gyerekjáték az egész. Ürügy kell hozzá, és némi költséggel jár. Bérelnie kell egy kis fehér furgont, amelyen egy nem létező cég logója van, vennie kell egy baseballsapkát és egy sötétkék overallt, amelynek mellényzsebe fölé ugyanazt a logót hímezték, az interneten különféle cikkeket kell rendelnie, amiket egy kölcsönvett hitelkártyával fizet és egy városi postafiókba küldet, valamint be kell szereznie egy csiptetős írótablát (ami tekintélyt kölcsönöz neki) és egy fényes, illusztrált reklámfüzetet (amit teljes egészében az asztali számítógépén állít elő), amely az ipari tisztítószer erényeit magasztalja; a szer olyan hatásos, hogy csak most engedélyezték a (szigorúan korlátozott) otthoni használatát.

Mindezt az ajtórésen át magyarázza el, ahonnan Mrs. Vegyi Kék medúzára emlékeztető üveges tekintete figyel. Egy pillanatra Mrs. Vegyi Kék félelme legyőzi a vágyát, de aztán beadja a derekát - ahogy mindvégig tudta, hogy ezt teszi majd -, és behívja a kedves fiatalembert.

Aki ezúttal tényleg végig akarja nézni. A kritikus fázis alatt ezért maszkot visel, amit egy katonai felszereléseket árusító boltban vett. A gáz, amit egy amerikai webszájról vásárolt, a hirdető állítása szerint nem kívánt paraziták ellen vethető be, de emberekre gyakorolt hatását hivatalosan még nem tesztelték, bár egy helybeli kutya már hozzájárult a fiatalember kutatásához, egyébként ígéretes eredménnyel. Mrs. Vegyi Kék talán tovább bírja majd, de gyenge immunitását és a mellkasa ideges emelkedését- süllyedését tekintve a fiatalember elég biztos a kimenetelben.

Mégis arra számít, hogy többet érez majd. Esetleg büntudatot, sőt szánalmat. Ehelyett tudományos kíváncsisággal elegy gyermeki csodálkozást érez csak, hogy milyen triviális az egész. A halál nem nagy ügy, gondolja. Az élet és az ellentéte közötti különbség olyan apró is lehet, mint egy vérrög, olyan jelentéktelen, mint egy légbuborék. A test végtére is egy gép. Egy kicsit ismeri a gépeket. Minél nagyobb számú mozgó alkatrésze van, annál nagyobb az esély, hogy valamelyik elromlik. És a testnek temérdek mozgó alkatrésze van...

De már nem sokáig, mondja magában.

Az agonizálás (a klinikusok ezzel a kifejezéssel jelölik azt a szakaszt, amikor az élet látható erőfeszítéseket tesz, hogy a létfenntartáshoz szükséges, túlságosan veszélyeztetett protoplazmától elválassa magát) a Seiko karórája szerint két percnél valamivel rövidebb ideig tart. Megpróbálja szenvtelenül végignézni, a padlón fekvő, haldokló asszony rángatódzó kezét-lábát elérni, és igyekszik meghatározni, mi zajlik a hatalmasra tárgult medúzaszemek, a levegő utáni végső, hörgő kapkodás mögött...

A hang egy kis időre hányingert kelt benne, mivel egy futó pillanatig (létezik-e másmilyen is?) fantomíz - rohadt gyümölcs és lottyadt káposzta íze - kíséri, de kényszeríti magát, hogy ne fordítson rá figyelmet, és inkább Mrs. Vegyi Kékre összepontosítson, akinek be-

fejeződik az agonizálása, lebegő szeme megüvegesedik, az ajka színe kékeszöld és mályvaszín közöttire változik.

Végül is nem ismeri annyira az anatómiát, hogy egészen bizonyos legyen a halál valódi okát illetően. De ahogy Hippokratész mondta, *az ember egy különleges körülményeket igénylő aerob*. Ami minden bizonnyal azt jelenti - ahogy később levonja a következtetést hogy Mrs. Vegyi Kék azért halt meg, mert oxigént igénylő sejtjei nem jutottak elég oxigénhez, ennélfogva halálos sokkot kaptak.

Más szóval: nem az én hibám.

A gumikesztyűje nem hagyott ujjlenyomatot a csillagóra fényezett felületeken. Új a cipője, ma van rajta először, és nem hagy áruló sárnyomokat. A nyitva hagyott ablakon át beáramló légvonat kiviszi a vétkes tartályból kiáradt szagot, a tartályt majd becsempészi valakinek a szemetébe, amikor elmegy az önkormányzati szeméttelep mellett, mielőtt visszaviszi a furgont - amiről leszedte a logót - a cégnek, ahonnan bérelte. Az asszony halála balesetnek tűnik majd - agyvérzés, szélütés, szívroham -, és még ha idegenkezűsége gyanakodnának is, semmi sem terelheti rá a gyanút.

A hátsó kertjükben a száraz levelekből rakott tűzben elégeti az overallt és a sapkát, és a tűz szaga - akárcsak a Lőporos Összeesküvés éjszakáján gyújtott máglyaé - karamellára, vattacukorra, a sötétben forgó vidámparki óriáskerékre emlékeztetik, amiket az anyja mindig is megtagadott tőle, bár a testvérei elmehettek a vidámparkba, ahonnan ragacsos kézzel, füstszagúan, a kipróbált vidámparki játékoktól felkavarodott gyomorral

jöttek haza, míg ő otthon maradt, biztonságos helyen, ahol semmi rossz nem történhet vele.

Ma azonban szabad. Összegereblyézi a tűz közepét, és érzi az arcán a forróságát, és hirtelen elfogja a felszabadulás érzése...

És tudja, hogy ismét megteszi majd. Még azt is tudja, ki lesz a következő. Beszívja a máglya

füstjének illatát, felidézi az arcát, és magában mosolyog...

És körülötte úgy lobbannak fel a színek, mint az égen robbanó petárdák.

Kommentek

ClairDeLune: Beszélünk kellene erről, kekszemufiu. Azt hiszem, az irány, amelyben a fikciód halad, érdekes fényt vet a családi kapcsolataidra. SMS-ezz a nap folyamán! Nagyon szeretném ezt megbeszélni veled.

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Újra szia. Ismerjük egymást?

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Könyörgök, Jenny. Ismerjük egymást?

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 10-én, vasárnap, 14 óra 38 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: álmatlan

Zene: Van Morrison: „Wild Night“

Sok szeretettel ma a naplónak. Főként a fikciónra való reakcióként, ami Clair szerint a stílus tekintetében áttörést jelent, Toxic meg azt bizonygatja, hogy *kibaszott seggfej* vagyok, a Kapitány úgy foglalja össze, hogy *kibaszottul nagyszerű, haver*, és Chryssie, aki még mindig beteg, *bámulatosnak* találja (és igazán *dögösnek!*)

Hát lehet, hogy beteg, de Chryssie boldog is. A héten három kilót fogyott, ami azt jelenti, hogy az online kalóriaszámlálója szerint - feltéve, hogy tartja a jelenlegi tempóját - jövő év júliusa helyett még idén augusztusra eléri a kitűzött fogyási célját, és szeretettel üdvözöl, virtuális ölelést küld a barátjának, *azurgyermeknek*, aki mindig támogatta a törekvéseit.

Clair ezzel szemben igen feldúlt. E-mailt kapott Angyal Kéktől. Jobban mondva egy képviselőjétől, aki arra kérte, hogy haladéktalanul hagyjon fel az Angyallal folytatott levelezésével, és jogi lépésekkel fenyegette meg.

Szegény Clair sértett és bosszús. Soha nem küldött sem Angyálnak, sem a feleségének bántó leveleket vagy gyanús csomagokat. Miért is tenné? Bálványozza Angyalt. Tiszteletben tartja a magánéletét. Biztos benne, hogy az egész mögött Angyal felesége áll. Angyal kedvesebb annál, mondja, hogy ilyesmire vete-medne valakivel szemben, aki - a hónapok során - a barátja lett.

Mrs. Angyal féltékenysége bizonyítja, amit Clair már régen gyanított: hogy Angyal házassága válságban van, vagy talán kezdettől fogva csak színlelés volt. Az Angyal Kékhez online intézett könyörgései kezdenek közönséget vonzani. Van, aki azt írja, legyen végre saját élete. Mások arra bátorítják, hogy kergesse az álmát. Némelyek a saját csalódásaikról, szerelmükről, bosszújukról számolnak be. Egy levelezőtársa, *hawaii* arra biztatja, hogy tartson ki, keltse fel akár erőszakkal a szeretett férfi figyelmét, olyan szerelmi záloggal kedveskedjen neki, amit nem lehet félreérteni...

És *Albertine* fikciót ír. Jó jelnek tekintem: most, hogy valamennyire felépült a bátyám halála utáni sokkból, mindennap online van.

Az együtt töltött idejük alatt persze kevésbé rendszeresen jelentkezett. Néha több hét is eltelt anélkül, hogy bejelentkezett volna. Webmesterként nyomon tudom követni a mozgását, hogy hányszor látogatja meg a szájtot, milyen bejegyzéseket ír, mit olvas.

Tudom, hogy nyomon követi az írásaimat, még a kommenteket is. Elolvassa Clair bejegyzéseit is, meg Chryssie-ét; tudom, hogy aggodalommal tölti el Chryssie fogyókúrázása. A Kapitánnyal nem beszél sokat - úgy érzem, a Kapitány nyugtalanítja -, de *Toxic69*-cel rendszeresen levelezik, talán a fogyatékosága miatt. Egyesek túlzott jelentőséget tulajdonítanak ezeknek az online barátságoknak, közülünk elsősorban is azok, akiknek a képernyő világa valóságosabb, kézzelfoghatóbb, mint ami az ajtón kívül van.

Ma velem akart beszélni. Talán Nigel temetése vagy az utolsó fikcióm miatt. Lehet, hogy felkavarta. Tulajdonképpen reménykedtem is, hogy jelentkezik. Mindenesetre ő keresett meg a privát üzenőszolgálatunkon keresztül. Habozva, feldúltan, kicsit méltatlankodva, vigaszra szoruló gyerekként.

Honnan szeded ezeket a történeteket, amiket írsz? Miért kell itt elmondanod őket?

Á, az örök kérdés! Hol születnek a történetek? Olyanok-e, mint az álmok, amelyeket a tudatalattink formál? Éjjel koboldok hozzák-e őket? Vagy valamennyien egyszerűen az igazság megnyilvánulásai, tükörképei annak, ami lehetett volna, amiket addig csavargattak és fontak, míg kukoricacsuhé babák lettek, gyermekek játékszerei?

Talán nincs más választásom, gépelem. Közelebb áll az igazsághoz, mint gondolná.

Kis szünet. Már hozzászoktam a hallgatásaihoz. Ez most kicsit jobban elhúzódik, és tudom, hogy lehangolt.

Nem tetszett a legutóbbi fikcióm.

Nem kérdés. Tovább nyúlik a csend. Az online klánommal ellentétben egyedül *Albertine*-nek nincs fent képe vagy ikonja. Míg a többiek feltesznek valamit - Clair Angyal Kék fényképét, Chryssie egy szárnyas gyermeket, a Kapitány egy rajzfilmes nyulat -, *Albertine* ragaszkodik az alapértelmezett grafikához, egy sima kék négyzetben látható sziluethez.

Az eredmény furcsán zavarba ejtő. A kapcsolattartásunkhoz hozzátartoznak az ikonok és az avatárok. Mint a középkorban a pajzsokon levő minták, védelemként szolgálnak, és azt az önmagunkról alkotott képet mutatják, amelyet a világ felé tárunk, olcsó címerpajzsként azok számára, akiknek közülünk nincs se becsülete, se királya, se hazája.

Szóval akkor hogyan látja önmagát *Albertine*?

Múlik az idő, tétován pipálja ki a másodperceket, mint egy türelmetlen tanítónő. Egy darabig biztosra veszem, hogy otthagyt.

Azután végre válaszol. Kicsit felkavart a történeted, mondja. Az asszony egy ismerősömről emlékeztet. Aki valójában az anyád barátnője.

Különös a tények és a fikció összefonódása. Ezt megmondom *Albertine*-nek is.

Eleanor Vine kórházban van. Késő éjjel lett rosszul. Úgy hallom, a tüdejével történt valami...

Valóban? Micsoda véletlen.

Ha nem tudnám az ellenkezőjét, írja, azt is képzelhetném, hogy közöd van hozzá.

Tényleg? Kénytelen voltam elmosolyodni.

Egy kicsit szarkasztikusan cseng. De arcimimika hiányában semmiben sem lehetünk biztosak. Ha *Chryssie*-vel vagy *Clair*rel beszélgetnék, akkor a megjegyzése után egy beszúrás következne, egy mosolygó, kacsintó vagy síró arc, hogy kizárja a félreérthetőséget. De *Albertine* nem használ érzelmi ikonokat, ami a vele folytatott beszélgetéseket furcsán kifejezéstelenné teszi, és sosem vagyok teljesen biztos abban, hogy tökéletesen megértettem.

Érzel bűntudatot, kekszemufiu?

Hosszú hallgatás.

Igazság vagy vakmerőség?

Kekszemufiu habozik; mérlegeli annak örömét, hogy a lányt a bizalmába avatja, és annak a veszélyét, hogy túl sokat árul el. A fikció veszélyes barát; mesterséges köd, ami szétoszolhat, és figyelmeztetés nélkül elfújhatja a szél, ő pedig ott marad mezítelenül.

Végül begépelem: *Igen.*

Talán ezért írod ezeket. Talán bűntudatot veszel magadra olyasm miatt, amit nem is követtél el.

Hm. Milyen érdekes gondolat. Azt hiszed, semmiben sem vagyok bűnös?

Mindenki bűnös valamiben, mondja. De néha könnyebb olyasm it bevallani, amit nem követtünk el, mint szembenézni az igazsággal.

Most ő próbál meg profilozni *engem*. Mondtam, hogy nagyon okos.

Akkor hát miért jössz ide, Albertine? Mit gondolsz, te miben vagy bűnös?

Hallgatás, olyan hosszú ideig, hogy már-már biztosra

veszem, hogy kilépett. A kurzor folyamatosan villog. A postaládám *pityeg*. Egyszer. Kétszer.

Kíváncsi vagyok, mit tennék, ha simán elmondaná az igazságot. De semmi sem ilyen pofonegyszerű. Vajon tudja-e egyáltalán, mit tett? Tudja-e, hogy minden akkor kezdődött, a St. Oswald kápolnájában tartott koncerten; a szó színes üvegablakok karácsonyi színeit, fenyő és tömjén illatát idézi fel.

Ki vagy te valójában, *Albertine*? Sima vanília vagy a szíved mélyén rosszfiú? Gyilkos, gyáva, csaló, tolvaj? És amikor elérek a középpontodba, tudom-e majd, hogy van-e valaki otthon?

Ekkor válaszol, és gyorsan ki is jelentkezik, mielőtt megjegyzést tehetnék vagy kérdezősködni akarnék. Ikonok vagy avatárok hiányában nem lehetek biztos az indítékaiban, de érzem, hogy menekül, hogy végre- valahára sikerült rátapintanom...

Igazság vagy vakmerőség, Albertine? Mit akarsz itt meggyónni?

A nekem küldött üzenete egyetlen szó. Egyszerűen csak ennyi:

Hazudtam.

A kekszemufiu webnaplója a	
rosszfiukrock@webjournal.com-on	
Bejegyzés: <i>február 11-én, hétfőn, 4 óra 38 perckor</i>	
Hozzáférés: <i>nyilvános</i>	
Hangulat: <i>bizalomteljes</i>	
Zene: <i>Hazel O'Connor: „Big Brother”</i>	

Nincs kivétel. Mindenki hazudik. Úgy színezi ki az igazságot, hogy célszerű legyen: a horgásztól kezdve, aki eltúlozza a - szökött - ponty méretét, a politikusi memoárig, ami a csekély tapasztalatot a történelem aranyává változtatja át. Még *kekszemufiu* naplója is, amit otthon rejteget a matracra alatt, sokkal inkább ál-mokról szól, mint tényekről, és megrendítő reménykedéssel részletezte egy olyan fiú életét, aki soha nem lehetett: akinek két szülője van, aki hétköznapi dolgokkal tölti az idejét, a születésnapján a tengerpartra utazik, és szereti a mamáját, és közben tudta, hogy a sivárabb igazság ott rejtőzik a felszín alatt, és türelmesen lesi, hogy egy véletlen sorsfordulat világra hozza.

Ben megbukott a St. Oswald felvételi vizsgáján. Természetesen előre láthatta volna, hogy így történik, de olyan sokszor mondták, hogy át fog menni, hogy készpénznek vette, mint egy barátságos határátkelést, ami nem több jelképes gesztusnál, ami biztosítja a St. Oswaldba való bejutását, majd ennek következtében a sikerét...

Nem mintha a felvételi dolgozat nehéz lett volna. Tulajdonképpen egész könnyűnek találta, vagy annak találta volna, ha befejezi. De az iskola, a szagok, az egyenruhákkal megtöltött kongó terem, a falra kitűzött nevek, a többi ösztöndíjra pályázó fiú ellenséges arca elbátortalanították.

Az orvos szerint pánikrohamra volt. A stressz kiváltott egy fizikai reakciót. Ideges fejfájással kezdődött, ami az első dolgozat felénél sebesen átalakult valami egészen mássá: szín és szag örvényévé, ami úgy szakadt rá, mint egy trópusi vihar, és leterítette a St. Oswald parkettáján, ahol eszméletlenül esett össze.

Beszállították a Malbryi Kórházba, ahol könnyörgött, hogy fektessék be az egyik kórterembe. Tudta, hogy elúszott az ösztöndíja, hogy az anyja dühöngeni fog, és csak úgy kerülheti el a nagy bajt, ha az orvosokat maga mellé állítja.

De most sem volt szerencséje. Az ápolónő azonnal felhívta az anyját, és a tanár, aki elkísérte - egy bizonyos dr. Devine, egy vézna ember, akinek a neve piszkos sötétzöld volt -, mindent elmesélt az anyjának.

- De azért engedik, ugye, hogy megismételje a vizsgát? – Mama első aggodalmas gondolata a sóvárgott ösztöndíj volt. A helyzetet tovább rontotta, hogy Ben addigra már jól érezte magát, és nyoma sem volt a fejfájásának. Az anyja apró, fekete szeme az övébe mélyedt egy pillanatra; arra legalábbis elég volt az idő, hogy megértesse vele, fájdalmas megtorlásra készülhet.

- Sajnos, nem - felelte dr. Devine. - A St. Oswaldban ez nem szokás. Ha azonban Ben megpróbálkozna az általános vizsgával...

- Úgy érti, nem szerzi meg az ösztöndíjat? - Az anyja szeme rénsnyire szűkül.

Dr. Devine kicsit megvonta a vállát.

- Sajnos, nem rajtam múlik. Jövőre talán ismét próbálkozhat.

Mama előrelelendült.

-Nem érti...

De dr. Devine-nak már elege lett.

- Sajnálom, Mrs. Winter - mondta a kórház bejárata felé indulva. - Egyetlen fiú miatt nem tehetünk kivételt.

Az anyja uralkodott magán, míg haza nem értek. Akkor aztán szabadjára engedte a dühét. Először egy villanydróttal, később ököllel és lábbal csépelte-rúgta, amit Nigel és Brendan úgy nézett végig, mint a ketrerbe zárt majmok, az emeleti lépcsőpihenő korlátja mögül, arcukat némán a korlát babáihoz szorítva.

Az anyja nem először verte össze. A verésből időnként mindegyiküknek kijutott; többnyire Nigelnek, de Benjaminsnak is, sőt még az ostoba Brendannak is, aki túlságosan félt mindentől, hogy bármi rosszat tegyen. Az anyjuk így uralkodott felettük.

De most másról volt szó. Az anyja mindig is kivételesnek hitte. És most kiderült, hogy ő is *csak egy fiú*.

A tudat sokkolhatta, iszonyatos csalódásként érthette. Legalábbis *kekszemufiú* ma így látja. Valójában már akkor tudhatta volna, hogy az anyjának lassan elmegy az esze.

- Hazug, szimuláló kis *szarzsákl*

- Ne, mama, kérlek! - nyöszörögte Ben, és a karjával próbálta meg eltakarni az arcát.

- Szándékosan szúrtad el a vizsgát, Ben! Szándékosan hagytál cserben! - Az anyja egyik kezével megragadta a hajánál fogva, és elhúzta az arca elől a karját, hogy ismét lesújthasson.

A gyerek lehunyta a szemét, és a szavak után kapaszkodott, a vadállat megszelídítésére szolgáló varázsige után. És akkor megszállta az ihlet...

- Kérlek, mama! Nem az én hibám. Kérlek. Szeretlek, mama...

Az anyja megdermedt. Felemelt ököllel, amin ékkövek bokszero csillogott, egyik szemét rosszindulatúan szegezte rá.

- Mit mondtál?

- Szeretlek, mama...

Akkoriban még, ha Bennek sikerült teret nyernie, meg kellett erősítenie a helyzetét. Már összetört, folytak a könnyei. Nem kellett sok ahhoz, hogy az anyja megfélemezésére szolgáló többi fogással is előálljon. Miközben nyöszörögve az anyjába csimpaszkodott, és a testvérei még mindig a lépcső tetejéről figyelték, hirtelen belehasított, hogy ebben nagyon jó; ha ügyesen keveri a kártyáit, akkor esetleg éppen csak életben maradhat. Mindenkinek van egy Achilles-sarka. Ben most találta meg az anyját.

És akkor a korlátoszlopok mögött megpillantotta Bren szemét, ami váratlanul elkerekedett. Brendan egy másodpercig fogva tartotta a tekintetét, és Bent hirtelen elfogta a meggyőződés, hogy Bren, aki sosem olvasott semmit, úgy olvas a gondolataiban, mintha egy mesekönyvet tartana a kezében.

A bátyja azonnal félrefordította a pillantását. De Ben még látta azt a pillantást, a benne felvillanó megértést. Hát valóban ilyen átlátszó? Vagy mindvégig tévedett Brennel kapcsolatban? Éveken át egyszerűen kövér és hasznavehetetlen koloncnak tekintette. De valójában mennyire ismerte Benjamin a tompa agyú testvérét? Mennyire volt biztos a dolgában? Most végigsuhant rajta, hogy talán tévedett, hogy Bren talán élesebb eszű, mint hitte. Elég éles eszű, hogy átlásson a színlelésén. Elég éles eszű, hogy veszélyt jelentsen...

Kiszabadította magát mama öleléséből. Bren még most is a lépcső tetején várt, és megint ijedtnék és

ostobának látszott. De Benjamin tudta, hogy csak szín-
lel. A sűrű tollazat alatt a barnába öltözött bátyja a
maga ravaszabb játékát játszotta. Ben nem tudta, mi az.
Még nem. De attól a perctől fogva tudta, hogy egy nap
majd Brent is elő kell vennie...

Kommentek

*Albertine: Biztos, hogy tudod, hogy hova akarsz
kilyukadni?*

kekszemufiu: Egészen biztos. És te?

Albertine: Értlek. Mindig is ezt tettem.

kekszemufiu: Á! A tavalyi hó...

Albertine webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 11-én, hétfőn, 20 óra 14 perckor

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: *hamis*

Igen, itt kezdődik. Egy ártatlan kis füllentéssel. Ártatlan, azaz fehér, mint a szép hó. Hófehérke, mint a meseben, és ki gondolná, hogy a hó veszélyes lehet, hogy az égből hulló nedves kis csókok halálossá válhatnak?

Minden a lendületen múlik. Ahogy azt a kis meggondolatlan hazugságot elragadta a saját lendülete. Egy kő is lavinát indíthat el. Egy szó olykor ugyanezt teheti. És a hazugság lavinává válhat, elsöpörhet minden útjába kerülőt; bömbölve, lehengetve, mindent agyonnyomva száguld, a nyomában átformálódik a világ, és az életünk menete más lesz.

Emily öt és fél éves volt, amikor az apja elvitte magával az iskolába, ahol tanított. Az iskola addig egy titokzatos hely volt - távoli és elbűvölő, mint általában a mitikus helyek -, amiről a szülei néha a vacsoraasztal mellett beszélgettek. Bár ez nem fordult elő gyakran: Catherine utálta, amit Patrick „szakmai csevegésének” hívott, és nemegyszer más témára terelte a beszélgetést, amikor az igazán érdekessé vált. Emily azt szúrta le, hogy az „iskola” egy olyan hely, ahol a gyerekek összegyűlnek... tanulni, ahogy az apja állította, bár Catherine mintha nem értett volna egyet vele.

- Hány gyerek?

Gombok a dobozban, babszemek a köcsögben.

- Több száz.

- Olyan gyerekek, mint én?

- Nem, Emily. Nem olyanok. A St. Oswaldba csak fiúk járnak.

Emily mostanra már lelkesen olvasott. Gyerekeknek szóló Braille-könyveket ritkán lehetett venni, de az anyja nemezéből és kézimunkából kitapogatható könyveket készített, és papa mindennap órákat töltött azzal, hogy gondosan meséket írt át úgy, hogy a régi sajtológéppel fordítva gépelt. Emily már tudott összeadni és kivonni, osztani és szorozni. Ismerte a nagy művészek élettörténetét, a világról és a naprendszeréről készült domborzati térképeket tanulmányozott. Kívül-belül ismerte a házat. A gyerekgazdaságban tett gyakori látogatások nyomán ismerte a növényeket és az állatokat. Tudott sakkozni, és zongorázni is - közös örömük volt az apjával -, skálázni tanult, és akkordokat, és kis kezét hiábavalóan igyekezett szétterpeszteni, hogy átfoghasson egy oktávot.

De a többi gyerekről nagyon keveset tudott. Hallotta a hangjukat, amikor a parkban játszott. Egyszer megsimogatott egy kisbabát, akinek kicsit savanykás illata volt, és egy alvó macskára emlékeztetett. A szomszédjukat Mrs. Brannigannek hívták, és valamiért

alsóbbrendű volt, talán azért, mert katolikus volt, vagy talán azért, mert csak bérelte a házát, míg ők megvették és kifizették a magukét. Mrs. Brannigannek volt egy Emilynél valamivel idősebb lánya, akivel Emily szívesen játszott volna, de olyan erős akcentussal beszélt, hogy amikor először és utoljára beszélgettek, Emily egy szót sem értett.

De Emily apja olyan helyen dolgozott, ahol több száz gyerek volt, akik mind matematikát, földrajzot, franciát, latint, művészetet, történelmet, zenét és természettudományokat tanultak, verekedtek az udvaron, kiabáltak, beszélgettek, barátkoztak, egymást kergették, egy hosszú teremben ebédeltek, kriketteztek és teniszeztek a fűvön.

- Szeretnék iskolába menni - jelentette ki.

- Csak nem? - Catherine válaszolt, a hangjából figyelmeztetés csendült ki. - Elég a szakmai csevejből, Patrick. Tudod, mennyire felzaklatod vele Emilyt.

- Nem zaklat fel. Szeretnék elmenni oda.

- Egyszer talán elvihetném magammal. Csak hogy lássa...

- *Patrick!*

- Bocs. Csak tudod... a jövő hónapban lesz a karácsonyi koncert, drágám. Az iskolai kápolnában. Én vezényelek. Emily szeretne...

- Nem figyelek oda, Patrick!

- Szereti a zenét, Catherine. Hadd vigyem el. Csak most az egyszer.

És csak most az egyszer Emily elment. Talán papa miatt, de legfőképpen azért, mert Feather is támogatta a tervet. Feather a zene gyógyító erejének rendületlen híve volt, és egyébként is nemrégiben olvasta Gide: *La Symphonie Pastorale*-ját, és úgy érezte, egy koncert fellendítheti Emily lankadó színterápiáját.

De Catherine-nek nem tetszett az ötlet. Azt hiszem, részben büntudatból, ami arra készítette, hogy papa zene iránti szenvedélyének minden nyomát eltüntesse a házból. A zongora jelentett csak kivételt, de még így

is egy vendégszobába, elfeledett papírokkal és ruhákkal teli dobozok társaságába számúzték, ahova Emilynek nem volt szabad bemennie. De Feather lelkesedése Emily javára billentette a mérleget, és a koncert estéjén együtt sétáltak a St. Oswald felé; Catherine-nek terpentín- és rózsailata volt. (Rózsaszín illat, mondja Emilynek, szép rózsaszín rózsák.) Feather hadarva és feldobottan beszélt, Emilyt az apja gyöngéden terelte a vállánál fogva, és vigyázott, nehogy a kislány elcsússzon a lucskos decemberi havon.

- Minden rendben? - súgta oda az apja, ahogy közeledtek az iskolához.

- Ühüm.

Emily először csalódott volt, hogy a koncertet nem az iskola épületében rendezik. Szívesen járta volna be papa munkahelyét, a fapadokkal zsúfolt tantermeket, amelyeknek kréta- és padlófényillata volt, hallgatta volna a lépteik visszhangját a fapadlón. Később mindezt megtehetette. De az eseményre a közeli kápolnában került sor, a St. Oswald karénekeseivel, az apja *vezényletével*, amit Emily úgy értett, hogy az apja vezeti az énekeseket, mutatja nekik az utat.

Hideg, nyirkos, füstszagú este volt. Az út felől autók, biciklicsengők és beszélgetésfoszlányok hallatszottak; a ködös levegő letompította a hangokat. Emily a télikabátja ellenére is fázott, vékony talpú cipője cuppogott a murvával felszórt ösvényen, és a haján nedvességcseppek ültek. A köd leszűkíti a külvilágot, ahogy a szél - a falevelek susogásával, a füttyüléssel - viszont kitágítja. Emily azon az estén nagyon kicsinek érezte magát: a halott levegő szinte semmivé préselte. Időről időre elment mellette valaki - egy hölgy ruhájának suhogását hallotta, de lehet, hogy egy tanár köpenye volt -, és egy beszélgetéstöredék ütötte meg a fülét, mielőtt továbbsodródott.

- Nem lesz nagy tömeg, Patrick? Emily nem szereti a tömeget. - Ismét Catherine szólalt meg, a hangja szo-

rosan feszült, mint Emily legszebb kimenőruhájának a derékrésze, ami szép volt és (rózsaszín), és amit egy utolsó alkalomra vettek elő, mielőtt Emily teljesen kinövi.

- Nem érdekes. Az első sorban ültök.

Ami azt illeti, Emilyt nem zavarta a tömeg. Csak a zajt nem szerette: a színtelen, elmosódott hangokat, amik mindent összezavartak és a fejük tetejére állítottak. Erősen kapaszkodott az apja kezébe, és megszorította. Egy szorítás azt jelentette, hogy szeretlek Kettő, hogy én is szeretlek Újabb közös kis titok, mint az, hogy már majdnem át tudja fogni az oktávot, ha a kezét a billentyűkön ugráltatja, és el tudta játszani a *Für Elise* vezérmotívumát, míg az apja az akkordokat játszotta.

Hűvös volt a kápolnában. Emily családja nem járt templomba, bár a szomszédasszonyuk, Mrs. Brannigan igen, és Emily egyszer a St. Maryben is járt, hogy meghallgassa a visszhangot. A St. Oswald kápolnája is úgy visszhangzott, a lépéseik csattogtak a kemény, sima padlón, és a hangok mintha mind felfelé szálltak volna, mintha az emberek egy visszhangos lépcsőn beszélgetve kapaszkodtak volna fel.

Papa később azt magyarázta, hogy ez azért volt, mert a mennyezet nagyon magas, de Emily akkor úgy képzelte, hogy a kórus felette ül majd, mint az angyalok. Illatot is érzett, ami kicsit Feather pacsulijára emlékeztetett, de erősebb és füstösebb volt.

- Tömjén - magyarázta papa. - A szentélyben égetik.

Szentély. Papa ezt a szót is elmagyarázta. A hely, ahova azért megyünk, hogy biztonságban legyünk. Tömjén, „Clan” dohány és angyalhangok. Biztonság.

Most már mindenfelől mozgás vette körül őket. Az emberek beszélgettek, de a szokottnál halkabban, mintha félnének a visszhangtól. Amikor papa elment a karénekesekhez, és Catherine leírta az orgonát, a padokat és az ablakokat, Emily a terem minden pontjáról *süss-süss-süss'-t* hallott, majd elhelyezkedő hangokat,

végül minden elcsitult, amikor a kórus énekelni kezdett.

Mintha valami kinyílt volna benne. Ez volt az első emléke, és nem az öklömnyi agyagdarab, ez, amikor ott ült a St. Oswald kápolnájában, és patakzottak a könnyei, belecsorogtak a mosolygó szájába, és a zene, a gyönyörűség zene hullámzott körülötte.

Ó, nem azért, mintha most hallott volna először zenét, de a régi zongorájuk meghitt *plimpimje* vagy a konyhai rádió recsegő tranzisztora ennek csak töredékét közvetíthette. Képtelen volt nevet adni annak, amit hallott, nem voltak szavai erre az új élményre. Olyan volt, mintha egész egyszerűen felébredt volna.

Az anyja később megpróbálta kiszínezni az esetet, mintha ilyesmire egyáltalán szükség lett volna. Az anyja sosem élvezte igazán az egyházi muzsikát, és legkevésbé az egyszerű dallamú és szenvelgő szövegű karácsonyi dalokat. Sokkal megfelelőbbnek talált volna egy Mozart-művet, a hasonszőrűek megszólításának sejtetésével, bár a legendának tucatnyi változata van - Mozarttól Mahleren át az elkerülhetetlen Berliozig -, mintha a zene bonyolultságának bármilyen hatása volna magukra a hangokra, vagy arra, hogy milyen benyomásokat keltenek.

A darab tulajdonképpen egy régi karácsonyi dal négyrészes, *a capella* változata volt.

Zord időben, tél derekán

Fagyos szél jajong

Kőkemény a föld

Keményre fagyott a víz

De volt valami egyedülálló a fiúk hangjában: reszketősnek hangzott, nem teljesen tisztának, mintha állandóan az fenyegetné, hogy veszít a magasságából.

A hangszín szinte emberfeletti édességét elegyítette a csaknem fájdalmas nyers élességgel.

Szótlanul hallgatta az első taktusokat, mert nem volt abban biztos, amit hall. Azután a hangok ismét felszárnnyaltak:

Hó hullott, hó a hóra

Hó a hóra...

És a második hónál a hangok súrolták *azt* a hangot, a magas fiszt, ami mindig is titokzatos feszültségi pont volt nála, és Emily elsírta magát. Nem szomorúságában vagy más érzelmektől hajtva, egyszerűen reflexből, mint amikor egy savanyú ételtől görcsösen összehúzódnak az ízlelőbimbók, vagy a friss chili csípősségét érzi a torka mélyén.

Hó a hóra, hó a hóra, énekelték, és Emily minden porcikája reagált. Megborzongott, elmosolyodott, a láthatatlan tető felé fordította az arcát, kitétotta a száját, mint egy kismadár, mintha félig-meddig arra számítana, hogy *érzi* a hangokat, amelyek hópelyhek-ként hullnak a nyelvére. Emily csaknem egy percig ült remegve a széke peremén, és a fiúk hangja időnként felemelkedett ahhoz a különös fiszhez, a varázslatos fagyalt-fejfájás hanghoz, és Emily szeméből ismét kicsordultak a könnyek. Bizsergett az alsó ajka, érzéketlenek voltak az ujjai. Úgy érezte, mintha megérintené Istent...

- Mi a baj, Emily?

Képtelen volt válaszolni; csak a hangok számítottak.

- Emily!

Minden hang élvezetesen hatolt belé, minden akkord fogás és forma csodája volt. Még több könnye pergett. - Valami baj van? - csendült fel nagy távolságból Catherine hangja. - Kérlek, Feather. Hazaviszem. - Emily érezte, hogy az anyja indulni készül, a kabátját ráncigálja, amire ráült. - Állj fel, édesem. Nem lett volna szabad eljönnünk.

Vajon elégedettség csengett a hangjában? Az Emily homlokára simuló keze lázasan forró és nyirkos volt.

- Süt a homloka. Segíts, kérlek, Feather...

- Nem! - suttogta Emily.

- Feldúlt vagy, Emily drágám.

- Kérem szépen... - De az anyja már felkapta, a karja körülfonta. A drága kölnin át futólag megérezte a terpentín szagát. Kétségbeesetten keresett valamit, olyan varázslatot, amivel megállíthatja az anyját, ami kifejezi a sürgető vágyát, az elengedhetetlen fontosságát, hogy maradjanak, *hallgassák...*

-Kérlek... a zene...

Az édesanyját nem nagyon érdekli a zene. Papa hangja, távoli, de tisztán érthető.

De mi az, ami Catherine-t érdekli? Mi a parancs nyelve Catherine számára?

Már félig kikászálódtak az ülésükből. Emily megpróbált ellenállni, a túlságosan feszes ruha hónaljban elszakadt, fulladozott a szőrmegalléros kabátban. Most erősebben érezte a terpentín szagát, az anyja lázának, tébolyának a szagát.

És akkor Emily korát meghazudtoló érettséggel látta be, hogy sosem fogja az apja iskoláját felkeresni, sosem megy el egyetlen koncertre sem, ahogy más gyerekekkel sem játszhat, amennyiben bántják vagy ellökik, és nem szaladgálhat a parkban sem, amennyiben elesik.

Ha most elmennek, az anyja *mindig* azt tehet, amit akar, gondolta Emily, és a vakság, ami sosem bántotta, végül úgy húzza le, mint egy kutyát a farkára kötött kő, és megfullad majd.

Kell, hogy legyenek szavak, mondta magában. Varázsszavak, amivel maradásra bírhatja az anyját. De Emily még csak ötéves volt, nem ismert varázsszavakat, és most, hogy egyik oldalán az anyjával, a másikon Featherrel elindult a széksorok között, és a csodálatos hangok úgy csaptak át rajtuk, mint egy folyó hullámai...

Zord télvíz
idején

Rééééges-rég...

Emilynek hirtelen eszébe jutott a varázsigé. És olyan egyszerű volt a megoldás, hogy elállt a lélegzete a saját vakmerőségétől. Rádöbrent, hogy mégis ismeri a varázsszavakat. Több tucatot, amiket jóformán a bölcsőtől tanult, de amiknek mostanáig nem igazán látta hasznát. Ismerte félelmetes energiájukat. Váratlan, démoni ihlettől hajtva Emily kinyitotta a száját.

- A színek - suttogta.

Catherine lépés közben torpant meg.

- Mit mondtál?

- A színek. Kérlek! Maradni szeretnék. - Emily mély levegőt vett. - Szeretném hallgatni a színeket.

Kommentek

kekszemufiu: Milyen bátor vagy, Albertine, hogy feltetted ezt a bejegyzést! Tudod, hogy viszonznom kell...

9

A kekszemufiu webnaplója a

rosszfiukrock@webjorunal.com-on

Bejegyzés: február 11-én, hétfőn, 23 óra 3 perckor

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: lenéző

Zene: Pink Floyd: „Any Colour You Like”

Hallgatni a színeket. Na, ne fárasszatok! Ne mesélje nekem senki, hogy ártatlan volt, hogy már akkor ne tudta volna pontosan, mit művel. Mrs. White mindent tudott X fiúról és a színesztéziájáról. Tudta, hogy dr. Peacock a

közelben van. Könnyen beetetheti az anyját, és még könnyebb elhinni, amikor Emily azzal reagált, hogy hallani kezdte a színeket.

Ben elsős volt az iskolában. Képzelnék csak el: tisztára mosdatott, patyolat kórista a fodros fehér karing alatti kék St. Oswald egyenruhájában.

Tudom ám, mire gondoltok. Hogy nem sikerült a felvételijé. De az csak az ösztöndíjas vizsga volt. Mama a félretett pénzéből, valamint a dr. Peacocktól kapott segítségből végül is beíratta a St. Oswaldba, nem ösztöndíjas, hanem fizetős diáknak, és most itt állt az iskolai énekkar első sorában, és gyűlölte a fellépés minden pillanatát. És ha az osztálytársainak még nem lett volna elég okuk arra, hogy megvessék, tudta, hogy ezután már sosem hagyják békén, Nigelről nem is beszélve, aki vonakodott, amikor az anyja magával cipelte ide, és később majd csúfolódásokkal, rúgásokkal és ökölcsapásokkal leveri rajta.

*Zord télvíz idején...
Fagyos szél jajong*

Hiába fohászokodott, hogy a kamaszkor meghozza a mutálást, és megszabaduljon ettől. Míg a többi osztálytársa már kezdett vastagodni, mint a pálmafa, és kamaszkori pézsmaszagtól búzlótt, Ben vékony, lányos alakú és sápadt maradt, a hangja pedig kísérteties, hamisan csengő szoprán volt.

*Kőkemény a föld
Keményre fagyott a víz*

Látta három sorral hátrébb az anyját, aki az ő hangját hallgatta, és mögötte dr. Peacockot és a tizenhetedik évében járó Nigelt, aki tagjait szétvetve, morcos képpel ült a padon, és a verítékező, bűdös Brent, aki sima

hajával és csücsörített szájával hihetetlen kínban volt, és úgy nézett ki, mint egy óriáscsecsemő.

Kekszemufiu igyekezett nem odanézni, a zenére koncentrálni, de ekkor megpillantotta Mrs. White-ot, aki csak pár széssel arrébb ült, mellette pedig Emilyt a kis piros kabátjában és a rózsapiros ruhájában, a haja csomókba fésülve, és az arcát egy félig kint, félig örömet sugárzó kifejezés ragyogta be...

Egy pillanatig azt hitte, hogy Emily szeme fogva tartja az övét, de a vakok szeme már csak ilyen, nem? Emily nem láthatta. Bármit tett is, bárhogy is igyekezett, Emily sosem látja majd. És mégis, azok a jobbra-balra kattogó szemek, amik olyanok voltak, mint egy játék baba arcában a márványos érezetű golyók, mint egy pár kék gyöngy, balszerencsét tükröztek vissza a küldőjüknek.

Kekszemufiuval megfordult a világ, a feje a zenével egy ütemre lüktetett. Kegyetlen fejfájás kerülgette. Keresett valamit, amivel megvédhette magát; elképzelt egy kőkemény, jéghideg és olyan kék kapszulát, mint az Északi-sark jege. De nem volt menekvés a fájdalomtól. Olyan fejfájás csapott le rá, ami addig fokozódott, míg teljesen ki nem csavarta...

A kórusülésben meleg volt. A kóristák fehér karin-geikben vörös arccal úgy énekeltek, mint az angyalok. A St. Oswald komolyan veszi a kórust, a fiúkba bele-sulykolják az engedelmisséget. Arra nevelik őket, hogy órákon át katonák módjára álljanak, és pihenés nélkül tegyék a dolgukat. Senki sem panaszkodik. Senki sem mer lázadni. *Szívvél-lélekkel énekeljeteK, fiúk, és mosolyogjatok!*, fújja próbák alatt a karvezető. *Istenért és a St. Oswaldért. Nem akarom, hogy egyetlen fűú is cserben- hagyja a csapatot.*

De Ben Winter most nagyon sápadt volt. Talán a meleg vagy a tömjén miatt, talán a merev mosoly meg-

őrzésével járó erőfeszítés tette. Ne feledjék, hogy törékeny fiú volt; mama mindig ezt hajtogatta. Érzékenyebb, mint a másik kettő, hajlamosabb a betegségekre és a balesetekre...

Az anygallhangok ismét felszárnyaltak, és a csúcspont felé törtek.

Hó hullott, hó a hóra...

Ekkor következett be. Szinte lassított felvételként: egy robaj, az első sorban mozgás, egy sápadt arcú fiú láthatatlanul a kápolna padlójára zuhant, egy pad oldalába verte a fejét; a felszakadt fejbőrt négy öltéssel kell majd összeölteni, és félhold alakú sebhely marad a homlokán.

Miért nem tűnt fel senkinek sem? Miért homályosult el teljesen Ben? Senki sem látta, még mama sem, mert éppen akkor, amikor összeesett, egy kis vak lány pánikrohamfélét kapott a tömegben, és minden tekintet Emily White felé fordult, a rózsapiros ruhát viselő Emily felé, aki a karjaival hadonászott, és azt kiabálta:

Kérlek! Maradni szeretnék. Szeretném...

A színeket hallgatni.

Kommentek

Albertine: *Szép visszatérés, kekszemufiu.*

kekszemufiu: *Örülök, hogy tetszett, Albertine.*

Albertine: *A tetszés talán nem a legtalálhatóbb szó...*

kekszemufiu: *Szép visszatérés, Albertine...*

Albertine webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 1 l-e, hétfő, 23 óra49perc

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: kellemetlen

Hallgatni a színeket. Talán emlékeznek erre a mondatra. Egy felnőtt szájából üresen hangzik, de elviselhetetlenül szívbe markoló lehetett egy ötéves, vak kislányból. Mindenesetre megtette a magáét. *Hallgatni a színeket.* Anélkül, hogy tudta volna, Emily White kinyitott egy varázsszavakkal teli dobozt, és megrészegült a hatalmuktól, no meg a sajátjától is; parancsokat osztogatott, mint egy parányi tábornok, és a parancsainak Catherine és Feather, és később dr. Peacock is örömmel engedelmeskedett.

- Mit látsz?

Szűkített f-moll akkord. A varázsszavak úgy hajlanak szét, egyenként, mint a csomagolópapír.

- Rózsaszín. Kék. Zöld. Ibolyaszín. Olyan szép!

Az anyja örömmel csapja össze a kezét.

- Még, Emily! Mesélj még!

F-dúr akkord.

- Vörös. Narancs. Bí-bor-vö-rös. Fekete.

Olyan volt, mint egy ébredés. Az ördögi hatalom, amit magában felfedezett, meglepő módon bontakozott ki, és a zene váratlanul belekerült a tantervébe. A vendégszobából előhozták a zongorát, és felhangolták; az apja titokban tartott órái hivatalossá váltak, és Emilynek megengedték, hogy akkor gyakoroljon, amikor csak akar, még akkor is, amikor Catherine dolgozott. Azután következtek a helyi újságok, és áradni kezdtek a levelek és az ajándékok.

A történetben hatalmas lehetőségek rejlettek. Megvolt benne minden alkotóelem. Egy karácsonyi csoda, egy fotogén vak kislány, zene, festészet, dr. Peacock jóvoltából egy kis átlagemberre méretezett tudomány, és a művészeti világból sok ellentmondás, ami a következő, mintegy három évben időnként fel-fellobbanó filozofálásra és vitákra készítette a spekulációba belekeveredő újságokat. Végül a televízió is bekapcsolódott, majd a sajtó. Még egy kislemez is született, ami a Tíz Legjobb Szám közé is bekerült; a rockzenekar nevét már elfelejttem. A dalt később felhasználták egy hollywoodi filmben is - a könyv megfilmesítésében -, amelynek főszerepét Robert Redford játszotta, a fiatal Natalie Portman pedig a vak lányt, aki látja a zenét.

Emily eleinte természetesnek vette. Hisz nagyon fiatal volt, és nem volt összehasonlítási alapja. És végtenül boldog volt: egész nap zenét hallgatott, azt tanulta, amit a legjobban szeretett, és mindenki elégedett volt vele.

A következő tíz-egynéhány hónap alatt sok koncertre vitték el, részt vehetett a *Varázsfuvola*, a *Messziás* és a *Hattyúk tava* előadásain. Többször is járt az apja is-

kolájában, hogy tapintással ismerkedhessen a hangszerekkel.

A karcsú testű és komplikált billentyűzetű fuvolával, a hordóhasú csellókkal és nagybőgőkkel, a nagy iskolai hangkulacsnyi kürttel és tubával, a keskeny derekú hegedűvel, a jégcsap csengettyűkkel, a kövér és lapos dobokkal, az összecsapható és pacskolható cimbalmokkal, a triangulummal, az üstdobbal, a trombitával és a tamburinnal.

Az apja néha játszott neki. Máshogy viselkedett, ha Catherine nem volt ott: vicceket mesélt, szertelen volt, a zenére körbe-körbetáncolt Emilyvel, aki valósággal beleszédült a nevetésbe. Az apja szívesebben lett volna hivatásos muzsikus, a választott hangszere inkább lett volna a klarinét, mint a zongora, de nem volt igény klasszikus iskolázottságú klarinétművészre, aki titkon Acker Bilket szereti, és szerény becsvágyának nem adott hangot, így senki sem figyelt fel rá.

De Catherine pálfordulásának volt egy másik oldala is. Emilynek hónapokba telt, mire felfedezte, és még tovább, míg felfogta. Az emlékeim itt hullnak szét teljesen, a valóság összeolvad a kitalációval, így már képtelen vagyok bízni abban, hogy precíz vagy szavahihehető vagyok-e. Csupán a tények beszélnek önmagukért, és még őket is annyit vitatták, annyiszor megkérdőjelezték, tévesen jelentették, félremagyarázták, hogy mindenkiből csak foszlányok maradtak, amik esetleg megmutathatják, hogyan is volt valójában.

Lássuk hát a tényeket. Ismerni kell a történetet. Aznap este a közönség soraiban, előlről a harmadik sor végén ült egy Graham Peacock nevű férfi. Hatvanhét éves volt, ismert helyi személyiség, híres ínyenc, rokonszenves külön, a művészetek bőkezű patrónusa. Azon a decemberi estén a St. Oswald kápolnájában a

karácsonyi dalok előadásán dr. Peacock olyan eset szemtanúja volt, ami megváltoztatta az életét.

Egy kislány - egy barátja lánya - valamiféle pánik-rohamot kapott. Az anyja kifelé indult vele, és az ezt követő tülekedésben - a gyerek derekasan küzdött, hogy maradhasson, az anyja hasonló kitartással igyekezett kivinni - dr. Peacock egy olyan mondatot hallott a gyermek szájából, ami valóságos felfedezésként érte.

Hallgatni a színeket.

Akkor még Emily alig fogta fel a kijelentése horderejét. De dr. Peacock érdeklődése eufóriával felérő állapotba repítette az anyját, és amikor hazaértek, Feather pezsgőt bontott, és még Emily apja is boldognak tűnt, bár ennek talán csak a Catherine-ben végbement változás volt az oka. Az apja mindazonáltal nem helyeselte, és később, amikor az egész beindult, egyedül ő volt más véleményen.

Mondanunk sem kell, hogy senki sem hallgatott rá. Mindjárt másnap a kis Emilyt a Kandalló-házba hívták, ahol minden lehetséges tesztet elvégeztek, hogy igazolják különleges képességét.

„A szinestézia (írja dr. Peacock „A modularitás nézőpontjai” című dolgozatában) egy olyan ritka állapot, amelynek során az öt »normális« érzékszerv közül kettő - vagy néha több - látszólag összeolvad. Úgy tűnik, hogy mindez összefüggésben van a modularitással. Mindegyik érzékszervnek megvan a maga területe vagy modulja az agyban. Bár a modulok között normális körülmények között kölcsönviszony áll fenn, mint amilyen például az, hogy szemmel a mozgást kísérjük, az emberi felfogóképesség jelenlegi értelmezése nem magyarázza, hogy az egyik modul stimulálása miért vált ki aktivitást egy másik modulban. A szinestéziásnál pedig pontosan erről van szó.

Röviden a szinesztéziás a következők bármelyikét vagy mindegyikét átélheti: a formát ízként, a tapintást illatként, a hangot vagy az ízt színeként."

Mindez új volt Emilynek, ha Feather és Catherine számára nem is. De az elképzelést felfogta - hiszen mind tudtak *X fiúról* és attól, amit a fiú különleges képességeiről hallott, nem esett olyan messze a szóasszociáció, a festészeti órák és a színterápia, amit az anyjától tanult. Ebben az időben öt és fél éves volt, boldogan járt mások kedvében, és még szívesebben adott elő.

A napját könnyű volt megszervezni. Délelőttönként eljárt dr. Peacockhoz zene- és más órákra, délutánonként zongorázott, lemezeket hallgatott és festett. Ez volt az egyetlen kötelessége, és mivel hagyták, hadd hallgassa a zenét úgy, ahogy előadja, nem jelentett számára nagy terhet. Dr. Peacock néha kérdéseket tett fel, és feljegyezte, amit Emily válaszolt.

Figyelj csak, Emily Mit látsz?

A Kandalló-házban az ócska, vén zongorán kiválasztott egyetlen hang. A g indigókék, majdnem fekete.

Egy egyszerű hármashangzat továbbviszi, majd egy akkord következik - g-moll, a basszus szólamban szűkített szeptimmel -, és ez feloldódik egy bársonyos, ibolyaszínű simogatásban.

Dr. Peacock lejegyzi az eredményt a füzetébe.

Nagyon jó, Emily. Jó kislány vagy.

Lágy akkordok következnek; cisz-moll, szűkített d, esz moll szeptim. Emily megmutatja a színeket, amelyeket Braille-írással jegyzett meg a festékesdobozán.

Emily számára ez majdnem olyan, mintha egy hangszeren játszana; a keze a kis színes billentyűkön, és dr. Peacock feljegyzi a szarkalábas kis jegyzetblokkjába, aztán teáznak a kandalló mellett, dr. Peacock Jack

Russell terrierjével, Patchcel, aki reménykedve szimatol keksz után, Emily kezét csiklandozza, és megneveteti. Dr. Peacock úgy beszél a kutyájával, mintha ő is egy idős tudós volna, ami még hangosabb kacagásra fakasztja Emilyt, és ez hamarosan beolvad a közös óráikba.

- Patch afelől érdeklődik - mondja dr. Peacock a fagottra emlékeztető hangján -, hogy Miss White-nak ma lenne-e kedve tanulmányozni a hangfelvétel-gyűjteményemet. ..

Emily kuncog.

- Úgy érti, akarok-e lemezeket hallgatni?

- Bundás kollégám igazán nagyra értékelné.

Patch végszóra felugat.

Emily nevet.

- Rendszerben van - egyezik bele.

Az ezt követő harminc hónapon át dr. Peacock egyre nagyobb szerepet játszott az életükben. Catherine mámorosan boldog volt, Emily tehetséges tanítványnak bizonyult, aki naponta három-négy órát töltött a zongoránál, és váratlanul a mindannyiuk életének nagyon szükséges gyújtópontja lett. Kétlem, hogy Patrick White meggátolhatta volna; még ha akarta volna, akkor sem tudta volna, végtére számára is sok forgott kockán. Ő is hinni akart.

Emily sosem kérdezte magától, hogy dr. Peacock miért volt olyan nagylelkű. Az ő szemében csak egy kedves és mulatságos ember volt, aki hosszadalmas, nehézkes mondatokban beszélt, és aki sosem jött hozzájuk látogatóba ajándék, virágok, bor vagy könyvek nélkül. Emily a hatodik születésnapjára egy új zongorát kapott a régi, ütött-kopott helyett, amin addig tanult, év közben áradtak a koncertjegyek, a pasztellkréták, a festékek, a festőállványok, a vászon, az édességek és a játékok.

És természetesen a zene. Mindig a zene. Még most is ez fáj a legjobban. Ha belegondol, hogy volt idő, amikor Emily mindennap annyit játszhatott, amennyit csak akart, amikor mindennap harsonázás volt, és Mozart, Mahler, Chopin, sőt még Berlioz is úgy sorakoztak fel, mint a kegyeiért versengő kérők, hogy pillanatnyi szeszélye szerint emelje ki vagy hajítsa el őket...

- És most, hallgasd a zenét, Emily. Mondd meg, mit hallasz.

Mendelssohn volt, a *Lieder ohne Worte*, opus 19, 2-es számú, a-mollban írt dala. A bal kéz dallamát, a félnyolcadok feszes tömbjeivel nehéz megtanulni, de Emily sokat gyakorolt, és most már majdnem tökéletesen játssza. Dr. Peacock elégedett. Az anyja is.

- Kék. Egészen sötétkék.

- Mutasd meg.

Új festékesdoboz van, hatvannégy szín sakktábla-szerűen elrendezve, a doboz majdnem olyan széles, mint az íróasztal lapja. Nem látja őket, de kívülről ismeri mindet, ahogy világosság és tónus szerint elhelyezkednek. Az f ibolyakék, a g indigókék, az a kék, a b zöld, a c sárga, a d narancs, az e piros. A félhangok világosabbak, a leszállítottak sötétebbek. A hangszereknek is megvan a színük a zenekari palettán: a fafúvósok gyakran zöldek vagy kékek, a vonósok barnák és narancssárgák, a rézfúvósok pirosak és sárgák.

Emily felveszi a vastag ecsetjét, és belemártja a festékbe. Ma vízfestéssel dolgozik, az illat meszes és nagyanyós, mint a pármai ibolyáé. Dr. Peacock az egyik oldalán áll, Patch a lábánál összegömbölyödve fekszik, Catherine és Feather a másik oldalán állnak, hogy Emily kezébe adják, amire szüksége van. Egy

szivacsot, egy ecsetet, egy kisebb ecsetet, egy zacskó csillogó port.

Az andante komótos kivonat, mint egy nap a tengerparton. Emily a festékbe mártja az ujjait, és úgy húzza végig a sima, beavatatlan papíron, hogy csíkokban felpúposodjon, mint a sekély vízben a hullámoktól keletkező homokbarázdák; a festék elolvad, és belefolyik a köztük levő árkokba, amiket az ujjai hagynak a papíron. Dr. Peacock elégedett; hallja fagottra emlékeztető hangjában a mosolyt, bár az, amit mond, jórészt érthetetlen, és félresöpri a csodálatos zene.

Néha más gyerekek is eljönnek. Emlékszik egy fiúra, aki valamivel idősebb nála, egy félénk és dadogós fiúra, aki nem beszél sokat, csak a díványon ül és olvas. A szalonban díványok és székek vannak, egy ablakmélyedésben levő ülőhely és a - kedvence - hinta, amit két erős kötéllel erősítettek a mennyezethez. A szoba olyan nagy, hogy Emily olyan magasra hajthatja magát, amilyen magasra csak akarja, és nem ütközik neki semminek sem, és egyébként is mindenki tudja, hogy ilyenkor nem szabad a közelébe menni, így aztán nincs is összeütközés.

Néha egyáltalán nem fest, hanem csak a hintáján ül a Kandalló-házban, és a hangokat figyeli. Dr. Peacock ezt a Hangasszociációs Játéknak nevezi, és azt mondja, hogy ha Emily szorgalmas, akkor a végén kap majd ajándékot. Annyi a dolga, hogy a hintán üljön, hallgassa a lemezeket, és elmondja a színeket, amiket lát. Van, amelyik könnyű - már különválasztotta őket, mint a dobozban levő gombokat -, mások viszont nehezek. De szereti dr. Peacock hangberendezéseit, a lemezeket, kivált a régieket, a régen halott hangokkal és a felhúzható, karcos gramofonvonósokkal.

Máskor egyáltalán nem hallgat zenét, csak különféle hanghatásokat, és ez a legnehezebb. De Emily azért mindent elkövet, hogy dr. Peacock kedvében járjon, aki mindent lejegyez a vászonkötéses noteszeibe, néha olyan erővel, hogy a ceruza hegye átböki a papírt.

- Figyeld csak, Emily. Mit láatsz?

Ezernyi western hangja, egy puska lövés, egy golyó visszapattan a kanyon faláról, *Gunsmoke*, Guy Fawkes éjszakája, parázson sült krumpli.

- Piros.

- Csak?

- Haragosabb piros. Leheletnyi karmazsinvörössel.

- Helyes, Emily. Nagyon jó.

Tulajdonképpen nagyon könnyű; elég, ha szabadon hagyja kalandozni a gondolatait. Leejtenek egy fém-pénzt, egy férfi hamisan fütyül, egy rigó fütyül, ajtón kopogtatnak, egy kéz csattan. Édességgel teletömött zsebbel megy haza. Dr. Peacock esténként csitt- csatt kopogja le az eredményeket egy Donald kacsahangú írógépen. A dolgozatainak ilyen címük van, hogy „Provokált színesztézia”, „A színkomplexus” és „Mihelyt nem látja, nem is gondol rá”. A szavai olyanok, mint az éter, amit a fogorvosnál kap, amikor a fogát kell fúrni; vacogós simogatása alatt Emily tovaszáll, és a Kelet egyetlen illata sem mentheti meg.

Kommentek

kekszemufiu: Ez igen!

Albertine: Úgy érted, folytassam?

kekszemufiu: Ha te bírod, én is...

Albertine webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 12-én, kedden, 1 óra 45 perckor

Hozzáférés: nyílt

Hangulat: *bűnös*

A java persze spekuláció. Nem az én emlékeim, hanem Emily White-é. Nem mintha Emily nem volna bármi-nek is a megbízható tanúja. Mégis a hangja - a panaszos szoprán szólam - az évek távolából szólít. Segíts, kérlek! Még élek! *Ti, emberek, elevenen temetettek el!*

- Piros. Sötétpiros. Vörösesbarna, bíbor csíkokkal.

Chopin Esz-dúr noktürnje, No. 2. Jó füle van a zenéhez, és hatévesen már ki tudja választani az akkordok többségét, bár a kromatikus hangsor háborgó dupla sorait még nem tudja tömpe ujjával eljátszani. De ez nem aggasztja dr. Peacockot, akit sokkal jobban érdekel a festőtehetsége, mint a zenei.

Catherine szerint dr. Peacock már Emily vagy fél tucat képét keretezte be és akasztotta fel a Kandalló-ház falaira, köztük a *Torreádort is, a Goldberg-variációkat és az anyja kedvencét, Az ibolyakék-okkersárga noktürnt.*

- Rengeteg bennük az energia - mondja Catherine remegő hangon. - A tapasztalat. Csaknem misztikus. Ahogy a színeket a zenéből veszed, és onnan vászonra viszed... tudod, Emily? Irigyellek. Bárcsak úgy látnék, ahogy most te.

Egyetlen gyermek sem állná meg, hogy egy ilyen dicséret ne szálljon a fejébe. A festményei boldoggá teszik az embereket, kiérdemlik dr. Peacock jutalmát és számtalan barátja helyeslését. Emily tudja, hogy dr.

Peacock újabb könyv megírását tervezi, amely jórészt a legújabb felfedezésein alapul.

Azt is tudja, hogy nem ő az egyetlen, akivel dr. Peacock a színesztéziások keresése közben összebarátkozott. Elmondta, hogy a könyvében, az *Érzékelésen túl*-ban hosszan ír egy tinédzser fiúról, akit csak *X fiúként* emleget, akinél szaglászervi-ízlelési színesztézia jeleit találta.

- Ez mit jelent? - kérdezi Emily.

- Különleges módon tapasztalt dolgokat. Vagy legalábbis ezt állította. És most összpontosíts a billentyűkre...

- Mit látott? - firtatja a kislány.

- Azt hiszem, semmit.

Amíg Emily fel nem tűnt a színen, *X fiú* volt dr. Peacock kedvenc kutatási témája. De egy fiatal, vak csodagyerekekkel, aki hallja a színeket (és le is festi őket), egy szagok iránti affinitással rendelkező tinédzser fiú nem kelhet versenyre. A fiú egyébként is egy ingyenélő, jelentette ki Catherine, aki szívesen talál ki hamis tüneteket, hogy felhívja magára a figyelmet. Az anyja pedig még ennél is rosszabb, folytatta: a bolond is látja, hogy ő bujtotta fel erre a fiát abban a reményben, hogy ráteheti a kezét dr. Peacock pénzére.

- Túlságosan bízik az emberekben, Gray - mondta Catherine. - Bárki már mérföldekről kiszúrta volna őket. Látták, hogy bedől nekik, kedvesem. Bolonddá tették.

- De a kísérletek világosan bebizonyították, hogy a fiú reagál a...

- *Pénzre*, Gray. Es az anyja is. Pár font itt, egy tízes ott. Szépen felhalmozódik, és mielőtt észbe kapna...

- De Cathy! Az isten szerelmére, az asszony a *piacon* dolgozik! Három gyereke van, az apa eltűnt a színről. Szüksége van valakire...

- És akkor? A lakótelepen az asszonyok fele így él. Élete végéig fizetni akar ennek a fiúnak?

Amikor megszorongatta, dr. Peacock elismerte, hogy már hozzájárult a fiú tandíjához, és ezer fontot helyezett el egy számára létrehozott alapítványban - *az egyetemi tanulmányaihoz, Cathy, a fiú igazán jó eszű...*

Catherine White tombolt a dühtől. Nem az ő pénze volt, de olyan rossz néven vette, mintha az ő zsebéből lopták volna ki. Mellesleg kegyetlenség elhiteni a fiúval, mondta, hogy túl sokat reméljen. Valószínűleg boldog anélkül is, hogy bárki elvárásokat ültetne el a fejében. De dr. Peacock bátorította, elégedetlenkedővé tette.

- Idejuttatja az embert, Gray, ha Pygmaliont játszik - jelentette ki Catherine. - Ne reméljen tőle hálát, sőt kifejezetten rossz szolgálatot tesz neki, ha elhitei vele, hogy pumpolhatja ahelyett, hogy rendes állást keresne. Még akár veszélyessé is válhat. Adjon csak pénzt ezeknek, és mit tesznek? Italra és drogokra költik. A dolgok kicsúsznak a kezéből! Nem ez lenne az első eset, hogy egy szegény jótét lelket az ágyában ölnek meg azok, akiken segíteni próbált...

És így tovább. Végül a dr. Peacock és Catherine közötti heves vitát követően X *fiú* beszüntette a látogatásait, és nem jött el többé a Kandalló-házba.

A diadalmas Catherine nagylelkűen viselkedett. X *fiú* tévedés volt, mondta. Busásan megfizették a dr. Peacock kísérleteiben való részvételéért, így magától értetődő, hogy egy ilyen ember megpróbálja kiaknázni a lehetőséget. De most itt az igazi, a legritkább jelenség, a születésétől fogva vak igazi színesztéziás, aki a zenén keresztül nyerte vissza a látását. Páratlan történet, megérdemli, hogy kizárólagosan rá koncentráljanak. Senki sem áshatja alá az Emily White Jelenség kivételes voltát.

Kommentek

kekszemufiu: Au! Ez övön aluli ütés volt...

Albertine: Bármikor abbahagyhatom, ha torkig vagy vele...

kekszemufiu: Tényleg azt hiszed, képes lennél rá?

Albertine: Nem tudom, kekszemufiu. A kérdés csak az, hogy te képes vagy-e rá?

A kekszemufiu webnaplója a
rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 12-e, kedd, 1 óra 56 perc

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: bánatos

Zene: Mark Knopfler: „The Last Laugh”

Benjaminnek ezzel be is fellegett. Szinte rögtön meg-
érezte a finom eltolódást, a róla elforduló figyelmet, és
bár időbe telt, akárcsak egy vázába tett virágnak, míg
meghalt, tudta, hogy aznap este a St. Oswald kápolná-
jában valami véget ért. Úgyszólván kezdettől fogva el-
homályosította a kis Emily White árnyéka, a törté-
netétől fogva, ami szenzációs volt, a média számára a
vak lány tagadhatatlan vonzerejéig, akit a természet-
feletti érzékelése nemzeti szupersztárrá emelt.

Ben, aki eddig hosszú napokat töltött az Udvarházban, most egy órára látogatott csak el, és ezen az órán is Emilyvel osztozott; szótlanul ült a díványon, miközben dr. Peacock úgy hengegett Emilyvel, mint a gyűjteménye egy darabjával, egy lepkével vagy egy porcelánszoborral, és elvárta Bentől, hogy csodálja, és osztozzon a lelkesedésében. Még ennél is rosszabb volt, hogy Brendan is jelen volt (mint mama mondta, hogy rajta tartsa a szemét, amíg ő a piacon dolgozik); a barnába öltözött, szájtáti, vigyorgó fivére a zsíros hajával és a sunyi arckifejezésével, aki ritkán szólalt meg, és csak ült és báméskodott, olyan gyűlölettel és szégyenérzettel töltötte el Bent, hogy néha csak arra vágyott, hogy elfuthasson, és magára hagyhassa Brent, aki egyetlen, nevetlen és oda nem illő volt a finom tárgyakkal zsúfolt házban.

Catherine White ennek is véget vetett. Nem helyes, hogy azok a fiúk felügyelet nélkül ott legyenek. Sok az értékes holmi abban a házban, sok a kísértés. Benjamin látogatásai megint megcsappantak, így most már csak havonta egyszer ment el, és Brennel a bejárati ajtó előtti lépcsőn várakozott, míg Mrs. White úgy nem döntött, hogy távozik, és közben zongoramuzsika szűrődött ki festékillet kíséretében, így valahányszor *kekszemufiu* hallja ezt a hangot - legyen az egy Rahmanyinov-prelúd vagy a „Hey Jude” bevezetője -, felidézi azokat az időket, és a bánatos kis szívdobbanást, amit akkor érzett, amikor a szalon ablakán belesve megpillantotta Emilyt, aki a hintán ült, és ingaként lengett, mint egy boldog kismadár...

Eleinte nem tett mást, csak figyelte. Mint mindenki mást, őt is elkápráztatta, és beírta vele, hogy csodálja a felemelkedését, ahogy dr. Peacock bámulhatta áhítatosan és gyönyörködve a bábójából elővergődő holdasszövő lepkét, és ezt az érzést talán csak egy csipetnyi

sajnálkozás tompította. Hiszen Emily olyan csinos volt, már akkor is. Erőfeszítés nélkül szerethető. Volt valami megnyerő abban, ahogy bizalommal fogta az apja kezét, az arcát felé fordította, mint egy virág a nap felé, vagy ahogy, mint egy kis majom, felkuperodott a zongoraszékre, egyik lábát maga alá húzta, a zoknija félig lecsúszott, félig hátborzongató, félig elbűvölő volt. Olyan volt, mint egy életre kelt játék baba, csupa porcelán és elefántcsont, így Mrs. White, aki mindig is szerette a babákat, egész évben élénk színű ruhákba és hozzájuk illő cipőbe öltöztethette a lányát, mintha csak egy régi mesekönyvből lépett volna ki.

Ami hőszünetet, *kekszemufiut* illeti...

A kamaszkor keményen sújtott le rá: a hátán és az arcán pattanások keletkeztek, félig mutáló hangja még most is kissé egyenetlen tónust őrzött. A gyerekkori dadogása még elviselhetlenebb lett. Később kinőtte, de abban az évben olyan rossz lett, hogy volt nap, amikor meg sem tudott szólalni. A szagok és a színek felerősödtek, és migrén kísérte őket; az orvos azt ígérte, később ezek elmúlnak. De sosem múltak el. Még ma is vannak migrénes fejfájásai, bár a leküzdésükre kialakított stratégiája kifinomultabb lett.

Emily a karácsonyi koncert után mintha egyre több időt töltött volna az Udvarházban. De mivel olyan sokan voltak ott, *kekszemufi* ritkán beszélt vele, dadogása miatt egyébként is zavarban volt, és szívesebben húzódott a háttérbe, ahol senki sem figyelt rá és senki sem hallotta. Néha kiült a verandára egy képregénnyel vagy egy westernnel; elég volt, hogy csendben, felhajtás nélkül Emily közelében lehet. Az olvasás különben is olyan élvezet volt, amit az Önök alázatos szolgálja ritkán élvezett otthon, ahol mamának mindig segítségre volt szüksége, és a fivérei sosem hagyták egyedül. Az olvasás pipogya alakoknak való, mondták,

és bármit választott - *Supermant, Dredd bírót* vagy akár csak a *Beanót* -, mindig kihívta maga ellen a feketébe öltözött bátyja gúnyolódását, aki könyörtelenül szekírozta - *Nézd csak a csinos kis képeket! Na, ne! Most meg milyen szuperhatalmad van? -*, amíg *kekszemufiu* hol szégyellte magát, hol meg arra kényszerült, hogy valami mást csináljon.

A hét derekán, az Udvarházban tett látogatások között néha elsétált Emily háza előtt, abban a reményben, hogy látja majd kint játszani. Néha a városban is megpillantotta, de mindig az anyja társaságában: vigyázzban állt, mint egy jó kis katona, néha dr. Peacock is feltűnt az oldalán, aki a védelmezője, a mentora, apja helyett apja lett. Mintha szüksége lett volna *még egyre*, mintha nem lett volna már meg mindene.

Valószínűleg úgy hangzik, mintha *kekszemufiu* irigyelte volna. Ez nem teljesen igaz. De valamilyen oknál fogva állandóan a fejében járt, tanulmányozta, figyelte a kislányt. Az érdeklődése lökést kapott. Egy használtcikkkereskedésből ellopott egy fényképezőgépet, és önerőből megtanult fényképezni. Ugyanabból a boltból lopott egy teleobjektívet is, de ezúttal majdnem rajtavesztett, végül azonban sikerült meglépnie a zsákmányával, mielőtt a pult mögül nagy teste ellenére is meglepően fürgén előugró kövér ember felhagyott volna az üldözésével.

Amikor az anyja végül megmondta, hogy többé nem látják szívesen az Udvarházban, nem is hitt neki. Annyira megszokta a kialakult napirendet - hogy csendben üldögél a díványon, könyveket olvas, Earl Grey teát iszik és Emily zenéjét hallgatja -, hogy ennyi idő utáni kitiltása igazságtalan büntetésként érte. Nem az ő hibája volt, nem tett semmi rosszat! Bizonyára fél-

reértés történt. Dr. Peacock mindig olyan kedves volt, miért is fordulna most ellene?

Később aztán megértette. Minden kedvessége ellenére dr. Peacock csak az anyja hölgyeinek egy változata volt, a hölgyeké, akik nagyon barátságosan bántak vele, amikor négyéves volt, de hamar elvesztették az érdeklődésüket. Barátok nélkül, az otthoni körülmények miatt szeretetre éhesen túl sokat magyarázott bele a doktor nyájas modorába, a rózsakertben tett sétákba, a teába, az együttérezésébe. Röviden, összetévesztette a szánalmat a szeretettel.

Aznap este abban a reményben ment át dr. Peacockhoz, hogy kideríti az igazságot, de nem dr. Peacock nyitott ajtót az Önök alázatos szolgájának, hanem Mrs. White, aki fekete szaténruhát viselt, hosszú nyakában pedig fehér gyöngysort, és azt mondta neki, hogy nem szabad itt lennie; azonnal távozzon, és soha többé ne jöjjön vissza, hogy csak bajt hoz, és ismeri az ilyen...

- Ezt mondja dr. Peacock?

Vagyis hát *kekszemufiu* ezt *akarta* mondani, de a dadogása aznap a szokottnál is rosszabb volt, és otromba varratokkal öltötte össze a száját; *kekszemufiu* úgy érezte, egy szót sem tud kinyögni.

- D.. .de m.. .miért? - hebegte.

-Ne színlelj. Ne hidd, hogy szárazon megúszhatod.

Egy pillanatra erőt vett rajta a szégyen. Fogalma sem volt, mit követett el, de Mrs. White olyan biztosnak látszott a bűnösségében; *kekszemufiu* szemét csípték a könnyek, és mama vitaminkoktéljának az íze a torkában majdnem öklendezésre kényszerítette...

Kérlek, ne sírj!, fohászzkodott magában. Ne Mrs. White előtt!

Az asszony izzó megvetéssel nézett rá.

- Ne képzeld, hogy megkerülhetsz. Szégyellned kellene magad.

Kekszemufiu szégyellte is magát. Szégyellte, és hirtelen dühös is lett, és ha ott helyben megölheti, tétovázás és lelkipurdalás nélkül megtette volna. De csak egy iskolás fiú volt, az asszony pedig egy másik világból származott, egy másik osztályból, amelynek, mindegy, mi történik, engedelmeskednie kell - az anyja jól betanította a fiait -, és a szavai úgy csengtek, mintha tuskéket fúrtak volna a halántékába...

- Kérem - könyörgött dadogás nélkül.

- Menj innen - mondta Mrs. White.

- Kérem. Mrs. White. Nem lehetnénk barátok?

Az asszony felvonta a szemöldökét.

- Barátok? - kérdezett vissza. - Nem tudom, miről beszélsz. Az anyád a takarítónőm volt, ennyi az egész. Nem is a legjobb. És ha azt hiszed, ezzel jogot formálhatsz, hogy zaklass engem és a lányomat, akkor nem árt meggondolnod magad!

- Én n..nem z..zak... - kezdte.

- És minek nevezed azokat a fényképeket? - kérdezte az asszony, és egyenesen a szemébe nézett.

A megdöbbenés azonnal felszárította a könnyeit.

- F..fényképek? - kérdezte remegő hangon.

Kiderült, hogy Feathernek van egy barátja, aki a helyi fotózületben dolgozott. A barát szólta Feathernek, aki szólta Mrs. White-nak, aki követelte, hogy megnézhesse a róluk készült képek másolatait, majd egyenesen az Udvarházba vitte őket, ahol alátámasztotta velük az érvét, miszerint a Winter családdal való barátkozás hiba volt, és dr. Peacocknak haladéktalanul el kell határolódnia tőlük...

- Ne hidd, hogy nem láttalak - mondta most Mrs. White. - Emily nyomában settenkedsz. Mindkettőnkről fényképeket készítesz...

Mrs. White tévedett. Őt sosem fényképezte le. Mindig csak Emilyt. De ezt nem árulhatta el Mrs. White-nak. És nem könyöröghetett azért sem, hogy ne mondja el mamának...

Így aztán a haragtól száraz szemmel, a szájjadlására tapadt nyelvvel távozott. Amikor még visszafordult, hogy egy utolsó pillantást vessen az Udvarházra, mozgásra lett figyelmes az emeleti ablakban. Dr. Peacock azonnal elhátrált, de *kekszemufiu* látta, hogy őt figyeli, és szégyenlős mosollyal küldi el...

Itt kezdődött igazán. *Kekszemufiu* ekkor született. Késő éjjel pávakék festékekkel visszasettenkedett a házhoz, és félelemtől és büntudattól szinte bénultan firkantotta fel a nagy bejárati ajtóra a dühét, az ajtóra, amit kegyetlenül becsaptak az orra előtt, majd amikor ismét egyedül volt a szobájában, elővette a kopott Kék Füzetet, hogy felvázoljon egy újabb gyilkosságot.

Kommentek

*Albertine: Jaj, ne, kérlek, csak egy újabb gyilkosságot ne!
Azt hittem, jutunk valamire...*

kekszemufiu: Rendben, de... eggyel azért tartozol. ..

A kekszemufiu webnaplója a
rosszfiukrock@webjournal.com-on
Bejegyzés: február 12-én, kedden, 2 óra 25 perckor
Hozzáférés: nyilvános
Hangulat: összetört
Zene: Don Henley: „The Boys of Summer”

Eleinte ennyi volt. A fiktív élete naplója. Az első bejegyzésekből bizonyos fokú ártatlanság sugárzik, amely a görcsös, megszállott kézírással rótt sorok közül olvasható ki. Néha emlékszik az igazságra: a naponta rázúduló csalódásokra, a dühre, a fájdalomra, a kegyetlenségre. Többnyire majdnem elhiszi, hogy igazán ő volt a *kekszemufiu*, hogy amit a Kék Füzetben leírt, valóságos volt, és Benjamin Winter meg Emily White csak valaki más képzeletének a szülötte volt. A Kék Füzet segített abban, hogy megőrizze a józan eszét, ebbe jegyezte fel a fantazialását, titkos bossúját azokon, akik fájdalmat okoztak neki és megalázták...

Ami a kis Emily White-ot illeti...

A szokottnál is jobban figyelte. Titokban, irigykedve, sóvárogva, szeretettel. A Peacock-házból való kiűzetését követő hónapokban nyomon követte Emily előrehaladását, életét. Több száz fényképet készített. Gyűjtötte a róla szóló újságkivágásokat. Még a Mrs. White mellett lakó kislánnyal is összebarátkozott, édességet adott neki, és felkereste, mind abban a reményben, hogy megpillanthatja Emilyt.

Dr. Peacock egy ideig azon ügyködött, hogy titokban tartsa Emily kilétét. A dolgozataiban csak Y lánynak nevezte - az X *fiú* illő pótlásaként - mindaddig, míg ő, dr. Peacock vagy a kislány szülei elérkeztnek nem látják az időt, hogy a nyilvánosság elé tárják. De *kekszemufiu* ismerte az igazságot. Tudta, kicsoda Emily. Egy üvegtárlóban tartott holdasszövő lepke, aki csak arra vár, hogy kirepüljön a bábból, egyenesen a kábítópalackba. ..

Továbbra is fényképezett, bár kifundálta, hogyan teheti még nagyobb titokban. Iskola után két állást is vállalt - újságot hordott szét, két-három este pedig egy helyi kávézóban mosogatott -, és a fizetéséből vásárolt egy használt nagyítógépet, egy halom fényképpapírt, néhány tálcát és vegyi anyagokat. A könyvtárból kikölcsönzött könyvek segítségével megtanulta előhívni a fényképeket, végül pedig a pincét, amit az anya sosem használt, átalakította kis sötétkamrává.

Úgy érezte magát, mint az, aki egyetlen hibás szám miatt nem nyerte meg a lottó-főnyereményt, és persze csak rontott a helyzeten, hogy mama állandóan érezte vele, hogy az egész végső soron az ő hibája, hogy ha eszesebb, gyorsabb, jobb lett volna, akkor az egyik olyan fia lehetett volna, aki begyűjti a figyelmet, a dicséretet.

Abban az évben mama világosan a fiai értésére adta, hogy cserbenhagyták. Nigel azért, mert szánalmasan

nem sikerült kordában tartania a két öccsét, Brendan az ostobasága miatt, de elsősorban Benjamint okolta, akivel szemben olyan nagy elvárásai voltak, de aki minden tekintetben szégyent hozott rá. Az Udvarházban, otthon, de mindenekelőtt a St. Oswaldban. Ben iskolázása abban az előkelő intézményben a legnagyobb kudarcnak bizonyult; mama reményei, hogy a fia nagy dolgokra hivatott, szertefoszlottak. Ben kezdetől fogva gyűlölt odajárni, és csak a dr. Peacockhoz fűződő viszonya akadályozta meg abban, hogy ezt meg is mondja.

De most az iskolával kapcsolatban mindent kedvezőtlennek ítélt: a fiúktól, akik a lakótelepen lakó társaihoz hasonlóan (bár finomabb akcentussal) *lököttnék*, *lúzernek* és *buzinak* csúfolták, egészen az épületek hatásvadász nevéig - mint amilyen a Rotunda és a Fedett Bejáró voltak -, amelyeknek romlottgyümölcs-íze volt, tele affektált önelégültséggel és a szentség bűzével.

A St. Oswald a vitaminkoktélhoz hasonlóan állítólag használt az egészségének, segített a képességeit kiteljesíteni. De három nyomorúságos ott töltött év után, ahol bizonyos fokig igyekezett beilleszkedni, még mindig dr. Peacock kandallós-régi könyv illatú háza után sóvárgott. Hiányoztak a varázslatos nevekkel teli földgömbök, de legjobban az, ahogy dr. Peacock beszélgett vele, mintha igazán *szeretné*...

A St. Oswaldban senkinek sem volt fontos. Igaz, hogy senki sem terrorizálta - legalábbis nem úgy, ahogy a bátyja de azért mindig érezte, ahogy a megvetés, a lenézés rejtetten felé áramlik. Még a tanárok részéről is, bár egyesek jobban titkolták, mint mások.

A vezetéknévén szólították, Winternek, mint egy hadapródot. Táblázatokat és rendhagyó ígéket magol-

tattak vele. A tudatlansága hallatán színpadiasan sóhajtottak. Mondatokat másoltattak vele.

Kifogástalan állapotban tartom a könyveimet. (Nigel mindig megtalálta őket, akármilyen jól rejtette is el.) *Az egyenruhám az iskolámat jelképezi. Mindig büszkén fogom viselni.* (Ezt akkor kellett leírnia, amikor Nigel ollóval lenyisszantotta a nyakkendőjét, és csak egy csonk maradt belőle.) *Legalább úgy teszek, mintha odafigyelnék, amikor egy tanár belép a terembe.* (Ez az örökké szarkasztikus dr. Devine-től származott, aki egy reggel belépett az osztálytermükbe, és Ben a padra borulva aludt.)

A legszörnyűbb az volt az egészben, hogy *őszintén* igyekezett. Megpróbált kitűnni a tanulásban. Azt akarta, hogy a tanárai büszkék legyenek rá. Míg sokan a lustaságuk miatt buktak meg, Ben nagyon is tisztában volt azzal, hogy abban a gyűlöletes kiváltságban van része, hogy a St. Oswald fiúgimnáziumba járhat, és minden erejével azon volt, hogy kiérdemlje. De dr. Peacock a tanterv elegáns semmibe vételével csak azokat a tárgyakat korrepetálta, amelyeket ő is sokra tartott - képzőművészetet, történelmet, zenét és angol irodalmat -, és elhanyagolta a matematikát és a természettudományokat, melynek következtében Ben az első félévtől fogva lemaradt ezekben a tárgyakban, és minden erőfeszítése ellenére sem tudta a lemaradását behozni.

Amikor dr. Peacock kivonult az életükből, Benjamin arra számított, hogy mama majd őt is kiveszi a gimnáziumból. Valójában szenvedélyesen fohászzkodott, hogy így legyen, de amikor egyetlenegyszer szóba merte hozni, az anyja elverte a villanydróttal.

- Már így is sokat fektettem beléd! - jegyezte meg, amikor összehajtogatta a drótot. - Mindenesetre túl sokat, hogy most kiess.

Bennek később már volt annyi esze, hogy ne panaszkodjon. Ahogy belépett a kamaszkorba, felfigyelt egy másik változásra. A fivérei gyorsan nőttek, és mama, mint egy októberi darázs, érezve a tél közeledtét, egyik napról a másikra harapós lett, és csalódottságát a fiain élte ki. Hirtelen mind a hárman kritikák kereszttüzebe kerültek attól kezdve, hogyan beszélnek, addig, hogy milyen hosszú a hajuk, és *kekszemufiu* egyre nagyobb rémülettel döbbsent rá, hogy mama odaadása a fiai iránt egy hosszú távú befektetési terv részét képezi, amitől most azt remélte, hogy végre gyümölcsöt hoz.

Nigel úgy három hónapja hagyta ott az iskolát, és a Ben gyötrésére irányuló igyekezete háttérbe szorult a vágya mögött, hogy lakást, barátnőt, állást szerezzen, és elmeneküljön mamától, a testvéreitől, Malbrytól.

Nigel most hirtelen idősebbnek, távolságtartóbbnak, sötét hangulatra és hallgatásra hajlamosabbnak tűnt. Mindig is változékony hangulatú és magának való fiú volt, de most szinte remetévé vált. Vett magának egy távcsövet, és felhőtlen éjszakákon kiment a lápra, hogy csak hajnalban kerüljön haza, ami Ben szempontjából nem volt rossz, de mamát aggasztotta és bosszantotta.

Míg Nigel a csillagokhoz menekült, Brendan más menekülést talált. Tizenhat évesen huszonöt kilóval volt Bennél nehezebb, és ahelyett, hogy leadta volna a gyermekkori dundiságát, ijesztő mennyiségű gyorséttermi ennivalóval egészítette ki az elfogyasztott édességet. Ő is részmunkaidőben dolgozott, Malbry városközpontjában, egy sültcsirke-étteremben, ahol, ha kedve tartotta, egész nap nassolhatott, és ahonnan hétköznap esténként hazahozott egy vödörnyi Akciós Csirkét, amit - ha akkor nem volt éppen éhes - másnap reggelire megehetett hidegen, és hozzá megihatott egy literes Pepsit, mielőtt elindult a Sunnybank Parkba,

ahol végzős volt. Mama azt remélte, hogy legalább az érettségiig kihúzza, de mama bármit mondhatott és tehetett, képtelen volt hatást gyakorolni Ben falánk bátyjára, akinek mintha az lett volna az életben a küldetése, hogy kiegye magát az anyja felügyelete alól. Ben úgy gondolta, csak idő kérdése, hogy Brendan megbukjon a vizsgákon és lemorzsolódjon, majd végleg továbbálljon.

Benjaminnek e gondolattól nagy kő esett le a szívről. A gimnáziumi felvételi vizsgája óta nem hagyta nyugodni a gyanú, hogy Bren szemmel tartja. Nem mintha Bren valaha is mondott volna valamit, csak valahogy *úgy* nézett rá. Néha gyanította, hogy Bren követi, amikor elmegy otthonról, és olykor, ha a szobájába ment, elfogta a bizonyosság, hogy elmozdították a holmiját a helyéről. Az ágya alatt hagyott könyveknek lába kelt, egy-két napra eltűntek, majd máshonnan kerültek elő. Természetesen nem sok értelme volt az egésznek. Mit érdekelték Brendant a könyvek? De Bent mégis kínosan érintette, hogy valaki kutakodik a holmija között.

De akkoriban Bren volt a legkisebb gondja. Olyan sokat fektettek bele! Sok pénzt, sok reményt. És most, hogy az anyja befektetése kezdett megtérülni, szó sem lehetett meghátrálásról. Az anyja nem viselte volna el azt a megaláztatást, hogy a szomszédoktól hallja: Gloria Winter fia lemorzsolódott...

- Azt teszed, amit mondok, és még jó pofát is vágsz hozzá! - jelentette ki. - Vagy esküszöm, megfizetsz érte.

Megfizetsz érte, abban az évben ez volt mama ismétlődő fenyegetése. És abban az évben a fiai Gloriától való félelmükben menekülni kezdtek.

Kekszemufiu tudta, hogy megérdemli, tudta, hogy rossz. Senki sem sejtette, mennyire rossz. De az anyja egyértelműen a tudtára adta, hogy nincs visszaút: ha

ezen a ponton csalódást okoz neki, az a legszörnyűbb büntetést vonja maga után.

- Tartozol nekem - hajtogatta mama, és egy pillantást vetett a zöld kerámiakutyára mi több, *neki* is tartozol vele. Tartozol az ikertestvérednek.

Vajon Malcolm sikeres lett volna, ha életben marad? *Kekszemufiu* gyakran feltette magának ezt a kérdést. És ideges lett, amikor belegondolt. Mintha két életet élne egyszerre. Egyet önmaga, a másikat Malcolm nevében, akinek sosem adódott olyan esélye, mint neki. A félelem úgy mardosta belülről, mint valami sav. És ha kudarcot vall mama előtt? Mit tesz majd?

Az írásban talált menedéket. A sötétkamrában tartotta a Kék Füzetet, ahol sem mama, sem a fiverei nem találták meg, és esténként, amikor borzalmas volt otthon, a félelmeit történetekké szőtte. Mindig egy rossz fiú, egy gazember, egy gyilkos szemszögéből mutatta meg...

Sok áldozata volt, sokféle módszerrel próbálkozott. Nem érte be egy egyszerű lövéssel. A stílusa talán megkérdőjelezhető volt, de a fantáziája nem ismert határokat. Az áldozatai festői halált haltak: bonyolult kínzóeszközökbe szorultak, nyakig nedves homokba temették őket, ördögi, halálos csapdába kerültek.

A fiktív gyilkosságok feljegyzésére a Kék Füzetet használta, és néhány valódi kísérletet is leírt: mostanában már a darazsakról áttért a lepkékre, majd az egekre, mert könnyen szert tehetett rájuk: egy egyszerű üvegcsapdával fogta, és kelepcébe esett, gyors, szabálytalan szívdobogásuk, amit a visszhangzó üveg visszavert, egybecsengett az ő kétségbeesett szívdobogásával.

Egy tejesüvegből készítette a csapdát, amibe csalit tett. Így választotta ki az áldozatait, így választotta el a bűnöst az ártatlantól. Az egér bemászott az üvegbe,

megette a csalit, de képtelen volt a sima falon visszamászni. Gyorsan vége volt, a kimerültség és a sokk végzett vele, kis rózsaszín lába úgy pedálozott az üvegfalon, mint egy láthatatlan keréken.

A lényeg azonban az volt, hogy ők választották a halált. Ok akartak bejutni a csalival ellátott kelepecébe. A haláluk így *nem az ő lelkén száradt...*

De mindez később megváltozott.

Kommentek

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Jenny? Jaj, de hiányoztál...

Albertine webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 12-én, kedden, 3 óra 12 perckor

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: nyugtalan

Egy hazugságnak saját ritmusa van. Emilyé lelkesítő nyitánnyal kezdődött, majd ünnepélyes andantéba légyult, több témát és variációt dolgozott ki, végül egy diadalmas scherzóban csúcsosodott ki, amit állva tapsolás és hosszan tartó tapsorkán követett.

Ez volt a nagy premierje. A média előtti hivatalos bemutatása. *Y lány* megfelelt a célnak, és most készen állt, hogy színpadra lépjen. Három hét választotta el a nyolcadik születésnapjától, okos volt és értelmesen beszélt, az alkotásai gyakorlottan tökéletesek, és a legtüzetesebb vizsgálat sem találhatott benne kivetnivalót. A hírverés részeként értesítették a sajtót, hogy a festményeit aukcióra bocsátják egy galériában Malbry Kingsgate negyedében; dr. Peacock új könyve megjelenés előtt állt, és hirtelen - legalábbis úgy tűnt - mindenki csak Emily White-ról beszélt.

„Ez a kis teremtés [így a Guardian] a bubifrizurájával és a szomorkás arcával aligha kelti tipikus csodagyermek benyomását. [Vajon miért?, tűnődik el az ember. Mit vártak?] Első látásra tulajdonképpen olyan, mint bármelyik nyolcéves gyerek, egyedül az, ahogy a szeme szaladgál, kelti a cikkíróban azt a kényelmetlen érzést, hogy a lelke mélyére lát.”

A cikkíró egy korosodó újságíró, Jeffrey Stuarts volt, és ha volt is lelke, Emily annak még csak a szelét sem érezte. A hangja harsányabb volt a kelleténél, zörgött, mint a száraz borsó a tálban, és Old Spice-illata volt, amivel igyekezett elnyomni a veríték és a meghíusult törtétesek bujkáló szagát.

„Nehezen elképzelhető [folytatta], hogy e félnék kislány segítség nélkül alkotta a Malbry Kingsgate-jétől nem messze álló kis galéria falairól éneklő és magasba szálló vásznakat. Mégis van valami hátborzongató Emily Whiteban. A kis fehér keze szüntelenül repked, mint a pillangó. A fejét egészen picit oldalra hajtja, mintha hallana valamit, amit mi, többiek nem.”

Valójában csak unatkozott.

- Igaz - kérdezte az újságíró hogy valóban látod a zenét?

Emily engedelmesen bólintott; a háta mögött, a fehér zaj zizegésén túl hallotta dr. Peacock bársonyos nevetését. Kíváncsi volt, hol lehet az apja; fülelt, hátha

meghallja a hangját, és egy pillanatra azt hitte, hallja is, ahogy belegubancolódik az egyre növekvő hangzavarba.

- És ezek a festmények *valóban* azt képviselik, amit látsz?

Emily megint bólintott.

-Nos, Emily. Milyen érzés?

„Lehetséges, hogy túldramatizálom, de úgy érzem, hogy Emily kicsit olyan, mint egy üres vászon; másvilági tulajdonság érződik rajta, ami egyszerre vonz és taszít. A festményei is ezt tükrözik, mintha az ifjú művész az érzékelés egy más síkjához talált volna utat.”

Tyúha! De az újságíró élvezte a megfogalmazást. Hasonló jellegű volt a folytatás is, majd - elkerülhetetlenül - megemlítette Rimbaud-t, Emily művészetét Munchéhoz és Van Goghéhoz hasonlította, és még azt is felvetette, hogy Emily *kapcsolódást* élt át (a kifejezés Feathertől származott), ami azt jelentette, hogy valamiképpen ráhangolódott egy nyitott tehetség-frekvenciára (esetleg régen halott festőkére), hogy ezeket a bámulatos festményeket megalkothassa.

„Első látásra [írja Mr. Stuarts] minden vászna absztraktnak tűnik. Nagy, merész színtömbök, némelyik olyan erős textúrájú, hogy szinte szobornak látszik. De más hatások is érvényesülnek itt, amik egészen biztosan nem lehetnek véletlenszerűek. Emily White Erocája Picasso Guernicájára emlékeztet, a Születésnap Bach olyan mozgalmas és szövevényes, mint egy Jackson Pollock, és a Csillagos Holdfény-szonáta már nem is csupán futólag emlékeztet Van Goghra. Lehetséges-e, amint azt Graham Peacock sejteti, hogy minden művészet a kollektív tudattalan közös alapjából fakad? Vagy ez a kislány a közönséges halandók érzékenységén túli világgal teremt összeköttetést?”

Több - sokkal több - hasonló hangzott el. A tömör kivonatot átvette a *Daily Mirror* is, a következő szalagcím alatt: VAK KISLÁNY SZUPERÉRZÉKSZERVE. A *Sun* is lehozta a hírt, vagy valami hasonlót, megtámo-

gatva Sissy Spacek fényképével a *Carrie* című filmből. Nem sokkal később az *Aquarius Moon* című folyóirat leközlött egy hosszabb változatot, egy Feather Dunne-nal készült interjúval együtt. Addigra a legenda már szépen útra kelt, és bár azon a bizonyos napon még semmi nyoma sem volt a töröknek, amelyeket válaszképpen előhúznak majd, a felé irányuló érdeklődés már így is kényelmetlenül érintette Emilyt. Utálta a tömeget, a zajt és a sok embert, akik jöttek-mentek, és a hangjuk úgy csipkedte, mint az éhes csirkék csőre.

Mr. Stuarts most Featherrel beszélgetett; Emily hallotta az asszony rekedtes, pacsuli-sötét hangját, ahogy arról beszél, hogy a *másképpen elhivatott* gyermekek gyakran a jóindulatú szellemek eszményi hordozói. Tőle balra az anyja állt, a hangja után ítélve kissé részegen; a nevetése túl harsány volt a füstben és a zajban.

- Mindig is tudtam, hogy kivételes gyerek! - hallotta Emily a zsvajt túlharsogó hangját. - Ki tudja? Talán ő jelenti az evolúció következő lépcsőfokát. A Holnap Gyermekeinek egyike lesz.

A *Holnap Gyermekei*. Istenem, ez a kifejezés! Feather használta az *Aquarius Moon*-interjújában (tőlem éppenséggel ő is találhatta ki), és ez egymaga egy tucat elméletet szült, amelyekről Emily szerencsére semmit sem tudott, a végső összeomlásig semmiképpen sem. Most csak sértette a fülét; felállt a székéről, és a fal sima vonalát követve a nyitott ajtó felé indult, felfelé fordított arcán érezte a langyos levegőt. Meleg volt kint: szemhéján érezte a késő délutáni napot és az út túloldalán levő parkból a tulipánfa virágának illatát.

Fehér illat, hallotta az anyja hangját a fejében. *Magnóliafehér*. Emily lágynak és csokoládésnak érezte, mint egy Chopin-noktürn, Hamupipókéét és a varázs illatát. A kinti meleggel összehasonlítva a galériában uralkodó forróság nyomasztó volt; az emberek - vendégek, tudósok, újságírók - hangja, akik mind egyszerre, torkuk szakadtából beszéltek, úgy csapta

meg, mint egy forró szél. Emilynek még sosem volt kiállítása. Sem igazi születésnap i zsúrja. Leült a galéria lépcsőjére - volt egy kovácsoltvas korlát is mellette, aminek himlőhelyes felületéhez hozzászorította az arcát, és a fehér illat felé fordította.

- Szervusz, Emily - szólalt meg egy hang.

Emily felé fordult. A fiú pár méternyire állt. Idősebbnek gondolta a hangja alapján, lehet, hogy akár tizenhat is volt. A hangja furcsán színtelennek és feszültnek tűnt, mint egy rossz regiszteren játszó hangszeré, és Emily még érdeklődéssel vegyes óvatosságot is kihallott belőle, és valamit, ami ellenségességre emlékeztetett.

-Mi a neved?

-BB-felelte a fiú.

- Ez nem név - felelte Emily.

A hangjából kiérződött, hogy megvonja a vállát.

- Így hívnak otthon - válaszolta. A választ hosszúra nyúló hallgatás követte. Emily megérezte, hogy a fiú beszélni szeretne, és megsejtette, hogy őt nézi. Arra gondolt, bárcsak feltenné a kérdését, vagy elmenne és békén hagyná. A fiú egyiket sem tette, csak állt ott, és hol kinyitotta a száját, hol becsukta, mint forgalmas napon egy üzletajtót.

- Vigyázz - figyelmeztette Emily. - Berepül a szádba egy légy.

Hallotta, hogy a fiú fogai összekoccannak, ahogy hirtelen becsukja a száját. - Azt hittem, v.. .vak vagy.

- Az is vagyok, de azért *jól* hallak. Hangot adsz ki, amikor kinyitod a szádat. Megváltozik a lélegzetvételel ritmusa... - Emily elfordult; hirtelen elfogta a türelmetlenség. Miért veszi a fáradságot, hogy elmagyarázza? Egy kíváncsiskodó, aki azért jött ide, hogy megnézze a csodabogarat. Még egy perc, és ha van mersze, a színekről kérdezősködik majd.

Amikor feltette a kérdését, Emilynek egy percébe került, hogy megértse, mit mond. A dadogás, amit már

korábban észrevett a hangjában, felerősödött, és Emily rádöbrent, hogy nemcsak az idegesség váltja ki, hanem egy valóságos konfliktus, ami úgy összegabalyítja a szavait, hogy pár másodpercig még maga a fiú sem tudta kibogozni.

- T.. .tényleg ha.. .hallod.. .h.. .hallod a sz.. .szí... - Emily kiérezte a hangjából a frusztrációt, ahogy a szavakkal küszködött. - Tényleg ha...hallod a szí.. .színeket - fejezte be.

Emily bólintott.

- Úgy. És én milyen színű vagyok?

Emily megrázta a fejét.

- Nem tudom elmagyarázni. Olyan, mint egy hatodik érzékszerv.

A fiú nevetett. Nem hangzott boldognak.

- Malbrynak szarszaga van - vetette oda kapkodó, lélektelen hangon. - Dr. Peacocknak rágógumiszaga van. Mr. Pinknek éterszaga van. - Emilynek feltűnt, hogy ez alatt a szónoklat alatt, ami a leghosszabb volt, amit csak hallott tőle, egyszer sem dadogott.

- Nem értem - vallotta meg értetlenül.

- Ugye nem tudod, ki vagyok? - kérdezte a fiú árnyalatnyi keserűséggel. - Pedig hányszor láttalak játszani és a nappaliban h.. .hintázni...

Leesett a tantusz.

- Te vagy az? X *fiú*?

A fiú sokáig nem válaszolt. Talán bólintott - az emberek néha megfeledkeznek róla -, aztán csak ennyit válaszolt:

- Igen. Én vagyok.

- Emlékszem, hogy hallottam rólad - mondta Emily, mert nem akarta, hogy a fiú tudja: az anyja csalónak tartja a fiút. - Hova mentél? Miután dr. Peacock...

- Nem mentem sehova - felelte a fiú. - A Faluban lakunk. Az alsó végén. Mama a p...piacon dolgozik. Gyü.. .gyümölcsöt árul.

Sokáig hallgattak. Emily ezúttal nem hallotta, hogy a dadogással küszködne, de érezte magán a tekintetét. Kínos volt; Emily bosszúságot és egy kis büntudatot érzett.

- Kibaszottul utálok a gyümölcsöt - szólalt meg a fiú. Újabb hosszúra nyúló csend következett, ami alatt Emily lehunyta a szemét, és azt kívánta, bárcsak a fiú elmenne. Anyának igaza volt, mondta magában. Nem olyan, mint ő, Emily. Még csak nem is barátságos. És mégis...

- Milyen érzés? - Muszáj volt megkérdeznie.

- Micsoda? A gyümölcsárulás?

- Az a... dolog, amit csinálsz. Az ízlelés-szaglás-szó dolog. Nem tudom a nevét.

Hosszú csend következett, mialatt a fiú ismét a magyarázattal vívódott.

- N..nem csinállok s..semmit - dadogta. - Olyan... szóval egyszerűen csak *ott* van. Gondolom, mint a tiéd. Látok valamit, hallok valamit, és aztán támad egy érzésem. Ne kérdezd, miért. Érthetetlen dolgok. És *fájdalmas* is...

Újabb csend. A galériában elhalkult a zshivaj; Emily úgy vélte, valaki beszédet készül mondani.

- Szerencsés vagy - mondta BB. - A tiéd adottság. Különlegessé tesz. Én bármikor szívesen megszabadulnék a magamétól. Nagyon fáj, *itt*... - tette az egyik kezét Emily halántékára, a másikat a nyakszirtjére - ..fejfájást érzek. - Emily érezte, ahogy a fiún átfut a remegés, mintha valóban fájdalmi volnának.

- Ezenkívül mindenki azt hiszi, örült v..vagy, vagy még annál is rosszabb, hogy csak színlelsz, hogy felfigyeljenek rád. De komolyan, te például azt hiszed, tettetem?

A kislány nyelve egy percre elakadt.

-Nem is tudom...

Megint az a nevetés.

- Na, látod! - A felgyülemlett dühöt, amit Emily kihallott a fiú hangjából, egyszerre mérhetetlen fáradtság nyomta el. - A végén még én is azt hittem, hogy csak színlelem. És nem hibáztatom dr. Peacockot sem. Azt mondják, ez adottság. De *mi célt* szolgál? A tiédet megértem. Színeket látsz, amikor vak vagy. Zenét festesz. Olyan, m...mint egy istenverte csoda. De az enyém? Gondolj csak bele, milyen lehet nekem, m...mindennap - Megint dadogni kezdett. - N...néha olyan rossz, hogy gondolkodni is alig b...bírok, és mire való az egész? Ugyan *mire*?

Elhallgatott, és Emily hallotta, ahogy nehezen szedi a levegőt.

- Régebben azt hittem, van rá gyógy mód - mondta végül. - Azt hittem, ha alávetem magam a kísérleteknek, dr. Peacock megtalálja majd az ellenszerét. De nincs ilyen. Mindenhova eljut. Mindenbe beszivárog. A tévébe. A filmbe. Nem lehet megszabadulni. Tőle. *Tőlük*...

- Úgy érted, a szagoktól?

A fiú kis szünetet tartott.

- Egen. A szagoktól.

- És én? - kérdezte Emily. - Nekem van szagom?

- De mennyire, Emily - válaszolta a fiú, és most egy picit mosolyt érzett a hangjában. - *Emily White* rózsailatú. Olyan az illata, mint annak a rózsának a doktor úr kertje szélén, a falnál. *Albertine* volt a neve. Számomra ilyen illatú a neved.

Kommentek

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

Albertine: Igazán nagyon köszönöm...

A kekszemufiu webnaplója	
Bejegyzés: február 12-e, kedd, 4 óra 29 perc	
Hozzáférés: korlátozott	
Hangulat: jó	
Zene: Genesis: „The Lady Lies”	

Attól a pillanattól fogva tudtam, hogy csak színleli. Még nyolcéves sincs, és máris okosabb, mint a többiek, akik az agresszív médiareklámot irányították, és akik azt hitték, megteremtették.

Milyen érzés? Az a dolog, amit csinálsz.

Már akkor is olyan gyönyörű volt. A bőre, mint a vaníliafagylalt, a sima, sötét haja és a Szibilla-szeme. A jólneveltség szép bőrhöz segít. A neveltetése a sejtjeiig hatolt, homlok, arccsont, csukló és nyak és kulcscsont, finom metszésű és bájos. De... *Milyen? Az, amit csinálsz?*

Máskülönben sosem kérdezte volna meg. Nem tette volna, ha igazat mond. Ez, amit érzünk - amit *érzékünk* -, mélyen belénk ágyazódott, mint a borotvapenge a szappanba: éles, megmagyarázhatatlan élek, amelyek olyan mélyre vágnak, mint a szépség.

A hazugsága erősítette meg, de már tudtam, hogy összetartozunk. Lelki társak a megtévesztésben, örökre, a szívünk mélyén rosszfiúk. Nem volt értelme, hogy megkérdezzem, mikor láthatom megint, hogy egyáltalán láthatom-e majd. Egy hétköznapi gyerekkel is nehéz lett volna olyan titkos találkát megbeszélni, mint amire én gondoltam, de ennél a most híressé vált vak lánynál esélyem sem volt.

Akkor kezdődtek az álmok. Senki sem magyarázta el a hormonok működését, a kamaszkort vagy a szexuali-

tást. Mama - ahhoz képest, hogy három kamasz fia volt - e téren meglepően prűdnek bizonyult, és amikor elérkezett az ideje, az igazságot jobbra a fivéreimtől tudtam meg, ami legjobb esetben is egymás közti szexuális felvilágosítás volt, ami nem készített fel az élmény nagyszabású voltára.

Későn érő voltam. De azon a tavaszon kamatostul értem utol magam. Nyolc centit nőttem, a bőröm kitisztult, és váratlanul fokozottan és zavarba ejtően tudatában voltam magamnak, a benyomásaim intenzitásának - amelyek, ha lehet, még erősebbek lettek -, amikor reggelente olyan erekcióval ébredtem, ami csak órák múlva lohadt le.

Az érzéseim a mélybe rántó gyötrődés és a lehetetlen feldobottság között csapongtak, az érzékelésem felerősödött, elkeseredetten vágytam arra, hogy szerelmes legyek, hogy érintsek, csókoljak, érezzek, *megismerjek...*

És az egésztest végigkísérték az álmok: élénk, kirobbanó, szenvedélyes álmok, amelyeket leírtam a Kék Füzetbe, álmok, amelyek szégyenérzettel, kétségbeeséssel és az öröm félelmetes, rejtett érzésével töltöttek el.

Nigel pár hónappal korábban figyelmeztetett, hogy nemsokára jól teszem, ha magam mosom az ágyneműmet. Most már tudtam, mire célzott, és meg is fogadtam a tanácsát; szellőztettem a szobámat, hetente háromszor mostam az ágyneműmet abban a reményben, hogy elűzöm a pénzmaszagot. Mama sosem tett megjegyzést, de éreztem, hogy egyre jobban helyteleníti, mintha az én hibám lett volna, hogy magam mögött hagyom a gyerekkoromat.

Mama öregnek látszott, keménynek és fanyarnak, mint egy éretlen alma, és most már kétségbeesés is érződött rajta: abban, ahogy a vacsoraasztalnál engem figyelt, rám szólt, hogy húzzam ki magam, egyek rendezen, az isten szerelmére, ne üljek már *görbén...*

Mivel megkövetelte, nem maradtam ki az iskolából, és addig a pontig sikerült eltitkolnom előle, hogy messze lemaradtam a többiektől. De húsvét tájékán a nyilvános vizsgák már fenyegetően közeledtek, és a legtöbb tárgyból bukásra álltam. Borzalmas volt a helyesírásom, a matektól megfájdult a fejem, és minél jobban próbáltam koncentrálni, annál súlyosabb fejfájások kínoztak, így sokszor már a szék háttámlájára kikészített iskolai egyenruha elég volt, hogy kiváltsa; asszociáció révén végbemenő kínzás.

Senkim sem volt, akihez segítségért fordulhattam volna. A tanárain, és közülük még a jó szándékúak sem voltak hajlandók osztani azt a nézetet, hogy nem vagyok alkalmas a tanulásra. Aligha magyarázhattam el, mi a szorongásom valódi oka. Nem vallhattam be, hogy tartok mama csalódottságától.

Így aztán eltitkoltam a bizonyítékokat. A hiányzási igazolásokra ráhamisítottam anyám aláírását. Nem mutattam meg otthon a bizonyítványaimat, hazudtam, meghamisítottam a szemeszter végi osztályzataimat. De anyám megérezhette, hogy valami nincs rendben, mert titokban nyomozásba kezdett - bizonyára sejtette, hogy hazudnék -, és először is betelefonált az iskolába, hogy kiderítse, milyen mesét adtam be, majd találkozót beszélt meg az osztályfőnökömmel és az évfolyam vezetőjével. Ekkor tudta meg, hogy karácsony óta, egy elhúzódó influenzának köszönhetően, szinte nem is láttak az iskolában, ami miatt a vizsgákat is elmulasztottam. ..

Emlékszem a találkozó estéjére. Mama a kedvenceimet főzte - sült chilis csirkét és csöves kukoricát aminek, azt hiszem, fel kellett volna keltenie a gyanúmat, hogy valami nagy vihar készülődik. Az öltözködésére is fel kellett volna figyelnem - sötétkék ruhát és azt a magas sarkú cipőt vette fel -, de úgy vélem, önteltté váltam. Nem sejtettem, hogy hamis biztonság-

érzetbe ringatott, és fogalmam sem volt, hogy gyanútlanul micsoda megtorlásnak nézek elébe.

Talán óvatlan voltam. Talán alábecsültem mamát. Vagy valaki talán meglátott a városban a lopott fényképezőgéppemmel. ..

Az anyám mindenesetre megtudta. Megtudta, figyelemmel kísért, és a megfelelő pillanatot várta, majd miután beszélt az évfolyam vezetőjével és az osztályfőnöknőmmel, Mrs. Platt-tal, hazajött a találkozóra felvett ruhájában, megfőzte a kedvenc vacsorámat, és amikor befejeztem az étkezést, a díványon hagyott, és bekapcsolta a tévét, majd kiment a konyhába (azt hittem, mosogatni), aztán hangtalanul visszatért, és csak arra eszméltem fel, hogy megcsapott a L'Heure Bleue illata, és a hangja a fülemben sziszegett:

- *Te kis szarzsák!*

Hirtelen megperdültem a hangja hallatán, és akkor ütött meg. A tényérral csapott le, egyenesen az arcomba vágott, és egy pillanatig a szemöldökömet és az arcsontomat ért ütés ereje és a mocsok feletti döbbenet között hánykolódtam, ahogy csirkeszaft és kukoricaszemek kenődtek szét az arcomon, a hajamon, és ez sokkal jobban megrázott, mint a fájdalom és a szemembe csorgó vér, ami *escarlata* színűre festette a világot...

Félig kábán próbáltam hátrálni, a vesetájammal nekiütődtem a díványnak, amitől iszonyatos fájdalom futott végig a gerincemen. Újra megütött, ezúttal a számon, és a következő pillanatban már rám is ugrott, ököllel vert, pofozott és üvöltött:

- *Te hazug kis szarzsák, te csalo kis gazember!*

Tudom, hogy azt gondolják, visszavághattam volna. Ha kézzel- lábbal nem is, legalább szavakkal. De most nem voltak a birtokomban varázsszavak. Az anyám dühét nem háríthattam el a szeretet megtévesztő valóságával, és az ártatlanságom hangoztatásával sem vethettem gátat vad haragja áradásának.

A harag volt, ami megrémített, a tébolyult, eldurant agyú haragja, ami sokkal, de sokkal rosszabb volt, mint az ökölcsapások és a pofonok, és a vitaminkóktél sáros bűze, ami valahogy az egészet rettenetesen belengte, és az, ahogy azokat a szavakat a fülembé sikította. Végül sírni kezdtem - *Mama! Kérlek! Mama!* -, és összegömbölyödtem a dívány melletti sarokban, a karommal eltakartam a fejemet, és vér csorgott a szemembe, a számba, és az a gyöngye, bátortalan, babakék szó, ami olyan volt, mint egy újszülött tehetetlen sírása, kihangsúlyozott minden ütést, amíg a világ fokozatosan vérvörösből kékesfeketére nem változott, és a kitörése végre alább nem hagyott.

Később egyértelműen értésemre adta, milyen nagyot csalódott bennem. A díványon ültem, rongyot szorítottam felsebzett számhoz, egy másikat a szemöldökömhöz, és hallgattam a bűneim hosszú listáját, majd felzokogtam, amikor meghallottam a kimondott ítéletet.

- Rajtad tartom a szemem, BB.

Felfedezlek. Anyám szeme, mint Isten Éber Tekintete. Úgy éreztem magamon, mint egy friss tetoválást, a meztelen bőrömmön támadt horzsolást. Néha látom a lelki szemeimmel: ütés-kék, kórház-kék, agyonmosott, börtönoverall-kék. Elkerülhetetlenül megjelöl: anyám kézjegye, Káin bélyege, a jel, amit sosem lehet kitörölni.

Igen, csalódást okoztam neki. Mint elmondta, először is a hazugságaimmal, mintha az igazság elárulásával mindettől megkímélhettem volna magam. Aztán a számtalan kudarcokkal: hogy nem sikerült kiténnöm az iskolában, nem voltam jó fia, nem váltottam be a hozzám fűzött reményeit.

- Kérlek, mama. - Fájt az oldalam, később kiderült, hogy két bordám is elrepedt. Az orrom is eltört - látni lehet, hogy ferde -, és ha közelebről szemügyre veszik

a számat, látszanak a hegek, az apró, ezüstös varratok, amelyek egy iskolás gyerek öltéseire hasonlítanak.

- Nem hibáztathatsz mást, csak magadat - mondta, mintha csak anyailag meglegyintett volna, hogy odafigyeljek rá. - És mi van azzal a lánnyal, mi?

Gépiesen hazudtam.

- Milyen lánnyal?

- Ne vágj olyan ártatlan képet... - Összeszorított ajakkal, savanyú mosollyal nézett rám, és a hátamon végigfutott a hideg. - Tudom, miben sántikáltál. Követted azt a vak lányt.

Mrs. White talán beszélt veled? Mama bejutott valahogy a sötétkamrába? Egyik barátnője megemlítette, hogy látott a fényképezőgéppel?

De anyám tudta. Mindig tud mindenről. Az Emily-ről készült fényképekről, a dr. Peacock ajtajára rajzolt falfirkáról, hogy heteken át lógtam az iskolából. És a Kék Füzetéről, gondoltam váratlan ijedséggel; lehet, hogy azt is megtalálta?

Most már a kezem is remegett.

- Mit tudsz felhozni a mentségedre?

Képtelen voltam megmagyarázni.

- K.. .kérlek, m.. .mama. Nagyon s.. .sajnálom.

- Mi van közted és a vak lány között? Mit műveltek?

- Semmit. Tényleg! Semmit, mama. Még csak n.. .nem is beszéltem vele soha!

Szokásos dermesztő mosolyában részesített.

- Szóval...soha nem beszéltél vele? Soha... egyetlenegyszer sem... ennyi idő alatt?

- Csak egyszer. Egyszer, a galéria előtt...

Anyám szeme azonnal összeszűkült, és láttam, amint felemelkedik a keze, hogy aztán megint megüssön. Hirtelen elviselhetetlennek tűnt, hogy ismét a szám közelébe engedjem az agresszív kezét, és védekezően összerándultam, és kimondtam az első dolgot, ami eszembe jutott.

- Emily cs.. .csaló. Nem is hall színeket. Nem is tudja, mik azok. Csak kitalálta az egészet - ő maga mondta -, és m.. .mindenki csak hasznot húz belőle...

Néha egy új ötlettel meg lehet állítani egy támadó, gyilkos erőt. Összehúzott szemmel nézett rám, mintha megpróbált volna átlátni a hazugságon. Aztán nagyon lassan leengedte a kezét.

- Mit mondtál?

- Csak kitalálta az egészet. Azt mondja nekik, amit hallani akarnak. És Mrs. White tanította meg erre...

A csend egy darabig gyöngyözött körülötte. Láttam, ahogy a gondolat megfogon, és kiszorítja a csalódottságát, a haragját.

- Ő mondta ezt? - kérdezte. - Ő mondta, hogy csak *kitalálta*?

Nekibátorodva bólintottam. Még fáj a szám, a bordáim sajogtak, de a szenvedés mögött ott bujkált a győzelem íze. A fivéreim meggyőződése ellenére a rögtönzött ötletek mindig is az erősségeim voltak, és most arra használtam, hogy megszabaduljak anyám rettenetes fürkészésétől.

Sokat meséltem neki. Szédítettem. Mindent elmondtam, amit valaha is az Emily White-ügyről olvastam, minden szóbeszédet, gúnyolódást, vitriolos megjegyzést. Az egész velem kezdődött, és ahogy egy homokszemcse a gyöngykagyló testében gyönggyé keményedik, egyre csak nőtt, szárba szökken és gyümölcsöt hozott, amit le is szüreteltek.

Tudják, hogy rosszfiú vagyok. Csak még azt nem tudják, *mennyire* rossz, hogy akkor és ott én indítottam el az eseményeket a végső, végzetes tett felé, és hogy ezen az úton Emily White és én mily kevésbé voltunk útitársak...

A gyilkossághoz vezető kinkeserves úton.

Albertine webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 13-a, szerda, 8 óra 37 perc

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: levert

Akkor indult meg minden a lejtőn. Az első kiállítás es-téjén. Időbe telt, mire rájöttem, de az Emily White Je-lenség akkor vett nyugtalanító fordulatot. Eleinte nem tűnt jelentéktelen hullámverésnél többnek, de kivált dr. Peacock könyvének a sikere után egyre többen figyeltek fel, hitték el a legrosszabbat, néztek le, irigykedtek vagy gúnyolódtak.

A csodagyermeket kedvelő Franciaországban a *L'Affaire Emily* a kelleténél nagyobb figyelmet kapott. Emily első patrónusainak egyike, dr. Peacock régi párizsi barátja a bal parton levő galériájában Emily több festményét is eladta. A *Paris Match* lecsapott a történetre, ahogy a német *Bild* is, és az angol bulvársajtó, nem is szólva Feather interjújáról az *Aquarius Moon*-ban.

De akkor tört ki a botrány. Következett a gyors ha-nyratlás. A média gyilkos figyelme. A diadalmas indulás után alig hat hónappal Emily pályája már meg is feneklett.

Természetesen nem számítottam rá. Hogy is sejthettem volna? Nem olvastam újságokat, sem magazinokat.

Elkerült a pletyka és a szóbeszéd. Ha volt is valami a levegőben, túlságosan magamba fordultam, hogy feltűnjön, így a szerepjátékom mélyén alig láttam, mi történik. Papa tudta - kezdettől tisztában volt vele -, de képtelen volt megállítani a lavinát. Vádak hangzottak el. Nyomozás kezdődött. Az újságokban egymásnak ellentmondó cikkek jelentek meg, könyvet adtak ki, még filmet is forgattak, de egyvalami világos volt mindenki számára. Szertefoszlott az illúzió. A csodának vége lett. Az Emily White Jelenségnek végleg befellegzett. Így, miután már nem volt mit veszteni, akárcsak a mesében a Hógyermek, papa és én elolvadtunk, és semmi nyomot nem hagytunk magunk után.

Eleinte olyan volt, mint egy vakáció. *Csak addig, amíg újra talpra nem állunk.* Kis panziók véget nem érő sora. Reggelire sült szalonna, hajnalban madárcsicsergés, szokatlan, keskeny ágyakon friss, tiszta lepedő. Papa azt mondta, hogy szabadságra mentünk Malbryból, és az első hetekben el is hittem, és engedelmes barikaként követtem, amíg meg nem pihentünk egy távoli kis helyen a skót határ közelében, ahol papa szerint senki sem ismer minket.

Egyáltalán nem hiányzott az anyám. Tudom, hogy ez szörnyen hangzik. De az, hogy papa ennyire csak az enyém, olyan szokatlan gyönyörűség volt, hogy Malbry és a régi életem olyasminek tűnt, mintha valaki mással történt volna, régen valamikor egy másik lányhoz tartozott volna. És amikor végül megértettem, hogy baj van, hogy papa lassan megtébolyodik, hogy soha többé nem áll talpra, amennyire tudtam, eltüntettem helyette a nyomokat, amíg végül értünk nem jöttek.

Papa mindig is csendes ember volt. És most hatalmába kerítette a depresszió. Eleinte azt hittem, magányos, és mindent elkövettem, hogy kárpótoljam. De ahogy telt az idő, egyre zárkózottabb lett, egyre jobban beburkolódzott

a különbségeibe, és olyan mértékben csak a zene körül forgott az élete, hogy elfelejtett enni vagy aludni, ugyanazokat a régi történeteket ismételte, ugyanazokat a régi darabokat játszotta a hallban álló zongorán, vagy a repedezett régi sztereón, a *Für Elisét* és a *Holdfénysonátát*, és persze a Berliozt, a *Fantasztikus szimfóniát*, kivált a „*Menet a vesztőhelyre*” című részt, mialatt igyekeztem gondoskodni róla, ő pedig lassan némaságba süppedt.

Tizennyolc hónappal később érte az első agyvérzés. Szerencse, hogy ott voltam, mondták, szerencse, hogy akkor találtam rá, amikor. Enyhe szélütés volt, nyugtatott meg az orvos, csak a beszédközpontját és a bal kezét érintette. Nem értették, milyen fontos papának a keze: a kezével kommunikált velem, amikor szavakkal nem tudta kifejezni magát.

De a bujkálásunk ezzel véget is ért. Végre felfedezett bennünket a világ. Két különböző helyre kerültünk: papa egy Malbry közelében levő szanatóriumba, én egy másik otthonba, ahol a következő öt évet úgy vészeltem át, hogy egy percig sem ötlött fel bennem, hogy *valaki* kell, hogy a számlát fizesse, *valaki* törődik velünk, és dr. Peacock kinyomozta a hollétünket.

Később megtudtam, hogy leveleztek; dr. Peacock többször is megpróbálta felvenni a kapcsolatot papával, de papa nem volt hajlandó válaszolni. Miért törődött velünk dr. Peacock? Talán a büntudat vezérelte, vagy a régi barát iránti lojalitás, vagy a tragédiába belekeveredő kislány iránti szánalom.

Mindenesetre fizette a számláinkat, a távolból örködött felettünk, mialatt a ház üresen, használatlanul és szeretet nélkül állt, bedobozolva, mint egy nem kívánt ajándék, a mennyezetig telezsúfolva emlékekkel.

Betöltöttem a tizennyolcat. Kerestem egy saját lakást. Malbry központjában volt: egy kis kocka a negyedik

emeleten, hálóval kombinált nappali, egy teakonyha és egy félig felcsempézett, penészszagú fürdőszoba. Minden héten meglátogattam papát, és néha még tudta is, ki vagyok. És bár egy darabig biztos voltam abban, hogy felismernek, végül megértettem. Senkit sem érdekelt Emily White. Senki sem emlékezett rá.

De soha, semmi sem tűnik el. Semmi sem fejeződik be. A biztonság és szeretet ellenére, amit Nigeltől kaptam, most már belátom - ha kicsit későn is -, hogy amikor követtem, csak egyik aranyketrecet cseréltem fel egy másfajta börtönre.

De most végül megszabadultam mindegyiküktől. Megszabadultam a szüleimtől, Nigeltől. Akkor hát ki vagyok most? Hova megyek? És hány embernek kell még meghalnia, mielőtt megszabadulok Emilytől?

Kommentek

kekszemufiu: Nagyon megható, Albertine. Néha én is ugyanezt kérdezem magamtól...

NEGYEDIK RÉSZ

füst

1

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 13-án, szerdán, 15 óra 6 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: derűs

Zene: Voltaire: „Blue-eyed Matador”

Ma jóval dél utánig aludtam. Mamának azt mondtam, hogy szabadságot vettem ki. A legjobb esetben sem szoktam sokat aludni, de mostanában éjjelente két-három óra az átlag, és a legutóbbi „quid pro quo” Albertine-nel többet kivett belőlem, mint gondoltam. Mégis érdemes volt, nem gondolják? A némaságban eltelt húsz év után váratlanul beszélni akar.

Nem állítom, hogy hibáztatom érte. A holtak feltámasztása hagyományosan súlyos következményekkel jár. Az ő esetében a bulvársajtó elkerülhetetlenül összecsődül majd. A pénz, a gyilkosság és az örültség mindig is remek sajtót kap. Vajon túléli-e a rivaldafénybe kerülést? Vagy továbbra is itt bujkál, szóltanul, lopva beletörődve egy múltba, ami sosem történt

meg?

Amikor lezuhanyoztam és ruhát váltottam, elindultam *Albertine-t* megkeresni. A Mill Roadon álló Rózsaszín Zebra kávézóba mentem, ahova *Albertine* is járni szokott, ha szükségét érzi, hogy valaki más legyen. Hat óra volt, majdnem záróra. Egyedül ült a pultnál egy forró csokoládé és egy fahéjas sütemény társaságában. Láttam, hogy piros kabátja alatt égszínkéék ruhát visel.

Albertine kéiben, gondoltam. Lehet, hogy ma rám mosolyog a szerencse.

- Ideülhetek?

A hangom hallatán összerezzent.

- Ha nincs kedved beszélgetni, megígérem, hogy egy szót sem szólok. De finomnak látszik a forró csokoládé, és...

- Nem. Szeretném, ha maradnál.

A bánat érzelmileg mindig lecsupaszítja az arcát. Kezet nyújtott. Megfogtam. Izgalom cikázott át rajtam, a remegés a talpamból indult, és a hajhagymáig végigfutott rajtam.

Nem tudom, érezte-e ő is; az ujjhegye kicsit hideg volt, kis keze remegve simult az enyémbe. A lényében van valami gyermeki, valami passzív beletörődés, amit Nígel bizonyára sebezhetőségnek tartott. Én persze jobban ismerem, de mint azt ő is biztos tudja, kivételes eset vagyok.

- Köszönöm. - Leültem mellé. Earl Greyt és a legkalóriadúsabb süteményt rendeltem. Huszonnégy órája nem ettem, és most egyszerre farkaséhes voltam.

- Citromos-habcsókos torta? - mosolyodott el. - Úgy látszik, ez a kedvenced.

Megettem a tortaszeletet, ő pedig megitta a csokoládéját, de a fahéjas süteményhez hozzá sem nyúlt. Az evés ártalmatlan külsőt kölcsönöz az embernek. A közös cél érdekében letesszük a fegyvereket.

- Hogy birkózol meg vele? - kérdeztem, amikor eltüntettem a tortát.

- Nem akarok erről beszélni - válaszolta.

Mindenesetre nem tett úgy, mintha nem tudná, miről beszélek. Még néhány nap, és nem lesz több választási esélye. Elég egy szó a sajtónak, és a történet kitudódik, akár kedvére van, akár sem.

- Sajnálom, *Albertine* - mondtam.

- Vége, BB. Továbbléptem.

Hát ez aztán hazugság volt a javából. Senki sem lép tovább. Mindössze annyiról van szó, hogy forog tovább a kerék, és a lendület illúzióját kelti. A belsejében valamennyien patkányok vagyunk, és egyre nagyobb kétségbeeséssel futunk a festett, kék láthatár felé, ami egy lépésnyivel sincs közelebb.

- Szerencsés vagy. Hogy tovább tudsz lépni. A halott szempontjából legalább lezárul az ügy.

- Ez mégis mit jelent?

- Természetesen mindenki az áldozat pártját fogja. Akár megérdemli, akár sem, mindenki rögtön gyászolni kezd, amint a célpont biztonságosan halott. De mi lesz velünk, többiekkel? Akiknek megvannak a magunk problémái? Halottnak lenni lényegét érintő, egyértelmű dolog. Ez még a fivéremnek is sikerült. De büntudatban élni más lapra tartozik. Nem olyan könnyű rosszfiúnak lenni...

- Te az vagy? - kérdezte szelíden.

- Azt hiszem, ezt mindketten kimondtuk.

Halvány mosoly suhant át az arcán, mint nyári napon egy felhőfoszlány a nap előtt.

- Mi történt közted és Nigel között? - tette fel a kérdést. - Sosem beszélt sokat rólad.

Nem? Nagyon helyes.

- Számít ez most már?

- Csak szeretném megérteni. Mi volt kettőtök között?

Vállat vontam.

- Voltak problémáink.

- Ahogy mindenkinek.

Elnevettem magam.

- A mieink mások voltak. Az egész családunk más volt.

A szeme ide-oda cikázott. Lenyűgözően gyönyörű szeme volt, kék, mint egy tündérmese, arany pettyekkel. Az enyém az övéhez képest szürke, hűvös, ahogy mondják, és változékony.

- Nigel egyetlen családtagjáról sem mesélt sokat - tapogatta ki a csokoládés csészéjét, majd óvatosan a szájához emelte.

- Már mondtam, hogy nem álltunk közel egymáshoz.

- Nem erről van szó. Ismerem a családokat. Valahogy képtelen volt távol tartani magát. Mintha valami odakötötte volna...

- Biztos mama - jegyeztem meg.

- De Nigel *gyűlölte* az anyját... - Hirtelen elhallgatott. - Bocsáss meg. Tudom, mennyire odaadóan szereted.

- Nigel ezt mondta? - Száraz volt a hangom.

- Csak feltételeztem... minthogy még együtt élsz vele.

- Egyesek a rákbetegséggel is együtt élnek - feleltem.

Albertine nagyon ritkán mosolyog. Azt hiszem, nehéz megértenie az apró mimikai változókat, a mosoly és a fenyegető arckifejezés közti különbséget, a fájdalommas fintort. Nem mintha kifejezéstelen lenne az arca. De a társadalmi konvenciókat nem neki találták ki, és nem tudja kifejezni azt, amit nem érez.

- Akkor hát miért maradtál? - kérdezte végül. - Miért nem szakadtál el otthonról, ahogy Nigel tette?

- Elszakadni? - Élesen felkacagtam. - Nigel nem szakadt el. Fél mérföldre jutott. Ráadásul egy ismerős lánnyal élt együtt. Azt képzeled, ez elszakadásnak minősül? Igaz viszont, hogy te sem vagy szakértő. Mindketten ugyanabban a kanálisban végeztétek, csak legalább Nigel felnézett a csillagokra.

Olyan sokáig hallgatott, hogy már-már azt hittem, túl messzire mentem. De *Albertine-t* keményebb fából faragták, mint az ember hinné.

- Elnézést - szabadkoztam. - Túlságosan keresetlenül fogalmaztam?

- Szeretném, ha most elmennél. - Letette a csészét. Kihallottam a hangjából a feszültséget; egyelőre még uralkodott rajta, de a hisztéria küszöbén állt.

Nem moccantam.

- Bocsáss meg. De Nigel nem volt ma született bárány. Játszott veled. Tudta jól, ki vagy, ki voltál régebben. És tudta, hogy amikor majd dr. Peacock meghal, lesz elég pénzed, hogy kiszabaduljon innen.

- Hazudsz!

- Ezúttal nem.

- Nigel gyűlölte a hazugokat - mondta. - Ezért gyűlölt téged is.

Jaj, ez kegyetlen volt, *Albertine*.

- Azért gyűlölt, mert mama kedvence voltam. Mindig is féltékeny volt rám. Bármit akartam, neki is kellett. Talán ezért vágyott rád is. És persze dr. Peacock pénzére is. - A még érintetlen fahéjas süteményre pillantottam. - Nem eszed meg?

Elengedte a kérdésemet a füle mellett.

- Nem hiszek neked. Nigel sosem hazudott volna nekem. Nem ismertem nála egyenesebb embert. Ezért szerettem.

- Szeretted?! - kérdeztem. – Sosem szeretted. Azt szeretted, hogy valaki más lehetsz. - Ettem egy falatot a süteményéből. - Ami meg Nigelt illeti... ki tudja? Talán el akarta mondani az igazságot. Talán azt hitte, időre van szükséged. Vagy talán csak élvezte, hogy ez milyen hatalmat adott a kezébe fölötted...

- Micsoda?

-Jaj, ne már. Ne légy ilyen őszintétlen. Vannak férfiak, akik szeretnek másokon uralkodni. A bátyám is ilyen volt, és persze indulatos is. Fékezhetetlen természete volt. Biztos tudtál róla.

- Nigel jó ember volt - jegyezte meg halkán.

- Nem létezik ilyen - feleltem.

- De igen! Jó volt! - A hangja most szaggatott zöld és szürke színnel sújtott, és tudtam, hogy nemsokára magával hozza azt a szagot is, mégis hagytam, hogy a csend odébb görögjön.

- Ül le. Csak egy pillanatra. - A kezét az arcom felé húztam.

Egy percig ellenállt. Talán túlzott bizalmasságot sugallt a mozdulatom. De aztán meggondolhatta magát, mert abban a pillanatban lehunyta a szemét, és két tenyerét az arcomra szorította, hús ujjhegyei szemöldöktől az államig felderítettek, gyöngéden kitapintották a bal szemem alatti hegeket, a járomcsontomon levő még dagadt ütésnyomot, felhasadt ajkamat, törött orromat...

- Ezt Nigel tette? - kérdezte elhaló hangon.

- *Te* mit gondolsz?

Ismét kinyitotta a szemét. Istenem, milyen gyönyörű volt! Nem volt a tekintetében bánat, sem harag, sem szerelem. Csak szépség. Üres és ártatlan.

- Nigel mindig is labilis volt - mondtam. - Gondolom, ezt bizonyára említette. Hogy hajlamos volt az

erőszakos cselekedetekre? Hogy az egyik miatt gyilkossá vált?

Bólintott.

- Hát persze hogy elmesélte. Azt mondta, baleset volt.

- De mindent elmondott az esetről, nem?

- Több mint húsz éve verekedésbe keveredett. Ettől még nem volt gyilkos.

- Ne már - tiltakoztam. - Mit számít, milyen régen történt? Kutyából nem lesz szalonna. Ez csak mese. Nincs damaszkuszi út. Nincs megváltás. Még egy jó asszony szerelme - tételezzük fel, hogy létezik ilyen - sem moshatja le a vért egy gyilkos kezéről.

- Hagyd abba! - Remegett a keze. - Nem tekinthetnénk el tőle? Nem maradhatna, csak most az egyszer, a múltban?

A múltban? Ne etess már, *Albertine!* Neked kellene legjobban tudnod, hogy a múltnak sosincs vége. Magunk mögött vonszoljuk mindenhova, mint egy kóbor kutya a farkára kötött konzervdobozt. És ha megpróbáljuk magunk mögött hagyni, annál nagyobb zajt csap. Míg meg nem őrjít.

- Ugye, sosem mesélte el? - kérdeztem. - Sosem mondta el, mi történt aznap?

- Ne. Kérlek! Hagyj békén.

A hangjából megállapítottam, hogy aznap már nem képes többet befogadni. Tulajdonképpen jobban sült el, mint gondoltam, és egyébként is a játék lényege, hogy tudjuk, mikor kell abbahagyni. Egy húszassal kifizettem a számlámat, a bankjegyet a tányérom alá csúsztattam. *Albertine* nem reagált, még csak fel sem nézett, amikor elköszöntem tőle és távoztam. Amikor kinyitottam az ajtót és kiléptem a sötétségbe, egy futólag megvillanó színt láttam belőle utoljára, ahogy a pult mögött lógó piros düftinkabátjáért nyúlt, és az

arcéle félholdját, amit széttárt ujjú kezének árnyéka eltakart...

Ugye fáj az igazság, *Albertine*? A hazugság annyival biztonságosabb. De a családomban örökletes a gyilkosság, és ez alól Nigel sem volt kivétel. De ki hitte volna, hogy az a kedves fiatalember valaha is ilyen szörnyűséget követ el? És ki gondolta volna, hogy egy ártatlan kis füllentés gyilkossággá duzzad?

A **kekszemufiu** webnaplója

Bejegyzés: február 13-án, szerdán, 23 óra 25 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: bánatos

Zene: Queen: „The Great Pretender”

Azt mondták, baleset történt. Betört koponya. Legurult a lépcsőn. Még csak nem is a benti lépcsőn, hanem a bejárat előtti hat kőlépcsőn. Valahogy legurult a rámpán, amit építettem, vagy talán csak megpróbált felállni, ahogy időnként megtette; csodával határos módon néha felállt, és átkelt, mint Krisztus a vízen, a ködös, holdsütötte gyepen. Ez több mint három hete történt. Sok minden esett meg azóta. Meghalt a bátyám, elvesztettem az állásomat, beszélgettem *Albertine-nel*. De ne higgyétek, hogy egyszer is megfeledeztem róla. Dr. Peacock szüntelenül a fejemben járt. Olyan idős volt, hogy szinte mindenkit elfelejtett, akit csak ismert, elég idős, hogy túlélje a hírnevét, sőt a rossz hírét is. Egy félig vak és zavarodott, szájalmas öregember, aki folyton ugyanazokat a történeteket mesélte, és alig ismerte fel az arcomat. ..

Belevett a végrendeletébe. Nem ironikus? A felsorolás végén vagyok, a *Mások* címszó alatt. Azt hiszem, hogy valaki, aki harmincezer fontot hagy egy állatmenhelyre, ahonnan a kutyája származott, igazán adhat két lepedőt annak, aki takarít nála, megfőzi a pépes, öregemberes ételeit és körbetolja a kertben.

Két lepedő. Az adó levonása után valamivel kevesebb. De közel sem elég arra, hogy indíték legyen.

Mindenesetre kedves, hogy ha nem is *ismeri el*, de legalább nyugtázza a munkát, amit nála végeztem, a fáradhatatlan vidámságomat, a tisztességemet...

Vajon emlékezett a tizedik születésnapomra? A cukormázos süteménybe szúrt gyertyára? Nem hiszem... ugyan miért is tartotta volna fontosnak? Senki sem voltam, semmit sem jelentettem számára. Ha az a nap egyáltalán megmaradt is megromlott emlékezetében, úgy őrizhette meg, mint a napot, amikor eltemette szegény öreg Róvert, vagy Bowsert, vagy Jockot, vagy mi az ördög volt a kutya neve. Nevetséges a feltevés, hogy szeretett engem, a *kekszemufiut*. Csak egy kutatási téma voltam, még csak nem is a legfontosabb. Mégis, sokszor eltűnöködöm...

Ismerte-e a gyilkosát? Próbált-e segítséget hívni? Vagy elmosódott villanás volt az egész, töredezett képek kusza halmaza? Személy szerint szívesen gondolok arra, hogy a legvégén megértette. Hogy miközben hal-doklott, az érzékszervei működése annyira helyrejött, hogy tudta, *hogyan* és *miért* hal meg. Nem mindenki ismeri meg ezeket. Nem mindenkinek van része ebben a kiváltságban. De szeretem azt hinni, hogy neki talán kijutott, és az utolsó, amit látott, ami elkísérte az örök-kévalóságba, egy ismerős arc, egy több mint ismerős szempár volt...

Természetesen a rendőrök is kijöttek. Eleanor Vine irányította őket oda, bár fogalmam sincs, hogy jött rá, hogy az Udvarházban dolgoztam. Olyan asszony léte, aki a legtöbb idejét a házába bezárkózva, takarítással tölti, természetellenes érzéke volt a kínos titkok kiszimatolásához. Ez esetben azonban megkönnyebbülten döbentem rá, hogy csak részben rántotta le rólam a leplet: tudta, hogy dr. Peacocknál dolgozom, de nem tudott a kórházi állásomról, bár

akkoriban már talán gyanakodott, és csak idő kérdése volt, mikor hozta volna nyilvánosságra.

Vajon sejtette-e, hogy közöm van a dologhoz? Ha igen, csalódnia kellett. Nem vertek bilincsbe, nem hallgattak ki, nem vittek be a rendőrségre. Még a feltett kérdések is unottak voltak. Hiszen nem volt jele erőszaknak. Az áldozat csupán elesett. Egy öregember halála - a *véletlen baleset okozta* haláleset (még ha az illető egykor híres volt is) - aligha tarthat számot nagy érdeklődésre.

Az anyámat azonban nagyon feldúlta. Nem a gondolat, hogy esetleg én öltem meg dr. Peacockot, hanem a tény, hogy a házban tartózkodtam, hogy tizennyolc hónapot dolgoztam abban a házban úgy, hogy ő nem is sejtette, és ami még rosszabb, Eleanor viszont *tudta*... - Hogy tehetted? - esett nekem mama, miután elmentek. - Hogy tehetted be a lábadat abba a házba mindazok után, ami történt?

Nem volt értelme tagadnom, amit tettem. De mint minden tapasztalt hazug tudja, egy féligazság ezer hazugságot takar. Így aztán meggyóntam. Nem volt más választásom. Különmunkát kellett vállalnom. A kórház járóbetegprogramjának részeként helyezkedtem el. Az, hogy éppen ehhez a beteghez osztottak be, merő véletlen volt.

- Kimagyarázhattad volna magad. Egy *bezárt* szobából is ki tudod magad énekelni...

- Nem olyan egyszerű, mama...

Ekkor vágott szájon. Az egyik gyűrűje felhasította a számat. Valószínűleg a turmalin. Szódás Campari íze volt, a vér fémes kíséreléssel.

Turmalin. Túra. Malignus. Úgy hangzik, mint egy várbörtön, egy Perrault-tündérmesében szereplő gonosz torony, a szaga is olyan, mint a St. Oswaldé: fertőtlenítő, por, padlófény, káposzta, kréta és fiúszag.

- Ne merj velem lekezelően bánni! Ne hidd, hogy nem tudom, miben sántikálsz.

Az anyámnak hatodik érzéke van. Mindig tudja, mikor tettem rosszat, sőt azt is, ha azon töröm a fejemet.

- Látni akartad, mi? Azok után, amit velünk tett! A kibaszott elismerésére vágytál. - Hátralátás cipőbe bújtatott, felpúposodó rüsztyös lábával sebes, szabálytalan ritmust vert a dívány lábán. A kopogástól kiszáradt a szám, és a zöldségbűz elég volt, hogy öklendezni kezdjek.

- Kérlek, mama...

- Ugye ezt akartad?

- Kérlek, mama, nem az én hibám...

Meglepően gyorsan eljár a keze. Számítottam a második ütésre, mégis meglepetésszerűen ért, és oldalt, a falnak lökött. A porcelánkutyákkal zsúfolt vitrin egyszer megrázkódott, de semmi sem esett le.

- Akkor hát kié, te kis szarzsák?

A vérző számhoz emeltem a kezem. Tudtam, hogy még el sem kezdte: az arca szinte kifejezéstelen volt, de a hangja túlfűtött, mint egy kemence. Egy lépést tettem a vitrin felé. Úgy számoltam, nem kockáztat semmit a kutyái közelében.

Ha majd meghal, gondoltam, fogom ezeket a kibaszott kutyákat, kiviszem őket a hátsó kertbe, és a bakancsommal taposom bele őket a földbe.

Látta, hova nézek.

- Gyere ide, BB!

Pontosan, ahogy gondoltam, mondtam magamban. Nem akarja, hogy a vitrin közelében legyenek. Láttam, hogy szerzett egy új csecsebecsét, egy keleti darabot. Kinyújtottam a kezemet, és nagyon finoman az üvegre tettem.

- Ne csináld! - förmedt rám. - Összemaszátolod az üvegajtót.

Láttam rajta, hogy újabb ütésre készül. De mégsem **tette**, a kutyák miatt. Akkor mindenesetre nem. Mégsem maradhattam ott egész nap. Abban a reményben, hogy feljutok a szobámba, a szalon ajtaja felé indultam, de mama megragadta a kilincset, és egyik kezével megtámasztva a derekamat, az arcomba rántotta az ajtót...

Utána már könnyen ment: amint a földre kerültem, lábbal elvégezhettem a maradékot. Az istenverte hátul pántos, magas sarkú cipőjében. Mire végzett, már nyöszörögtem, és az arcom csupa karmolás és vágás volt.

- Hogy nézel ki! - A vad kirohanás végeztével mama árnyalatnyi türelmetlenséggel a hangjában fakadt ki, mintha ezt az egészet én hoztam volna a fejemre, egy merőben más balesetben szereztem volna a sérüléseimet. - Összemocskoltad magad. Mi az ördögöt műveltél?

Tudtam, hogy nincs értelme magyarázkodni. A tapasztalat megtanított arra, hogy ha mamára rájön a bolondóra, jobb csendben maradni és a csodában reménykedni. A lyukakat később valami hihető történettel tömi be: leestem a lépcsőn, balesetet szenvedtem. Vagy ezúttal kiraboltak az utcán, vagy munkából hazajövet összeverték. Jól ismerem. Korábban is megesett. És az emlékezete éles kis kihagyásai egyre gyakoribbak a bátyám halála óta.

Megtapogattam az oldalamat. Úgy tűnt, egyik bordámat sem törte el. De a hátam fáj, ahol belém rúgott, és a szemöldökömet egy mély vágás keresztezte, ahol az ajtó pereme hozzávágódott. Az ingem eleje csupa vér volt, és máris éreztem a szokásos fejfájás közeledtét: hárfaszerűen felbontott színes fény zavarta a látásomat.

- Gondolom, most szükséged lesz pár öltésre - jelentette ki mama. - Mintha ma nem lenne elég dolgom anélkül is. Na, jó - sóhajtott fel. - A fiúgyerek sosem változik meg. Mindig rosszban sántikál. Még szerencse, hogy itthon vagyok, mi? Bekísérlek a kórházba. Na, jó, rendben, hát hazudtam. Nem vagyok rá büszke. Mama volt az, nem pedig Nigel, aki kidekorálta az arcomat. Gloria Green, a madártestű, cipősarokkal együtt is csak százhatvan centis asszony...

Secperc alatt rendbe jön, kedves, jelentette ki a rózsaszín hajkoronájú nővér, aki összeöltött. Ostoba téhen. Mintha számítanék neki. Csak egy beteg voltam a sok közül. *Beteg. Bűnbánó.* Szavak, citromzöld illatú szavak, amelyek úgy szűrnak, mint egy maroknyi tű a szájban. És olyan türelmes voltam, mama. Olyan sokáig bírtam cérnával.

Utána kénytelen voltam felmondani a munkahelyemen. Túl sok volt a kérdés, túl sokat kellett hazudnom, túl sok csapdába eshettem bele. Egyik titkom felfedezése után mama könnyen ellenőrizhetett volna, és felfedezhette volna az elmúlt húsz év kitalált világát...

De csak rövid távú kudarcról van szó. A hosszú távú tervemen nem változtattam. Élvezd a porcelánkutyáidat, mama, míg módod van rá.

Azt hiszem, elégedett lehetek magammal. Sikerül megúsznom a gyilkosságot. Egy mosoly, egy csók, és - *Zsupsz! Itt a vége, fuss el véle!* akárcsak egy gonosz bűvésztrükk. Nem hisztek nekem? Ellenőriztetek csak. Vizsgáljatok meg minden szögből. Keressetek rejtett tükröket, titkos fiókokat, a ruhaujjamban eldugott kártyákat. Fogadom, semmit sem találtok majd. És mégis bekövetkezik, mama. Majd meglátod, hogy **ban** az egész a képedbe.

Erre gondoltam, ahogy a kórházi betegszállító kocsin feküdtem, és a porcelánkutyákra gondoltam, meg arra, hogyan taposom majd porrá őket abban a percben - *másodpercben!* -, amint mama meghal. És amint hagytam, hogy a gondolat szárba szökkenjen a fikció megnyugtató fátyla nélkül, úgy éreztem, mintha bomba robbant volna a koponyámban, belém hasított, kicsavart, mint egy nedves rongyot, és az állkapcsom görcsösen néma sikolyba rándult...

- Bocsásson meg, kedves. Nagyon fáj? - A rózsaszín hajú nővér megháromszorozódva úszott el tudatom képernyőjén, mint egy trópusi halraj.

- Fejfájásai szoktak lenni - magyarázta mama. - Ne aggódjon, csak a stressztől van.

- Megkérhetem az orvost, hogy írjon fel valamit...

- Szükségtelen. Ne fáradjon. Majd elmúlik.

Ez majdnem három hete történt. Elfeledve, talán ha nem is teljesen megbocsátva, kiszedett varratokkal, a bíborban és kékben játszó ütésnyomok lassan a sárgák és a zöldek olajfoltos színpalettájára változnak. A fejfájás három nap múlva hagyott alább, ezalatt mama házi levessel etetett, és figyelt, ahogy reszkettem és nyögtem. Azt hiszem, semmit sem mondtam hangosan. Talán még hagymázás állapotomban is volt ennyi eszem. Mindenesetre a hétvégére minden visszazökkent a rendes kerékvágásba, és *kekszemufiu* - ha nem is mászott ki teljesen a slamasztikából - legalább kis időre megint visszakecmergett a fészekbe.

Ha viszont a jó dolgokat nézzük...

Eleanor Vine igencsak rosszul van. Múlt szombaton lett beteg, és azóta lélegeztetőgépen van a kórházban. Terri szerint toxikus sokkot kapott, vagy valami allergia lépett fel. Nem mondhatnám, hogy különösebben

meglepett; ha azt vesszük, hány tablettát szed, ráadásul kétségtelenül összevissza, az ilyesmi csak idő kérdése volt. Mégis különös egybeesés, hogy a WeJayemre feltett fikció ilyen önálló életre kelt. És már nem először fordul elő hasonló eset: mintha valami gonosz varázslat révén hozzájutottam volna ahhoz a képességhez, hogy töröljem a világból mindazokat, akik fenyegetnek vagy megbántottak. Egy billentyű lenyomásával - *sutty! Törlés.*

Istenem, ha ilyen könnyű lenne! Ha csak az ábrándozáson múlna, már húsz éve vége szakadt volna minden gondomnak- bajomnak. A Kék Füzettel, reményeim és álmaim lajstromával kezdődött minden, és folytatódott a kibertérrel, a WeJayjel és a **rosszfiukrock**-kal. De ez persze mind csak fikció. És bár Catherine White szerepelt a fikciómban - vagy Eleanor Vine, vagy Graham Peacock, vagy bármelyik másik parazita -, lelki szemeim előtt csak egy arc lebegett összeverve és véresen, halálra botozva, zongorahúrral megfojtva, kádban agyoncsapva, megmérgezve, lefejezve, ezernyi módon halálba küldve.

Egy arc. Egy név.

Tudom, hogy megbocsáthatatlan így az anyám halálát kívánni, sőt hevesen vágyakozni rá, ahogy az ember egy hideg ital után sóvárog egy meleg nyári napon, megbocsáthatatlan zakatoló szívvel hallgatni, mikor **zörög** a kulcsa a zárban, reménykedni, hogy talán **éppen** ma lesz a napja...

Olyan könnyen történhet baleset. Egy cserbenhagyásos gázolás, lebucskázás a lépcsőn, véletlen utcai erőszak. Az egészséggel kapcsolatos problémákról nem is beszélve. Hatvankilenc évesen már öregnek számít. A keze elformátlanodott az ízületi gyulladástól, a vérnyomása az egekben van. Gyakran előfordul rák a

családban; az anyja ötvenöt évesen halt meg. És a ház is tele van potenciális veszélyforrásokkal: túlterhelt elektromos dugaljakkal, laza futószőnyegekkel, az ablakpárkányon veszélyesen egyensúlyozó cserepekkel. Állandóan történnek balesetek, de úgy látszik, Glória Greent elkerülik. Ami elég, hogy kétségbeesésbe kergessen egy fiút.

És mégis éltet a remény. A remény, Pandora kis bűvésztrükkökkel teli szelencéjében a leggonoszabb démon...

A **kekszemufiu** webnaplója

Bejegyzés: február 14-e, csütörtök, 9 óra 55 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: romantikus

Zene: *Boomtown Rats: „I Never Loved Eva Braun”*

Február 14-e van, Valentin napja, és szerelem, igaz szerelem-szeretet van a levegőben. Ezért is hagytam a borítékot a porcelános vitrin sarkán, a csokoládé és a virág mellett. Istennek hála, nem rózsa, még csak nem is orchidea, de szép csokor, elég pompás, hogy sokba kerüljön, de ne legyen közönséges.

A kísérőkártyát is gondosan választottam ki: nem valami vidám rajz, se szexuális célozgatás, se soha el **nem** múló szeretet ígérete. Mama ennél jobban ismer.

Egyedül a gesztus számít: a dicsőség, amit majd érez, ha **elmegy** - például - Maureennal, Eleanorral vagy Adéle-lel, akinek a fia Londonban lakik, és még csak telefonálni sem szokott. Mama meg én nem áltatjuk magunkat. De tovább játszunk a játékot. Régen, nagyon régen játszunk már, az álcázás és a stratégia játékát. Mindkettőnknek kijutott a győzelmekből és a vereségekből. De most van esély, hogy miénk legyen a csatatér, ezért most nem engedhetek meg magamnak felesleges kockázatot. E nélkül is elég gyanakvó. És labilis: egyre rosszabb az állapota. Már akkor is rossz volt a helyzet, amikor még éltek a fivéreim, de most, hogy én maradtam az egyetlen, az utolsó, és úgy tart, mint az egyik porcelánkutyáját, akit minden szögből bemutatthat...

Meglepődik az ajándékok és az üdvözlőkártya látán. Ez is része a játéknak. Ha nem lett volna Valentin-napi ajándék, nem tett volna megjegyzést, de pár nap múlva lettek volna a dolognak következményei, Így azután megéri tiszteletben tartani a konvenciókat, együttműködni, emlékezni, hogy mi forog kockán. Persze ezért is jutottam el idáig. Hogy mindig megadtam a császárnak, ami a császáré.

Online is megemlékeznek rólam a barátaim. Hat virtuális Valentin-napi kártyát kapok, számtalan képet és zászlót, köztük Clairtól is egyet, aki reméli, hogy hamarosan lát, mint mondja, és reméli, hogy az idén megtalálom a szerelmet...

Nahát, milyen kedves tőled, *ClairDeLune*. Véletlenül én is ebben reménykedem! De most más is nyugtalanít, nem utolsósorban az e-mail, amit a hotmailes számládról Angyal Kéknek küldtél a soha el nem múlt szerelmedet hangoztató üzenettel, valamint a New York-i címére kézbesített külön kis meglepetéssel.

Tudtam, hogy az a jelszó még jól jön. És úgy esett, hogy meg is változtattam *clairszeretiangyal*tról *clairgyuloliangietre* (Angie Mrs. Angyal Kék). Tudom, kegyetlenség. Bánatot okozhat. De ahogy együtt belépünk ebbe az új szakaszba, egyre nagyobb türelmetlenséget ébreszt bennem, ha nem foglalkozhatom azzal, ami a legjobban érdekel. Már nincs szükségem az egerek segérére. Fáraszt a cincogásuk. Egykor kellemesen lekötötték a figyelmemet. És szükségem volt rájuk, hogy felépítsem ezt a helyet, csalít tegyek a virtuális kábítópalackomba, a saját húsevő növényembe.

De most, hogy *Albertine*-nel megkezdjük a játék utolsó menetét, a legkevésbé sem vágyom arra, hogy elvesztgesse az idejét. Ideje arra koncentrálni, ami igazán számít, és végre édes kettesben lenni...

Így a mai naptól fogva az egész *rosszfiukrock* a privát hadszínterünk lesz. Az áll rajta: *építési terület*, ami távol tartja majd a legtöbb látogatónkot, mialatt személyes Valentin-napi üdvözlőket küldök, hogy elriasszam a kitartóbbakat.

Clairéről már tudnak. Chryssie-é másmilyen lesz: egy fogyókúra-felhívás - *Fogyjon le három nap alatt öt kilót!* -, ami persze csepp a tengerben Chryssie számára, de egy darabig legalább nem kell vele foglalkoznom.

Ami a Kapitányt illeti, a nevében elejtett óvatlan megjegyzés egy csoportos üzenőportálon, amit e-mail követ, hogy egy bizonyos helyen, megadott időben találkozzon egy barátjával Manhattan egyik kevésbé kellemes kerületében...

Közben pedig mi a helyzet *Albertine*-nel? Remélem, nem dúltam fel. Persze nagyon érzékeny, a legfrissebb események bizonyára felzaklatták. Nem veszi fel a telefont, ami azt jelenti, hogy ellenőrzi a hívásait. És talán nincs meg benne az energia, hogy mind közül éppen ma, amikor az ország ünnepel egy napot, ami - bár

kereskedelmi szellemtől búzlik - mégis az igaz szerelem ünneplésére irányul...

Valahogy nem látom, hogy Nigel ilyen típus lett volna. Bár miért is látnám annak? Nehéz gyerekkori kínzómat olyan embernek látni, aki egy csokor vörös rózsát vesz, szerelmi dalokból összeállítást készít, vagy Valentin-napi lapot küld egy lánynak.

Bár lehet, hogy ilyen volt. Ki tudja? Lehet, hogy rejtett mélységekkel rendelkezett. Az biztos, hogy mogorva gyerek volt: órákat töltött a szobájában, az égről készült térképeket nézegette, verseket írt és harsány rockzenét hallgatott.

Nigel Winter, a költő. Első pillantásra senki sem gondolta volna róla. De a szekrénye aljában ráakadtam a verseire egy noteszben, a fekete és grafitiszürke ruhái között. Egy pamutbársony, kicsit kopott noteszben, a bátyám színeiben.

Nem tehettem róla, elloptam a füzetet. Távoztam a büntett helyszínéről, hogy nyugodtan végignézzem. Nigel először észre sem vette, de később, amikor felfedezte, hogy eltűnt, biztos tudta, hogy számtalan helyen elhányhatta az egyáltalán nem feltűnő, fekete kis noteszt. Bekerülhetett a matracra alá, az ágya alá, egy felgyűrődött szőnyeg alá. Miközben azt néztem, ahogy titkon felássza a házat, megjátszottam az ártatlant, de gondosan elrejtettem a noteszt a garázs végében levő dobozban. Nigel egyikünknek sem említette, mi az, amit keres, bár gyanakvástól sötét arccal faggatott ki minket, noha hátulról mellbe módszerrel és tőle szokatlan visszafogottsággal.

- Turkáltál a holmim között? - kérdezte.

- Miért? Elveszett valamid?

Gyilkos pillantást vetett rám.

-Nos?

- Nem - felelte némi tétovázás után.

Vállat vontam, de magamban vigyorogtam. Bármilyen volt is abban a noteszben, gondoltam, bizonyára nagyon fontos. De a bátyám ahelyett, hogy felhívta volna a figyelmet arra, amit nyilvánvalóan el akart titkolni, közönyösnek tettette magát, mert remélte, hogy a notesz örökre háborítatlanul rejtve marad...

Mintha létezne ilyesmi. Amint lehetett, elővettem a rejtekhelyéről. Először asztronómiai feljegyzéseknek tűntek, de a számadatok felsorolása, a bolygók, hullócsillagok és holdfogyatkozások lejegyzése között ráakadtam valamire, ami olyan napló volt, mint az enyém, csak versben...

Hátad édes íve

Nyakad, az ujjam

Veszélyes

ösvényen.

Versírás? Nigel? Ujjongva olvastam tovább. Nigel, a költő. Micsoda vicc! De a bátyám csupa ellentmondás volt, és legalább olyan körültekintő, mint én; megtanultam, hogy a morcos arc mögött rejlik pár meglepetés.

Az első az volt, hogy szereti a haikut, ezt a megtévesztően egyszerű, rímtelen, csupán tizenhét szótagból álló kis verset. Ha egyáltalán feltételeztem volna róla, biztos hanyag verseket, pufogó rímeket, dübörgő és csengő rímű szonetteket, rímtelen versek földre döngölő tömbjeit néztem volna ki belőle...

A második meglepetés az volt, hogy szerelmes. Elkeseredetten, szenvedélyesen szerelmes. Már hónapok óta tartott a kapcsolat, amióta csak megvette a látcsövet; a hobbija tökéletes ürügyként szolgált arra, hogy éjjel kedvére jöjjön- menjen.

Már önmagában ez elég mulatságos volt. Nem tartottam Nigelt romantikus alkatnak. De a harmadik meglepetés volt a legnagyobb; lehűtötte a jókedvemet, és a szívem a lassan ébredő félelemtől kezdett zakartolni.

Visszalapoztam a noteszben, az ujjam hirtelen hideg és érzéketlen lett, a számban vattára emlékeztető, fém íz támadt. Hát persze hogy tudtam, hogy ha rajta kap, hogy elvettem a noteszét, az súlyos következményekkel jár. De ahogy tovább olvastam, megértettem, micsoda veszélyt vállaltam. Mert sokkal terhelőbb bizonyítékot tartottam a kezemben, mint néhány lefirkantott sort és pár verset. És ha Nigel valaha is megsejti, hogy én vagyok a tolvaj, verésnél többre számíthatok. Ha bárki rájön, hogy mi jutott a tudomásomra...

A bátyám biztosan megölne érte.

A kekszemufiu webnaplója	
<i>Bejegyzés: február 14-én, csütörtökön, 21 óra30perc-kor</i>	
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>	4
<i>Hangulat: csalódott</i>	
Zene: <i>Blondie: „Picture This”</i>	

Albertine-től még nem kaptam Valentin-napi üdvözlé-
tet. Vajon Nigel szerette-e? Egymás mellett feküdtek-e
az ágyban, lazán átvette-e a karját a vállán, az arca
 Nigel nyakhajlatába simult-e? Nigel felébredt-e, és ott
találta-e maga mellett, gondolatban a jó szerencséjén
 tűnődött-e? Elfelejtette-e néha, hogy tulajdonképpen
 kicsoda, elképzelte-e, hogy egy nap majd *Albertine*
 szerelmén keresztül jó emberré válik?

De a szerelem alattomos állat, amely természeténél
fogva alakváltoztatásra képes; a szegényből egy napra
királyt varázsol, a legszeszéyesebből a szilárdság
 példaképét faragja, mankó a gyöngének, pajzs a
 gyávának, **legalábbis** addig, míg a bizsergés el nem
 múlik.

Nigel ledöntötte a lábáról. Tudtam persze, hogy így lesz. Hajdani kíznóm, aki pókokat tömött kényszerrel a számba, végre-valahára végzetesen szerelembe esett. És a legvalószínűtlenebb jelölttel, egy véletlenszerű találkozás alkalmával, amit még én sem láthattam előre.

A hátad édes íve

Nyakad...

Gondolom, vonzónak lehetett nevezni. Persze nem az én típusom, de Nigel mindig is perverz volt, és a fiú, aki a gyerekkorát egy idősebb nőtől való menekülési kísérletekkel töltötte, egyenesen egy másik idősebb nő karmai közé került. Tricia Goldblum volt a neve, és mama egyik korábbi munkaadója volt. Elegáns, ötvenes éveiben járó, fehéresszőke nő volt, és olyan tehetlenség sugárzott róla, ami ellenállhatatlanná tette. De ízlések és pofonok különbözők, nem? És biztosan hízelgett neki a dolog. Mrs. Elektromos Kék, aki elvált már a férjétől, és szabadon áldozhatott a kedves fiatalemberek iránti részrehajlásának.

Ismerősen cseng már? Mindig azt hajtogatják, hogy azt írjam le, amit ismerek. És a fikció milliányi apró igazságból épült üvegtorony, a homokszemcséket összeolvasztják, hogy egyetlen, csillogó hazugságot alkossanak. ..

Nigel nem ismerte azokból az időkből, amikor mama még takarítónőként dolgozott. Egyszer-kétszer talán összefutott vele egy kávézóban vagy üzletben. De sosem volt oka szóba állni vele, úgy megérteni, ahogy én tettem. Ami meg azt a napot illeti, ott, a piacon, ami olyan elevenen él az emlékezetemben...

Amennyire meg tudtam állapítani, Nigel egyáltalán nem emlékezett rá. Talán ezért is esett rá, Malbry Mrs.

Robinsonjára a választása, akinek fiatalemberekből álló lopott gyűjteménye nem kékre, hanem skarlátvörösre színezte a hírnevét az olyanok, mint Catherine White, Eleanor Vine és mind közül a legkritikusabb, Gloria Green szemében.

Nem mintha Nigel sokat törődött volna akkoriban az ilyesmivel. Elvesztette az eszét a szerelemtől. De Mrs. Goldblum nagyra tartotta a diszkréciót, és eleinte titokban zajlott a viszonyuk, a cechet Mrs. Goldblum állta. Nigel naplója mégis elégnék bizonyult, hogy mindent eláruljon: hogy az asszony milyen ravaszul halászta ki Nigelt; a haikuk és a csillagtérképek között még a nő szexuális játékszerek iránti gyengéje is szerepelt.

Az első gondolatom persze az volt, hogy elmondom mamának, aki gyűlölte Mrs. Goldblumot, amióta magunkra hagyott minket, és akinek mérge nem lett attól kevésbé halálos, hogy nem használta fel. De őszintén hittem, hogy Nigel megölne érte. Ismertem a vérmérsékletét, és sejtettem, hogy egy szerelmes Nigel - akár csak a háborúban álló - bármire képes.

Így aztán félretettem a felfedezésemet egy olyan időpontra, amikor majd felhasználhatom. Sosem meséltem el mamának, még homályos célzás formájában sem említettem egyiküknek sem. Magamban őriztem a titkomat, mint a lopott bankjegyeket, amiket nem költhettem el anélkül, hogy ne kevertem volna magam gyanúba.

De egyelőre elég is ebből. Idővel erre is sor kerül. Elég, ha annyit mondok, hogy az idő múlásával a bársonykötéses napló haszna világossá vált előttem. És most jöttem rá, hogy néhány ügyes kellék segítségével milyen könnyen készíthetek kábítópalackot, ami remélhetőleg majd szabaddá tesz...

A kekszeműfiu webnaplója
<i>Bejegyzés: február 14-én, csütörtökön ,22 óra 15 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
<i>Hangulat: ellenséges</i>
<i>Zene: Pulp: „I Spy”</i>

Amikor Nigel-t kiengedték a börtönből, arra számítottam, most, hogy szabad, megint megpróbálja, igyekszik majd felépíteni az életét, megtenni mindazt, amit tervezett: él majd a lehetőséggel, amit kapott, és elmenekül. De Nigel sosem volt előre kiszámítható, a szokottnál is perverzebben viselkedett, és pontosan az ellenkezőjét választotta, mint amit elvártak tőle. És valami megváltozott a bátyámban. Nem olyasmi, amit meg lehetett volna határozni, mégis azonnal ráismerem. Mint egy hajó a Sargasso-tengeren, belegabalyodott önmagába, a saját kelepcéjébe esett, felfalta a húsevő virág, ami Malbry és az anyánk volt. Hát igen. Az anyánk. Mindezek ellenére Nigel hazatért, nem a házukba, hanem Malbryba, mamához. Rajta kívül nem volt más, akihez visszajöhetett volna. A barátai - már aki volt - elmentek. Nem volt más, csak a családjá.

Akkor huszonöt éves volt. Nem volt pénze, se kilátása, se állása. Stabilizáló gyógyszereket szedett, bár távolról sem volt stabil. És engem okolt azért, ami velem történt - makacsul, bár igazságtalanul vádolt -, bár még egy olyan dilis is, mint Nigel, beláthatta volna, hogy nem az én hibám volt, hogy gyilkosságot követett el...

Persze nem azonnal derült fény minderre. De Nigel sosem kedvelt, és most még kevésbé bírt elviselni. Azt

hiszem, jó okkal. Az ő szemében biztos sikeresnek tűntem. Akkorra már - ő legalábbis ezt hitte - a malbryi Műszaki Főiskolán tanultam, ami - bár egy évvel később egyetemi rangra emelték - mama megelégedésére szolgált. Még volt pénzem a részmunkaidős állásomból, és mivel hallgató voltam, mama megengedte, hogy megtartsam az egész jövedelmemet. Az Emily White-ügy lecsengett, mama és én már továbbléptünk.

Szemre Nigel nem sokat változott. A haja hosszabb volt, mint korábban, és néha zsíros is. Új tetoválás virított a karján, egy kínai írásjegy, a „bátorság" jelképe egyszerű feketében. Soványabb lett, és valahogy kisebb is, mintha egy része elkopott volna, ahogy a ceruza végén a radír. De még most is folyton csak feketében járt, és szerette a lányokat is, ahogy régebben, bár amennyire meg tudtam állapítani, pár hétnél tovább egyik mellett sem tartott ki, mintha igyekezne féken tartani magát, mintha félne, hogy a düh, ami egyszer véget vetett egy emberéletnek, egy nap más ellen fordul.

Eleinte nem volt kapcsolata mamával. A városban beköltözött egy lakásba, keresett ott magának állást is, és az ezt követő pár évben magányosan élt; lehet, hogy nem volt boldog, de szabad volt.

Azután mama valahogy visszaszipkázta. A szabadság csak illúzió volt. Egy nap, amikor hazajöttem, ott találtam mama mellett üldögélve a szalonban; úgy nézett ki, mint egy halott, és az alattomos kárörömmel együtt a végzet hirtelen elgyöngyülése vett erőt rajtam.

Senki sem menekül meg a húsevő virágtól. Sem Nigel, sem én, sem senki más.

Nem volt igazi kiengesztelődés. De a következő tizennyolc éven át évente háromszor-négyszer találkoztunk Nigellel. Karácsonykor, mama születésnapján,

húsvétkor, az én születésnapomon; valahányszor átjött, ugyanazon a helyen ült a szalonban, és a porcelánkutyákkal teli polcra meredt; Mal kis szobrát persze megjavíttattuk, és egy másik hasonló is csatlakozott hozzá, ami egy alvó kiskutyát ábrázolt.

És valahányszor Nigel látogatóba jött, azokat az istenverte kutyákat bámulta, és teát ivott mama vendégeknek fenntartott csészéjéből, és hallgatta, ahogy mama arról szónokolt, mennyi adományt gyűjtött idén az egyház, és hogy a sövényt le kellene nyírni. És minden vasárnap este pontosan fél kilenckor felhívta mamát (akkor lett vége mama szappanoperáinak), és addig hallgatta mamát, amíg az be nem fejezte, egyébként pedig terápiával és Prozackal próbált értelmet keresni abban, ami az életéből maradt, napközben a villamossági boltban dolgozott, éjjel a tetőtéri lakásban a csillagokat nézte, amelyek egyre távolibbnak tetszettek, vagy fekete Toyotájával az utcákon cirkált, és várt valakire, *valamire...*

És akkor tűnt fel *Albertine*. Természetesen sosem kellett volna ott lennie. Nem illett az új, furcsa nevű, általános iskolás színű és éterszagú Rózsaszín Zebra világához. És semmiképpen sem illett Nigelhez, akinek akkorra már ki kellett volna tűnnie a képből, de aki elrontotta a menekülését.

Talán akkor kellett volna véget vetnem neki. Tudtam, hogy *Albertine* veszélyes. De Nigel már hazavitte, mint egy kis kóbor macskát, akit a hidegben talált. Nigel szerelmes, mondta. És mondanom sem kell, hogy nem maradhatott életben...

És bár balesetnek *látszott*, természetesen mind jobban tudjuk. Lenyeltem, ahogy Malt is. Lenyeltem őket, mint a vitaminkóktélt - *Egy, kettő, három, vége!* -, és az ízük talán savanyú volt, de a győzelem édesebb, mint egy nyári
rózsa...

A kekszemufiu webnaplója a	
<i>rosszfiukrock@webjournal.com-on</i>	
Bejegyzés: február 14-én, csütörtökön, 23 óra 25perc-kor	
Hozzáférés: nyilvános	
Hangulat: barokk	
Zene: Rolling Stones: „Paint It Black”	

Nevezzük csak Mr. Éjszín Kéknek. Egy szeszélyes hangulatú és rejtélyes férfi. Költő és szerető, gondolja a lány, egy gyöngéd férfi, akinek tele a feje csillagokkal. Az igazság az, hogy a lány egy fantáziavilágban él, amelyben két elveszett lélek merő véletlenségből egymásra találhat, és az igaz szerelem révén önmaguktól is megmenekülhetnek...

Micsoda vicc! Szegény lány. A kedvese valójában egy dilis, akinek vér tapad a kezéhez, egy hazug, gyáva, pimasz gonosztevő. Ráadásul, bár a lány azt hiszi, a férfi választotta őt, a lányt választották ki a férfi számára.

Azt hiszik, hogy ez nem lehetséges? Tudják, az emberek olyanok, mint a kártyalapok. *Húzzon egy lapot. Bármelyiket.* A trükk lényege, hogy a kiszemelt áldozattal elhitezzük, hogy a lap, amit kihúzott, az ő választása volt, csakis az ő pikk dámája...

A férfi fekete Toyotával jár. Az utcákon cirkál, ahogy azelőtt is. Még mindig *előttben* és *utánban* gondolkodik, mintha egy ilyen kataklizmaszerű esemény megváltoztathatná egy ember eleve elrendelt sorsát, mint amikor két bolygó összeütközik, majd mindegyik megy a maga útján.

Természetesen nem lehetséges. A sorsot nem lehet becsapni. A férfi bűne úgy elidegeníthetetlen részévé vált, mint az arcformája, a tenyerében levő szírvonalán átfutó sebhely, annak az undorító ügynek az egyetlen fizikai emlékeztetője. Nem mély seb, ami gyorsan gyógyult, az áldozatával, szegény flótással ellentétben, akinek betört a koponyája, és két héttel később meghalt.

De Éjszín Kék persze nem tekinti magát gyilkosnak. Baleset volt, mondja, egy elfajult veszekedés. Eszébe sem volt ilyesmit tenni, mondja, mintha ez valahogy feltámaszthatná a halottakat, mintha számítana, hogy hirtelen felindulásból cselekedett, félrevezették, csak huszonegy éves volt...

Az ügyvédje hajlamos volt egyetérteni vele. A bizonytalan elmeállapotára hivatkozott, azt állította, hogy különleges körülmények játszottak közre, végül elérte, hogy az ítélet véletlen emberölés legyen. Tarka szó, félig fekete, félig vörös, amit kifejezetten halszagúnak érzek, és majdnem úgy hangzik, mintha egy név volna: Ember Ölés, akárcsak *X fiú*, egy képregényhős...

Ellensúlyozhatja-e egy börtönbüntetés az emberi élet kioltását? *Bocsássanak meg. Nem akartam!* A sok siránkozó, ócska kifogás. Egy ötéves börtönbüntetés - amelynek jelentős részét egy pszichiátriai osztály párnázott kényelmében töltötte - kiegyenlítette Éjszín Kék tartozását a társadalom felé, ami persze nem jelenti azt, hogy meggyógyult, vagy hogy nem érdemelte meg a halált...

Én öltem meg, kedves olvasóm. Nem volt más választásom. Az a fekete Toyota túlságosan csábító volt. És ezúttal valami költőire vágytam, ami az áldozat halálát egy végső, diadalmas trombitaharsogással kíséri...

A műszerfal alatt egy CD-lejátszó van, amin vezetés közben Éjszín Kék zenét szeret hallgatni. A harsány zenekarokat szereti, a dübörgő rockzenét. Szereti, ha a zene hangos, az énekesek rekedten üvöltenek, a gitárok sikoltanak, szereti a dobhártyáján érezni a basszus mély ütését és a hasában a válaszrúgást, mintha ott még eleven lehetne bármi is...

Egyesek azt mondhatnák, hogy az ő korában mostanra már lejjebb kellett volna csavarnia a hangerőt, de Éjszín Kék tudja, hogy a lázadást a tapasztalat szüli, a keserves úton megtanult leckét feleslegesen pazarolják kamaszokra. Éjszín Kék bizonyos fokig mindig is egzisztencialista volt, a halandóságon morfondírozott, és a világgal fizettette meg, hogy meg fog halni.

Az ülés alatti kis üveg *kekszemufi* hozzájárulása. A többi mind Éjszín Kéken múlik, mert ő az, aki felerősíti a hangot, feljebb kapcsolja a fűtést, a szokásos útvona-

lon, szokott sebességével halad. A nyitott üvegben egy darázs nehézkesen megindul a szabadság felé.

Azt mondjátok, darázs? Ebben az évszakban? Nem lehetetlen ilyenkor sem darazsat találni. A tető alatt gyakran vannak nyárról maradt fészkek, amelyekben a rovarok téli álmot alszanak, és a hőmérséklet emelkedésére várnak. Nem olyan nehéz oda felmászni, kiszabadítani egy bélelt sejtet, áttenni egy palackba, és várni...

Az autó kezd felmelegedni. A rovar lassan életre kel a szintetizátorok és gitárok felerősített tombolásában. A meleg felé mászik, a fullánkja a basszusgitár és a dobok ritmusára kezd ki-be mozogni. Éjszín Kék nem hallja, nem is látja, ahogy felmászik a kocsiülés hátán és eléri az ablakot, ahol lassan szétterjeszti a szárnyát, és zizegni kezd az üvegben...

Tíz perccel később a darázs már teljesen éber. A zene, a meleg és a fény kombinációja végre teljesen felébresztette. Egy pillanatra felrebben, nekiütődik az üvegnek, visszapattan, aztán makacsul újra próbálkozik. Majd rárepül a szélvédőre, és pedig abban a pillanatban, amikor Éjszín Kék a szokott türelmetlen vezetésével, a többi közlekedőt szidva, frusztráltan a párnázott műszerfalon dobolva a kereszteződéshez közeledik...

Meglátja a darazsat. Ösztönösen cselekszik. Az arcához kapja a kezét. A mozdulatot megérező rovar egy kicsit közelebb fordul. Éjszín Kék az egyik kezével a kormánykereket markolva odacsap. De a daráznak nincs hova mennie. Visszarepül a szélvédőre, ahol vészjóslóan zümmög. Éjszín Kék, aki most már pánikban van, az ablaknyitót keresgéli. Nem találja, és helyette a hangerő kapcsolója akad a kezébe, a zökkenéstől hangosabban szól a zene, és...

Bumm! A hangerő a csupán hangosról robbanásszerűen felerősödik a dobhártyarepesztő decibelek magasára, és a váratlan hangkataklizma megrázkódtatása kirántja Éjszín Kék kezéből a kormányt, ami görcsösen ráng, és miközben Éjszín Kék küszködve igyekszik visszanyerni az uralmát a kormány fölött, hangtalanul siklító kerekekkel átcsapódik két sávon, az aszfaltozott útpadkán a pokolba, a gitárok jajongó szólója mellett...

Szívesen eljátszom a gondolattal, hogy eszébe jutottam. Szívesen gondolok arra, hogy abban a pillanatban, amikor kifejelte a szélvédőt, többet látott a csillagok karikatúraszerű uszályánál vagy a Kaszás árnyékánál. Szeretem azt hinni, hogy egy ismerős arcot látott, hogy a halál vakuvillanásnyi pillanatában látta, *ki gyilkolta meg és miért.*

Ugyanakkor lehet, hogy nem látta. Az ilyesmi olyan tiszavirág-életű. És Éjszín Kék azonnal szörnyethalt, vagy legalábbis a becsapódás után másodpercekkel, miközben a kocsit tűzgömbbé vált, és a lángok mindent elemésztettek.

A darázs persze lehet, hogy élve kijutott.

Még csak meg sem csípte Éjszín Kéket.

Kommentek

nyusziolokapitany: Hát visszatért!!!

Toxic69: Király vagy!

chrysalisbaby: Hurrá! Hurrá!

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Albertine? Te vagy az?

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Albertine?

7

Albertine webnaplója

Bejegyzés: február 15-én, pénteken, 22 óra 46 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: *éber*

Tiltakozik, hogy mindez csak fikció. Nem ölt meg senkit. És mégis itt sorjáznak a fikcióba foglalt valóságai. Túl hű leírások, hogy hazugságok legyenek, túlságosan ocsmányok, hogy valóságosak legyenek; Valentin-napi üdvözlések a túoldalról, képeslapok a halottaktól.

De csak fikció az egész, nem? Hogy is lehetne más? Ez a valósághoz rögzített virtuális élet olyan kelleme-sen szilárd. A virtuális barátokat is biztonságosan a képernyő és az egéralátét mögé zárja. Ezekben a világokban, amiket magunknak építünk, senki sem várja

el, hogy szembekerüljön az igazsággal. Senki sem várja el, hogy így érezze, üvegen át, sötétben. De *kekszemufiunak* különleges érzéke van ahhoz, hogy az igazságot a saját céljai szerint alakítsa. Ugyanezt teszi az emberekkel is: felhúzza őket, mint a felhúzható játékokat, és nekilöki a...

Falnak? Egy forgalmas főúton a kamionoknak?

Én öltem meg, kedves Olvasóm. Micsoda veszélyes szavak. Mit kellene kezdenem velük? Hisz-e abban, amit elmond nekem, vagy csak össze akarja zavarni a gondolataimat? Nigel fekete Toyotát vezetett. És ismerem a vezetési stílusát, hogy félt a darazsaktól, ismerem a kedvenc zenéit, a CD-lejátszót a műszerfal alatt. De a legjobban arra emlékszem, mennyire felzaklatta az a levél, és hogy indult el az anyja házához, hogy egyszer s mindenkorra leszámoljon az öccsével...

Kekszemufiu egész nap igyekszik elérni. Öt nyitlatlan emailje van a bejövő üzenetek között. Kíváncsi vagyok, mit akar tőlem. Gyónások? Hazugságok? Szerelmi vallomások?

Hát, ezúttal nem reagálok. Megtagadom. Mert éppen ezt akarja. Párbeszédet. Sokszor játszotta már ezt a játékot. Maga is beismeri, hogy manipulálja az embereket. Figyeltem, ahogy Clairrel és Chryssie-vel teszi. Szeret szellemi feladványokat adni nekik, rákényszeríti őket, hogy leleplezzék magukat. Chryssie ezért teljesen bele van zúgva, Clair pedig azt hiszi, meggyógyíthatja, a Kapitány viszont ő akar lenni. Ami engem illet...

Mit akarsz tőlem, *kekszemufiu*? Milyen reakcióra számítasz? Haragra? Megvetésre? Zavarra? Gyötrelésre? Vagy esetleg többről van szó, a te nyilatkozatodról? Lehet, hogy miután oly sokáig tükrön át figyelted a világot, most végre elkeseredetten vágysz arra, hogy *lássanak?*

Tízkor bezár a Zebra. Mindig én távozom utoljára. Kint várt, a fák védelmében.

- Hazakísérhetlek? - kérdezte *kekszemufiu*.

Elengedtem a fülem mellett a kérdését. A nyomomba szegődött. Hallottam a lépteit a hátam mögött, ahogy már jó sokszor.

- Sajnálom, *Albertine* - mondta. - Nyilván nem lett volna szabad feltennem azt a fikciót. De nem válaszoltál az emailjeimre, és...

- Nem érdekel, mit írsz - válaszoltam.

- Ez már döfi, *Albertine!*

Egy darabig szótlánul sétáltunk.

- Meséltem, hogy orchideákat gyűjtök? -

Nem.

- Szeretném egyszer majd megmutatni őket. A *Zygopetala* különösen illatos. Az illata betölt egy szobát. Talán felajánlhatnék egyet ajándékba. Bocsánatkérésként...

Vállat vontam.

- A szobanövényeim sosem maradnak életben.

- A barátaid sem.

- Nigel halála baleset volt.

- Hát persze. Dr. Peacocké és Eleanor Vine-é is.

Éreztem, hogy a szívem megdobbán és a rosszullet kerülget.

- Nem tudtad? - A hangja meglepettnek tűnt. - Az egyik éjszaka hunyt el. *Elhunyt*. Milyen furcsa kifejezés. Úgy hangzik, mintha egy tábortűz lett volna. Mindenesetre most élettelen hús. Szegény Terri vigasztalhatatlan.

Csendben mentünk tovább. A lámpás kereszteződésben átmertünk a Mill Road túlsó oldalára; hallgattuk, ahogy a fejünk fölött az erősödő szélben életre kelnek a fák. Az idén nem volt hó, sőt szokatlanul enyhe volt a tél, a levegő tejszerű, mint amilyen vihar

előtt szokott lenni. Elmentünk a csendes óvoda, a lehúzott redőnyű, üres pékség, Jacadee-ék háza előtt, ahonnan sült fokhagyma, jamgyökér és pirított chili illata áradt.

Végül megálltunk a kertkapu előtt. Addigra már majdnem barátságos volt köztünk a csend: áldozat és ragadozó egymás mellett, érintésnyi távolságban.

- Képes vagy még rá? - kérdeztem végül. - Arra... tudod... amit tenni szoktál.

Kurtán, kopogósan felnevetett.

- Ezt a képességet nem lehet elveszíteni - világosított fel. - Tulajdonképpen minden alkalommal egyre könnyebb lesz.

- Mint a gyilkosság - jegyeztem meg.

Megint nevetett.

A kertkapu zárjával matattam. A tejszerű, nyugtalan levegőnek friss föld és rothadó levél illata volt. Kemény küzdelmembe került, hogy megőrizsem a nyugalمامat, de éreztem, ahogy elillanok, valaki más leszek; mindig ez történik, amikor rám néz.

- Nem hívsz be? Nagyon bölcsen teszed. Még szájukra vennének az emberek.

- Talán majd máskor - feleltem.

- Amikor csak akarod, *Albertine*.

Ahogy a ház felé indultam, éreztem, hogy figyel, éreztem a tarkómon a tekintetét, miközben az ajtókulcsot keresgéltem. Mindig megérezem, ha figyelnek. Az emberek elárulják magukat. Túlságosan csendben és mozdulatlanul állt, nem csinált semmit, csak nézett.

- Tudom, hogy ott vagy - mondtam meg sem fordulva.

Kekszemufi egyetlen szót sem szólt.

Elfogott a kísértés, hogy behívjam, csak hogy halljam a reakcióját. Azt hiszi, félek tőle, pedig az ellenkezője igaz. Olyan, mint egy palackba tett darázssal játszó

kisfiú: kíváncsi, de rettenetesen fél, hogy a csapdába ejtett rovar egyszer csak kiszabadul a börtönéből, és bosszút áll. Ugye nehéz elképzelni, hogy egy ilyen kicsi lény ilyen nyugtalanságot ébreszt? És mégis. Nigel is félt a darazsaktól. Az ember azt gondolná, hogy egy ilyen apró rovar nem kelthet pánikot egy férfiban. Egy kis bolyhos rovar, zümmögést keltő szárnyak, nincs más fegyvere, mint a fullánkja és egy cseppnyi gyulladástartó szer.

Azt hiszed, nem látom, hogy játszol velem? Nos, talán többet látok, mint gondolod. Látom az önutálatodat. A félelmedet. És legfőképpen azt látom a szíved legmélyén, amit akarsz. De amit *akarsz* és amire *szükséged* van, az a kettő nem szükségképpen ugyanaz. A vágy és a kényszer két különböző dolog.

Tudom, hogy még odakint vagy, és figyelsz. Szinte érzem a szívedet. Érzem, milyen gyorsan ver, mint egy csapdába esett állaté. Jól tudom, milyen érzés ez. Úgy tenni, mintha valaki más lennék, minden pillanatot a múlt félelmének árnyékában tölteni. Így éltem én is az elmúlt húsz évben, és közben reménykedtem, hogy békén hagynak...

De most készen állok, hogy megmutassam magam. Végre ebből az összeszáradt bábból valami elő fog bújni. Ha tehát bűnös vagy, ahogy állítod, akkor jobban teszed, ha futásnak eredsz, míg van idő. Fuss, ahogy egy tehetetlen patkány teszi, ami valójában vagy. Fuss olyan messze és olyan sebesen, ahogy csak bírsz...

Fuss az életedért, *kekszemufiu*.

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 16-án, szombaton, 23 óra 18 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: cinikus

Zene: *Wheatus*: „Teenage Dirtbag”

Mondtam már. Semmi sem ér véget. Semmi sem kezdődik igazán, kivéve az olyan történet, aminek a kezdősora az, hogy *Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy...* és amiben az emberi állapottal durván dacolva boldogan élnek, míg meg nem halnak. Az én igényeim sokkal szerényebbek. Megelégszem azzal, hogy túléljem mamát. Ó, és azzal, hogy lehetőségem nyíljon földbe tiporni a kutyákat. Mindig is csak ennyit akartam. A maradék - a fivérem, White-ék, még dr. Peacock is - csak hab volt a tortán, a tortán, aminek rég lejárt a szavatossága, és ami a cukormáz alatt már megsavanyodott.

De mielőtt megbocsátásban reménykedhetnék, vallomást kell tennem. Talán végül is ezért vagyok itt. A képernyő, akárcsak a gyóntatófülke rácsa, kettős célt szolgál. És igen, tudatában vagyok annak, hogy a fiktív rosszfiúk többségében megvan a végzetes hiba, hogy vallomást akarnak tenni, hencegni akarnak, fel akarják tární a hős előtt a legfőbb tervet, csak azért, hogy végre felülkerekedjenek...

Ezért nem közlöm mindezt nyilvánosan. Vagyis inkább egyelőre nem. A korlátozott hozzáférésű bejegyzések csak jelszóval nyithatók meg. De talán később, amikor vége, és valahol a tengerparton ülök, margaritákat iszom és az előttem elhaladó csinos lányokat nézem, elküldöm emailben a jelszót, elmondom neked az igazságot. Talán tartozom ennyivel, *Albertine*. És egy nap talán megbocsátasz

majd nekem mindent, amit ellened elkövettem. De valószínűbb, hogy nem. De így is rendjén van. Régóta élek büntudatban. Egy kicsivel több nem oszt, nem szoroz.

Az életem azon a nyáron kezdett igazán darabokra hullani, amely a bátyám letartóztatása után köszöntött be. Hosszú és vad nyár volt, tele szitakötőkkel és viharokkal. Még csak tizenhét éves voltam, egy hónap választott el a tizennyolcadiktól, és anyám figyelmének a súlya mozdulatlan viharfelhőként nehezedett az életemre. Mindig is követelődző volt. Most, hogy a feketébe öltözött bátyám nem volt a háznál, heves kritikával illette a legapróbb cselekedetemet is, és arról álmodoztam, hogy elmenekülök, ahogy papa tette...

Mama nehéz időket élt át. A Nigellel történtek megrendítették. Első látásra nem történt vele olyasmi, amit észre lehetett volna venni, de én egy fedél alatt éltem vele, és tudtam, hogy Gloria Green körül nincs minden rendben. Letargiával kezdődött, egy lassú, tompa felépülési időszakkal. Órákon át csak ült, és a semmibe bámult, több csomag kekszet evett meg, olyanokkal beszélgetett, akik ott sem voltak, vagy végigaludta a délutánt, aztán nyolckor vagy kilenckor lefeküdt...

Maureen Pike elmagyarázta, hogy a bánat néha ilyesmit tesz. Maureen persze elemében volt: mindennap meglátogatott minket, házi készítésű süteményekkel és józan tanácsokkal traktált. Eleanor is felajánlotta a segítségét, St. John's Wortot ajánlott, és csoportterápiát. Adéle pletykával és üres frázisokkal szolgált. *Az idő minden sebet begyógyít. Az élet megy tovább.*

Mondják csak ezt a *rákosoknak*.

Aztán, ahogy vége lett a nyárnak, mama újabb szakaszba lépett. A letargiát mániákus sürgés-forgás vál-

totta fel. Maureen felvilágosított erről a jelenségről, amit szerinte *behelyettesítésnek* neveznek, és a gyógyulási folyamat szempontjából szükségesként üdvözölte. Akkoriban Maureen lánya pszichológiából szerzett éppen tudományos fokozatot, és Maureen azzal az önhitt, fickándozó lelkesedéssel fogadta a pszichoanalízis világát, amivel az egyházi ünnepekhez, a Kisiskolások Vidám Napjaihoz, az időseknek rendezett gyűjtésekhez, a kávézóban végzett munkájához és Malbry pedofiloktól való megtisztításához viszonyult.

Mama mindenesetre igen elfoglalt volt abban a hónapban: heti öt napot dolgozott a piaci standon, főzött, takarított, tervezgetett, úgy figyelte az idő múlását, mint egy türelmetlen iskolaigazgató, és persze szemmel tartotta az Önök alázatos szolgáját.

Addig könnyű életem volt. Egy hónapon át, bánatba burkolódzva alig vett észre. Most százszorosan hozta be a lemaradását: minden léptemről kikérdezett, naponta kétszer készített vitaminkoktétl, és mindenen aggodalmaskodott. Ha köhögtem, mindjárt azt hitte, hogy ütött az utolsó óráim. Ha elkéstem, azt hitte, meggyilkoltak, vagy rablók fosztottak ki az utcán. És amikor nem azon rágtam magát, ami velem történhet, megdermedt a félelemtől, hogy esetleg mit teszek, hogy valamiért bajba kerülök, hogy az alkohol, a drogok vagy egy lány rabol majd el tőle...

De *kekszemufiu* számára nem volt menekvés. Három hónap múlt el az eset óta, amikor mama a tányérral szájon vágott, és miután Nigel cserbenhagyta, mama sikert hajszoló rögeszmés vágya iszonyatos méreteket öltött. Természetesen elmulasztottam a vizsgáimat, de mama kérvényezte, hogy a különleges családi körülményekre való tekintettel vizsgálják felül az ügyemet. Mama úgy vélte, a Malbryi Egyetemen kell folytatnom a tanulmányaimat. Mindent szépen eltervezett. Egy év

tanulás, hogy megismételhessem a vizsgákat, és utána újrakezdhetem a tanulmányaimat, mondta. Mindig is arról ábrándozott, hogy az egyik fia majd orvos lesz. Én vagyok az egyetlen reménye, jelentette ki, és a kívánságaim - sőt a képességeim - könyörtelen figyelmen kívül hagyásával kezdte kijelölni jövődő életpályámat.

Eleinte próbáltam vele vitába szállni. Nincs meg a végzettségem, mondtam. Egyébként sem vagyok alkalmas az orvosi pályára. Mama elszomorodott, de nem vette a szívére, vagy nagy ártatlanságomban azt hittem. Legalább egy kirohanásra számítottam, mama egyik heves támadására. De egy héten át kettőzött szeretettel és remek házi főztjét felvonultató vacsorákkal - mindig a kedvenceimmal - kényeztetett, amiket egy béketűrő őrangyal erényes fellépésével tett az asztalra.

Nem sokkal később szörnyű betegség terített le. Éles gyomorfájdalmak és láz tört rám, ami kirántotta alólam a talajt. Már attól, ha felültem, pokoli görcsök és hányás jött rám, a felállás - a járásról nem is beszélve - szóba sem jöhetett. Mama olyan gyöngéden ápolt, ami felkelthette volna a gyanúmat, ha nem szenvedtem volna úgy, mint egy kutya. Aztán egy hét elmúltával mama ismét önmaga lett.

Kezdtem jobban lenni. Több kilót fogytam, gyöngye voltam, de végre elmúlt a fájdalom, és képes voltam egyszerű ételeket kis mennyiségben fogyasztani: egy tálka húslevest tésztával, egy kis kenyeret, egy kiskanál főtt rizst, tojássárgájába mártogatott kenyérkatonát.

Természetesen addigra már bizonyára aggódott. Mama nem volt orvos, fogalma sem volt az adagolásról, és heves reakcióm biztos ijesztő lehetett. Néhány éjszakával később felébredtem egy inkább lázalomnak tűnő álomból, és meghallottam, hogy

magában beszél, szenvedélyesen vitatkozik valakivel, aki nincs is ott.

Úgy kell neki. Meg kell tanulnia.

De fájdalmai vannak. Beteg...

Túléli. Egyébként is miért nem hallgatott rám...

Mit tett a pazar vacsoráimba? Porrá örölt üveget? Patkánymérget? Bármi volt is, gyorsan hatott. És aznap, amikor végre fel tudtam ülni az ágyban, sőt lábra tudtam állni, mama nem tálcával a kezében lépett be, hanem a Malbryi Egyetem jelentkezési lapjával, amit már ki is töltött helyettem.

- Remélem, volt időd gondolkodni - üdvözölt gyanúsan vidám hangon. - Itt heverészel az ágyban, semmit sem csinálsz, csak hagyod, hogy kiszolgáljalak, és hozzak- vigyek mindent. Remélem, volt időd eltöprengeni mindazon, amit eddig érted tettem. Hogy mennyivel tartozol nekem...

- Kérlek, ne most. Fáj a gyomrom.

- Dehogy - torkolt le. - Egy-két nap, és kutyabajod sem lesz, csak megint kieszel majd a vagyonomból, amilyen hálátlan kis gazember vagy. És most vess egy pillantást ezekre a nyomtatványokra. - Az elsötétülő arcára ismét visszatért a töretlen vidámság kifejezése. - Megnéztem még egyszer a szakokat, és azt hiszem, ugyanarra kellene beiratkoznod.

Felnéztem rá. Lemosolygott rám, és a szívembe bűntudat nyilallt, hogy egyáltalán megfordult a fejemben.

..

- Mi bajom volt? - kérdeztem.

Mintha megrebbeint volna a szempillája.

- Hogy érted?

- Mit gondolsz, az étellel volt valami baj? - folytattam. - Ugye neked nem lett semmi bajod, mama?

- Nem engedhetem meg magamnak a betegeskedést

- felelte. - Rólad kell gondoskodnom, nem? - Közel hajolt hozzám, és feketekávé színű szemét rám szegezte.

- Ideje felkelned - nyomta kezembe a nyomtatványokat. - Sok munka vár rád.

Akkor már volt annyi eszem, hogy ne tiltakozzak. Egyetlen szó ellenvetés nélkül jelentkeztem három tárgyból, amelyekről semmit sem tudtam, mert tisztában voltam vele, hogy később még változtathatok rajta. Kiválóan tudtam hazudni. Ahelyett, hogy felvettem volna a megjelölt szakokat, és anyám tudomására hoztam volna, amikor majd megbukom, szépen megvártam a szemeszter kezdetét, és titokban olyan tárgyakra változtattam, amelyek jobban megfeleltek a képességeimnek, majd állást kerestem egy pár mérfölddel arrébb levő számítógépes szaküzletben, és anyámat abba a hitbe ringattam, hogy tanulok.

Utána nem is kellett mást tennem, mint a bizonyítványaimat meghamisítani - számítógépen egyszerű volt -, majd meghackeltem a malbryi *Examiner* számítógépes adattárolóját, és beírtam egy nevet - a sajátomat - a közeljövőben megjelenésre váró eredmények listájába.

Azóta pedig igyekszem magamra főzni. De természetesen állandóan ott van a vitaminkoktél, amit mama saját kezűleg állít elő, és ami az egészségemet szolgálja, ahogy ő hangoztatja burkolt célzással. Úgy tizennyolc havonta szoktam jellegzetesen borzalmas gyomorgörccsel ágynak esni; anyám ilyenkor nagy szeretettel ápol, és ha a váratlan megbetegedések véletlenül egybeesnek a köztünk levő feszült időszakokkal, az pusztán azért van, mert érzékeny vagyok, és a feszültség kihat az egészségemre.

Természetesen sosem szabadultam el hazulról. Van, ami elkerülhetetlen. Még London is távolinak tűnik, Hawaii meg mintha a Holdon volna.

Bár talán mégsem teljesen. A régi kék lámpa még ég. És bár több időbe telt, mint hittem, kezdett olyan sejtésem támadni, hogy türelmem végre elnyeri méltó jutalmát.

Természetesen a türelem is játék, a képességeké és a kitartásé. Az amerikaiak pasziánsznak hívják, ami kevesebb derűt sugároz, és némi melankólia festi szürkészöldre. Legyen hát pasziánsz, de az én esetemben mindenképp áldásnak tekinthető. Mellesleg, ha egy játékban magunk ellen játszunk, nevezhetünk-e bárkit is vesztesnek?

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 16-án, szombaton, 23 óra49perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: törbe csalt

Zene: Boomtown Rats: „Rat Trap”

Sok munkád lesz.

Először azt hittem, az iskolára érti. Az iskola azonban csak egy kis része volt. Anyám tervei ennél szerteágazóbbak voltak. Közvetlenül az én betegségem, majd az övé után lehetett, szeptember utolsó napjaiban, és a szürke meg a kék árnyalataiban emlékszem rá, amit villámló, a szememet bántó fény kísért, és olyan forróság, ami a fejemre nehezedett és a bűnbánó görnyedt tartására kényszerített; ez utóbbi szokásomat azóta sem vetkőztem le teljesen.

Amikor először jelent meg nálunk a rendőrség, feltételeztem, hogy olyasmi miatt jöttek, amit elkövettem.

Esetleg az ellopott fényképezőgép vagy a dr. Peacock ajtajára festett firka miatt, vagy végre valaki rájött, hogyan szabadultam meg a bátyámtól.

De nem tartóztattak le. Ehelyett a ház előtt izzadtam, míg mama a szalonban szórakoztatta őket; feltálalta a drága kekszet, a vendégeknek fenntartott porcelánba töltötte a teát, ami díszhelyen trónolt a vitrinben, a porcelánkutyák alatt. Végláthatatlannak tűnő várakozás után a két rendőr - egy férfi és egy nő - nagyon komoly arccal kijött, és a nő így szólt hozzám: - Beszelnünk kell. - A rémülettől és a büntudattól majdnem elaléltam, de mama várakozásteljes büszkeséggel nézett rám, amiből tudtam, hogy nem olyasmiről van szó, amit tettem, hanem amit *elvárnak tőlem...*

Persze tudjátok, mi volt az. Mama mindent elraktároz. És amit aznap, amikor megütött a tányérral, Emilyről a tudomására hoztam, az agya mocsarában szárbá szökkent és gyümölcsöt hozott, így most végre elérkezett a pillanat, hogy felhasználja.

Kökényszemét rám szegezte.

- Tudom, hogy nem akarod elmondani nekik - mondta olyan hangon, mintha egy cukrozott almába borotvapengét rejtettek volna el. - De abban a szellemben neveltelek, hogy tiszteld a törvényt, és mindenki tudja, hogy nem a te hibád...

Egy pillanatig nem értettem. Biztos rémültnek látszottam, mert a rendőrnő átkarolt, és a fülembé súgta: - Minden rendben, fiam. Nem a te hibád... -, és akkor eszembe jutott, mit írtam azon az éjszakán dr. Peacock ajtájára, és a kirakós játék elemei mind a helyükre zökkenetek, és megértettem, mire célzott az anyám, amikor azt mondta...

Sok munkád lesz-

- Jaj, ne, kérem! - suttogtam. - Kérem szépen!

- Tudom, hogy félsz - nyugtatott meg az anyám kedvesnek tűnő, de egyáltalán nem olyan hangon. - De

mindenki melletted áll. Senki sem fog hibáztatni. - Beszéd közben a szeme olyan volt, mint két acélszög. A karomon nyugvó kezének érintése gyöngédnek tűnt, de tudtam, hogy másnap tele leszek kék foltokkal. - Csakis az igazságra vagyunk kíváncsiak, BB. Kizárólag az igazságra. Ez talán nehéz?

Mit tehettem volna? Egyedül voltam. Egyedül mamával, csapdába esve, rettegve. Tudtam, hogy ha mamát színvallásra kényszerítem, ha nyilvánosan megszegyenítem, megtalálja majd a módját, hogy megbánjam. Belementem hát a játékba, és azzal nyugtattam magam, hogy én csak füllentek, az ő hazugságuk ezerszer rosszabb, mint az enyém, és különben sincs választási lehetőségem...

A rendőrnő azt mondta, Lucynak hívják. Nagyon fiatalnak látszott, mint aki most végezte el a rendőrtiszti főiskolát, és reményteli eszmények tüzelik, valamint a meggyőződés, hogy a gyerekeknek nincs okuk hazudni. A férfi idősebb és körültekintőbb volt, kevésbé tűnt valószínűnek, hogy együttérzést mutat, de még így is szelíden bánt velem; hagyta, hogy a nő kérdezzen ki, és jegyzetelt a noteszába.

- Az édesanyád azt mondta, beteg voltál - jegyezte meg a nő.

Bólintottam, de nem mertem hangosan kimondani. Mama úgy állt mellettem, mint egy gránitfalba faragott szobor, egyik keze a vállamon pihent.

- Azt mondja, félrebeszélte. Beszélte és kiabáltál álmodban.

- Lehet - feleltem. - Azért nem volt nagyon szörnyű. Éreztem, hogy anyám csontos ujjai megszorítják a felsőkaromat.

- Most, hogy jobban vagy, ezt mondd - szólalt meg. - De a felével sem vagy tisztában. Amíg nincsenek saját gyerekeid, el sem tudod képzelni, milyen érzés - tette hozzá, de nem eresztette el a karomat. - Hogy a fiamat ilyen rossz állapotban látom, hogy sír, mint egy csecsemő. - Futó, nyugtalanító mosolyt villantott rám. - Tudja, elvesztettem a másik fiamat - pillantott Lucyra. - Ha most bármi történne BB-vel, azt hiszem, belebolondulnék.

Láttam, hogy a két rendőr összenéz.

- Értem, Mrs. Winter. Tudom. Borzasztó lehetett.

Mama a szemöldökét ráncolta.

- Honnan is tudhatná? Nem sokkal idősebb, mint a fiam. Vannak gyerekei?

Lucy megrázta a fejét.

- Akkor ne merészeljen megérteni!

- Elnézést, Mrs. Winter.

Mama egy pillanatig csendben volt, és üres tekintettel meredt a semmibe. Áramtalanított gépnek tűnt, és egy másodpercig felmerült bennem, hogy agyvérzést kapott. De aztán normális hangon folytatta, vagy legalábbis olyan hangon, ami nála normálisnak számított.

- Egy anya tudja az ilyesmit. Egy anya mindent megérez. Tudtam, hogy valami baja van. Álmában beszélt és sírt. Aztán felébredt bennem a gyanú, hogy valami különös dolog folyik.

Ó, mama nagyon ravasz volt! Fűzte az agyukat. Mintha mérgezett csalit vetett volna a vízbe, és figyelt, ahogy vergődtem és fészkelődtem. És a tények vitathatatlanok voltak. Hét- és tizenhárom éves kora között mama legkisebb fia, Benjamin különleges kapcsolatban állt dr. Graham Peacockkal. A kutatásában nyújtott segítségért cserében a doktor úr barátságot kötött velem, kézbe vette a

taníttatását, sőt anyagi segítséget is ajánlott a gyermekeit egyedül nevelő asszonynak...

Azután hirtelen, minden előzetes jel nélkül Ben nem volt hajlandó tovább együttműködni. Befelé fordult, titkolódzó lett, rosszul kezdett tanulni az iskolában, rosszul kezdett viselkedni, és mindenekelőtt kereken megtagadta, hogy visszatérjen az Udvarházba, a viselkedésére nem adott elfogadható magyarázatot, így dr. Peacock visszavonta a támogatását, és magára hagyta a gondjaival mamát.

Akkor és ott gyanakodnia kellett volna arra, hogy valami igen komoly probléma merült fel, de a harag elvakította, és nem figyelt fel arra, mire van a fiának szüksége, és amikor később az Udvarház ajtajára feliratot firkáltak, ezt egyszerűen a fia növekvő eltévelyedése bizonyítékának tudta be. Ben tagadta a vandalizmust. Mama nem hitt neki. Csak most jött rá, hogy mi volt ez a gesztus: segélykiáltás, figyelmeztetés...

- Mit írtál az ajtóra, BB? - A hangja hol fenyegető, hol szeretetteljes volt.

Elfordítottam a tekintetemet.

- Kérlek, m.. .mama. Olyan régen volt. N.. .nem hiszem, hogy...

- BB. - Kizárólag én hallottam a hangjában beállt változást, a savanyú, megecetesedett zöltség-hangot, ami felidézte a vitaminkoktél bűzét. Máris szaggatott a fejem. Egy szót kerestem, ami elűzheti a fejfájást. Egy szót, ami kicsit franciásan hangzik, és nyári zöld gyepet és mezők lenyírt fűvének illatát hozza vissza...

- Perverz - suttogtam.

- Micsoda? - hördült fel.

Újra kimondtam, és mama rám mosolygott.

- És miért írtad ezt, BB? - kérdezte.

- Mert az. - Még mindig csapdába esettnek éreztem magam, de a félelem és a bűntudat alatt valami kellemeset éreztem: a veszedelmes birtoklás érzése töltött el.

Mrs. White-ra gondoltam, és arra, hogy nézett rám azon a napon az Udvarház lépcsőjén. A Mr. White arcán tükröződő szájalomra azon a napon, amikor bementem a St. Oswald udvarára. Dr. Peacock arcára, amikor a függöny mögül kilesett, szégyenlős mosolyára, amikor elosontam. A hölgyekre, akik kiskoromban kényeztettek és dédelgettek, hogy aztán lenézzenek, amikor felnőttem. Az iskolai tanárainkra, a fivéreimre, akik olyan megvetéssel bántak velem. Aztán eszembe jutott Emily...

És beláttam, milyen könnyű bosszút állni mindegyikükön, milyen könnyű elérni, hogy figyeljenek rám. Elérhetem, hogy úgy szenvedjenek, ahogy én tettem. És kiskorom óta életemben először mámorító érzés lett úrrá rajtam. A hatalomérzet a fejembe szállt, energia töltött el, erő, áram, hullám kapott a hátára, elektromos töltés járt át.

Töltés. Milyen sokértelmű szó: hatalomra és vétkességre utal, támadásra és fogva tartásra, fizetésre és költségre. És égett vezeték és forrasztóanyag-szaga van, a színe, mint a nyári égbolté: viharos és sugárzó.

Ne higgyétek, hogy megpróbálok felmentést szerezni. Mondtam, hogy rosszfiú vagyok. Senki sem kényszerített arra, amit tettem. Aznap tudatosan döntöttem így. Helyesen is cselekedhettem volna. Véget vethettem volna az egésznek. Bevallhattam volna az igazságot. Beismerhettem volna, hogy hazudtam. Volt választásom. Elmenekülhettem volna otthonról. Kikerülhettem volna a hűsevő virágot.

De mama figyelt, és tudtam, hogy egyiket sem teszem. Nem arról volt szó, hogy tartottam tőle, bár ez igaz volt, rettenetesen féltém tőle. Egyszerűen túlságosan csábító

volt, hogy a kezemben legyen az irányítás, hogy minden tekintet majd felém fordul...

Tudom. Ne higgyétek, hogy büszke vagyok rá. Nem a legnagyobb pillanat volt az életemben. A legtöbb bűn bosszantóan kisszerű, és ez alól az enyém sem volt kivétel. De fiatal voltam, ahhoz mindenesetre túl fiatal, hogy belássam, mama milyen ravaszul irányított, hogyan terelt a karikákon át a jutalom felé, amiről végül kiderült: a legszörnyűbb büntetés.

És most elmosolyodott: őszinte, helyeslést sugárzó mosoly ragyogott fel az arcán. És abban a pillanatban annyira akartam, hogy azt mondja: *jól van*, bár közben szívből gyűlöltem.

- Mondd el nekik, BB - szegezett a székhez azzal a sugárzó mosollyal. - Mondd el nekik, mit művelt veled.

A kekszemufiu webnaplója
<i>Bejegyzés: február 17-én, vasárnap, 3 óra 58 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
Hangulat: <i>perverz</i>
Zene: 10cc: „I'm Not In Love"

Az első, ami ezek után történt, hogy Emilyt gyámság alá helyezték. Mint mondták, csak elővigyázatosságból, hogy gondoskodjanak a biztonságáról. Azt, hogy nem volt hajlandó gyanúba keverni dr. Peacockot, nem egyszerűen az ártatlanság, hanem a tartós bántalmazás jelének tekintették, és amikor a vádakkal szembesítették, Catherine dühét és megrökönyödését az összejátszás további bizonyítékeként értelmezték. Valami nyilvánvalóan történt. Legjobb esetben is cinikus csalásról lehetett szó. Legrosszabb esetben nagyszabású összeesküvésről.

És akkor jött az Önök alázatos szolgájának a vallomása. Olyan ártatlanul kezdődött, mondtam. Dr. Peacock nagyon kedves volt. Magánórák, néha egy kis készpénz; így édesgetett magához. Így közeledett Catherine White-hoz is, egy köztudottan depresszióval küszködő, becsvágyó és hízélgéssel a lábáról könnyen levehető asszonyhoz, aki olyan buzgón hitte el, hogy a gyermeke különleges, hogy maga előtt is letagadta az igazságot.

Természetesen a dr. Peacock könyvtárában levő könyvek is az állításomat támasztották alá. Az irodalom leghírhedtebb színesztéziásainak életrajzai: Nabokové, Rimbaud-é, Baudelaire-é, De Quincey-é, magukat nyíltan kábítószereseknek, homoszexuálisoknak, pedofiloknak

valló férfiaké. Akik a magasztos hajszolása közben megelőzték koruk kisszerű erkölcsiségét. A bizonyítékként lefoglalt anyag nem volt közvetlenül terhelő, de a rendőrség nem mondható nagy műértőnek, és a dr. Peacock gyűjteményében szereplő anyag pusztán nagysága elégnak bizonyult, hogy meggyőzze őket: sikerült a megfelelő embert elkapniuk. Még évfolyamvezető korából St. Oswald-beli osztályfényképek. Többkötetnyi görög és római művészet, meztelen fiatalemberek szobraitól készült metszetek. Beardsley *Sárga Könyvének* első kiadása, Ovenden-nyomatok a *Lolitából*, egy Caravaggiónak tulajdonított ceruzarajz egy meztelen fiatalemberről, *Az illatos kert* pompásan illusztrált példánya, Verlaine, Swinburne, Rimbaud és Sade márki erotikus költeményei...

- Ezt megmutatta egy *hétéves* gyereknek?

Dr. Peacock igyekezett megmagyarázni. A fiú nevelésének része volt, mondta. Benjamint érdekelte is; tudni szeretette volna, kicsoda...

- És ön szerint *kicsoda*?

Dr. Peacock ismét küszködve próbálta felvilágosítani a hallgatóságát. De míg *X fiút* felvillanyozták a szinesztézia esetei, a színcsíkokban manifesztálódó zene, migrénes fejfájások és orgazmusok esettanulmányai, a rendőröket sokkal jobban izgatta, hogy pontosan kiderítsék, miről is beszélgettek *X fiúval* a magánórak alatt. Hogy megpróbálta-e Benjamint megérinteni, adott-e neki drogokat, kettesben maradt-e vele... vagy a testvéreivel.

És amikor dr. Peacock végül összeomlott, és szabad folyást engedett a haragjának és a frusztrációjának, a rendőrök összenéztek, és így szóltak:

- Önnek igen rossz természete van. Megütötte valaha is a fiút? Pofon vágta, próbálta-e más módon megfegyelmezni?

A doktor dermedten rázta a fejét.

- És a kislánnyal mi a helyzet? Bizonyára idegtépő volt egy ilyen kisgyereket tanítani. Kivált, ha fiúkhoz volt szokva. Előfordult, hogy ellenkezett önnel?

- Soha - felelte dr. Peacock. - Emily nagyon jó kislány volt.

- Aki szívesen a kedvében járt?

A doktor bólintott.

- Annyira szívesen, hogy színlelte az eredményt?

A doktor hevesen tagadta a feltételezést. De már megtörtént a baj. Nagyon is hihető képet festettem róla. És ha Emily nem támasztotta alá az állításaimat, akkor ezt annak tudták be, hogy nagyon fiatal, összezavarodott, és tagadja, amit vele műveltek...

Vigyáztak, hogy az egészszről semmi se jelenjen meg a sajtóban, de ezzel az erővel egy vulkánkitörést is megpróbálhattak volna megakadályozni. A film bemutatója nyomán megindult a spekuláció. Az év végére Emily országosan ismert lett, majd éppoly hirtelen hírhedt.

A bulvársajtó szalagcímei sebesen követték egymást. *The Mail*: SZUPERÉRZÉKENY GYEREK ÁLLÍTÓLAGOS BÁNTALMAZÁSA. *The Sun*: NÉZD EMILY T JÁTÉK KÖZBEN! És a legjobb, a *Mirror*: EMILY-VAJON CSALÁS AZ EGÉSZ? Jeffrey Stuarts, az újságíró, aki végigkövette Emily esetét, a családdal lakott, részt vett az Udvarházban tartott órákon, és aki egy őszinte rajongó lelkesedésével válaszolt a szkeptikusok kérdéseire, most látta, hova vezet mindez, és gyorsan hátraarcot csinált: egykettőre átírta a könyvét - aminek *Az Emily-kísérlet* címet adta és belevette nemcsak az Udvarház-beli mocsokról szóló híreszteléseket, de az Emily-jelenség mögött rejlő sötétebb igazságra tett célzásokat is.

Egy kemény, becsvágyó anya, egy gyenge, hasznavehetetlen apa, a nyugati értékrendet elvető,

befolyásos barátnő, a gyermek, aki áldozat, és mutatványokra idomítják be, a ragadozó vénember, aki rögeszméi rabja. És persze X *fiú*, akit felment mindaz, amit el kellett viselnie, és aki nyakig benne volt az egészben. A gyanútlan áldozat. Az ártatlan. Újból a kék szemű fiú.

Az ügy persze sosem került bíróság elé. Még a rendőrbíró elé sem. Még folyt a nyomozás, amikor dr. Peacock szívrohamot kapott, s az intenzív osztályra került. Az ügyet meghatározatlan időre elnapolták.

De a haraszt legcsekélyebb zörgése is meggyőzte a nyilvánosságot. A bulvársajtó ítélete gyors és halálos. Három hónapon belül le is zajlott. Az *Emily-kísérlet* rögtön a sikerlisták élére került. Patrick és Catherine

White megegyeztek, hogy átmenetileg különválnak. A befektetők visszavették a pénzüket, a galériák nem állították ki többé Emily képeit. Feather odaköltözött Catherine-hez, míg Patrick egy Malbry melletti panzióba hurcolkodott át.

Nem véglegesen, állította. Egyszerűen csak szeretnének egy kis teret. Több gyűjtogatási kísérlet után a rendőrség biztosította az Udvarház huszonnégy órás őrzését. És az újságok rávetették magukat Catherine-re. A házat fotóriporterek sorfala szegélyezte, és lekaptak mindenkit, aki átlépte a küszöböt.

A bejárati ajtón firkák jelentek meg. Zsákszámra érkeztek a gyűlölködő-ócsárló levelek. A *News of the World* leközölt egy képet a síró Catherine-ről egy sztorival (amit Feather igazolt, akinek ötezer fontot fizettek), miszerint idegösszeroppanást kapott.

A helyzet karácsonykor sem javult, bár Emilyt egy napra hazaengedték. Korábban a gyerek a gyámhatóságnál volt; miután a gondozóknak nem sikerült bántalmazás jeleire bukkanniuk, kedvesen, de kitartóan faggatták, és a végén

még Emilyben is felmerült, hogy hátha kezd megtébolyodni.

Próbálj visszaemlékezni, Emily.

Ismerem a módszert. Nagyon is jól. A kedvesség is fegyver, egy párnázott, lökött karikatúra bot, amivel az emlékezetet csépelik, amíg vattacukor nem lesz belőle.

Minden rendben. Nem a te hibád.

Csak mondd el az igazat, Emily.

Képzeljék el, milyen volt Emily élete. Minden rossz irányba haladt. Dr. Peacock ellen nyomozás folyt. A szülei máról holnapra különköltöztek. Kérdésekkel bombázták, és bár folyton azt hangoztatták, hogy nem az ő hibája, akaratlanul is elgondolkodott azon, hátha mégis. És az a patyolatfehér kis füllentés lavinává dagadt...

Hallgasd a színeket.

Meg akarta mondani, hogy tévedés az egész, de ehhez persze már túl késő volt. Azt akarták, hogy dr. Peacock vagy az anyja befolyásától távol adja a tehetsége vitathatatlan tanúbizonyságát; egy előadáson egyszer s mindenkorra bizonyítsa be vagy cáfolja meg az állítást, hogy csaló, játékszer a megtévesztés és a pénzéhség játékában.

Így aztán Manchesterben egy januári havas délelőttön ott állt a festőállványával és a festékeivel egy filmstúdióban, kamerákkal körülvéve, miközben a fejére forróságot ontó lámpák tűztek, és a hangszórókból a *Fantasztikus szimfónia* áradt. És éppen abban a pillanatban megtörténik a csoda, és Emily hallja a színeket...

Messze ez a leghíresebb műve. A *Fantasztikus szimfónia Huszonnégy Egymásnak Ellentmondó Színben*, a túlsó sarkában azzal a hatalmas, szürke árnyékkal, ami a megvilágított vászonba nyúlik, mint ragyogó virágokkal

behintett mezőn a Halál keze, kicsit olyan, mint egy Jackson Pollock, és kicsit, mint egy Mondrian...

Legalábbis ezt mondja Jeffrey Stuarts a sikerkönyvnek számító második kötetében, *Az Emily-talányban*. Ez a könyv is azonnal felkerült a sikerlisták élére, bár kétségtelenül az első kötet felmelegítése volt; az utószóban szerepelt minden esemény, ami a kötet megjelenése után történt. A szakértők később természetesen nyomon követték a történetet, a művészettől a gyermekpszichológiáig a vonatkozó szakterületeken tevékenykedő szakemberek egymással hadakoztak, hogy egymásnak ellentmondó elméleteiket bizonyítsák.

Mindegyik tábornak megvoltak a támogatói, akár cinikusok, akár hívők személyében. Emily műveiben a gyermekpszichológusok a félelmei jelképes kifejeződését látták, a paranormális tábor a halál előfutárát, a művészeti szakértők a stílusváltozásban annak bizonyítását, amit sokan titkon már gyanítottak: hogy Emily színesztéziája kezdettől fogva színlelés volt, és az olyan művek, mint az *Ibolyakék-'okkersárga noktürn* és a *Csillagos Holdfény-szonáta* kreatív hatása nem Emilytől, hanem Catherine White-től származik.

A *Fantasztikus szimfónia* merőben más. A két és fél méteres négyzet alakú vászonra közönség előtt festett alkotás szinte vonaglik az energiától, így még egy olyan fajankó, mint Jeffrey Stuarts is érezhette baljós kisugárzását. Ha a félelemnek van színe, akkor az ilyen lehet: vörös, barna és fekete fenyegető rostjai, időnként a fény erőteljes foltjaival tarkítva, és azzal a szürkés-kék, csendülő négyzettel, ami olyan, mint egy kútszerű várbörtönbe vezető csapóajtó...

Ha ránézek, a blackpooli móló, anyám és a vitaminkoktól szagát érzem. Emily számára az első lépés lehetett egy

tükrön át egy olyan világba, amelyben semmi sem épelméjű, és többé semmi sem biztos...

Megpróbálták titkolni előle az igazságot. A szakértők bevallása szerint együttérzésből. Ilyen fiatalon az igazsággal szembesülni, kivált az akkori körülmények között, rendkívül traumatikus lett volna. De mielőtt az újságok lehozták volna, már a suttogó szóbeszéd hírül adta, hogy Catherine White egy sikertelen öngyilkossági kísérlet után kórházba került. És úgy tűnt, hogy a világ összes riportere egyszerre Malbryba, az álmos északi kisvárosba csődül, ami a történesek középpontja lett, és ahol a felhők egy újabb kozmikus vihar előjeleként gyülekeztek...

A kekszemufiu webnaplója
<i>Bejegyzés: február 18-án, hétfán, 20 óra 55 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
<i>Hangulat: kimerült</i>
<i>Zene: Johnny Nash: „I Can See Clearly Now”</i>

Clair ma megint e-mailezett. Úgy látszik, hiányzom neki. És a fikció, amit Valentin-napon adtam fel, a szokottnál nagyobb nyugtalanságot keltett. Sürget, hogy térjek vissza a nyájba, vitassam meg az elidegenedési érzéseimet, és nézzek szembe a kötelességeimmel. Az e-mailje hangvétele elég semleges, de kiérzem belőle a helytelenítést. Talán érzékeny, vagy esetleg úgy érzi, a fikcióm nem

megfelelő reakciót vált ki az olyan alanyokból, mint Toxic vagy a Kapitány, akinek erőszakra való hajlamának nem kell újabb tápot adni.

Vissza kell jönnöd a csoportba [írja]. A dolgot nem helyettesíti, ha online beszélgetünk. Szívesebben állnék veled szemtől szemben. Egyébként sem vagyok

benne biztos, hogy ezek a történeteid igazán üdvösek. Szembesülnöd kellene ezekkel az exhibicionista hajlamaiddal, és végre fel kellene ismerned a valóságot...

Sutty! Már töröltem is az üzenetét.

Nyoma sincs.

Ez a szép az e-mailben, Clair. Ezért szeretek inkább online találkozni, mint a kis nappalidban, a falra akasztott kellemes, ártalmatlan nyomatokkal és az olcsó légrfrissítő szagával. És az írásterápiás csoportban te irányítasz, míg a *rosszfiukrock* az enyém. Itt én teszem fel a kérdéseket, itt én irányítok mindent.

Nem. Azt hiszem, inkább maradok, és a szobám kényelmében és magányában foglalkozom az engem érdeklő kérdésekkel. Sokkal jobban szeretem magam online. Itt szereztem a klasszikus műveltségemet, és nem abban a borzalmas iskolában. És innen visszakúszhatok a gondolataidba, kinyomozhatom a kis titkaidat, leleplezhetem a kisszerű gyöngeségeidet, ahogy te is megpróbálsz kideríteni az enyéimet.

És mondd csak, hogy van mostanában Angyal Kék? Biztos kaptál róla hírt. És Chrissy? Még mindig beteg? Hát, ez igazán nagy kár. Nem *vele* kellene beszélned, Clair, ahelyett, hogy engem vállalnál? Pityeg az e-mail. Új üzenet Clairtól.

Tényleg beszélünk kellene, éspedig mielőbb. Tudom, hogy kényelmetlennek találsz a beszélgetéseinket, de kezdek komolyan aggódni miattad. Kérem, e-mailezz vissza, hogy megkaptad!

Sutty! Töröltem az üzenetet.

Zsupsz, itt a vége, fuss el véle.

Bárcsak ilyen könnyen kitörölhetném Clairt is.

Mindazonáltal most más gondjaim is vannak, amelyek közül nem is a legkisebb, hogy miként állok

Albertine-nel. Nem mintha megbocsátásban reménykednék. Ennél mindketten hosszabb utat tettünk meg. De nyugtalanító a hallgatása, és nagyon kell uralkodnom magamon, hogy fel ne hívjam ma otthon. Mégsem hiszem, hogy bölcs dolog lenne. Sok a potenciális szemtanú. Máris erős a gyanúm, hogy figyelnek minket. Elég, ha egy szót szólnak mamának, és a kártyavár egy szempillantás alatt összedől.

Így fél órával zárás előtt megint ott voltam a Zeb-rában. A mazochista énem olyan sokszor hajszol arra a helyre, amelynek biztonságos kis világába az Ön alá-zatos szolgálja kifejezetten nem illik bele. Amikor el-mentem a Zebra mellett, bosszúsan vettem észre, hogy Terri az ajtó mellett ül. Reménykedve pillantott fel, amikor beléptem, én pedig mindent elkövettem, hogy ne vegyem észre. Ennyit a diszkrécióról, gondoltam. A nagynénjéhez hasonlóan ő is sasszemmel figyel meg mindent, és az önbizalom hiánya ellenére pletykás; olyan ember, aki megáll egy autóbaleset helyszínén, de nem azért, hogy segítsen, hanem hogy elmerüljön a közös borzalomban.

A rasztás Szaxofonos a közelben ült, a könyökénél egy kancsó kávé; olyan pillantást vetett rám, amivel a hozzám hasonlók iránti megvetését akarta kifejezésre juttatni. Talán Bethan beszélt rólam. Tudják, időnként megemlíti; a hiábavaló igyekezet hajtja, hogy be-bizonyítsa magának, mennyire gyűlöl. *Görény Csávó*, így hív. Fantáziadúsabb névben reménykedtem.

Leültem a szokott helyemre, Earl Greyt rendeltem, tej és citrom nélkül. Virágos tálcán hozta. Elég hosszú ideig téblábolt ott, hogy megérezzem, valami foglal-koztatja, majd döntésre jutott, leült pontosan velem szemben, a szemembe nézett, és megkérdezte:

- Mi az ördögöt akarsz tőlem?

Kitöltöttem a teát. Illatos volt és finom.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - válaszoltam.
- Állandóan itt lógsz, felteszed a netre a történeteidet. Turkálsz a múltban...

Nevetnem kellett.

- Hogy én? Turkálok a múltban? Bocsáss meg, de amikor dr. Peacock végrendeletének a részletei nyilvánosságra kerülnek, minden, amit teszel majd, bekerül a hírekbe. Ez nem az én hibám, Albertine.

- Örülnék, ha nem szólítanál így.

- Te választottad ezt a nevet - emlékeztettem.

- Úgysem értenéd - vontam meg a vállát.

Hát, ebben tévedsz, Albertine. Nagyon is jól értem. A szívünk vágya, hogy mások legyünk, új személyazonosságot vegyünk fel. Bizonyos fokig én is ezt tettem...

- Nem akarom a pénzét - jelentette ki. - Csak azt, hogy hagyjanak békén.

Elvigyoroztam.

- Remélem, ez jól fog alakulni.

- Ugye, te beszélted rá? - A tekintete most már sötétlett a haragtól. - Ott dolgoztál, volt rá módod. Öreg volt, és befolyásolható. Bármit mondhattál neki.

- Hidd el, Bethan, ha így tettem volna, mit gondolsz, nem inkább magamnak kapartam volna össze valamit? - Hagytam, hadd üssenek a szavaim szöveget a fejébe. - A drága, öreg dr. Peacock. Még ennyi év után is megpróbálta helyrehozni a dolgokat. Még mindig hitt abban, hogy feltámaszthatja a holtakat. Mivel Patrick már nem élt, csak te maradtál. Nigel biztos ugrált örömeiben...

Rám nézett.

- Ne kezd megint. Mondom, hogy Nigelt ez nem érdekelte.

- Ugyan már - legyintettem. - Lehet, hogy a szerelem vak, de tényleg nagyon ostobának kell lenned, ha

azt hiszed, hogy egy olyan embert, mint Nigel, ne érdekelte volna, ha a barátnője egy vagyont örököl...

- Említetted neki dr. Peacock végrendeletét?

- Ki tudja? Lehet, hogy kicsúszott egy s más a számon.

- Mikor? - A hangja vékonyka volt.

- Tizennyolc hónapja, vagy még régebben.

Csend, aztán: - Gazember! - sziszegte. - Azt akarod elhíttetni velem, hogy kezdettől fogva kelepce volt?

- Füttyülök rá, hogy mit hiszel - válaszoltam. - De úgy sejtem, hogy oltalmazni akart. Nem örült annak, hogy egyedül élsz. Még nem említette a nőülést, de ha megtette volna, biztosan igent mondasz. - Kis szünetet tartottam. - Eddig hogy tetszik?

A tekintete, amivel méregetett, olyan színű volt, mint a gyilkosság.

- Ennek semmi értelme - jelentette ki. - Sosem etted meg velem. Nigelt *hidegen* hagyta a pénz.

- Tényleg? Milyen romantikus! Tudniillik a hitelkártya kimutatásai szerint, amikre a lakása kiürítése közben bukkantam a halála után, Nigel komoly adósságot halmozott fel. Csaknem tízezer fontnyit; nem lehetett könnyű kijönnie a fizetéséből. Lehet, hogy elvesztette a türelmét. Talán elkeseredett. Dr. Peacock öreg volt és beteg, de nem halálos beteg. Még vagy tíz évet nyugodtan élélhetett volna...

Kifutott az arcából a vér.

- Nigel nem ölte meg dr. Peacockot, vagy ha igen, akkor te is megtehetted - szögezte le. - Nem tett volna ilyesmit... - Remegett a hangja. Fájdalommal töltött el, hogy ilyen kint okozok neki, de tudnia kellett. Meg kellett értenie.

- És miért nem, Bethan? Gyilkolt már máskor is.

Megrázta a fejét.

- Az más volt.

- *Ezt* mondta?

- Hát persze!

Elvigyorodtam.

Hirtelen felpattant, és a széke zörögve esett hátra.

- Az ördögbe is, mit számít? - kiáltotta. - Régen történt, akkor miért rángatod elő újra meg újra? Nigel *meghalt*, az egésznek *vége*, miért nem hagysz végre békén?

A gyötrődése furcsán megindító, gondoltam. Az arca barátságatlan és gyönyörű. A szemöldökébe illesztett smaragd-kő nyitott szemként kacintott rám. Hirtelen nem vágytam másra, mint arra, hogy magához öleljen, megvigasztaljon, azokkal a hazugságokkal traktáljon, amiket titkon mindenki szeret hallani.

De nem hagyhattam abba. Tartoztam neki ezzel.

- Sosincs vége, Bethan - jegyeztem meg. - A gyilkosságot sosem lehet visszacsinálni. Különösen, ha rokonról van szó... és ne feledd, hogy Ben csak tizenhat éves volt...

Gyűlölettel meredt rám, és most először majdnem képesnek éreztem arra a tetre, ami Gloria Winter két fiát örökre kitörölte az élők sorából.

- *Nigelnek* volt igaza - vágta oda végül. - Tényleg egy torz lelkű gazember vagy, Bren.

- A lelkembe gázolsz, *Albertine*.

Vállat vont.

- Nem értem, mire célzol - folytattam. - Nigel gyilkolta meg Benjamins. Szerencsém, hogy nem voltam ott. Ha máshogy alakul, én maradok ott.

ÖTÖDIK RÉSZ

tükrök

1

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 19-én, kedden, 23 óra 40 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: fáradt

Zene: Cyndi Lauper: „True Colors”

Rendben van, szólíts nyugodtan Brendannak. Ettől most boldog vagy? Ettől rögtön azt képezed, hogy ismeresz? Mi választjuk a nevünket, a személyazonosságunkat, ahogy az életet is, amit élünk. Hinnem kell, hogy így van, *Albertine*. A másik lehetőség - hogy mindent születéskor osztják ki, sőt még előtte, *in utero* - túlságosan rémítő, hogy egyáltalán belegondoljak. Valaki egyszer azt mondta, hogy egy átlagos élet alatt kapott dicséretet hetven százalékát öt éves kor alatt kapjuk. Ötévesen minden, egy falat étel megrágása és lenyelése, a felöltözés, a színes ceruzával készített rajz óriási tetszésnyilvánítást arat. Mindez természetesen végül abbamarad. Az én esetemben akkor, amikor a testvérem - vagyis a kéket viselő öcsém, Benjamin - megszületett.

A pszichohalandzsát kedvelő Clair néha emleget valamit, amit *fordított dicsfény* effektusnak hív; amikor hajlamosak vagyunk egyetlen jellembeli fogyatékoság alapján - mint, mondjuk, egy testvér lenyelése vagy egy vödörnyi tengeri állat összegyűjtése és a tűző napon

hagyása, hogy elpusztuljanak - a gonoszságot másra ruházni. Amikor Ben megszületett, a dicsfényem átszállt a testvéremre, és *kekszemufiut* a továbbiakban megfosztották korábbi kiváltságaitól.

Előre láttam, hogy így lesz. Már hároméves koromban tudtam, hogy a visító, világoskék batyu, amit mama hazahozott, megkeseríti majd az életemet. Mamának először támadt egy ötlete, hogy színeket oszt ki a három fiának. Most döbbenek rá, hogy itt kezdődött, bár mama akkor talán még nem is sejtette. Így lettem Barna Brendan, az unalmas, se hús, se hal fickó, akit Fekete Nigel és Kék Benjamin elhomályosítottak. Többé senki sem figyelt fel rám, hacsak nem követtem el valami rosszaságot, ez esetben egy villanydróttal gyorsan helyre tettem. Senki sem gondolta, hogy annyira különleges vagyok, hogy bármi figyelmet érdemelnék.

Mégis sikerült mindezen változtatnom. Visszaszereztem a dicsfényemet, legalábbis mama szemében. Ami pedig téged illet, *Albertine*, vagy most már szólítsalak inkább Bethannak? Te mindig többet láttál meg, mint mások. Mindig megértettél. A legcsekélyebb kétséged sem volt, hogy figyelemre méltó vagyok, hogy az érzékeny külsőm alatt egy jövendő gyilkos szíve dobog. Mégis...

Mindenki tudja, hogy nem az én hibám volt. Sosem emeltem kezét rá. Tulajdonképpen még csak ott sem voltam. Emilyt figyeltem. Mindannyiszor őt figyeltem, követtem az Udvarházba és vissza, éreztem dr. Peacock üdvözlő ölelését, vele repültem a kis hintán a magasba, éreztem az anyja kezét az enyémben, hallottam, amikor azt mondta: *Ügyes vagy, édesem...*

Nem az öcsém csinálta. Talán nem is volt rá szüksége. Bent lefoglalta az önsajnálát, és nem érdekelté Emily. Én törődtem Emilyvel, én fényképeztem le a sövény fölött, én osztottam különös kis élete foszlányaiban.

Talán ezért is szerettem akkor Emilyt, mert ellopta Benjamin életét, ahogy Benjamin ellopta az enyémet, az anyám szeretetét, az adottságomat, az esélyemet; minden Benjaminhoz került, mintha csak megőrzésre lett volna nálam, amíg egy alkalmasabb ember értük nem jön.

Ben, a kék szemű fiú. A tolvaj. És mihez kezdett a nagy lehetőséggel? Sértetten elherdálta, mert valakinek nagyobb esély jutott. Mindent: az intelligenciáját, a St. Oswaldban megszerzett helyét, a hírnév esélyét, még az Udvarházban töltött idejét is. Minden kicsúszott a kezéből, mert Benjamin nemcsak egy szelet tortát akart, hanem az egész istenverte cukrászdát. Barna Brendan legalábbis így látta; neki csak pár morzsa maradt, amit sikerült ellopnia a testvére tányérjáról...

De most az enyém a torta. És a cukrászda is. És ahogy a Kapitány mondaná: *Tiszta birtoklás, haver...*

Megúsztam egy gyilkosságot.

A kekszemufiu webnaplója a
rosszfiukrock@webjournal.com-on
Bejegyzés: január 18-án, hétfőn, 23 óra 47 perckor
Hozzáférés: nyílt
<i>Hangulat:</i> támadható
<i>Zene:</i> Johnny Cash: „Hurt”

Barna Brendannak hívják. Unalmas ahhoz, hogy tehetséges legyen, unalmas, hogy feltűnjön, még a gyilkossághoz is unalmas. Szarbarna, számárbarna, unalmas seggfej, elkorcsosult barna. Világéletében vak próbált lenni, a környezete vonakodó szemlélője, aki összefonott ujjai mögül figyel, ahogy nélküle folyik tovább az akció, és a legkisebb ütésre, a legcsekélyebb erőszakra is összerezzen.

Igen. Barna Brendan érzékeny. Megrémítik az akciófilmek. Szó sem lehet arról, hogy vadállatokról szóló filmeket, horrorfilmet, videojátékot, western-t vagy küzdősportokat, harci játékokat nézzen. Még a rossz fiút is sajnálja. A sportesemények láttán is rosszul lesz, mert sérülések és összeütközések fordulhatnak elő. Inkább főzőműsorokat vagy kertészeti kiállításokat, úti filmeket vagy pornót néz, és más országokról álmodozik, érzi, ahogy az arcába süt a nap...

Finnnyás gyerek, mondja az anyja. Mélyebben és többet érez, mint a többiek.

Talán így is van, gondolja Barna Brendan. Talán máshogy érez mindent. Mert ha olyat lát, hogy valakinek fájdalmai vannak, a kintől néha rosszullét tör rá, és

rémült zavarban sír amiatt, amit a képek felidéznek benne...

A kékbe öltözött öccse is tisztában van ezzel, és rákényszeríti, hogy a legyekkel és a darazsakkal végzett kísérleteit végignézze, aztán következnek az egerek, majd olyan képeket mutat neki, amiket nehezen visel el. Dr. Peacock ezt *tükrőérintéses szinesztéziának* hívja, ami - legalábbis az ő esetében - egyfajta patológikus érzékenységet jelent, amelynek során az agy optikai központja valahogy tükrözi a fizikait, ezért úgy éli át mások érzéseit - egy érintést, egy ízt, egy ütést -, mintha vele történe.

A feketébe öltözött bátyja megveti, lenézi a gyöngöseségéért. Most már az anyja is levegőnek nézi: a középső gyerek, a csöndes fiú, aki Nigel, a fekete bárány, és Benjamin, a kék szemű fiú közé szorul...

Brendan gyűlöli a testvéreit. Gyűlöli az érzést, amit benne ébresztenek. Az egyik folyton dühös, a másik önelégült és lenéző. És Brendan együtt érez velük. Túl-ságosan is. Akár tetszik neki, akár sem. Ha viszket valamijük, Brendan vakaródnai akar. Ha véreznek, Brendan engedelmesen velük vérzik. Az igazat megvallva nem empátiáról van szó, hanem vizuális ösztönzések sorára adott gondolkodás nélküli testi válaszreakcióról. Nem érdekelné, ha mindketten meghalnának, ha tőle távol tennék, és nem kellene végignéznie.

Néha, amikor egyedül van, olvas. Eleinte lassan és magányosan; úti- és fényképészeti könyveket, verseket és színdarabokat, novellákat, regényeket és szótárakat. A nyomtatott szó más, mint amit maga körül tapasztal. A lelkében a cselekmény a fizikai részvétele nélkül bontakozik ki. Késő éjszaka egy csupasz villanykörte fényénél a pincében olvas; mivel nincs saját szobája, a pincét titokban sötétkamrává alakította át. Itt aztán olyan könyveket olvas, amelyek megértéséhez a tanárai szerint

nincs meg az esze; ha az osztálytársai rajtakapnák, hogy ilyesmivel tölti az idejét, minden tréfának ő lenne a céltáblája, mindenki őt terrorizálná.

De itt, a sötétkamrában, biztonságban érzi magát; senki sincs, aki kinevetné, amikor a szöveget olvasás közben az ujjával kíséri. Senki sem nevezi gyagyásnak, ha hangosan felolvassa. Ez a hely Brendan titkos fészke. Itt azt tehet, amit akar. És néha, amikor egyedül van, ábrándozik. Arról, hogy mást vesz fel, és nem barna ruhát, hogy az emberek felfigyelnek rá, hogy megmutathatja az igazi arcát, színeit.

De éppen ez a bökkenő, nem? Világéletében Barna Brendan volt; unalmasságra, ostobaságra ítéltetett. Pedig sosem volt ostoba. Egyszerűen jól leplezte az eszét. Az iskolában csak a minimumot tanulta, hogy ne váljon nevetségessé. Otthon úgy tett, mintha lélektelen, tunya és fantáziátlan volna. Tudja: most, hogy Ben elfoglalta a helyét, megfosztotta mama szeretetétől, és az uralomért folyó elkeseredett harcában úgy nyelte le őt is, ahogy Malt, így nagyobb biztonságban van...

Nem tisztességes, gondolja Barna Brendan. Neki is kék szeme van. És különleges képességekkel rendelkezik. A félnksége és a dadogása miatt azt hiszik, hogy képtelen érthetően kifejezni magát. De tudja, hogy a szavaknak óriási erejük van. Szeretné megtanulni, hogy bánjon velük. És jól ért a számítógéphez. Tudja, hogy dolgozza fel az információt. Egy különleges program segítségével küzd a diszlexiája ellen. Később egy gyorséttermi láncnál vállalt félállás örve alatt jelentkezik egy szépírástanfolyamra. Eleinte nem megy jól, de szorgalmasan töri magát, meg akarja tanulni. Magukkal ragadják a szavak és a jelentésük. Alapjáig le akarja csupaszítani a nyelvet.

De a legfontosabb, hogy diszkrét. Diszkrét és végtelenül türelmes. Ha felfedné a valódi arcát, az igazi szí-

neit, azzal elárulná a szándékait. Barna Brendannak azonban ennél több esze van. Nagyra értékeli az álcázást. Ezért tudott eddig is életben maradni. Beleolvadt a háttérbe, hagyta, hogy mások csillogjanak, az oldalon kívül maradt, és figyelte, ahogy az ellenfél elpusztítja magát...

Szun Cu A háború művészetében azt írja: „Minden hadviselés megtévesztésen alapul. Ha van valami, amit a mi fiunk tud, akkor az a megtévesztés és az összezavarás.

Így amikor támadni tudunk, tegyünk úgy, mintha képtelenek lennénk, amikor az erőnkkel élünk, tűnjünk tehetetlennek, amikor közel vagyunk, hitessük el az ellenséggel, hogy távolra kerültünk, amikor pedig távol vagyunk, hitessük el vele, hogy a közelben vagyunk.”

Gondosan megválasztja a kellő pillanatot. Sosem volt impulzív. Nigeltől eltérően, aki kiszámíthatóan mindig előbb cselekszik, mint gondolkodik (már ha egyáltalán), és olyan átlátszó indítékokra is ugrik, hogy még egy gyerek is legyőzné...

„Ha az ellenfelünk lobbanékony természetű, bosszantsuk fel.”

Nigel esetében nem is nehéz. Egy jól irányzott szó megteszi. A szó ez esetben erőszakhoz vezet, egy láncreakcióhoz, amit senki sem tud megállítani, és ami a kékbe öltözött öccse halálához és a feketébe öltözött letartóztatásához vezet, és Elvetemült Brendan mindkettőtől megszabadul, és olyan fehér, mint a frissen hullott hó...

Egyes számú tétel: egy fekete bársonykötésű notesz.

Kettes számú tétel: néhány fénykép a feketét viselő bátyjáról, ahogy Mrs. Elektromos Kékkel hentereg; némelyik igen bizalmas jellegű: teleobjektívvel vette fel, ahogy együtt vannak a hölgy hátsó kertjében, és titokban hívta elő és nagyította ki a sötétkamrájában, amiről senki, még mama sem tud...

Összetette a kettőt, és olyan, mint a nitrogén és a glicerin...

Bumm!

Ami azt illeti, nevetségesen könnyű volt. Az emberek olyan kiszámíthatóak. Különösen Nigel, a változékony hangulataival és a heves természetével. A fordított dicsfény effektusnak köszönhetően (Nigel mindig is gyűlölte Bent), hősünknek pusztán annyi volt a teendője, hogy felhúzza és a helyére állítsa, a többi már ment magától. Egy Nigel fülébe súgott szó, amivel azt sugallta, hogy Ben kémkedik utána, egy titkos rejték hely említése, aztán el kellett még dugnia a bizonyítékot, hogy Nigel megtalálja a testvére matraca alatt, majd a „fiunknak” annyi teendője maradt, hogy elmenjen a helyszínről, míg a mocskos gyilkosság meg nem történik.

Természetesen Ben tagadta, hogy bármit is tudna. Ez végzetes hiba volt. Brendan tapasztalatból tudta, hogy a súlyos sérüléseket csakis úgy lehet elkerülni, ha azonnal bevallja a bűnt, még akkor is, ha ártatlan. Korán megtanulta ezt a leckét, és ezzel azt a kellemes hírnevet vívta ki, hogy tehetségtelenül hazudik, mert magára vállalta a felelősséget egy csomó olyan dologért, amihez semmi köze sem volt. Bennek mindenesetre nem volt ideje magyarázkodni. Nigel első ütése betörte a koponyáját. Utána pedig... nos, elég, ha annyit mondok, hogy Benjaminnak esélye sem volt.

Hőszünk természetesen nem volt jelen. Akárcsak Macavity, a Rejtélyes Macska, tökélyre fejlesztette azt a nehéz módszert, hogy kivonja magát a bajból. Brendan anyja talált rá a fiára, ő hívta a rendőrséget és a mentőt, ő őrizte a fia ágyát a kórházban, és nem sírt, egyszer sem, még akkor sem, amikor azt mondták, hogy maradandó károsodás történt, és Benjamin sosem fog felébredni...

Ahogy mondták, gondatlanságból elkövetett emberölés történt.

Érdekes kifejezés: gondatlanságból elkövetett emberölés - a színe villám-kék, zsálya- és ibolyaillatot áraszt. Igen, most már látja Ben színeit, igazi arcát. Végére is elfoglalta a helyét. Most már minden Brendané: az adottsága, a jövője, a színei.

Időbe telt, míg alkalmazkodott. Hősünk eleinte napokig beteg volt. A gyomra mintha feneketlen gödör lett volna, a feje annyira fáj, hogy azt hitte, vége van. Bizonyos tekintetben úgy érzi, megérdemelte. Egy másik énje titkon vigyorog. Olyan, mint egy gonosz bűvésztrükk. Ártatlan, nem követett el semmit, titkon mégis gyilkosságban bűnös.

De valami mégis hiányzik. Még most sem képes az erőszakra. Ami a haragja mértékét tekintve elég szerencsétlen dolog. A mérgező adottság nélkül úgy véli, bármi lehetséges lenne. A gondolkodása tiszta és objektív. Nincs lelkiismerete, ami furdalná. A legborzalmasabb dolgok járnak az eszébe, csupán egy sóhajtásnyira a megvalósítástól. De a teste elutasítja a forgatókönyvet. Csak a fikcióban képes büntetlenül cselekedni. Csak ott igazán szabad. Az életben a győzelem eufóriájáért a végén mindig fizetni kell: betegséggel és szenvedéssel, ahogy a rossz gondolatokért is mindig meg kell fizetni...

Az anyjának még most is megvan a villanydrótja. Most már természetesen nem használja. De használja az öklét, a lábát, és tudja, hogy a fia sosem üt vissza. De a fia álmodik arról a villanydrótról, a vitrin üvege mögül unalmasan szájukat tátó porcelánkutyákról. A villanydrót legalább hatszor-hétszer kényelmesen körbeérne az anyja nyakán, és utána már a vitrinnek meg a kutyáknak kibaszottul semmi esélyük sem lenne...

A gondolattól hirtelen megint ideges lesz. A torkában érzi az ízt, amit mostanra már ismernie kellene: egy tisztátalan ízt, amitől öklendezni kezd, amitől a szája

merev lesz a félelemtől, a szíve pedig úgy rángatózik, mint egy partra vetett hal.

Lentről egy hang.

- Ki van ott? - kiabál fel.

Felsóhajt.

- Csak én, mama.

- Mit csinálsz? Ideje meginnod az italodat.

Kikapcsolja a számítógépet, és a fülhallgatóért nyúl. Szeret zenét hallgatni. Más kontextusba helyezi a dolgokat. Állandóan viseli az iPodját, és már régen elsajátította azt a képességet, hogy úgy tűnjön, mintha az anyját hallgatná, amikor beszél, miközben az agyában valami más szól, az élete titkos filmzenéje.

Lemegy a földszintre.

- Mi az, mama?

Nézi, ahogy az anyja szája hangtalanul mozog. A fejében a Feketébe Öltözött Ember olyan öreg és megtört hangon énekel, hogy akár már halott is lehetne...

És Brendan olyan üresnek érzi magát, olyan üresség és kínzó vágy emészti, amit semmi sem tölt meg, semmi sem lohaszt le, sem étel, sem szerelem, sem gyilkosság; olyan, mint a kígyó, ami el akarta nyelni a világot, s végül önmagát nyelte le.

És a lelke mélyén tudja, hogy eljött az ideje. Ideje lenyelnie a békát. Ideje megtennie, amire az elmúlt negyven évben, gyakorlatilag egész életében vágyott. A lobogóját, a színeit fel kell húznia az árbocra, meg kell fordulnia, és szembe kell néznie az ellenségével.

Végül is mit veszíthet? A vitaminkoktélját? A szemétbodyadalmát?

Kommentek

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

Albertine: (törölt bejegyzés)

JennyTricks: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Albertine?

A **kekszemufiu** webnaplója

Bejegyzés: február 19-én, kedden, 0 óra 15 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: zúgolódó

Zene: *Cher: „Just Like Jesse James”*

Hát így úszott meg egy tükörérintéses szinesztéziás egy gyilkosságot. Meg kell adni, ügyes trükk, amit szokásos érzékemmel vittem véghez. A tükör nagyon rugalmas. Szabadon lebeghetünk, eltüntethetünk tárgyakat, karddal átszúrhatjuk a meztelen hölgyet. Igaz, néha vannak fejfájások. De a *kekszemufiu* segítségemre volt ebben. Nem említettem, hogy jobban élveztem, amikor másvalakiként írtam? A *kekszemufiuba* nem szorult empátia. Ritkán érez együtt bárkivel is. A világról alkotott hideg,

szenvedélymentes nézete a gyöngédségem szívesen látott

kontrasztja.

Gyöngédség?, hallom a kérdést. Hát igen. *Nagyon* érzékeny vagyok. Egy tükörérintéses szinesztéziás mindent érez, amit lát. Gyerekként időbe telt, míg rájöttem, hogy mások nem így működnek. Amíg dr. Peacock fel nem bukkant a színen, azt hittem, teljesen normális vagyok. Azt mondták, az ilyesmi öröklődő szokott lenni, bár még ⁴egyiptetűjű ikreknél is másképpen jelentkezik ez az állapot.

Mindenesetre az öcsémnek, Bennek nem volt kedve megosztani velem a rivaldafényt. Amikor először mentünk el az Udvarházba, figyelmeztetett, hogy ha csak célozni merek arra dr. Peacock előtt, hogy nem vagyok hétköznapi állampolgár, nem vagyok olyan vaníliaízű, mint amilyennek látszom, akkor nagyon kellemetlen következményekre számíthatok. Eleinte fittyet hánytam a figyelmeztetésére. Már csak a barnás nyomat, a Hawaii-ról készült kép miatt is, és ahogy dr. Peacock beszélt velem, nem szólva a lehetőségről, hogy esetleg figyelemre méltó lehetek...

Két teljes héten át álltam a sarat. Nigel nyíltan lenézett - mintha Barna Brendan bármire is képes lett volna -, Benjamin pedig neheztelve tartott szemmel, és csak az alkalmat leste, mikor alázhat meg. Már akkor is fondorlatos volt. Egy-két mamának odavetett megjegyzés, egy célzás, hogy féltékeny vagyok rá, majd újabb célzások, hogy csak színlelem a képességet, és az öcsémet utánzom.

Legyünk őszinték: sosem volt esélyem. Kövér voltam és esetlen, diszlexiás, kész nevetség, ráadásul dadogtam, és az iskolában is katasztrofálisan teljesítettem. Még a szemem színe is hideg kékesszürke volt, míg Bené világító nyár-kék, amitől mindenki rögtön

megszerette. Hát persze hogy hittek neki. Miért is ne tették volna?

Mama a villanydrót segítségével maradéktalan valamást csikart ki. Bizonyos szempontból, azt hiszem, mindkettőnknek nagy kő esett le a szívéről. Tudtam, hogy nem vehetem fel a versenyt Bennel. Ami mamát illette, kezdettől fogva tudta. Tudta, hogy nem lehetek különleges. Hogy merném megfosztani a hitelétől? Hogy mernék hazudni mamának? Sírtam-rítottam, a bocsánatért esedeztem, míg az öcsém mosolyogva nézett, és utána már elég volt, hogy megfenyegessen: bepanaszol majd mamánál, és máris az engedelmes rabszolgájává tett.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy bárkinek is az adottságomról mertem beszélni. Ben megint csak háttérbe szorított. Igyekeztem biztonságot keresve újra visszabújni Barna Brendan, az átlagosnál is kevésbé feltűnő bőrébe, de mama megváltozott. Talán a fordított dicsfény effektus, talán az Emily White-ügy miatt. Mindenesetre attól a pillanattól fogva én lettem a családi bűnbak, a frusztrációja célpontja. Amikor dr. Peacock nem tanította többé Bent, kiderült, hogy valahogy ezért is engem okolt. Amikor Ben megbukott a St. Oswaldban, engem büntetett meg; igaz, azt terveztem, hogy otthagynom az iskolát, de mindketten tudtuk, hogy ha Ben jól tanult volna, akkor senkinek még csak eszébe sem jutottam volna.

Az evésbe menekültem. Az evésbe, és később Emilybe. Nem azért ettem, mert éhes voltam, vagy mohó lettem volna, hanem hogy védjem magam a világgal szemben, ahol minden csupa veszély volt, ahol minden szó hamis barátnak bizonyult, ahol még a tévészésnek is megvoltak a maga veszélyei, és mindennek éles széle volt, amivel felsérthettem magam.

Mostanra megtanultam felvenni a harcot. A zene és az írás sokat segít, és ma már az internetnek köszönhetően megkerestem a módját, hogyan élvezzem az adottságomat. Az online világ hemzse a pornótól. És egy tükörérintéses színesztéziás számára mindez felér a valódival. Egy érintés, egy csók, és néha már el is felejttem, hogy nem én vagyok ott a képernyőn, hogy csak megfigyelő vagyok, kém, és a valódi akció valahol másutt folyik.

Médiium. Milyen érdekes szó! Azt jelzi, aki *voltam* - a középső gyerek, az átlagos fiú -, és egyben azt is, aki most *vagyok*: nyelveken szóló, a holtak eleven szócsöve.

Azt szokták mondani, hogy az embernek csak egy élete van. Ha online vagytok, meglátjátok, mennyire nem igaz. Egy nap írjátok be a neveteket a Google-ba, és meglátjátok majd, hányan élnek ezzel a névvel. Ok is lehetnének a helyünkben: a menhelyi, a sportoló, a kis híján híres színész, a halálsoron várakozó, a celeb szakács, aztán ott vannak, akik velünk egy napon születtek, mind árnyékai annak, akik lehettünk volna, ha kicsit máshogy alakulnak a dolgok.

Nos, nekem volt esélyem mássá válni. Kilépni az életemből, és az egyik árnyékomét felvenni. Nem tenné-e meg bárki ugyanezt? Nem tennéd meg te is, ha lehetőséged nyílna rá?

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 19-én, kedden, 1 óra 4 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: tűnődő

Zene: Sally Oldfield: „Mirrors”

Mama természetesen megsiratta Benjamins. Eleinte némán, vészjósló nyugalomba süppedve, amit először beletörődésnek hittem. Azután feltűnt a többi kísérelés: a düh és a téboly világába tett futó kirándulások. Hallottam, ahogy éjnek idején a porcelánkutyákat porolja le, vagy csak járkal a házban. Néha zokogott: *Nem a te hibád volt.* Néha összetévesztett az öcsémel, vagy a kudarcaim miatt szidott. Máskor rám üvöltött: *Neked kellett volna meghalnod!* Máskor zokogva keltett fel éjszaka: *Jaj, BB, azt álmodtam, hogy meghaltál!* és időbe telt, míg felfogtam, hogy egymással felcserélhetők vagyunk, és Benjamin meg kekszemufiu mama szemében gyakran egy és ugyanaz...

Azután következett az ügy káros mellékhatása, a sokkot követő visszavágás, és egyszer csak megint tőlem várt el mindent. Két testvérem eltűnésével drasztikusan megváltozott a szerepem. Én lettem mama kék szemű fia. Az egyetlen reménye. Úgy érezte, tartozom neki azzal, hogy újra próbálkozzam, hogy visszaüljek az iskolapadba, és esetleg orvosira menjek, vagyis megtegyem mindazt, amit *neki* kellett volna csinálnia, és amit most csak én érhettem el.

Eleinte védtem magam. Nem voltam alkalmas az orvosi pályára. A Sunnyside Park-i iskolában megbuktam az összes természettudományos tárgyból, és a matek kisérettségim éppen csak átcúsztam. De mama hallani sem akart az ellenvetéseimről. Felelősséggel tartozom. Lusta vagyok, és túl sokáig lebzseltem, ideje hát megváltoznom...

A többi már köztudott. Rejtélyes betegség támadott meg. A gyomromat tekergőző kígyók marták, és mérgeket a beleimbe fecskendezték. Annyit fogytam, mire felépültem, hogy bohócként festettem a régi ruháimban. A hirtelen zajokra összeresztetem, az éles fény bántotta a szememet. És néha alig emlékeztem arra a szörnyű és csodálatos dologra, amit tettem, vagy hogy Ben hol végződik, és hol kezdődik Brendan ...

De ez természetes is, nem? Az emlékeim olyan ködök, lopva használt füstöt csempésznek ebbe a tükörjátékba. Lázás voltam, fájdalmaim voltak, és nem tudom, mit mondtam anyámnak. Nem emlékszem semmire, sem hazugságokra, sem vallomásokra, sem ígéretekre, de amikor teljesen felépültem, és először keltem fel az ágyból, abban biztos voltam, hogy valami megváltozott bennem. Nem voltam többé Barna Brendan, hanem valami egészen más. És az igazat megvallva már azt sem tudtam volna bizonyossággal állítani, hogy lenyeltem-e Bent, vagy ő nyelt le engem...

Természetesen nem hiszek a kísértetekben. Az élőkben is alig. És mégis pontosan ez lettem: az öcsém árnyéka. Amikor kitört az Emily-botrány, újraírtam a történetét. Az állapotomnak köszönhetően az adottságával már rendelkeztem, így sokkal könnyebb volt elhítenem velük, hogy igazat mondok.

Kezdtem Ben színeit, ruháit hordani. Előbb csak célszerűségből, mert a saját ruháim lógtak rajtam. Nem hordtam állandóan kéket; olykor felvettem egy pólót vagy egy tréningfelsőt. Mama mintha észre sem vette volna. Az Emily White körüli botrány hőssé emelt, az emberek meghívtak a kocsmában egy-egy italra, a lányok váratlanul vonzónak találtak. Abban a szemeszterben kezdtem járni a Malbryi Egyetemre. Mamát meghagytam abban a hitében, hogy az orvosin tanulok. A kamaszkorban pattanásos bőröm végre kitisztult, még a dadogás is abbamaradt. És ami a legjobb, hogy fogytam. A testvéreim eltűnésével megszűnt a falánk vágyam, hogy magamba tömjek, gyűjtsek és lenyeljek mindent, ami csak a szemem elé kerül. Ami Mallal kezdődött, Bennel végződött. Végre kielégült a farkasétvágyam.

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 19-én, kedden, 21 óra 56 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: sóvár

Zene: Judy Garland: „Somewhere Over The Rainbow”

Nos, Clair, teljesült az óhajod. Ma végre visszamentem a csoportba. Miután minden szépen a tervek szerint alakul, azt hiszem, megengedhetek magamnak egy kis ártalmatlan kikapcsolódást. Különben is, lehet, hogy ez az utolsó alkalom... Drappos púderrózsaszín négyzet alakú kis szoba, az ajtó melletti polcon egy csíkos csokrosinda, a falon Angyal Kék fényképe. A székek narancsszínűek, és körbeállították őket, hogy senki se érezze alárendeltnek magát. A kör közepén egy kis asztal, azon virágos tálca csészékkel, egy tálkán keksszel (csokoládékrémes, mellesleg utálok), egy csomó vonalas, A4-es papír és golyóstoll, és a kötelező papír zsebkendő doboz.

Tőlem ne várjanak könnyeket. *Kekszemufiu* nem szokott sírni.

- Szia! Örülök, hogy látlak! - köszönt Clair. (Mindig ezt mondja mindenkinek). - Hogy érzed magad?

- Jól.

A valóságban nem fejezem ki magam olyan jól, mint online. A számos ok között ez is közrejátszik, hogy még mindig szívesebben maradok otthon.

- Mi történt az arcoddal? - kérdezte. Természetesen már elfelejtette a fikciót, vagy úgy döntött, az egész csak a fantáziámban létezik.

Vállat vontam.

- Baleset ért.

Megjátszott együttérzéssel pillantott rám. Úgy néz ki, mint az anyja, Maureen Pike, kivált most, amikor ahhoz a bizonyos korhoz közeledik. A negyvenegy-negyvenkettőhöz, és hirtelen minden délre száguld, no, nem Hawaii-ra, hanem egy sivárabb vidékre, ahol kiszáradt vízmosások, lehullott sziklák és dombos, szent vadon van. Össze sem hasonlítható *ClairDeLune*-nal, aki erotikus fikciót tesz fel az oldalra, és harmincötnek mondja magát, bár gondolom, eddig is sejtette mindenki, hogy a *rosszfiukrockon* mutatott énünk szöges ellentéte lehet az igazinak. De amíg fantázia marad, kit érdekel, milyen szerepet játszunk? Akár cowboyt vagy indiánt, fekete vagy fehér kalapot veszünk, senki sem ítél el.

Mégis a játék, amit játszunk, kötődik a mélyben rejlő igazsághoz, a vágy kiaknázatlan lehetőségéhez. Azok vagyunk, akiknek álmodjuk magunkat. Tudjuk, mit akarunk. Tudjuk, hogy *megérdemljük*...

És ha az, amit akarunk, a gonoszság? A bűn?

Nos, lehet, hogy azt is megérdemljük. És a bűn ára...

- Kérsz teát? - mutatott Clair a virágos tálcára.

Tea. A szegény ember Prozacja.

- Köszönöm, nem.

Terri, aki tej nélkül issza a teát, és sosem kér a kekszből - de képes egy doboz babapiskótás fagyaltot magába tömni, amint hazaér -, megpaskolta a maga melletti széket.

- Szia, Bren - mosolygott affektáltan.

- Eridj a picsába - válaszoltam.

Tekintetem végigfutott a csoport többi tagján. Mind ott voltak. Hat válogatott dilis, valamint reménybeli írupalánta, hordószónok buzeráns, bukott költő (van másmilyen is?), akik mind kétségbeesetten vágytak

arra, hogy meghallgassák őket. De csak egy számít közülük. Az ír szemű Bethan, aki mohón figyel...

Ma ujjatlan szürke felsőt viselt, ami szabadon hagyta a karjára végig tetovált csillagokat. *Nigel* ír *barátnője*, ahogy mama nevezi, mert nem hajlandó kimondani a nevét. *Azokkal az utálatos tetoválásokkal.*

Mama utálatosnak nevez mindent, amire nincs befo-lyással. A fényképeimet. Az orchideáimat. A fikció-mat. Nekem tulajdonképpen tetszik Bethan tetová-lása, amivel sikerül elfednie a kamaszkora óta meglevő ezüstös hegeket, amik úgy keresztezik egymást, mint a pókháló szálai. Vajon Nigel ezt látta meg benne? A csillagok iránti szenvedélyét, ami az övét tükrözte? Az örökös, titkos gyötrődését?

Csiricsaré megjelenése ellenére Bethan utálja, ha bámulják. Talán ezért rejtőzik sok réteg megtévesztés alá. Tetoválások, piercingek, személyazonosságok ré-tegei alá. Gyerekkorában engedelmes és félnk volt, tartózkodó, majdnem láthatatlan. Gondolom, ezt teszi az emberrel a katolicizmus. Örökös harc az elfojtás és a mértéktelenség között. Nem csoda, hogy Nigel belezúgott. Ritkaságnak számított: még nála is sérültebb volt.

- Ne fixírozz, Brendan - szólt rám.

Bárcsak ne szólítana így. A Brendannak savanyú sza-ga van, mint a pincében tartott nyirkos holminak. A szám bolyhos filcként száraz lett, és az íze, nos, tudják, milyen. A templomi tömjén tubákos illatával a *Bethan* sem jobb. Jobban tetszett, amikor színtelen, makulátlan *Albertine* volt...

Clair avatkozott közbe.

- Kérlek, ne, Bethan. Tudod, miben állapotunk meg. Bren biztos nem akart bámulni. - Jellegzetesen édeskés pillantást vetett rám. - És most, hogy itt lá-

tunk, Bren, indítsunk talán veled. Úgy hallom, többet jársz el otthonról. Nagyon jó!

Vállat vontam.

- Hol jártál, Bren?

- Mindenfelé. Tudod. Kint. A városban.

Szélesen, helyeslően mosolyodott el.

- Nagyszerű hír! - duruzsolta. - És úgy örülök, hogy megint írsz! Van valami, amit szeretnél ma felolvasni?

Megint vállat vontam.

- Jaj, ne légy már ilyen szemérmes! Tudod, hogy azért vagyunk itt, hogy segítsünk. - A csoport felé fordult. - Megmutatjuk Brennek, mennyire fontos nekünk? Hogy mennyire szeretnénk segíteni neki?

Jaj, csak azt ne! A kibaszott, csoportos összeölelkezés. Bármit, csak azt ne! Kérem!

- Van valami... - mondtam, de nem a vallomás kényszere hajtott, hanem a vágy, hogy eltereljem a figyelmüket.

Clair mohón és várakozásteljesen függesztette rám a tekintetét. Olyan volt az arckifejezése, mint akkor, amikor Angyal Kékről mesél nekünk. És persze tényleg emlékeztetek rá - ez legalább nem hazugság -, ami azzal jár, hogy Clair elfogult velem szemben, és hajlamos elhinni, amit mondok.

- Komolyan? Hallhatjuk? - kérdezte.

Még egyszer a szemben ülő Bethanra néztem. Régebben azt gondoltam, hogy gyűlöl, mégis talán ő az egyetlen, aki megérti, milyen minden pillanatban a halottakkal élni, velük beszélni, velük aludni...

- Szívesen meghallgatnánk, Bren - biztatott Clair.

- Biztos, hogy ezt szeretnétek? - kérdeztem, de a tekintetemet nem vettem le Bethanról. A pillantása fűrésző volt, összehúzott kék szeme, mint a gázláng.

- Hát persze - nyugtatott meg Clair. - Ugye, gyerekek?

Körben mindenütt bólogatás. Feltűnt, hogy Bethan tökéletesen mozdulatlan maradt.

- Lehet, hogy kicsit... felkavaró - szabadkoztam. - Sajnos, még egy gyilkosság. - Elmosolyodtam Clair arckifejezése láttán, s azon, hogy a többiek előrehajoltak, mint etetéskor a mopszlik. - Bocs, gyerekek - tettem hozzá. - Azt képzelitek majd, hogy csak ezt tudom.

A kekszemufiu webnaplója a	
<i>rosszfiukrock@webjournal.com-on</i>	
<i>Bejegyzés: február 19-én, kedden, 22 óra 31 perckor</i>	
<i>Hozzáférés: nyilvános</i>	
Hangulat: <i>tiszta.</i>	
Zene: <i>The Four Seasons: „Bye Bye Baby”</i>	

Mrs. Bébi Kéknek hívja. A nő művésznak képzelet magát. Az biztos, hogy annak látszik: piszkosszőke haját művésziösen összekócolja, festékekkel összefröcskölt overallokat és hosszú gyöngysorokat hord, szeret illatos gyertyákat gyújtani, amelyek szerinte segítik az alkotási folyamatot (és elűzik a festékszagot).

Nem mintha sokat megvalósított volna. Alkotó szenvedélyét a lánya felnevelésében élte ki. A gyermek olyan, mint egy művészeti alkotás, és ez a gyermek tökéletes, bizonygatja magának; tökéletes, tehetséges és jó... Messziről figyeli a gyereket. Azt gondolja, milyen gyönyörű a csinos kis bubifrizurájával, a hámozott-mandula-színű bőrrel és a hegyes kapucnis kis piros kabátjában. Egyáltalán nem olyan, mint az anyja. Sugárzik róla a tartózkodás. Még a neve is gyönyörű. Egy rózsailatú név.

Az anyja viszont megtettesíti mindazt, amit utál. Szesélyes, nagyratörő, egy parazita, aki a lányából él, rajta keresztül létezik, az elvárásaival ellopja az életét...

Kekszemufiu megveti az asszonyt. Arra gondol, mennyi kárt okozott neki, mindkettőjüknek, és eltűnődik: Bánná-e *valaki*?

Mindent összevetve úgy gondolja, hogy nem. A világ tisztább lenne nélküle.

Tisztább. Takarít. Milyen csodálatos szó! Kékben, egyetlen szóban jelöli ki, mit tesz, mi a foglalkozása, és mit fog elérni. *Takarít.*

A tökéletes bűntény négy szakaszban zajlik. Az első kézenfekvő. A második időbe telik. A harmadik egy kicsit nehezebb, de mostanra már hozzászokott. Dízel Kék meggyilkolását is hozzászámolva öt gyilkosság; vajon sorozatgyilkosnak nevezheti-e magát, vagy előbb csiszolnia kell a stílusán?

A megfigyelései nyomán tudja, hogy amikor egyedül van otthon, Mrs. Bébi Kék szeret sokáig fürödni. Legalább egy órát tölt a kádban, magazinokat olvas (látta az árulkodó víznyomokat az újrahasznosításra kitett újságkötegeken). Látta a tejüveg ablakon át a reszkető gyertyalángot, és megcsapta a kieresztett fürdővízből áradó fürdőolaj illata, ahogy a víz átzubogott a csatornanyílás alatt. A Bébi Kék-fürdés szent és sérthetetlen. Ilyenkor sosem veszi fel a telefont, még ajtót sem nyit.

Kekszemufiu tudja. Próbálta már. És a nő sosem zárja be az ajtót...

Kekszemufiu a kertben vár. Figyeli a házat. Várja a gyertyák ragyogását és a víz zubogását a csövekben. Vár Mrs. Bébi Kékre, aztán nesztelenül benyit...

A házat újrafestették. Új képek vannak a falon - jobbára absztraktok -, a hallban egy vörös és barna Axminster szőnyeg.

*Axminster. Ax. Minster. Vörös szó. Mit jelent? Fejsze gyilkost. Gyilkosság a katedrálisban.*⁴ A gondolatai egy pillanatra elvonják a figyelmét, szédülés fogja el, és

⁴ Ax - fejsze. Minster - katedrális. *Gyilkosság a katedrálisban* -

T. S. Eliot drámája Thomas Becket meggyilkolásáról a canterburyi katedrálisban. (A ford.)

úgy érzi, mintha távolra kerülne. Az íz, a gyümölcsös, rothadó édesség, ami a fejfájást harangozza be, ismét feltolul a szájába. A kék színre, a megnyugtató, békés tulajdonságaira koncentrálnak. A kék a takaró, amiért nyúl, valahányszor magányos vagy fél; lehunyja a szemét, ökölbe szorítja a kezét, és arra gondol...

Nem az én hibám.

Amikor megint kinyitja a szemét, az íz és a fejfájás elmúlt. Körülnéz a csendes házban. A szobák elrendezése olyan, mint ahogy az emlékezetében él, ugyanúgy érezhető a terpentinszaga, a porcelánbabákat sem dobták ki, hanem üveg alatt tartják a szalonban, a szemük vészjóslóan mered ki fakult, loknis hajuk és a csipkékik közül.

A fürdőszobát zöldeskék és fehér csempe borítja. Mrs. B. hátradől a kádban, a szemét lehunyja. Az arca meghökkentően türkizkék; biztosan arcpakolás, jut a következtetésre. A padlón a *Vogue* egy példánya hever. Valaminek eperillata van. Mrs. B. a fürdőgömböket szereti, amelyek csillámot, csillagporréteget hagynak a bőrén.

Stellatio: a fürdőgömbben levő csillám észrevétlen átvitele más bőrére annak tudomása vagy beleegyezése nélkül.

Stellata: apró csillogó részecskék, amelyek rákerülnek a hajára, a bőrére, és még három hónap múlva is talál ilyen csillogó pettyeket a házban, amelyek morzéval jelzik a bűnösségét.

Szóltanul figyel az asszonyt. Most rögtön megtehetné, mondja magában, de néha erősebb a vágy, hogy megpillantsák, és kíváncsi, hogy milyen lesz az asszony tekintete. Egy pillanatig téblábol csak, azután valami az ottlétére ébreszti az asszonyt. Mrs. B. kinyitja a szemét - egy másodpercig nincs is a tekintetében döbbenet, csak tágra nyílt, üres csodálkozás, mint a hallban

levő porcelánbabákéban -, majd felül, a víz súlya lehúzza a testét, és elnehezíti, lelassítja, az eperillat hirtelen elviselhetetlenül erős, és a csillámló víz kekszemufiu arcába loccsan. *Kekszemufiu* behajol a kádba, az asszony ököllel, de tehetetlenül ütlegeli, *kekszemufiu* pedig megragadja fürdőhabos hajánál fogva, és lenyomja az asszony fejét a víz alá.

Meglepően könnyen megy. De *kekszemufiu* ennek ellenére sem szereti a felfordulást. Az asszony testét csillám borítja, ami átragad a bőrére. A mesterséges eperillat felerősödik. Az asszony vergődik és küszködik a súlya alatt, de a nehézkedési erő is ellene van, és a víz tömege lehúzza.

Kekszemufiu néhány percet vár, a rózsaszín ostyákra gondol a „Family Circle” dobozokban, és a villámgyors asszociációs lánc újabb illatot dob fel: *Ostya. Áldozás. Szentlélek*. Ellazítja a kezét, hagyja, hadd lassuljon le a lélegzése, aztán gondosan, módszeresen nekilát a teendőknek.

Nem találnak majd ujjlenyomatot, mert gumikesztyűt visel, és a cipőjét udvariasan levetette a hallban, mint egy látogatóba érkező rendes kisfiú. Ellenőrzi a testet. Minden rendben. Feltörli a kiloccsant vizet a fürdőszoba padlójáról, de a gyertyákat nem oltja el.

Azután kibújik vizes ingéből és farmerjából, az edzőtáskájába gyömöszöli őket, és felveszi a magával hozott tiszta, száraz ruhát. Úgy hagyja el a házat, ahogy találta, a nedves ruhát hazaviszi, és beteszi a mosógépbe.

Tessék, itt a vége, fuss el véle, gondolja.

Várja, hogy a nyomára akadjanak, de senki sem jön. Megint sikerült. De ezúttal nem érez mámoros örömet. Sőt veszteségérzet tölti el, és az a húzós, rezes-rothadt

zöldségíz, ami a vitaminkoktételt idézi fel benne, felkúszik a torkán, betölti a száját, öklendezésre és fintorgásra kényszeríti.

Miért más ez, mint a többi?, kérdezi magától. Miért érzi a hiányát most, amikor minden olyan közel van a befejezéshez, és miért érzi úgy, hogy kiöntötte - mama megszokott kifejezésével élve - a gyereket is a fürdővízzel?

Kommentek

ClairDeLune: *Nagy köszönet ezért, kekszemufiu.*

Csodálatos volt, amikor ezt felolvastad a csoportban. Remélem, nem kell sokat várnunk a következőre! Ne feledd, mind drukkolunk neked!

chrysalisbaby: *bárcsak hallottalak volna, amikor felolvastad:)*

nyusziolokapitany: *Fasza... Király vagy!*

Toxic69: *Jobb, mint a szex, haver. De azért nem bánnám, ha egy nap mindkettőt belevennéd...*

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 19-én, kedden, 23 óra 59 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: magányos

Zene: Motorhead: „The Ace of Spades”

Természetesen engedményt kell tennünk a költői szabadságnak. De a fikció sokszor jobb, mint az élet. Talán így kellett volna történnie. Akár méreggel, vagy helyettes révén, vízbe fojtással, vagy a sajtó ezernyi kivágott cikkével követjük el, a gyilkosság csak gyilkosság marad, a büntudat büntudat, és a fikció alatt véresen és pirosan lüktet az igazság, mint egy áruló szív. Mert a gyilkosság áldozatot, tettet, tanút, gyanúsítottat, egyszóval mindenkit számtalan váratlan módon változtat meg. Egy „trójai” vírusprogram, ami megfertőzi a lelket, kapcsolatokat szakít meg, emlékeket hamisít meg, vagy még rosszabbat tesz velük, és a pusztítás végül az egész rendszerre kiterjedő orgiában bukkan fel.

Nem érzek lelkifurdalást. Legalábbis Catherine haláláért nem. Az ösztön hajtott, hogy úgy cselekedjek, ahogy tettem, ahogy egy kismadár ösztönösen küzd az életben maradásért. Mama reakciója is ösztönös volt. Végtére is az egyetlen gyermeke voltam. Sikeresnek kellett lennem, a legjobbnak, a diszkréció már nem volt választási lehetőség. Elfogadtam Ben örökségét. Olvastam a könyveit. Viseltem a ruháit. És amikor kitört a Peacock-botrány, elmondtam az öcsém történetét, természetesen nem úgy, ahogy valóban történt, hanem ahogy mama elképzelte, és egyszer s mindenkorra szentnek, áldozatnak, a műsor sztárjának állítottam be Bent...

Igen, ezt őszintén bánom. Dr. Peacock tényleg kedves volt hozzám. De nem volt más választásom. Érted, nem? Elképzelhetetlen volt, hogy visszautasítsam: már benne voltam a kábítópalackban, a csapdában, amit én magam készítettem, és már az életemért harcoltam, azért az életért, amit Benjaminsól loptam el.

Érted, ugye? *Albertine*. Elvettél egy életet Emilytől. Nem mintha a szemedre vetném. Tulajdonképpen az ellenkezőjéről van szó. Az, aki tudja, hogy vegyen el egy életet, mindig elvehet egy másikat is. És azt hiszem, korábban is mondtam már, hogy ami igazán számít - a gyilkosságban éppen úgy, mint a szív dolgaiban -, az nem annyira a tudás, mint a vágy.

Szólíthatlak még mindig *Albertine*-nek? A *Bethan* sosem illett hozzád. De a rózsák, amelyek felkúsztak a kertfaladon - a szomorkásan sóvárgó illatú *Albertine* -, ugyanaz a fajta volt, mint ami az Udvarházban nőtt. Bizonyára említettem már. Mindig is nyitott szemmel jártál a világban. A bubira nyírt barna hajú, palakék szemű kis Bethan Brannigan. Emily mellett laktál, és bizonyos megvilágításban akár a testvérének is nézhetek. Még akár a barátnője is lehettél volna, egy vele egykorú gyerek, akivel eljátszhatott volna.

De Mrs. White szörnyű sznob volt. Lenézte Mrs. Brannigan, aki csak bérelte a házát, orrhangú ír accentussal beszélt, és gyanúsán nem látta senki a férjét. A helyi általános iskolában tanított; ami azt illeti, egyszer még az öcsémet is tanította, aki a Mrs. Katolikus Kék gúnynevet ragasztotta rá, és megvetéssel ócsárolta az elképzeléseit. És bár Patrick White toleránsabb volt Benjaminsnál vagy mamánál, Catherine távol tartotta Emilyt az ír kislánytól és a családjától.

De ugye te szeretted Emilyt figyelni? A fal túloldalán lakó kis vak lányt, aki olyan gyönyörűen zongorázott, és akinek mindene megvolt, ami neked nem: magántanárai, ajándékai, látogatói, és még iskolába sem kellett soha járnia? És amikor először megszólítottalak, tartózkodóan viselkedtél, és kicsit gyanakvóan, legalábbis eleinte, aztán az érdeklődés hízelgett a hiúságodnak. Előbb értetlenül, végül hálásan fogadtad el az ajándékaimat.

De ami a legjobb, sosem ítélkeztél felettem. Nem érdekelt, hogy kövér vagyok, fütyültél rá, hogy dadogok, és sosem tekintettél középszerűnek. Sosem kértél tőlem semmit, és nem vártad el, hogy valaki más legyek. Én voltam a sosem volt báty. Te meg a kishúgom. És egyszer sem fordult meg a fejedben, hogy csak ürügy vagy, mellékszereplő, hogy a fő vonzerő másutt van... Most már tudod, mit éreztem. Az életben nem mindig kapjuk meg, amit akarunk. Nekem ott volt Ben, neked Emily, mindketten az oldalon kívülre szorultunk, statiszták voltunk, az igazi helyettesítői. Még' is egészen megkedveltelek. No, nem úgy, ahogy Emilyt szerettem, a kishúgot, aki a testvérem kellett volna hogy legyen. De az ártatlan odaadásodhoz hasonlóval még sosem találkoztam. Igaz, hogy az életkorom duplája volt a tiédnek, de volt benned egy bizonyos sajátosság. Megnyerő, engedelmes voltál. Szokatlanul eszes. És persze elkeseredetten vágytál arra, hogy az legyél, akinek látni akartalak...

Ugyan, kérlek! Ne légy gusztustalan. Miféle perverz alaknak nézel? Szerettem a társaságot, ennyi az egész, ahogy szerettem Emily közelében is lenni. Az anyád sosem vett észre, Mrs. White pedig, aki tudta, ki vagyok, sosem próbált közbeavatkozni. Hétköznap, mielőtt anyád hazaért a munkahelyéről, átugrottam hozzátok, hétvégeken meg másutt találkoztunk, a játszótéren vagy az Abbey Roadon, vagy a kertetek végében, ahol kicsi volt a valószínűsége, hogy meglátanak minket, és arról beszélgettünk, milyen napom volt, és milyen neked; cukorkát meg csokoládét vittem neked, és meséltem mamáról, a testvéreimről, magamról és Emilyről.

Nagyszerű hallgatóság voltál. Valójában néha megfeledeztem a korodról, és úgy beszéltem hozzád, mint egy velem egykorúhoz. Meséltem az állapotomról, az adottságomról is. Megmutattam a vágásaimat és a horzsolásaimat. Meséltem dr. Peacockról is, a próbákról, amiknek alávettet, mielőtt az öcsémet választotta volna. Megmutattam néhány fényképemet is, és bevallottam - ahogy mamának sosem lettem volna képes hogy az egyetlen vágyam az életben, hogy Hawaiiira repüljek.

Szegény, magányos kislány. Volt-e rajtam kívül másod? Ki volt még az életedben? Az anyád dolgozott, az apád nem volt sehol, se nagyszülők, se szomszédok, se barátok. Az Ön alázatos szolgáját leszámítva mid volt? Mit meg nem tettél volna értem?

Soha ne hidd el, amit mondanak, hogy egy nyolc-éves gyerek nem érezhet így. A kamaszkor előtti évek csupa gyötrelem és lázadás. A felnőttek megpróbálnak megfeledezni erről, azzal áztatják magukat, hogy a gyerekek érzései nem olyan intenzívek, mint az övéik, hogy a szerelem később, a kamaszkorral jelenik meg az életünkben, a kegyelmi állapot elvesztéséért cserében.

..

Szerelem? Hát, igen. Olyan sokféle van. Van az *erós*: a legegyszerűbb és a legmulandóbb. Van a *philia*: a barátság, a lojalitás. Van a *sztorge*: a szeretet, amit a gyermek a szülei iránt érez. A *thelema*: a szerepjátszás utáni vágy. Az *agapé*: a plátói szerelem, a barát, a világ, az idegen iránti szeretet, akit nem is ismerünk, az emberiség iránti szeretet.

De még a görögök sem tudtak mindent. A szeretet olyan, mint a hó: mérhetetlenül sok szó van, mind kivételes és lefordíthatatlan. Van-e szó a szeretetre, amit az iránt érzünk, akit világeletünkben gyűlöltünk? A szeretetre az iránt, amitől forog a gyomrunk? Vagy az édes, fájó gyöngédségre az iránt, akit meg fogunk ölni?

Kérlek, higgy nekem, *Albertine*. Sajnálom, ami veled történt. Nem akartam fájdalmat okozni. De a téboly ragadós, nem? A szerelemhez hasonlóan a lehetetlenben hisz. Hegyeket mozgat meg, az örökkévalóságban gondolkodik, néha még a holtakat is feltámasztja.

Azt kérdezted, mit akarok tőled? Miért nem tudlak egyszerűen békén hagyni? Nos, *Albertine*, a dolog a következőképpen áll. Megteszed nekem, amit sosem tudok megtenni magamnak. Egyetlen dolgot, ami megszabadít. A tettet, amit több mint húsz éve tervezek. A tettet, amit sosem tudnék véghezvinni, de amit *te* olyan könnyen megtehetsz...

Válassz egy lapot. Bármelyiket.

A trükk lényege, hogy elhitessük a kiszemelt balekkal: azt a bizonyos kártyát ő választotta, és nem helyette választották. Bármelyik kártyát. Az *enyémet*. Ami véletlenül nem más, mint...

Nem sejtet?

Akkor válassz egy kártyát, *Albertine*.

Albertine webnaplója

<i>Bejegyzés: február 19-én, kedden, 23 óra 32 perckor</i>
--

<i>Hozzáférés: korlátozott</i>

Hangulat: feszült

Természetesen szórakozik velem. *Kekszemufiu* ehhez ért a legjobban. Mi ketten már olyan sokat játszottunk, és az igazságot a fikciótól elválasztó vonal véglegesen elmosódott. Gyűlölnöm kellene, mégis tudom, hogy bárki is, bármit tesz is, részben felelős vagyok érte.

Miért teszi ezt velem? Minek az elérésében reménykedik ezúttal? A történetben már mindenki halott: Catherine, papa, dr. Peacock, Ben, Nigel és a legfontosabb, Emily. És mégis, amikor kezdte felolvasni a fikcióját, éreztem, hogy összeszorul a torkom, erőt vesz rajtam az idegesség, szédülni kezdek, és tudtam, hogy a Berlioz akkordjai hamarosan megfeszülnek a fejemben. ...

- Bethan? Jól vagy? - kérdezte. A hangjából kicsendült a halvány mosoly.

- Elnézést - válaszoltam. - Mennem kell.

Clair az együtt érző külső alatt kissé türelmetlen volt. Persze, félbeszakítottam a mesét, amit mindenki más figyelmesen hallgatott.

- Mintha rosszul éreznéd magad - jegyezte meg Bren. - Remélem, nem mondtam olyat, ami...

- Rohadj meg - vettem oda, és az ajtóhoz indultam.

Bánatosan megvonta a vállát, amikor elmentem mellette. Furcsa, hogy mindazok után, amit tett, mindannyiszor szánalmasan megdobban a szívem, amikor rám néz. Őrült, hamis és megérdemli a halált, mégis a lelkemben valami hinni szeretne benne, és még mindig mentségeket keres neki. Az egész olyan rég történt. Akkor még más emberek voltunk. És mindketten megfizettük az árát, önmagunkból egy darabot ott hagytunk, így egyikünk sem lehet már teljes egész, vagy szabadulhat meg Emily kísértetétől.

Egy ideig pedig azt hittem, megszabadulhatok. Talán sikerült is volna, ha *kekszemufiu* nincs, hogy emlékeztessen. Mindennap, minden lehetséges módon. A jelenlétével hergelve, amíg minden ki nem szabadul, és a gyönyörúségek szelencéje össze nem törik, és végre ki nem szabadul az összes démon, hogy emlékekkel korbácsolja fel a levegőt.

Furcsa, hogy ezek a dolgok hova sodornak minket. Ha Emily életben maradt volna, vajon barátok lettünk volna? Vajon ő viselte volna a piros kabátot? Ő lakott volna a házamban? Azon az estén a Zebrában vajon Nigel öbelét szeretett volna helyettem? Néha úgy érzem, hogy Tükörországból vagyok, és nem teljesen a

magam életét élem, hanem egy használat, amit nem teljesen rám szabtak.

Emily élete. Emily széke. Emily ágya. Emily háza.

De szeretek ott, valahogy helyénvalónak érzem. Nem olyan, mint a régi házam az idő ködében, ami most a Jacadee család otthona, és amelyet vidám életek zivaja és a konyhájuk fűszerillata tölt meg. Valahogy képtelen lettem volna ott maradni. Nem, számomra Emily háza a megfelelő, és nem engedtem, hogy sokat változtassanak rajta, mintha csak egy nap visszajöhetne, és visszakövetelhetné a jogos tulajdonát.

Nigel talán ezért nem telepedett le ott, és inkább megtartotta a városban levő lakását. Nem mintha valóban emlékezett volna rá - az a dolog teljesen kiesett számára de azt hiszem, Gloria helytelenítette, ahogy velem kapcsolatban tulajdonképpen minden mást is. A hajamat, az akcentusomat, a testművészetemet, de leginkább a közelségemet ahhoz, ami Emily White-tal történt, a rejtéllyel, amibe a fia is belegabalyodott, és amit csak félig fejtettek meg.

Persze nem hiszek a kísértetekben. *Nem* én vagyok örült. De egész életemben itt láttam Emilyt, ahogy apró kopogtatásokkal az útját tapogatja Malbryban, a parkban sétál, láttam a templom mellett, a piros kabátjában élénk színfoltként. Láttam, és lélekben ő voltam. Hogy is lehetett volna másként? Régebben élem Emily életét, mint a sajátomat. Hallgatom a zenéjét. A kedvenc virágait ültetem. Minden második vasárnap meglátogattam az apját, és majdnem mindvégig szinte mindig Emilynek szólított.

Mégis már rég idejét múlta a nosztalgia. A naplóm új célt szolgál. Azt mondják, a kitarulkozás jót tesz a léleknek, és idővel felvettem a gyónás szokását. Így persze sokkal könnyebb: nincs pap, se penitencia. Csak a számítógép képernyője és a *Törlés* billentyű feloldozása. A *mozgó ujj ír, és miután írt*, az írás egyetlen kézmozdulattal kitörölhető, visszagombolyítja a múltat, eltörli a felelősséget, a bemocskoltat ismét szeplőtelenné teszi...

Kekszemufiu az online játékaival biztos megértené. Vajon miért csinálja? Mert megteheti. És ezzel egyenlő mértékben azért, mert nem *teheti meg*. És persze azért is, mert Chryssie hisz a boldog befejezésben, mert Clair csokoládékekszet és nem Family Circle-t vesz, és mert a Kapitány egy faszfej, aki akkor sem ismerne meg egy kemény fazont, ha ráugrana, és kiszaggatná a megmaradt beleit...

Tudom. Kezd úgy hangzani, mintha ő beszélne. Gondolom, ez a felségterületével jár. Különben mindig is jól értettem mások utánzásához. Mondhatjuk, hogy ez az egyetlen adottságom. Az egyetlen sikeres, szórakoztató mutatványom. De itt nincs helye az önelégültségnek. Most csak a legnagyobb fokú éberségnek van helye. *Kekszemufiu* még a legsebezhetőbb pillanatában is veszélyes. És távolról sem nevezhető ostobának, ráadásul tudja, hogy vágjon vissza. Szegény Nigel esete jól alátámasztja az állítást, akit *kekszemufiu* olyan hatásosan törölt, mintha csak lenyomott volna egy billentyűt.

Ez a módszere. így állja meg a helyét. A történetében gyakorlatilag ezt el is mondta. Egy tükörérintéses

szinesztéziás így rendezhette meg az öccse halálát a bátyja felhasználásával. Így sikerült megölnie Nigelt egy üvegbe tett rovar segítségével. És ha most hihetek neki, így okozta a *többi* halálesetet is, és a következményektől úgy védte magát, hogy a fikcióján keresztül mindent fordítva nézett végig, mint Perszeusz a Gorgó legyilkolását.

Megfordult a fejemben, hogy a rendőrséghez fordulok. De olyan abszurdnak hangzik, nem? Elképzelem, milyen arcot vágnának, milyen együtt érző mosolygással hallgatnának. Megmutathatnám a *kekszemufu* online vallomásait - már ha ezek valóban azok és engem néznének örültnék, aki eltévedt egy fantázia-világban. *Kekszemufu*, mint a színpadon a hölgy félbevágására készülő bűvész, aggályos gonddal szólít fel minket arra, hogy ellenőrizzük: nincs rejtekhely.

Nézzék csak! Semmi trükk! Semmi titkos süllyesztő! Semmi, amit még a tarsolyában tartogatna! A büntettei nyilvánosak, bárki láthatja őket. Ha most előállnék a vádjaimmal, azzal csak magamra irányítanám a figyelmet, újabb botrányos szállal szőném át az amúgy is hazugságoktól hemzsező történetet. Elképzelem, hogy Nigellel közös életemet tüzetesen megvizsgálják, és már látom is, ahogy a sajtó éhes rágcsálóként bújik elő a csatornából, és seregestül özönli el az életemet, kitépve, óvatosan majszolva minden apró darabkáját, hogy azzal béleljék mocskos odújukat.

Hazafelé menet a Kandalló-ház felé kerültem. A történeteiből már nagyon jól ismertem. Valójában egyszer, tízéves koromban titokban láttam is. Emlékeztem a rengeteg rózsával beültetett kertjére, a ragyo-

góan zöldellő gyepre, a nagy bejárati ajtóra, a szökőkutas medencére. Természetesen sosem jártam bent. De papa mindent elmesélt. Húsz-egynéhány évvel később hátborzongató, nem meglepő könnyedséggel találtam vissza. A tanítás nyolckor fejeződött be, és már leszállt a borongós este, amelynek füst- és savanyú földszaga volt, és közúti lámpák narancsos fénykörébe vonta a házakat és a kocsikat.

A ház zárva volt - így is számítottam rá -, de az utcai kapu könnyen nyílt, a kerti utat nemrégiben gyomtalanították és megtisztították. Bren csinálta, gondoltam. Mindig is utálta a rendetlenséget.

Ahogy elhaladtam, felgyulladtak a biztonsági reflektorok. Fehér pontfények a zöld háttér előtt. Óriási árnyékom a rózsakert falára vetült, és ujjként mutatott előre az ösvényen és a gyepen keresztül.

Próbáltam elképzelni, hogy ez a ház az enyém. Ez a tetszetős ház, a gyönyörű kertek. Ha Emily életben maradt volna, gondoltam, ez most az övé volna. De Emily nem maradt életben, a vagyon a családjára szállt, vagy legalábbis arra, aki életben maradt - Patrick White-ra, az apjára -, és aztán végül papáról rám. Bárcsak visszautasíthatnám az ajándékot! De már késő: akárhova megyek, Emily White a nyomomban lesz. Emily White és a borzalmak cirkusza, a kárörvendők, a gyűlölködők, a fanatikus leskelődők, a sajtó cirkusza...

Az emeleti ablakokat bedeszkázták. A kopott bejárati ajtóra friss fekete festékkel fújták fel: *A POKOL TÜZÉN SENYVEDJ, TE PERVERZ ÁLLAT!*

Nigel lehetett? Kizárt. Azt hiszem, Nigel sosem ártott volna az öregnek, bárhogyan is provokálták. Ami

Bren másik felvetését illeti, hogy Nigel sosem szeretett, hogy csak a pénz miatt volt minden...

Nem hiszem. *Kekszemufiu* újabb cselfogása, aki igyekszik mindent megmérgezni. Tudtam volna, ha Nigel hazudik nekem. És mégis egyre azon jár az eszem, hogy mi volt abban a levélben, amit kapott. Mi volt az, ami olyan eszelős dühvel elűzte? Lehet, hogy Brendan zsarolta? Megfenyegette, hogy nyilvánosságra hozza a terveit? Lehetséges, hogy Nigel valóban belekeveredett valamibe, ami gyilkossághoz vezetett?

Katt.

Alig hallható, mégis ismerős zaj. Egy pillanatra megtorpanom, és a fülemben hullámverésként zúgó vért hallgattam, az idegességtől forróság öntött el, és bizsergni kezdett a bőröm. *Lehet, hogy máris megtaláltak?*, gondoltam. Bekövetkezik a leleplezés, amitől félttem?

- Van itt valaki?

Semmi válasz. A szélben susogtak a falevelek.

- Brendan! - kiáltottam. - Bren? Te vagy az?

Mégsem mozdult semmi. Csend volt. Ám ennek ellenére éreztem, hogy figyel, ahogy előtte is számos alkalommal megéreztem a tekintetét, és a tarkóm libabőrös lett, a szám kiszáradt, és savanykás íz gyűlt össze benne.

Akkor hallottam meg ismét.

Katt.

Egy fényképezőgép zárkioldójának csattanása, az ijesztően ártalmatlan, mégis fenyegetéssel teli, emlékektől súlyos hang. Ezt követte az óvatos hátrálás alig hallható zaja a bokrok között. Persze nagyon halkán jár, de mindig meghallom.

Egy lépést tettem a zaj felé, és széthajtottam a bokrokat.

- Miért követsz? - kérdeztem. - Mit akarsz tőlem, Bren?

Míntha a hátam mögött hallottam volna: lopakodó lépteket az aljnövényzetben. Csábítónak szántam a hangomat, puha macskamancs hangot utánoztam, hogy magamhoz édesgessem a gyanútlan patkányt.

- Brendan, kérlek! Beszélünk kell.

A virágszegély szélén egy kő feküdt a lábam előtt. Felemeltem, és a súlyát mérlegeltem. Jó érzés volt a kezemben tartani. Elképzeltam, ahogy lesújtok vele a fejére, amint ott rejtőzködik a bokrok mögött.

Alltam, fogtam a követ, és a tekintetemmel kerestem, merre lehet.

- Brendan? Ott vagy? Gyere elő - kérleltem. - Szeretnék beszélni veled...

Megint zörgést hallottam, és ezúttal akcióba léptem. Egy lépést tettem, megperdültem, majd teljes erőmből a zörgő hang forrása felé dobtam a követ. Egy puffanás, egy elfojtott kiáltás, majd szörnyű csend.

Tessék. Megtette! - mondtam magamnak.

Nem éreztem valóságosnak, a kezem megdermedt. A fülemben fehér zaj sistergett. *Hát csak ennyit kellett tennem? Ilyen könnyű megölni valakit?*

És akkor mellbe vágott a borzadály és az igazság. Rádöbentem, hogy könnyű ölni: olyan egyszerű, mint egy nem szándékos ökölcsapás. Oly könnyű elkövetni egy gyilkosságot, mint felemelni egy követ. Kiürültem, és a bennem levő úr meglepett. Vajon tényleg csak ennyi lenne?

És akkor csapott meg a bánat, a szeretet és az undor. Rettenetes, sebzett kiáltást hallottam, amit egy pillanatilag az övének hittem, de később megértettem, hogy az enyém volt. Egy lépéssel közelebb mentem ahhoz a helyhez, ahova Brendan irányába elhajítottam a követ. Szólongattam, de nem jött válasz. Lehet, hogy megsérült, gondoltam. Lehet, hogy él, de elájult. De az is lehet, hogy csak színleli, és les rám. Nem érdekelt. Bizonyosságot kellett szereznem. *Ott*, a rózsasövény mögött! A vadrózsa tüskéi véresre karmolták a bőrt.

Ekkor zaj ütötte meg a fületem: a hátam mögül jött. Bren nagyon halk lehetett. Négykézláb kúszhatott a növénysegély között. Amikor megfordultam, futólag megpillantottam az arcát, amin fájdalom és hitetlenkedés tükröződött.

- Bren? - kiáltottam oda. - Igazán nem akartam...

De akkor már futásnak eredt a fák között; kék dzsekije meg- megvillant a zöldben. Hallottam, hogy megcsúszik a lehullott leveleken, átrohan a murvával felszórt úton, átveti magát a kertfalon, és leugrik a túloldalon, a sikátorban. Hevesen vert a szívem. Reszkettem az adrenalintól. Megkönnyebbülés és keserűség kelt birokra bennem. Végül is nem léptem át a határt. Nem lettem gyilkos. Vagy az is lehet, hogy a végzetes határvonal nem a tett, hanem a *szándék*?

Mindez természetesen csak elméleti probléma. Kiugrasztott a bokorból. Folyik a játék. Akár tetszik, akár sem, ha alkalma nyílik rá, megpróbál majd megölni.

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 20-án, szerdán, 0 óra 7 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: megsebzett

Zene: Pink Floyd: „Run Like Hell”

Rohadt dög. Eltaláltál. A csuklómon. Még szerencse, hogy nem tört el. Ha fejen találtál volna - semmi két-ség, hogy ez volt a szándékod -, viszlát, szép szőke herceg, vagy amelyik közhely az eszedbe jut. Mit mondjak, kicsit meglepődtem. Nézd, nem akartam kárt tenni benned. Csak fényképeztem. És nem számítottam arra, hogy ilyen agresszíven reagálsz. Szerencsére úgy ismerem azt a kertet, mint a tenyeremet. Tudom, hogy kússzak a virágágyak között, és honnan figyelhetek észrevétlenül. Tudtam azt is, hogyan menekülhetek el - ahogy korábban már sokszor megtettem - a kertfalon át az utcára. A sérült csuklómat a hasamhoz szorítottam, a fájdalomtól kicsorduló könnyeim félig megvakítottak, így piszkos narancssárga szivárványcsík fogott körbe mindent.

Hazafutottam, és közben azt bizonygattam magamnak, hogy nem mamához rohanok. Éppen akkor értem haza, amikor végzett a konyhában.

- Milyen volt a foglalkozás? - kiáltott ki az ajtón át.
- Jó - feleltem. Reménykedtem, hogy felérek az emeletre, mielőtt meglát. Sáros lett az edzőcipóm, a

farmerom, a csuklóm kezdett feldagadni és lüktetett - még most is csak fél kézzel gépelek -, és az arcomra rá volt írva, mint egy térképre, hogy merre jártam. Olyan helyeken, ahova mama figyelmeztetése folytán be sem tehettem volna a lábamat...

- Beszélte Terrivel? - kérdezte. - Biztosan felzaklalta, ami Eleanorral történt.

Mama meglepően könnyen túltette magát rajta. Sokkal könnyebben, mint vártam. A napját azzal töltötte, hogy kalapokat és zsoltárokat válogatott a temetésre. Mama persze imádja a temetéseket. Élvezi a teatralitást. A remegő kezét, a könnyes mosolyt, a rúzsos szájra szorított zsebkendőt. Magas sarkú cipőjében tá-molyogva, Adéle és Maureen között, akik egy-egy könnyökét fogják...

Gloria bámulatos túlélő.

Félúton járhattam a lépcsőn, amikor megállított. Lenéztem, és a feje búbját láttam: fekete hajában a választék az idő múlásával keskeny elválasztó csíkból négysávós autópályává szélesedett. Mama természetesen festi a haját, amiről - többek között - nem lenne szabad tudnom, mint a Tena inkontinencia-betétekről sem a fürdőszobában, vagy arról, mi történt az apámmal. De *nekem* nem lehetnek előtte titkaim, és fürkésző tekintete bejárta büntudatos arcéletemet, ahogy a szeme reflektorfényében dermedten görnyedtem, mint egy autó előtt földbe gyökerezett lábbal álló őz, azt várva, mikor ütik el.

És amikor megszólalt, még mindig meglepően vidáman csengett a hangja.

- Fürödj meg - javasolta. - A vacsorádat a sütőben hagytam. Chilis csirke van, amit szeretsz, és citromos szeletet is sütöttem. - Egy szóval sem említette a lépcsőn szétkent sarat, vagy azt, hogy fél órát késtem.

Néha éppen ez a legrosszabb. Kibírom mellette, amikor gonosz. De az elviselhetetlenül fáj, amikor *normális*, mert akkor lesből rám tör a büntudat, a fejfájás, a hányinger. Amikor normális, olyankor érzem ízületi gyulladáshoz gőbjeit a kezén, vagy azt, ahogy a hátába nyilall a fájdalom, amikor feláll, és eszembe jut, milyen volt régen, mielőtt az öcsém megszületett, amikor még én voltam a mama *kekszemufiúja*...

- Nem vagyok most éhes, mama.

Arra számítottam, hogy dühös lesz, de csak mosolygott, és így válaszolt:

- Rendben van, BB, pihenj csak - majd visszament a konyhába. Meghökkenett és különös módon felkavart, hogy ilyen könnyen szabadultam, de jó, hogy most a szobámban lehetek egy pohár bor és egy szendvics társaságában, a kezemen egy jégömlővel.

Az első dolgom az volt, hogy bekapcsoltam a gépet. A *rosszfiukrochori* nem találtam senkit, de a bejövő üzenetek ládája tele volt, főként Clair és Chrissy üzeneteivel. *Albertine-től* egy sort sem kaptam. Na, nem baj. Talán megrázta a találkozásunk. Nem egyszerű túltenni magunkat azon, hogy képesek vagyunk a gyilkosságra. De annyira lelkesen hitt az abszolútumokban. Hogy a jó és a rossz közötti határvonal úgy elmosódik, hogy a kettő szinte megkülönböztethetetlen, és csak jóval azután vesszük észre, hogy egyáltalán létezik, ha már átléptünk rajta.

Jaj, *Albertine, Albertine!* Ma olyan közel éreztem magam hozzád! A csuklóm lüktetésén át érzem a szíved zakatolását. A legjobbakat kívánom, hidd el. Remélem, megtalálod, amit keresel. És amikor majd vége, remélem, a szívedben lesz egy kis zug számomra, a *kekszemufiu* számára is, aki jóval többet fog fel, mint hinnéd. ..

10

Albertine webnaplója
<i>Bejegyzés: február 20-án, szerdán, 23 óra 32 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
Hangulat: türelmetlen

Kekszemufiutól nem jött üzenet. Nem mintha vártam volna, legalábbis nem ilyen hamar. Ha jól sejtem, egy darabig meghúzza magát, mint egy odújába kergetett állat. És ha nem tévedek, három napba telik, mire előjön. Először is azért, hogy ellenőrizze a környéket. Azután, hogy akciótervet dolgozzon ki. Harmadszor pedig azért, hogy végre lépjen. Ezért léptem ma én: kivettem minden pénzemet a bankszámlámról, rendeztem az ügyeimet, és az elkerülhetetlenre felkészülve becsomagoltam a holmimat.

Ne gondolja senki, hogy nekem könnyű lesz. Az ilyesmi sosem egyértelmű. Természetesen neki még

kevésbé az, de a módszereit úgy választja ki, hogy az idegpályák összegubancolódása miatt egyedülálló módon beidegzett agyát rászedje, és elhitesse magával, hogy nem az ő hibája, amit tesz, miközben az áldozata egyenesen belesétál abba a csapdába, amit nagy gonddal állított neki.

Kíváncsi vagyok, mit talál ki? Most, hogy világosan az értésére adtam a szándékaimat, nem várhatom, hogy az én esetemben kivételt tesz. Megpróbál majd megölni. Nincs más választása. És az irántam táplált érzései - már amilyenek - a büntudatban és a nosztalgiaiban gyökereznek. Mindig is tudtam, mi vagyok a szemében. Egy árnyék, egy kísértet, egy visszatükröződés. Egy Emily- pótlék. Tudtam, és nem érdekelt; ilyen sokat jelentett számomra.

De az emberek felállított dominók: ha egy eldől, vele dől a többi is. Emily és Catherine, papa, dr. Pea- cock és én. Nigel, Bren és Benjamin. Hogy hol a kezdete, az ritkán világos; a privát történetünknek csak apró fogaskerekei vagyunk.

Ugye, hogy nem tisztességes? Úgy képzeljük, hogy az élettörténetünk olyasmi, amiben főszerepet játszunk. És mi a helyzet a statisztákkal? A beugrókkal? Minden főszerepre számtalan jelentéktelen figura jut, akik a háttérben téblábolnak, és sosem kerülnek a reflektorfénybe, egyetlen párbeszédet sem mondanak el, és sokszor még az utolsó, megvágott változatba sem kerülnek be, és a vágószoba padlóján, egy kivágott snittként végzik. Kit

érdekel, ha a statisztá otthagyja a fogát? Kié vajon az ő életük története?

Az én történetem a St. Oswaldban kezdődött. Nem lehettem hétévesnél több, de nagyon tisztán emlékszem egy hihetetlenül élénken belém vésődött részletre. Anyámmal minden évben elmentünk a St. Oswald kápolnájában rendezett karácsonyi hangversenyre a hosszú téli szemeszter végén. Szerettem a zenét, a karácsonyi énekeket, a zsoltárokat és az orgonát, ami fényes réznyelveivel olyan volt, mint egy vízi kígyó. Anyám szerette a fekete taláros tanárok ünnepélyességét, az angyali köntösű, gyertyával álló kóristafiúk kedvességét.

Akkor még olyan tisztán láttam mindent. Az emlékezetvesztés később következett be. Az egyik pillanatban a napfényben álltam, a másikban napfoltos árnyékban, ahol csak néhány csillogó fénypetty maradt, hogy bizonyítsa: egykor ott voltak az emlékek. De aznap minden tiszta volt. Mindenre emlékszem.

Azzal kezdődött, hogy közvetlenül előttem egy kislány sírt. Természetesen Emily White volt. Két évvel volt fiatalabb nálam, és máris magára irányított minden figyelmet. Dr. Peacock is ott volt: nagydarab, kedvesnek tűnő, szakállas úr, nyájas hangja, mint a vadászkürt. Közben másutt egy másik kisebb dráma játszódott le, amit a főszereplők nem láttak.

Nem történt különösebb tragédia: a kórusban a *kekszemufiu* arccal a földre zuhant. Támadt egy kis zűrzavar: megbicsaklott a zene, de nem maradt abba, egy nő - úgy véltem, a fiú anyja - előrefutott a

zsöllýékhez, magas sarkú cipője megcsúszott a fényes padlón, arca a rémület homályos rúzsoltja.

Anyám helytelenítő arccal nézte. Ő sosem szaladt volna előre. Soha nem rendezett volna ilyen cirkuszt, kivált nem itt, a kápolnában, ahol bárki könnyen elítélte volna, és gyűlöletes pletykát terjesztett volna.

- Glória Winter! Tudhattam volna...

Ezt a nevet nem először hallottam. Anyám mesélte, hogy a fiú felfordulást okozott az iskolában. Mi több, az egész családnak rossz volt a híre: istentelen, gonosz, káromkodó népség volt.

Ahogy anyám fogalmazott, *javíthatatlanok*. Anyám ezt a szót a legszörnyűbb bűnösöknek tartotta fenn: erőszaktevőknek, istenkáromlóknak, anyagyilkosoknak.

Gloria a fiát fogta, aki beverte a fejét a pad szélébe. Meglepően sok vér fröcskölte tele kóristaingét. Gloria Winter mögött két fiú állt, mint egy darab két statisztája, az egyik feketében, a másik barnában. A feketébe öltözött morcos, sőt unott képet vágott. A barnát viselő fiú, akinek hosszú, sima haja a szemébe hullott, és egy számmal nagyobb hosszú ujjú pólója inkább kiemelte, mintsem eltakarta a pocakját, keserves arcot vágott, és olyan kábultnak látszott, mintha megütötte volna magát.

Remegő kezét a fejéhez emelte. Arra gondoltam, talán ő is elesett.

- Miért szórakoztok velem? Nem látjátok, hogy segítségre van szükségem? - kérdezte Gloria Winter

éles hangon. - Hozz egy törülközőt vagy egy rongyot, BB, te meg, Nigel, hívj mentőt.

A tizenhat éves Nigel. Ártatlan fiú. Bárcsak azt mondhatnám, hogy emlékszem rá. De őszintén megvallom, hogy észre sem vettem. Csak Brent figyeltem. Talán a pillantása fogott meg, törbe csaltnak, tehetetlennek tűnt. Talán azért figyeltem, mert már akkor éreztem, hogy valami összeköt bennünket. Az első benyomás sokat számít: a későbbiek szerint formál bennünket.

Bren ismét a fejéhez emelte a kezét. Láttam az arckifejezését, a fájdalmas vicsorgást, mintha egy égből aláhulló tárgy vágta volna fejen; aztán Bren megbotlott a lépcsőben, és csaknem a lábam előtt bukott térdre.

Az anyám már felállt, hogy segítsen, és a tömegben előrevezette Gloriát.

Lenéztem a barnába öltözött fiúra.

- Jól vagy? - kérdeztem.

Leplezetlen meglepetéssel bámult rám. Az igazat megvallva én is meglepődtem: sokkal idősebb volt nálam, és ritkán elegyedtem szóba idegenekkel. De volt benne valami, valami gyermeki, ami megindított.

- Jól vagy? - ismételtem meg a kérdést.

Nem volt ideje válaszolni. Gloria türelmetlenül megfordult, egyik karjával még most is Benjamint támogatta. Megdöbbenett, milyen kicsi: hosszú, szűk szoknyájában, darázsderekával, a padlót alig súroló túsarkain. Anyám utálta a túsarkú cipőt - *cafkcipőnek* hívta -, ami szerinte a krónikus hátfájástól a kalapács-ujjon át az ízületi gyulladásig egy sor baj forrása volt.

De Gloria úgy mozgott, mint egy táncosnő, és a hangja olyan éles volt, mint a tízcentis cipősarkak, amikor félszeg fiára dörrent:

- Brendan! Azonnal gyere ide, vagy úgy éljek, kitekerem az istenverte nyakadat...

Láttam, hogy anyám összerándul. Otthon szigorúan tiltotta a káromkodást. És hogy éppen a fiú anyja káromkodott, akaratlanul is szájalom támadt bennem. A fiú esetlenül talpra kecmergett, az arca fakóvörös lett. És láttam azt is, hogy milyen feldúlt, rémült, zavart, és mennyire eltölti a gyűlölet.

Azt kívánja, bárcsak meghalna, gondoltam váratlan, megdönthetetlen bizonyossággal.

Veszélyes, erőteljes gondolat volt. Úgy robbant az elmémbe, mint egy világítótorony fénye. Felfoghatatlannak tűnt, hogy ez a fiú az anyja halálát kívánja, hiszen ez halálos bűn volt. Azt jelentette, hogy a pokol tüzére kerül, és egy örökkévalóságig átkozott lesz. Valami mégis vonzott hozzá. Olyan elveszettnek és boldogtalannak látszott. Talán megmenthetném, gondoltam. Talán mégis megváltható...

Albertine webnaplója
<i>Bejegyzés: február 21-én, csütörtökön, 2 óra 4 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
<i>Hangulat: szorongó</i>

Hadd magyarázzam meg. Nem könnyű. Gyermekkoromban nagyon félénk voltam. Az iskolában terrorizáltak a többiek. Nem voltak barátnőim. Az anyám vallásos volt, és a helytelenítése nyomasztóan hatott életem minden vonatkozására. Nem mutatott irántam sok szeretetet, és kezdettől fogva nem titkolta előlem, hogy csak Jézus érdemli meg a szeretetét. Anyám engem ajándékozott Jézusnak: egy lelket ajánlott a gyűjteményébe, és bár - mint mondta - egyáltalán nem voltam tökéletes, erőfeszítéseim és Jézus kegyelme folytán egy nap talán kiérdemlem, hogy megfeleljek a Megváltó szigorú követelményeinek.

Az apámra egyáltalán nem emlékszem. Anyám sosem beszélt róla, bár még viselte a jegygyűrűjét, és bennem az a homályos benyomás élt, hogy apám csalódást okozott neki, és anyám ezért elűzte, és ha nem leszek elég jó, velem is ez történik majd.

Én mindenesetre igyekeztem. Imádkoztam. Teljesítettem a feladataimat. Gyónni jártam. Sosem álltam

szóba idegenekkel, nem emeltem fel a hangom, nem olvastam képregényeket, és nem vettem még egyszer a tortából, ha anya uzsonnára hívta egy barátnőjét. De még ez sem volt elég. Valahogy sosem sikerült a tökélyt elérnem. A makacs anyagban, amiből gyúrtak, mindig hibáztott valami. Néha figyelmetlen voltam, máskor elszakítottam az iskolai szoknyám korcát, vagy sáros lett a fehér zoknim. Olykor tisztátalan gondolatok vagy a rádióban játszott dal okozta a vesztemet, amit anyám, aki utálta a rockzenét, Sátán szélgörcsének nevezett, vagy egy részlet valamelyik könyvben, amit olvastam. Számtalan veszély leleselkedik, mondta anyám. Számtalan kátyú van a pokolba vezető úton. De a maga módján próbálkozott, mindig törte magát. Nem az ő hibája volt, hogy ilyen lettem.

A szobámban nem voltak játékok vagy babák, csak egy kék szemű Jézus a keresztfán és egy - kicsit repedezett - gipszangyal, aminek a rossz gondolatok elűzése volt a feladata, és éjjel engem őrzött.

Ezzel szemben csak idegessé tett. A nem tudni, férfi- vagy női arc egy halott gyermekére emlékeztetett. A hátracsukló fejű, vérző oldalú, kék szemű Jézus se kedvesnek, se szánakozónak nem tűnt, csak dühösnek, megkínzottnak és ijesztőnek, és miért is ne látszott volna annak?, kérdeztem magamtól. Ha azért halt meg, hogy mindannyiunkat megmentsen, miért ne volna dühös? Miért ne dühítené fel mindaz, amit el kellett viselnie értünk? Nem akarna bosszút állni valahogy a szögekért, a lándzsáért és a töviskoszorúért?

Ha meghalnék, mielőtt felébrednék, kérek, édes Istenem, vedd magadhoz a lelkemet...

Így aztán éjjel órákig feküdtem ébren, álmatlanul, nem mertem a szememet lehunyni, nehogy az angyalok magukhoz vegyék a lelkemet, vagy ami még rosszabb, nehogy Jézus maga támadjon fel halottaiból, és jöjjön el értem, hogy jéghidegen, sírszagúan a fülembé sziszegje:

Neked kellett volna a helyemben lenned.

Bren lenézett a félelmeimért, és felháborodott, amikor anya csak tüzet adott alájuk.

- Azt hittem, mamánál nincs rosszabb, de a te anyád kibaszottul dilis.

Kuncogni kezdtem. Már megint a káromkodás! Sosem mertem kimondani. De Bren sokkal idősebb volt nálam, és sokkal többet is mert. Micsoda ravaszsággal és titkos megtorlással teli történeteket mesélt magáról, engem pedig cseppet sem borzasztott el, hanem titkon csodálatot éreztem iránta. Anyám hitt az alázatosságban, Bren viszont a szemet szemértben. Számomra ez merőben új koncepció volt; hozzászoktam egy hitvalláshoz, és most felvillanyozva és elszörnyedve hallgattam Bren evangéliumát.

Egyszerű volt: olyan keményen és övön alul üss vissza, ahogy csak bírsz. Felejtsd el, hogy a másik orcádat odatartsd, csak te húzz be elsőnek, aztán fuss, ahogy bírsz. Ha kételyeid vannak, okolj mást. És soha ne vallj be semmit.

Hát persze hogy csodáltam! Hogy is ne tettem volna? Ésszerűnek hangzott, amit mondott. Kicsit ugyan

aggódtam a lelkéért, de titkon úgy gondoltam, hogy ha a Megváltó - ahelyett, hogy annyira szelíd lett volna - részben magáévá tette volna Bren nézeteit, az jobb lett volna mindenkinek. Brendan Winter mindenkit fenéken billentett. Bren sosem hagyná, hogy zsarnokoskodjanak felette vagy megfélemlítsék. Bren sosem feküdné félelemtől bénultan, ébren az ágyában. Bren az angyalok erejével vágott vissza az ellenségeinek.

Persze ebből semmi sem volt a szó szoros értelemben igaz. Erre hamar rádöbbsentem. Bren azt mesélte nekem, aminek történnie kellett volna, és nem egészen azt, ami a valóság volt. Mégis jobban szerettem ilyennek. Ez - ha nem is teljesen ártatlanná, de - legalább megválthatóvá tette. Én pedig ezt akartam, vagy legalábbis ezt hittem. Hogy majd megmentem. Rendbe hozom azt, ami belül elromlott. Agyagként formálom át az ártatlanság képére.

És szerettem hallgatni. Szerettem a hangját. Amikor felolvasta a történeteit, sosem dadogott. Még a hangja is más lett: csendes, cinikusan humoros, mint egy fa angolkürt. Az erőszak sosem nyugtalanított, különben is fantaziálás volt az egész. Mit árthatott? A Grimm testvérek sokkal rosszabbakat írtak: óriások és farkasok faltak fel gyerekeket, anyák hagyták el a gyermeküket, fiúkat száműzetésbe küldtek vagy megöltek, vagy gonosz boszorkányok átkoztak meg.

Már a megismerkedésünkkel láttam, hogy Brennek meggyűlt a baja az anyjával. Láttam Gloriát a Faluban, bár nem volt sok közöm hozzá. De Brenen keresztül

ismertem, és gyűlöltem; nem magam, hanem Bren miatt.

Lassan jobban is megismertem; tudtam a vitamin-koktélról, a porcelánkutyákról és a villanydrótról. Bren néha megmutatta, milyen nyomot hagyott rajta az anyja: karmolásokat, hurkákat és ütésnyomokat láttam. Sokkal idősebb volt nálam, mégis ilyenkor úgy éreztem, mintha én lennék a felnőtt. Megvigasztaltam. Meghallgattam. Feltétel nélküli szeretetet adtam, együttérzést és csodálatot. És egyetlenegyszer sem fordult meg a fejemben, hogy mialatt azt hittem, őt formálom, ő alakított engem...

12

Albertine webnaplója

Bejegyzés: február 21-én, csütörtökön, 13 óra 57 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: szomorkás

Brendan meg én öt hónappal a hangverseny után barátkoztunk össze. Nehéz időszak volt az életemben: anyát mindig lefoglalta a munkája, felettem meg a szokottnál is jobban zsarnokoskodtak az iskolában. Nem igazán értettem az okát. Malbryban más apátlan gyerekek is voltak. Miért voltam annyira más? Talán az

én hibám, gondoltam, hogy elment az apám. Talán eleve nem is akart. Talán egyik szülőmnek sem kellett.

Brendan ekkor került elő újból. Rögton ráismertem. Anya szokás szerint elfoglalt volt. Egyedül voltam a kertben. Emily a házukban volt, valami édes és melankolikus darabot játszott a zongorájukon. A nyitott ablakon át kihallatszott a zene; az ablakot virágzó rózsák

keretezték. Olyannak láttam, mint egy tündérmesében szereplő ablakot, amelyben egyszer csak felbukkan a királylány: Csipkerózsika, Hófehérke vagy Shalott hölgye.

Brendan nem volt Lancelot. Barna kordnadrágot és drapp vászondzsekit viselt, amiben bélelt borítéknak nézett ki. A haja hosszabb volt a szokásosnál, és majdnem eltakarta az arcát. Elment a ház mellett, hallotta a zenét, és nem egészen tízlábnyira a kertkaputól megállt. Nem látott meg: a hintán ültem a szomorúfűz alatt. De én láttam, ahogy Emily zongorajátékát hallgatta, az ajkán halvány mosoly, ami bevilágította az arcát. Elővette a fényképezőgépét a hátizsákjából, teleobjektív volt rajta, és szokatlanul tűnő gyakorlottsággal vagy tucatnyi képet készített a házról - úgy kattant a gép, ahogy a dominók dőlnek el majd szinte anélkül, hogy a járása ritmusa megváltozott volna, visszajuttatta a gépet a zsákba.

Leszálltam a hintáról.

- Szia!

Hajszolt tekintettel fordult meg, de amikor látta, hogy csak én vagyok, mintha megnyugodott volna.

- Szia, Bethan vagyok - mondtam.

- B.. .Brendan - mutatkozott be.

A kapura könyököltem.

- Miért fényképezed le White-ék házát, Brendan?

Ez mintha megrémítette volna.

- K.. .kérlek, ne szólj senkinek! Különben b.. .bajba kerülök. Csak sz.. .szeretek fényképezni.

- Vegyél le engem is! - kértem, és széles vigyorral kivicsorítottam a fogaimat, mint az *Aliz Csodaországban* című könyvben a cheshire-i macska.

Bren körülnézett, aztán elmosolyodott.

- Rendben van, ha megígéred, B.. Bethan. Egy szót sem senkinek!

- Még anyának sem?

- Neki a legkevésbé.

- Rendben, megígérem - fogadkoztam. - De miért szeretsz annyira fényképezni?

Rám nézett, és megint elmosolyodott. A haja csúf függőnye mögött a szeme igazán gyönyörű volt, a szempillája sűrű és hosszú, mint egy lányé.

- Nem szokványos fényképezőgép - magyarázta, és észrevettem, hogy ezúttal a dadogás is elmaradt. - Ezen át a szívedbe látok. Észreveszem, mit titkolsz előlem. Meg tudom állapítani, hogy jó vagy-e vagy rossz, hogy imádkoztál-e, szereted-e a mamádat...

Tágra meresztettem a szememet.

- Ezt mind látod?

- Hát persze - felelte, és szélesen elvigyorodott.

És így csatolt a gyűjteményéhez.

Én persze nem így láttam. Csak sokkal később eszméltem rá. De akkor döntöttem úgy, hogy Brendan Winter a barátom lesz. Az a Bren, aki senkinek sem kellett, aki megkért rá, hogy hazudjak miatta, hogy ne kerüljön bajba.

Így kezdődött, egy ártalmatlan kis füllentéssel. Egy tőlem teljesen különböző ember iránti érdeklődéssel.

Ezt követte a bizalmatlan szeretet, hasonló ahhoz, amit egy gyerek érez egy harapós kutya iránt. Aztán a számos különbségünk ellenére érzett rokon érzés, végül egy érzés, ami nagy sokára rajongáshoz foghatóvá teljesedett ki.

Sosem hitegettem magam azzal, hogy kedvel. Kezdetről fogva tudtam, ki iránt érdeklődik. De Mrs. White úgy óvta Emilyt, mint egy anyatigris. Sosem hagyta magára, soha nem engedte, hogy idegenekkel szóba álljon. Bren nem reménykedhetett többen, mint egy kertfalon át lopott pillantásban, egy fényképben, egy másodlagos érintésben. Ami Brent illetve, Emily akár a Marson is élhetett volna.

Brendan ezt leszámítva az enyém volt, és ezzel be is értem. Még csak nem is *igazán* kedveli, gondoltam magamban. Úgy véltem, hogy Bren *valójában* gyűlöli Emilyt. Naiv voltam. Nagyon fiatal. És hittem Brenben, az *adottságában*. Nem sikerült megütnöm azt a mértéket, amit anyám elvárt tőlem, de talán Brennel majd sikerrel járok, gondoltam. Én vagyok az őrangyala, mondta. Figyelem, óvom. És a tükrön átlépve beléptem a *kekszemufiu* világába, ahol minden a fordítottjaként létezik, és minden érzékelés kicsavarodott és kifordított, és semmi sem kezdődik el igazán, és semmi sem fejeződik be...

Három hónap választott el a tizenkettedik születésnapomtól, amikor Brendan testvére meghalt. Senki sem mesélte el, mi történt, bár mértéküket tekintve heteken át a legkülönfélébb vad pletykák

keringtek Malbryban. De a Falu mindig is úgy tekintette magát, mint ami a Fehér Város eseményei felett áll. Brendan beteg volt, és eleinte azt feltételeztem, hogy Ben ugyanabban a betegségben halt meg. Később az Emily- ügy elmosta a részletek többségét. A botrány, a nyilvános összeomlás sokáig ébren tartotta a sajtó érdeklődését, és nem figyeltek fel egy mocskos kis családi ügyre.

Közben a Kandalló-ház lett mindennek a közép-pontja. Emily White röpke hírneve is kialudt volna, ha azon az őszön Brendan Winter nem önt olajat a tűzre. A csalással és a bántalmazással kapcsolatos állítások Catherine White-nál többet tettek azért, hogy ráirányítsák a figyelmet Emilyre. Nem mintha Catherine-t akkor már érdekelte volna, hiszen kezdett széthullani a családjá. Hetek óta nem látta Emilyt, amikor a gyámhatóság úgy döntött, hogy a gyermeket veszély fenyegeti. Emily elköltözött Mr. White-tal egy panzióba a Faluba, és úgy volt, hogy hetente kétszer meglátogatja majd egy tanácsadó, amíg az ügy le nem zárul. Az otthon maradt Catherine önmagát kúrálta alkohol és depresszió elleni gyógyszerek keverékével, amit Feather - aki sosem volt rá jó hatással - legális és illegális gyógynövénykivonatokkal egészített ki.

A jeleknek szemet kellett volna szúrniuk. Elképesztő, hogy mégsem ez történt. És amikor végül robbant a dolog, a szilánkok mindenkit megsebesítettek.

Bár telekszomszédok voltunk, nem sokat tudtam Mr. White-ról. Tudtam ugyan, hogy halk szavú ember, aki csak akkor muzsikál, amikor a felesége nincs otthon,

aki néha pipázik (megint csak a felesége távollétében, aki nyúzza miatta), kis drótkeretes szemüveget visel, és olyan kabátot, amiben kémnek látszik. Hallottam a templomban, ahol orgonált, és a St. Oswaldban, ahol az énekkart vezényelte. Gyakran figyeltem a falon át, ahogy a kertben Emilyvel üldögélt. Emily szerette, ha az apja felolvass neki, és Mr. White úgy kieresztette a hangját, hogy én is halljam a mesét, de Mrs. White ismeretlen okból kifolyólag helytelenítette ezt, és ha észrevette, hogy én is hallgatom, behívta őket, így sosem volt igazán alkalmam megismerni egyiküket sem.

Miután Mr. White elköltözött, csak egyszer láttam a Benjamin halálát követő ősszel. Nem ködös, hanem szeles évszak volt, ami lekopaszította a fákról a leveleket, és porral fújta tele a járdákat. A Malbryt a Falutól elválasztó parkon át mentem haza az iskolából. A levegő hőmérséklete egy foknyira volt a hótól, és még a legmelegebb kabátomban is dideregtem.

Hallottam, hogy Mr. White felmondott a munkahelyén, hogy kizárólag Emilynek szentelje az idejét, és a döntése vegyes érzelmeket ébresztett: néhányan az odaadását dicsérték, mások (például Eleanor Vine) úgy érezték, nem illendő, ha egy férfi kettesben marad egy Emily korú lánnyal.

- Neki kell fürdetnie meg ilyesmi - vélekedett Eleanor leplezetlen rosszállással. - Micsoda ötlet! Nem csoda, hogy az emberek a szájukra vették.

Hát, ha volt is szóbeszéd, lefogadhatják, hogy így vagy úgy, Mrs. Vine indította útjára. Már akkor is olyan volt,

mint egy mérges kígyó; amerre járt, mocskot terjesztett. Anyám folyton őt vádolta, hogy a papámról pletykált, és amikor egyszer-kétszer lógtam az iskolából, Eleanor Vine az iskolát értesítette, ahelyett hogy anyámnak szólt volna.

Talán ezért is éreztem, hogy valami összeköt Mr. White- tal, és amikor megpillantottam a parkban - Mr. White az orosz kém-kabátjában volt, és Emilyt hintáztatta -, egy pillanatra megtorpantam, hogy figyeljem őket, és arra gondoltam: milyen boldogok! Mintha senki más nem létezne a világon rajtuk kívül.

Erre emlékszem a legélesebben. Hogy mindketten milyen boldognak látszottak.

Egy pillanatig az ösvényen álldogáltam. Emily piros kabátot viselt, hozzá egyujjas kesztyűt és kötött sapkát. A lába alatt száraz levelek recsegték, valahányszor a hinta elérte a legalacsonyabb pontot. Mr. White nevetett, a fejét kissé elfordította, így leplezetlen arcát figyelhettem meg.

Öregnek hittem, a haját hosszan és kibontva viselő, lányos allűrökkel rendelkező Catherine-nél jóval idősebbnek. Most láttam csak, mekkorát tévedtem. Egyszerűen csak sosem hallottam nevetni. Fiatalos, nyárias kacagása volt, és mellette Emily hangja a tiszta eget átszelő sirály rikoltására hasonlított. Rádöbentem, hogy a botrány nem távolította el őket egymástól, hanem inkább megerősítette kettejük kapcsolatát. Ketten maradtak a világgal szemben, és örültek, hogy együtt lehetnek.

Havazik odakint. Vad, sárgásszürke hópelyhek rekednek meg az utcai lámpa kúpjában a sarkon. Később, amikor már megállapodik a hó, talán békesség száll Malbryra, a kegyes fehérén szitáló hó alatt minden múlt és jelen bűnt egy napra kegyelemben részesítenek.

Azon az éjszakán is havazott, amikor Emily meghalt. Ha akkor nem havazik, talán Emily sem hal meg. Ki tudja? Semmi sem fejeződik be. A történetünk valaki más meséjének a közepén kezdődik, csak ki kell bogozni az elbeszélés összegubancolódott szálait. Különben is, kinek a története ez: az enyém vagy Emilyé?

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 21-én, csütörtökön, 23 óra 14 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: éber

Zene: Phil Collins: „In The Air Tonight”

A bekövetkeztére persze számítani lehetett volna. Catherine White labilis asszony volt. Kész volt rárontani arra, aki fájdalmat okoz neki; ha meggondoljuk, e tekintetben kicsit rám hasonlított. És amikor Patrick White a fellépése után hazavitte Emilyt...

Akkor - mi tagadás - összeszólalkoztak.

Gondolom, erre is számítani lehetett. Hónapok óta nőtt a feszültség. Érzelmi viharok dúltak. A férje távollétében Mrs. White-hoz beköltözött Feather, aki alternatív terápiáival, összeesküvés-elméleteivel, régi testben új leikeivel, kísérteteivel és a Holnap Gyermekeivel Catherine White ingatag lelkiállapotát neurózissá fejlesztette.

Persze ezt akkor még nem tudtam. Emily szeptember végén költözött el otthonról. Most már január közepe volt, a fagyott földből már kezdett kibújni a hóvirág zöld fejecskéje. A házuk hónapokon át tartó megfigyelése közben ritkán láttam Mrs. White-ot; egyszer-kétszer pillantottam meg az ablakon át, amiben még mindig karácsonyiégő-füzér lógott, bár vízkereszt rég elmúlt, és a hátsó kertben kezdett megbarnulni a lamettával teleaggatott karácsonyfa. Láttam, hogy az ablakban áll, kinéz, a kezében reszket a cigaretta, a semmibe, a hóba és a fehér zajként sziszegő égre mered.

Ezzel szemben Feather folyton nála volt. Szinte naponta láttam: bevásárolt, bevitte a postát, beszélt a riporterekkel, akik időről időre még most is felbukkantak, interjúban reménykedett, hogy Emilyről elsüthet egy szót, egy képet...

Pedig Emilyt valójában senki sem látta. Amikor a Peacock- ügy összeomlott, a gyámügy levette róla a kezét, és Emily az apjához költözött, aki minden második hétvégén egy szociális munkás kíséretében elvitte Emilyt, hogy meglátogassa az anyját; a szociális munkás gondosan jegyzetelt, és jelentést írt, amelynek mindig az volt a veleje, hogy Mrs. White egyelőre még alkalmatlan arra, hogy kettesben maradjon Emilyvel.

Azon az estén mégis más történt. Mr. White nem gondolkodott tisztán. Catherine nem először fenyegetőzött azzal, hogy öngyilkos lesz, de ez volt az első tényleges öngyilkossági kísérlete, amit Feather, valamint a gyorsan kikerkező mentősök

közbeavatkozása akadályozott meg, akik kihúzták a lassan kihűlő fürdővízből, és szorítókötést tettek a csuklóján felvágott erekre.

Roszarabbul is végződhetett volna, mondta az orvos. Sok aszpirin kell ahhoz, hogy valaki azonnal meghaljon, és a csuklóján ejtett vágások, bár mélyek voltak, nem sértették meg az artériát. De komoly kísérlet volt, elég súlyos ahhoz, hogy aggodalmat ébresszen, és másnap reggel, ami véletlenül éppen Emily fellépésének a napja volt, az úgy olyan méreteket öltött, hogy már nem lehetett eltitkolni.

Milyen picik a sorsunk építőkövei! És mégis milyen bonyolultan kapcsolódnak össze! Elég egyet eltávolítani, és az egész összedől. Ha Catherine nem éppen azt a napot választja az öngyilkossági kísérletéhez - és ki tudja, milyen eseménysorozat vezetett ehhez a végső döntéséhez -, és ezzel nem hozta volna az A, B és C szereplőket veszedelmes együttállásba, ha Emily aznapi fellépése nem lett volna olyan lenyűgöző, ha Patrick White erősebb jellem, és nem engedett volna a lánya könyörgésének, ha nem dacol a bírósági ítélettel, és nem viszi el Catherine-hez Emilyt úgy, hogy a szociális munkás nincs jelen, ha Mrs. White jobb lelkiállapotban lett volna, ha Feather nem hagyja őket magukra, ha melegebb kabátot vettem volna fel, ha Bethan nem jött volna ki, hogy megcsodálja a frissen hullott havat. ..

Ha, ha, ha. Édesen csalóka szó, a nyelvünkön könnyű, mint egy hópehely. Egy szó, ami túl kicsinek tűnik ahhoz, hogy a megbánás ekkora világegyetemét

hordozza. A francia nyelvben a ha a tiszafa, a gyász és a sír jelképe. Ha az erdőben kidől egy tiszafa...

Azt hiszem, Mr. White jót akart. Még mindig szerette Catherine-t. Tisztában volt vele, mit jelent az anyja Emilynek. Annak ellenére, hogy külön éltek, még reménykedett benne, hogy visszamehetnek, hogy Feather befolyása gyengül, és ha elül a botrány, Emily újra igazi gyerek lehet, és nem egy Jelenség.

A szemközti oldalon levő kávézóból figyeltem ebéd-idő óta a házat. Mindent lefényképeztem; a kávézó ötkor zárt, és attól fogva elrejtöztem a kertben, ahol a túlburjánzott leylandi ciprusok kellő takarást biztosítottak. A fáknak savanykás zöldegszaguk volt, és ahol az ágak hozzám értek, kivörösödött a bőröm, és úgy viszkedett, mint a csaláncsípés. De elbújhattam - a fák eltakartak az egyik oldalon —, míg az ablak előtt összehúzták a függönyt, és csak egy keskeny rés maradt, amin át figyelemmel kísérhettem a benti eseményeket.

Esküszöm, hogy így történt. Sosem akartam senkit sem bántani. De a hidegben állva mindent hallottam: a vádaskodásokat, Mr. White próbálkozásait, hogy lecsillapítsa Mrs. White-ot, Feather közbeszólásait, Mrs. White hisztérikus zokogását, Emily tétova tiltakozását. Vagy talán csak azt hittem, hogy hallom, mert visszagondolva, Mrs. White hangja az emlékeimben mama hangjára hasonlít, és a többi hang úgy cseng, mintha egy akvárium falán át hallanám: mélyen dörgő hangbuborékokat bocsátanak ki, amik érthetetlen szótaggokként robbannak a kifehéřült üvegen.

Katt-katt. A fényképezőgép blendéje. A teleobjektívet a párkányra támasztottam, így tudtam a leggyorsabban lenyomni a kioldót. Tudtam persze, hogy a képek még így is homályosak, ködösek és elmosódottak lesznek, a színek úgy burjánzanak majd a jelenet körül, mint trópusi halraj körül a foszforeszkáló víz. *Katt-Katt.*

- *Vissza akarom kapni!* Nem tarthatod távol tőlem! Most már nem!

Mrs. White kiabált, ahogy egyik kezében cigarettával fel-alá járkált, kibontott haja piszkos zászlóként omlott a hátára. Felvágott csuklóján a kötés kísérteties, természetellenes fehérséggel ütött el a bőrétől.

Katt-katt. A hang karácsonyízú, a leylandiak nedvdús, kék illatát és a hulló hó dermesztő hidegét árasztja. *Hókirálynő idő,* gondoltam magamban, és Mrs. Elektromos Kék jutott az eszembe, és aznap a piac káposztabúze, a hang, ahogy a cipősarkai kopogtak az úton, *katt'katt, kopp-kopp,* mint az anyámé.

- Kérlek, Cathy - könnyögött Mr. White. - Emilyre kellett gondolnom. Mindez nem tesz jót neki. Egyébként is pihenésre volt szükséged, és...

- Elég ebből az istenverte atyáskodó hangból! - A hangja fokozatosan emelkedett. - Tudom, miben meszterkedsz. Távolságot akarsz tartani. Dacolni akarsz a botránnyal. És amikor majd rám kened a felelősséget, akkor a többiekhez hasonlóan hasznot húzol belőle...

- Senki sem vádol felelősséggel. - Mr. White megpróbálta megérinteni, de Catherine hátrahőkölt. Az ablak alatt én is hátráltam egy lépést, és Emily, aki a

szája elé kapta a kezét, tehetetlenül állt tőlük kicsit hátrébb, és a kínja vörös zászlóként lebegett, amit csak én láttam.

Katt-Katt. Éreztem a kezét a számon. Éreztem az ujjait: olyanok voltak, mint a kis pillangók. Az érintés meghittsége gyöngéd remegésként futott végig rajtam.

Emily. E-mi-ly. Rózsailat töltött be mindent. A függönyön át fénypettyek csillantak, és csillagokkal hintették be a frissen hullott havat.

E-mi-ly. Egy-millió-lián.

Katt'katt... és a következő pillanatban éreztem, hogy a lelkem kiszáll a testemből. Egymillió apró fénypetty, amint a feledés felé örvénylenek...

Most már Feather is csatlakozott hozzájuk, metsző hangja átfúrta az ablaküveget. Megint mamára emlékeztetett, és az illatra, amit áraszt. Cigarettafüst, L'Heure Bleue rejtett illata és a vitaminkoktél búze.

Katt-katt, és Feather dobozba került.

Elképzelttem, ahogy csapdába esik, és megfullad benne.

- Senki sem kért, hogy idegyere - jelentette ki. - Nem okoztál még elég bajt?

Először azt hittem, hozzám szól. Azt vártam, hogy így folytatja: *Te kis szarházi, hát nem tudod, hogy mindez a te hibád?* És lehet, hogy ezúttal így is van, gondoltam. Talán ezúttal tudja is.

- Nem gondolod, hogy már eddig is eléggé megaláztad Cathyt azzal, hogy a fattyúd a szomszédban lakik?

Kis szünet. Hideg, mint óra hulló hó.

- Micsoda? - nyögte ki végül Mr. White.

- *Úgy bizony!* - vágta oda diadalittasan Feather. - Cathy is tudja, mindketten tudunk mindent. Azt hitted, megúszod szárazon?

- De nem másztam ki belőle büntetlenül - fordult Mr. White Catherine-hez. - Mindent elmondtam.

Azonnal elmeséltem, hogy hibát követtem el, amiért az elmúlt tizenkét évben busásan megfizettem...

- Azt mondtad, *vége!* - kiáltotta Catherine. - Azt mondtad, csak egy tanárnő a munkahelyedről, egy helyettesítő, aki *elköltözött*...

Mr. White egy pillanatra ránézett, és megdöbbenett a nyugalma.

- Igen. Ez hazugság volt, de a többi igaz.

Egy lépést hátráltam. A szívem nagyot dobbant. A lélegzetvételem éktelen nagy felhővé dagadt. Tudtam, hogy nem lenne szabad itt lennem, hogy mama már biztos azon töri a fejét, merre csatangolok. De a jelenet láttán földbe gyökerezett az Önök alázatos szolgájának a lába. *A fattyad.* Milyen ostoba voltam!

- Hányan tudták még? - kérdezte ismét Mrs. White.

- Hányan nevetnek rajtam, miközben az ír lotyó és a *kölyke*...

Megint közelebb óvakodtam az ablakhoz, és éreztem az arcomon Emily kezét. Hideg volt, de Emily szíve úgy dobálta magát, mint egy partra vetett hal.

-Kérlek, mami! Kérlek, papa...

Rajtam kívül senki sem hallotta. Rajtam kívül senki sem tudta, mit érez. Kinyújtott kezemet úgy nyomtam az ablakra, mint egy tengeri csillagot.

- Ki mondta meg, Cathy? - kérdezte Mr. White.

Catherine kifújta a füstöt.

- Tényleg tudni szeretnéd, Pat?- A keze madárként rebbent. - Tudni akarod, ki árult be?

Az ablak mögött a fejemet ráztam. Már tudtam, ki mondta meg neki. Tudtam, miért adott Mr. White pénzt azon a napon mamának, megértettem a szánalmát, amikor azt kérdeztem tőle, hogy ő -e az apám...

- Te képmutató! - sziszegte Catherine. - Úgy tettél, mintha szeretnéd Emilyt. De sosem volt igazán szükséged rá. Sosem értetted meg, hogy Emily milyen *különleges*, milyen *tehetséges*...

- De mennyire, hogy tudtam. - Mr. White továbbra is nyugodt maradt. - De a tizenkét éve törtétek miatt túl sok hatalmat adtam a kezébe. Csodabogarat faragtál a lányunkból. A mai fellépése után egyszer s mindenkorra leállítom ezt az egészet. Nincs több interjú. Se tévériport. Ideje, hogy normális élete legyen, és ideje, hogy te is megtanulj szembenézni a tényekkel. Egy vak kislány, aki szeretne az anyja kedvében járni...

- Nem hétköznapi gyerek! - mondta Mrs. White, és remegni kezdett a hangja. - *Különleges! Tehetséges!* Tudom! Inkább lássam holtan, mint egy közönséges fogyatékos gyereknek...

A vita tárgya ebben a pillanatban felállt, és sikítani kezdett; kétségbeesett, átható kiáltás szakadt ki belőle, ami egyetlen éles pontba sűrűsödött, és lézerként hasította át a valóságot, réz és rothadó gyümölcs ízét hozva magával...

Elejtettem a fényképezőgépet.

Maaaaammama-miiiiiiiiii!

Egy másodpercre eggyé válunk. Ikrek leszünk, két szívvel, ami egyként ver, egyetlen rezgéssel. Egy pillanattig tökéletesen ismerem, ahogy Emily is ismer engem. És aztán hirtelen csend szakad rám. A hangerő csökken. Egyszer csak megérezem az engem körülvevő maró hideget; egy órája állok idekint, vagy még régebb óta. Már nem érzem a lábam, a kezem fáj. Könnyek csorognak az arcomon, de alig érzem őket.

Nehezen kapok levegőt. Meg akarok mozdulni, de már késő. A testem kővé vált. A Ben halála utáni betegség lesoványított és tönkretett. Túl rövid idő alatt túl sok kilót veszítettem, és feléltem a testem vésztartalékait.

Rettegés tör rám. Akár meg is halhatok itt, mondom magamban. Senki sem tudja, hogy itt vagyok. Próbálok kiáltani, de nem jön ki hang a torkomon, a szám merev a félelemtől. Nem kapok levegőt, a látásom elhomályosul...

Mamára kellett volna hallgatnod, Bren. Mama mindig tudja, hogy rosszban sántikálsz. Mama tudja, hogy megérdemled a halált...

Kérlek, mama, suttogom, és a szám papírhoz hasonló a hidegtől.

Hó hullott, hó a hóra

Hó a hóra...

A csend körbefog. A hó mindent eltompít: a hangokat, a fényt, az érzékelést...

Rendben van, akkor hadd haljak meg, gondolom. Hadd haljak meg itt helyben, az ajtajában. Akkor legalább megszabadulok. Tőle...

A gondolat hátborzongatóan felvillanyoz. Hogy megszabadulhatok mamától, és minden mástól, ez vágyaim netovábbja. Felejtsük el Hawaii! Elég még egy pillanat a hóban. Egy pillanat, és azután álomba szenderülök. Alszom majd, remények és emlékek nélkül...

Ekkor a hátam mögött megszólal egy hang.

- *Brendan?*

Kinyitom a szemem, és hátrafordulok. És a kis Bethan Brannigan néz rám; a piros kabátjában és a pomponos sapkájában a fal mögül bámul, mintha egy tündérmeséből bukkant volna elő. A kis Bethan, akit úgy is emlegetnek, mint *Patrick kölykét a szomszédból*, és mama bizonyára azzal fenyegetőzött, hogy nyilvánosságra hozza a származását, amit éveken át titokban tartottak. ..

Átmászik a kertfalon.

- *Borzalmasan festesz, Bren - mondja.*

A hó elvette a hangomat. Mozdulni akarok, de a lábam odafagyott a földhöz.

- Várj meg itt. Mindjárt rendben lesz minden. - Bethan még tizenkét évesen is tudja, kritikus helyzetben mit kell tenni. Hallom, hogy a bejárathoz szalad. Becsönget. Valaki ajtót nyit. A lépcsőre tompa dobajjal hó hull a behavazott verandáról.

Mr. White hangja hasít bele az estébe.

- Mi történt, Bethan? Valami baj van?

- A barátomnak baja esett - hallom Bethan hangját.
- Segítségre van szüksége.

Mrs. White hisztériától éles hangja:

- Patrick! Ne merészeld beengedni!
- Cathy! Valaki bajban van...
- Figyelmeztetlek, Patrick!
- Kérlek, Cathy...

És most végre összecuklanak a lábaim. Négykézlábra esem. Felemelem a fejemet, és megpillantom Emilyt, aki az ajtónyílásban, kicsit hátrébb áll. A makulátlan hóra édeskés, gyöngye fény árad ki. Emily kék ruhát visel, égkéket, szűziesen kéket, és abban a pillanatban annyira szeretem, hogy boldogan meghalnék helyette...

- Emily - nyögöm ki.

És aztán a világ egyetlen ponttá zsugorodik, a hideg elnyel, léptek dobognak *felém, és...*

Semmi.

Semmi.

Albertine webnaplója

Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 0 óra 23 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: kimerült

A sajtónak szegényes a szókincse. Bizonyos szabályokhoz igazodik. A lángra kapott ház *tűzvész*, a szőke nő mindig *izgató*. A gyilkosság mindig *brutális*, mintha a könyörületesebbtől szeretnék megkülönböztetni. És egy gyermek halála (vagy még jobb, ha egy *apróság*) mindig *tragikus*.

Ez esetben majdnem igaz is volt: az anyai szeretetet elviselhetetlen próbatételnek tették ki, a barátok nem figyeltek fel a jelekre, a ~~férfi~~ túlságosan segítőkészek bizonyult; a körülmények véletlen összejátszása.

Természetesen a médiát hibáztatták, ahogy Diana haláláért is. A bulvársajtó a keresztnéven emlegetés végső elismerését Jézusnak, a királyi család tagjainak, rocksztároknak, szupermodelleknek, elrabolt vagy meggyilkolt kislányoknak tartja fenn. A szalagcímek imádják a megcsonkított neveket - a Hayleyket, Maddyket és Jessicákat s ezzel valami közös meghittség illúzióját teremtik meg, amivel közös gyászra ösztökélik a nemzetet. Koszorúk, angyalok, játék mackók, az utcán térdig gázolunk a virágban. A rettenetes tragédia nyomán Emily legendája természetesen ismét régi fényében tündökölt.

Tragédia? Nos, lehet, hogy az volt. Lett volna miért élnie. Tehetséges volt. Szép. Pénze volt. Hírneve. A kis teremtetést már olyan sok legenda övezte. Később a legendák valóságos kultusszá nőttek ki magukat. És a halálát követő bánat közös jajongással gyászolt, és egyre azt ismételte: *De miért éppen Emily? Miért nem egy másik kislány?*

Ami engem illet, nem gyászoltam meg. És ahogy *kekszemufiu* mondani szokta: szar ügyek is vannak. És Emily nem volt semmi különös, semmi szokottól eltérő. *Kekszemufiu* maga mondta, hogy csak színlelt - a szóbeszéd vele szállt sírba, és ott nyugszik a fehér sírkő alatt -, de a halál érinthetetlené tette. Egy lépés választotta el a szent kórustól. Egy angyallal szemben senki sem táplál kétségeket. Emily státusa biztosítva volt.

A hivatalos verzió mindenki számára ismert. Nem sok szépítésre volt szüksége. Az esti tévéfellépése után Emily hazament az édesapjával. A külön élő házastársak között veszekedés robbant ki, aminek oka ismeretlen. Ezt egy olyan eset követte, amit senki sem jósolhatott meg előre. Egy fiatalember - egyik szomszédjuk fia - összeesett White-ék háza előtt. Hideg éjszaka volt, vastag hótakaró borította a kertet. A fiú, aki meghalt volna, ha a kis barátnője nem kér White-ék től segítséget, átfagyott a szabadban. Patrick White bevitte a gyerekeket a házba, forró teát főzött, és míg Feather megpróbálta megállapítani, hogy mit kerestek a kertben, Catherine White hónapok óta először egyedül maradt Emilyvel.

A történetek sorrendje ezen a ponton bizonytalanná válik. Az éjszaka eseményeinek egymásutániségát talán sosem tisztázzák kielégítően. Feather Dunne azt állította, hogy este hatkor látta utoljára Emilyt, bár a halottkémi vizsgálat szerint a gyermek még legalább egy órával később is élt. És Brendan Winter, aki mindezt látott, azt állítja, hogy nem emlékszik semmire...

A tények mindenesetre a következők: hatkor, vagy esetleg hat harminckor, mialatt a többiek Brendannal voltak elfoglalva, Catherine White fürdővizet engedett, amelybe belefojtotta a kilencéves Emilyt, majd maga is beszállt a kádba, és bevett egy üveg altatót. Amikor Patrick később keresni kezdte őket, a kádban talált rájuk: összegömbölyödve feküdtek a vízben, a csillámbombától fényes testtel...

Igen. Ott voltam. Nem voltam hajlandó Brendant magára hagyni. És amikor felfedezték Emilyt, beku-kucsáltunk a fürdőszobajáztónál, oly láthatatlanul, ahogy csak a gyerekek tudnak az ilyen iszonyatos pillanatokban. ..

Időbe telt, míg felfogtam. Először is azt, hogy Emily meghalt, majd azt, hogy a halála nem volt véletlen. Az eseményekről őrzött emlékeim az utólagos éleslátással összekötött képek sora: az epres habfürdő illata, a fürdőszobai tükörben fel-felvillanó meztelen testek, Feather értelmetlen rikácsolása és Patrick, ahogy azt ismételteti: *Lélegezz, kicsikém, lélegezz!*

És Brendan, aki némán figyel, és a szemében minden visszatükröződik...

Patrick White megpróbálta a lányát a fürdőszobában újraéleszteni. *Lélegezz, kicsikém, lélegezz, az ördögbe is!*; minden szót a halott kislány szívájára gyakorolt erős nyomással hangsúlyozott, mintha a kívánsága erejével valahogy újra beindíthatná a szívét. Az egyre kétségbeesettebb nyomások ütéseké hulltak szét, amikor Patrick White elvesztette az önuralmát, és úgy kezdte püfölni a halott lányát, mint egy párnát.

Brendan a mellkasára szorította a kezét.

-Lélegezz, kicsikém, lélegezz!

Brendan levegő után kezdett kapkodni.

- Patrick! - kiabálta Feather. - Hagyd abba. Már nem él.

-Nem! Visszahozom! Emily! Lélegezz!

Brendan az ajtófélfának dőlt. Sápadt volt az arca, és verítéktől fénylett, felületesen és kapkodva lélegzett. Természetesen tudtam az állapotáról - a tükörreakcióról, ami miatt összerezett, amikor megpillantotta a térdemen esett horzsolást, és ami miatt olyan kínokat állt ki, amikor a testvére a St. Oswaldban összeesett de ilyenek még sosem láttam. Olyan, mint valami vudubaba, gondoltam: mintha annak ellenére, hogy halott, Emily mégis megölné...

Most már tudtam, mit kell tennem. Arra gondoltam, olyan ez, mint a tündérmesében, ahol a fiú szemébe kerül egy jégtükörcserép, és mindent torzan és görbén lát. Igen! A mese címe a *Hókirálynő* volt. És a kislánynak kellett a fiút megmentenie...

Egy lépéssel előtte termettem, és elzártam előle Emily látványát. Most már én voltam a szemében, és visszatükröződtem a téli kékben. Láttam magam a kis piros kabátomban, bubifrizurámmal, ami olyan hasonlónak tett Emilyhez.

- Nem a te hibád volt, Bren - mondtam.

A karját lendítve próbált elhessegetni. Úgy festett, mintha bármelyik pillanatban elájulna.

- Nézz rám, Brendan - kérleltem.

Lehunyta a szemét.

- Azt mondtam, nézz rám! - ragadtam meg a vállát, és teljes erővel belecsimpaszkodtam. Hallottam, milyen nehezen kap levegőt...

- Kérlek! Nézz rám, és lélegezz!

Egy pillanattig azt hittem, elvesztettem. Megrebbent a szemhéja, a lába összecsuklott alatta, és együtt dőlünk az ajtónak. Aztán megint kinyitotta a szemét, és Emily már nem volt benne. Csak az arcomat láttam, ami miniatűr méretben tükröződött a szembogarában. Az arcom és a szeme. A szeme szakadéka.

Karnyújtásnyira tartottam, és lélegeztem, csak szépen, egyenletesen ki és be, és Brendan lélegzése fokozatosan lelassult, és az enyémhez idomult, aztán a szín is visszatért az arcába, és mindkettőnk szeméből kicsordult a könny, és megint csak a mese jutott az eszembe, ahol a lány könnyei felolvasztották a jeges tükörcserepeket, és felszabadították a fiút a Hókirálynő átka alól. Vad boldogság fogott el.

Megmentettem Brendant! Megmentettem az életét.

Most végre én voltam ott a szemében! Egy pillanatra láttam magam a szemében, mint egy könnycseppbe foglalt porszemet. Aztán ellökött, és így szólt:

- Emily meghalt. Neked kellett volna.

Albertine webnaplója
<i>Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 0 óra 40 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
<i>Hangulat: szenvedélyes</i>

Nem sokra emlékszem az este hátralevő eseményeiből. Emlékszem, hogy kiszaladtam a hóba, térdre estem az úton, és láttam a hóangyalt, amit Brendan csinált a hóba a bejárati ajtó mellett. Felszaladtam a szobámba, és lefeküdtem az ágyamra, a kék szemű Jézus alá. Nem tudom, meddig maradtam ott. Halott voltam, egy hang nélküli lény. A gondolataim egyre csak akörül forogtak, hogy Brendan Őt választotta, és nem engem, hogy annak ellenére, amit Brendanért tettem, Emily mégis legyőzött.

És akkor meghallottam a zenét... Talán ezért is igyekszem most elkerülni. A zene túl sok emléket idéz fel. Van, amelyik az enyém, van, ami az övé, vagy mindkettőnké. Aznap talán a zene hozott vissza az életbe. A *Fantasztikus szimfónia* első tétele, ami olyan hangosan bömbölt White-ék autófelhajtójáról, a sötétkék, négyajtós Toyota kupéból, hogy az ablakok meggörbültek és remegtek a hangtól, mint egy megszakadni akaró szív.

Addigra már elment a mentő. És biztos Feather is elment vele. Anya aznap éjjel sokáig dolgozott; gondolom, valami templomi munka lehetett. Brent sehol sem láttam, Emilyék háza sötét volt. De akkor jött ez a süvöltő zeneorkán, mint valami fekete szél, ami feltépi a világ lelakatolt ajtóit. Felálltam, belebújtam a kabátomba, és kimentem a kocsihoz. Észrevettem, hogy jár a motor, és a kipufogóhoz egy gumicsövet erősítettek, ami a vezető felőli ablakon lógott be. Emily apja csendesen ült a vezetőülésen, nem sírt, nem őrjöngött, csak ült, hallgatta a zenét, és nézte az éjszakát.

A kocsi ablakán át olyan volt, mint egy kísértet. Én is annak látszotam az üvegben, sápadt arcom visszatükrözte az övét. Körülötte felerősödött a zene. Főként erre emlékszem; a Berlioz még most is kísért, és a hó, ami mindent beborított.

És rádöbentem, hogy ő is magát hibáztatja, ő is arra gondol, hogy ha máshogy alakultak volna a dolgok, akkor talán megmenthette volna Emilyt. Ha nem enged be, ha kint hagyja Brendant a hóban, ha valaki más van Emily helyén.

Emily meghalt. Neked kellett volna.

És akkor azt hittem, megértem. Felismertem, hogyan menthetem meg mindkettőnket. Talán a sajátomná tehetem ezt a történetet, ahelyett hogy Emilyé volna. Egy lány történetévé, aki meghalt, és valahogy mégis feltámadt halottaiból. Meg sem fordult a fejemben a bosszú; akkor még nem. Nem akartam elorozni Emily életét. Csak újra akartam kezdeni, tiszta lappal indulni,

és többé nem gondolni arra a lányra, aki túl sokat látott és hallott.

Patrick White rám nézett. Levette a szemüvegét, és elveszettnek, zavarodottnak tűnt nélküle. A szemüveg-lencse nélkül a szeme ragyogóan és furcsán ismerős kéken csillogott. Tegnap még valakinek a papája volt, aki mesét olvasott fel, játékokat játszott, este jóéjtpuszit adott, akit szerettek és akire szükség volt, és ki volt most? Senki, semmi. Egy kilökött, egy statisztá, akárcsak én. Szemétre hajították, miközben a történet folyik tovább, valahol másutt. Nélkülünk.

Kinyitottam a vezetőülés mögötti ajtót. Meleg volt a kocsiban. A levegőnek utakat, autópályákat idéző szaga volt. A kipufogóhoz erősített gumicső kiesett, amikor elengedtem az ajtót.

Elhallgatott a zene. Megállt a motor. Patrick még mindig engem nézett. Láthatóan képtelen volt megszólalni, de a szeme mindent elmondott, amit tudnom kellett.

Becsuktam az ajtót.

- Induljunk, papa - mondtam.

Néma csendben hajtottunk el.

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 1 óra 9 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: megtört

Zene: Pink Floyd: „The Final Cut”

Nem a legdicsőségesebb percem volt. Ne gondoljátok, hogy büszke vagyok arra, amit mondtam. De önmagam védelmében hadd említsem meg, hogy aznap már nagyon sokat szenvedtem, és a szenvedés egyre nagyobb körökben terjedt, mint a vízbe dobott kő keltette hullámok, miután a kő a víz felszínét érinti...

Neked kellett volna. Igen, ezt mondtam. Sőt abban a pillanatban komolyan is gondoltam. Ugyan kinek hiányzott volna Bethan Brannigan? Ki volt Bethan a dolgok rendjében? Emily White kivételes volt, egy ajándék, Bethan viszont senki sem volt. Ezért történt, hogy amikor Bethan eltűnt, kihagyták a szalagcímekekből, kigolyózták a Postból, Emily meggyászolása hátterbe szorította.

A címlap szalagcímei: EMILY VÍZBE FULLADT! CSODAGYEREK REJTÉLYES HALÁLA.'

Egy ilyen nagy horderejű hír mögött minden csak eltörpülhet. A HELYBELI KISLÁNY ELTŰNÉSE éppen csak a hatodik oldalra érdekesült. Még Bethan anyja is másnap reggelig várt, mielőtt bejelentette a rendőrségnek a lánya eltűnését...

Alig emlékszem arra, mi történt utána. Annyira emlékszem csak, hogy hazajutottam. Mama észrevette, hogy lázam van. Ágyba dugott, ahonnan nem kelhettem fel. Fejfájás, gyomorgörcs, láz. Végül a rendőrök is eljutottak hozzánk, de az adott körülmények között képtelen voltam sokat mondani. Ami Mr. White-ot illette, negyvennyolc órába telt, mire észrevették, hogy ő is eltűnt...

A szökevények addigra természetesen már messze jártak. Kihűlt a nyomuk. És miért rabolt volna el Patrick White - gondolták - egy gyereket, akit alig ismert? Feather elárulta az okot, amit Mrs. Brannigan is megerősített. A hír, hogy Bethan Patrick lánya, felélesztette a történetet, és folytatódott a vadászat az eltűnt lány és az apja után.

Hulltól ötven mérfölddel északra találták meg Patrick kocsiját. A hátsó ülésen talált barna hajszálok alátámasztották, hogy Bethan is az autóban ült, bár azt természetesen nem lehetett tudni, hogy ez milyen régen történt. A banki bizonylatok közben arra mutattak, hogy Patrick White kiürítette a bankszámláit. Három, alkalmanként tízezer fontos készpénzfelvétel után a pénzkivétel nyoma hirtelen megszakadt. Patrick ettől

fogva csak készpénzzel fizetett. A készpénz pedig kinyomozhatatlan. Bathból jelentették, hogy egy férfit láttak egy kislánnyal. Két héttel később, az egész városra kiterjedő nyomozás után kiderült, hogy félrevezették a rendőrséget. Hasonlóképpen megbízhatatlannak bizonyultak a jelentések, miszerint Londonban látták őket. Mrs. Brannigan felhívása sem hozott eredményt.

Csaknem három hónappal később, miután az ellenkezőjére nem volt megdönthetetlen bizonyíték, az emberek eltűnődtek, hogy a tragédia következtében megháborodott Patrick nem rendezte-e meg a saját gyilkosság-öngyilkosság verzióját. Tófeneket kotortak végig, sziklákat jártak be. Bethant a média keresztnevéen emlegette, ami gyakran előz meg egy szörnyű felfedezést. A malbryi templomban gyertyákat gyújtottak, *Beth angyalnak, Isten szeret Téged!* felirattal meg hasonlókkal, Mrs. Brannigan több közös imát szervezett. Maureen Pike jótékonyági vásárt rendezett. De a Mindenható néma maradt. A történetet most már csak a spekuláció, a világsajtó lélegeztetőgépe tartotta életben, amit a végtelenségig lehet működtetni (mint például Diana esetében, aki tizenkét éve halt meg, és még ma is szerepel az újságcímekben), vagy a nagyközönség szeszélye folytán bármikor ki lehet kapcsolni.

Bethan esetében gyors volt a hanyatlás. Egy levágott rózsa hamar elveszti az illatát. A BETH - MÉG MINDIG NEM KERÜLT ELŐ nem volt izgalmas sztori. Teltek-múltak a hónapok. Az évfordulóra gyertyás virrasztással emlékeztek meg a malbryi templomban. Mrs.

Brannigannél Hodgkin-limfómát állapítottak meg, mintha az Istene még nem kínoztta volna eleget. Egy ideig írtak róla az újságok - *TRAGIKUS BETH ANYJA A RÁK FOGSÁGÁBAN* de mindenki tudta, hogy a felfekvésekkel teli sztori meghalt, és csak arra vártak, hogy van valakiben annyi bátorság, hogy kikapcsolja a gépet...

És akkor találtak rájuk. Véletlenül. Az isten háta mögött laktak. Sietve kórházba szállítottak egy férfit, akit váratlanul szélütés ért. A férfi nem volt hajlandó elárulni a nevét, de egy fiatal lány kísérete, aki azt állította róla, hogy Patrick White-nak hívják, ő pedig a lánya, Emily.

SZERENCSES VÉLETLEN, SZERENCSES AGYVÉRZÉS!, kör-töltte világgá a sajtó, amely sosem volt közhelyek híján. De a történet már nem volt egyszerű. Bethan Brannigan tizennyolc hónapja tűnt el, amelynek nagy részét egy világtól elzárt skót faluban töltötték, ahol Patrick otthon tanította a lányt, és ahol senki sem sejtette, hogy a könyveket bújó férfi és a kislány más is lehet, mint akiknek látszanak.

A gyermek - ez a félénk, zárkózott tizennégy éves lány, aki egyre csak azt hajtogatta, hogy Emilynek hívják - annyira nem hasonlított Bethan Branniganre, hogy még az anyja, aki most már ágyban fekvő beteg volt, a betegsége utolsó stádiumában, sem tudta egyértelműen azonosítani.

Voltak persze hasonlóságok. A színek például. De a lány gyönyörűen zongorázott, jöllehet odahaza sosem tette, Patricket *papaként* emlegette, és kijelentette, hogy

semmire sem emlékszik abból az életből, amit tizennyolc hónappal azelőttig élt...

Az újságoknak érkezett a nagy napjuk. Természetesen a szexuális zaklatás rebesgetése volt a leggyakoribb, bár az efféle feltételezésnek nem volt semmi alapja. Ezt követték az összeesküvés-elméletek, melyeknek feldolgozott változatait a legjobb lapokban hintették el. Ezután jött az áradat: a tönkrebutított diagnózisok a megszállottságtól a pszichés átvitelig, a skizofréniától a Stockholm-szindrómáig.

A bulvárkultúránk az egyszerű megoldásokat részesíti előnyben. A gyors fikciókat. A kézenfekvő eseteket. Ez az eset azonban nem volt megnyugtató, zűrzavaros és megfejtethetlen maradt. A nyomozás hatodik hetében Bethan még mindig nem nyílt meg, Patrick White még mindig kórházban volt, és képtelen volt (vagy nem volt hajlandó) beszélni.

Időközben Mrs. Brannigan - akit a bulvársajtó még most is *Bethan mamijaként* emlegetett - sajnálatosan kilehelte a lelkét, és még egy ürügyet adott az újságoknak, hogy a *tragédia* szót helytelenül használják; szegény Bethan - azt az embert leszámítva, akit papának nevezett - magára maradt a világban...

Bizonyára nagy megrázkódtatás volt, amikor megtudta, hogy Patrick tényleg az apja. Az is biztos, hogy helytelenül kezelték a dolgot, aztán dr. Peacock azzal fokozta a bajt, hogy megváltoztatta a végrendeletét Bethan javára, mintha ezzel kitörölhetné a múltat, és elűzhetné Emily kísértetét.

Szegénykének nem lehetett könnyű. Evekig tartott, míg a normális életnek a pusztá látszatát megteremtette. Először állami gondozásba vették, majd nevelőotthonba került, és megtanulta színlelni azt, amit nem érzett. A nevelőszülei, Jeff és Tracey Jones a Fehér Város lakótelepén éltek. Mindig is egy kislányra vágytak. De Jeff jókedve a kelleténél több italtól megsavanyodott, és Tracey, aki egy kicsi lányról álmodozott, akit a maga képére öltöztethet, nem ismert önmagára a csendes és barátságatlan tinédzserben. Bethan elnyomta és titkolta minden érzelmét, és a maga módján birkózott meg a problémáival. A tetoválás és a finom kacskaringók alatt még ma is látni a karján azoknak a korai éveknél az ezüstös nyomait.

Amikor az ember ránéz, beszélget vele, mindig olyan érzése van, hogy csak szerepet játszik; hogy Bethan - akárcsak *Albertine* - csupán az avatárjai, pajzsok a világgal szemben, amelyben soha, semmi sem biztos.

Bethan soha nem árult el nekik semmit. Feltételezték, hogy blokkolta az emlékezetét. Én persze ennél jobban ismerem; a nemrégiben feltett bejegyzései ezt igazolják. De a hallgatása elősegítette Mr. White szabadulását; a Mr. White elleni vádak csendben ejtették. És bár Malbryban a pletykagyár sosem állt le, és mindig a legrosszabbat feltételezte, apa és lánya végre magukra maradtak, hogy folytathassák az életüket, ahogy tudják.

Évekkel később találkoztunk újra. Hozzám hasonlóan addigra már ő is valaki más lett. Jóformán idege-

nekként találkoztunk, nem utaltunk a múltra, hetente beszélünk egymással az írásterápia csoportban, aztán mesterkedéssel az életembe férközött, amíg meg nem találta azt a pontot, ahol lecsaphat...

Azt hiszitek, én jelentek ránézve veszélyt? Attól tartok, éppen az ellenkezője igaz. Mondtam már, hogy képtelen lennék bármire, amitől akár egy hajszála is meggörcsülhet. Az írás terén azt teszek, amit akarok, a való életben arra kényszerülök, hogy csúszszakmásszak azok előtt, akiket a legjobban gyűlölök és megvetek.

De már nem sokáig. A halállistám napról napra rövidül. Tricia Goldblum, Eleanor Vine, Graham Peacock, Feather Dunne. Riválisok, ellenségek, paraziták, akikre a Végzet baráti keze sújt le. Nos, nevezzük Végzetnek vagy Sorsnak, vagy aminek csak tetszik. A lényeg az, hogy soha nem az én hibám. Én csak a szavakat írom le.

A mozgó ujj ír, és miután írt...

De ugye, ez nem egészen igaz? Egy ellenség halálát kívánni - bármilyen ügyesen megfestett is az ábrándkép - nem ugyanaz, mint elvenni valakinek az életét. Talán ez az igazi *adottságom* - nem a szinesztézia, ami annyi nyomorúságot okozott, hanem ez -, hogy hatalmamban áll szerencsétlenséget zúdítani azokra, akik megsértettek...

Sejted már, mit akarok tőled, *Albertine*? Tudod, rendkívül egyszerű. Mint említettem, tettél már ilyet. A szó és a tett közötti határ pusztán a végrehajtásban rejlik.

Végrehajtás. Kivégzés. Érdekes szó a maga szúrós, gaulteria-zöld szótagjaival. De a *végzés* furcsán vonzóvá teszi; végrehajtanak egy ítéletet, és nem egy fekete csuklyás férfi, hanem bábok hadserege...

Komolyan mondod, hogy sosem sejtetted, mit teszel majd meg nekem? Jaj, *Albertine!* Mondjam meg? Mind-azok után, amit eddig tettél, amin együtt átmentünk...

Válassz egy lapot, bármelyiket...

Megölöd az anyámat.

HATODIK RÉSZ

zöld

1

A kékszeműfiú webnaplója¹

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 1 óra 39 perckor

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: *undok*

Zene: *Gloria Gaynor: „I Will Survive”*

Sokszor megváltoztatta a nevét, de az emberek még mindig Gloria Greennek hívják. A nevek olyanok, mint bőröndön a címkék, véli, vagy térképek, amelyek elárulják másoknak, hol jártunk és hova szeretnénk menni. Ő persze sehol sem volt. Csak ezen a környéken forgolódott, mint egy farkát kergető kutya, aki vakon visszafut önmagához, hogy aztán előlről kezdje az egész színjátékot.

De a nevek olyan baljós dolgok. Iszonyatos hatalmuk van. Cukorkaként görögnek a szájban, a rejtett jelentések egymásban helyezkednek el. Mindig is ügyesen oldotta meg a keresztretjvényeket, a mozaikszavakat és a szójátékokat. Ezt a tehetségét a fiai is örökölték, bár csak az egyikük van tisztában

vele. És mérhetetlen tisztelettel viseltetik a könyvek iránt, bár sosem olvas regényeket, és inkább a középső fiára hagyja az ilyesmit, aki a dadogása ellenére is okosabb, mint ő valaha is reménykedhet benne, talán okosabb is, mint ami a hasznára válik.

A fia nevének angolszász jelentése *Lángoló*, és bár mérhetetlenül büszke rá, tisztában van azzal is, hogy a fia veszélyes. Van benne valami, ami nem reagál, ami nem hajlandó olyannak látni a világot, amilyen. Mrs. Brannigan, az Abbey Roadon levő iskola tanárnője azt mondja, majd kinövi, és hallgatólagosan arra utal, hogy ha Gloria vasárnaponként misére járna, akkor talán a fia is kevésbé lenne kezelhetetlen. De ami *kekszemufiu* mamáját illeti, Mrs. Brannigan csak játssza az eszét. *Kekszemufiunak* legkevésbé még több fantáziára van szüksége, gondolja.

Hirtelen eltűnődik azon, mi történt volna, ha Peter Winter nem hal meg. Nagy különbséget jelentett volna *kekszemufiu* és a fivérei számára, ha zabolátlanságukat apai befolyás mérsékli? Kimaradt az életükből a futballmeccs, a parkban játszott krikett, a repülőgép-modellek, a játék vonatok, a reggelenként összeütött parasztrengeli.

De késő bánat, eb gondolat. Peter parazita volt, egy kövér és lusta ingyenélő, aki másra sem volt alkalmas, mint arra, hogy Gloria pénzét költse. A legjobb, amit tehetett, hogy meghalt, és még abban is elkelt neki egy kis segítség. De senki sem teszi Gloria Greent bolonddá; meglepő módon a biztosítást kifizették, és végtére is olyan könnyűnek bizonyult, csak két ujjal össze kel-

lett csippenteni a csövet, amikor Peter kórházban feküdt...

De most eltöpreng rajta, nem volt-e hiba, amit tett. *Kekszemufiunak* apára lett volna szüksége, aki ráncha szedi. Fegyelemre tanítja. De Peter képtelen lett volna három fiúval megbirkózni, nemhogy egy tehetséges gyerekkel. És Patrick White - aki egy vonatkozást leszámítva minden tekintetben tökéletes apa lett volna - sajnálatos módon már foglalt volt: egy szelíd művészlélek, aki rosszul ítélt és megbotlott.

A büntudat kiszolgáltatottá tette Patrickot. A zsarolás pedig bőkezűvé. A kettő megfontolt kombinációja révén éveken át kitűnő pénzforrásnak bizonyult. Állást talált mamának, kisegítette őket, és Gloria nem hibáztatta, amikor a végén elbocsátotta. Szó sincs róla! Ezért a feleségét okolta a gyertyáival meg a porcelánbabáival, és amikor végre esélyt látott arra, hogy titkon visszaüssön Mrs. White-nak, akkor elmondta neki a titkot, amit olyan sokáig őrzött, és ezzel beindította az események láncreakcióját, ami gyilkossághoz és öngyilkossághoz vezetett.

De bármilyen legyen is a származása, *kekszemufiu* más. Talán azért, mert jobban átérez mindent. Talán ezért ábrándozik olyan sokat. Isten a megmondhatója, hogy igyekezett megóvni. Próbálta meggyőzni a világot, hogy lassú észjárású és tehetségtelen, és nem érdemes bántani. De *kekszemufiu* úgy keresi a szenvedést, mint egy szarvasgombára vadászó disznó, és ő csak egyet tehet: ha lépést tart vele, kijavítja a hibáit, és feltakarítja utána a disznóságot.

Emlékszik arra a tengerparti napra, amikor a fiai még kicsik voltak. Nigel magában bóklászik valahol. Benjamin négyéves, *kekszemufiu* csaknem hét. Mindketten fagyaltot esznek, és *kekszemufiu* azt mondja, az övé nem jó ízű, mintha pusztán azért, mert a testvére fagyaltozását figyeli, a sajátja íze lenne rosszabb.

Kekszemufiu érzékeny. Mostanra már tökéletesen tisztában van vele. Összerezzen, ha a másik fia kezére csap, a vödörbe tett rák láttán sírva fakad. Olyan, mint valami vudu, és kihozza belőle a kegyetlenséget és a szálnalmat is. *Hogy boldogul majd a világban, gondolja, ha képtelen megbirkózni a realitással?*

Soha ne feledd, hogy ez csak színlelés, förmed rá élesebb hangon, mint akarná. A fia elkerekedett kék szemmel bámul rá, mialatt Gloria az öccsét tartja a karjában. Gloria lábánál a kék vödörből már bűz száll fel.

- Ne játssz vele - szól rá az anyja. - Undorító.

De *kekszemufiu* továbbra is csak néz rá, és letörli a fagyaltot a szájáról. Tudja, hogy a döglött, halott élőlények gusztustalanok, mégsem tudja elfordítani a tekintetét. Gloria heves bosszúságot érez. A gyerek gyűjtötte ezt a vackot. Mit akar, mihez kezdjen most vele?

- Nem kellett volna összeszedned ezeket az állatokat, ha nem akartad, hogy elpusztuljanak. És most még az öcsédet is felzaklattad.

A kis Bent azonban teljesen leköti, hogy befejezze a fagyaltozást, ami még jobban ingerli Gloriát (bár tudja, hogy ez irracionális érzés), mert neki kellett volna érzékenynek lennie, hiszen ő a legfiatalabb.

Kékszeműfiúnak kellene rá vigyáznia, ahelyett hogy ilyen húhót csapna, gondolja.

De *kekszeműfiu* kivételes eset: betegesen érzékeny, és Gloria erőfeszítéseit, amikkel megpróbálja edzettebbé tenni és megtanítani arra, hogy vigyázzon magára, mégsem koronázza siker, és a végén mindig Gloriának kell gondoskodnia róla.

Maureen szerint a gyerek csak szórakozik. Tipikus középső gyerek, mondja azon az önhitt hangján. Féltékeny, barátságatlan, figyelemre éhes. Ezt a véleményt még Eleanor is osztja; Catherine White azonban többet lát benne, és szívesen bátorítja; Gloria ezért is hagyott fel azzal, hogy *kekszeműfiut* magával vigye a munkába, és helyette inkább Benjámint viszi el, aki szépen eljátszik a játékaival, és soha nincs útban...

- Nem az én hibám - védekezik *kekszeműfiu*. ~ Nem tudtam, hogy elpusztulnak.

- Minden elpusztul - szól rá nyersen az anyja, és a fiú szemét most elöntik a könnyek, és úgy néz ki, mint aki mindjárt elájul.

A lelke egyik fele szeretné megvigasztalni, de tudja, hogy ez veszélyes kényeztetés lenne. Ha ebben az élet-szakaszban nagyobb figyelmet fordít rá, azzal csak a gyöngeségében támogatná. A fiai mind erősek kell hogy legyenek, gondolja. Másképp hogy gondoskodnak majd róla?

- És most dobd ki ezt az undokságot - parancsol rá, és a fejével a kék vödör felé int. - Öntsd vissza a tengerbe, vagy tudom is én...

A gyerek megrázza a fejét.

- N..nem akarom. B..büdös.

- Nincs mese - válaszolja az anyja. - Vagy isten engem úgy segéljen, megbánod.

Kekszemufiu a vödörrre pillant. A napon töltött öt óra gyorsan megrohasztotta a vödör tartalmát. A halra emlékeztető, sósvízes hínárszag dögletes bűzt áraszt. A fiú öklendezik tőle. Tehetetlenül nyöszörögni kezd.

- Kérlek, mama...

- Ne gyere nekem ezzel!

Most aztán már az öccse is sírva fakad. Magas, nyűgös, jeges hangon sír. Gloria a szerencsétlen fiára támad.

- Most nézd meg, mit műveltél! Mintha e nélkül is nem lett volna elég bajom.

Gloria villámgyorsan lekever egy pofont. Parafa talpú szandált visel. Ahogy előreugrik, hogy lekeverjen még egyet, felrúgja a vödröt, aminek a tartalma a lábára ömlik.

Gloria úgy érzi, hogy ez az utolsó csepp a pohárban. Lecsapja Benjamins a homokra, két kézzel megragadja *kekszemufiut*, hogy alaposabban ellássa a baját. A gyerek menekülni próbál, de mama nagyon erős; csupa izom és ín, az ujjaival a gyerek hajába markol, és centtiként nyomja bele az arcát a homokba és abba a döglött halból, múkókuszából álló borzalmas, erjedő masszába, és a gyerek csuklójára kezd ráfolyni az olvadó fagyalt, ami aztán lecsepeg a barna homokra, de a gyerek nem meri elereszteni a fagyaltot, mert ha elengedi, az anyja biztos megöli, ahogy *kekszemufiu* is megölte azokat az állatokat a parton, a rákokat, a garnélát,

a csigát meg a kis lepényhalat, aminek legörbül a szája, és a gyerek mindent elkövet, hogy ne vegyen levegőt, de homokkal megy tele a szája meg a szeme, és sír, és hány, mama pedig azt üvölti: - Nyeld le, te kis szarzsák, ahogy a testvéredet is lenyelted!

Aztán hirtelen vége szakad az egésznek. Mama ab-bahagyja. Mama nem érti, mi jött rá. Tudja, hogy a gyerekek kiborítják az embert, de mégis mi az ördög bújta bele?

- Kelj fel - szól rá *kekszemufiura*.

A gyerek feltápászkodik a földről, a kezében még most is az olvadozó fagylaltot szorongatja. Az arcán elkenődött a homok és a szenny. Az orra vérzik egy kicsit. A szabad kezével letörli, és könnyes szemmel felnéz mamára. - Ne viselkedj úgy, mint egy kisbaba - mondja az anyja. - Senki sem halt meg. És most edd meg a kibaszott fagylaltodat.

Kommentek

Albertine: (törölt bejegyzés)

kekszemufiu: Tudom. Többnyire én sem találok szavakat...

Albertine webnaplója
<i>Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 1 óra 45 perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
<i>Hangulat: bizonytalan</i>

Végre az igazság egyik változata. Minek bajlódni a játéknak ezen a pontján? Bizonyára tudja, hogy késő visszalépni. Mindketten lelepleződünk már. Megint provokálni próbál? Vagy annak fogjam fel, hogy részvétért könyörög?

Az elmúlt két napban egyikünk sem mozdult ki a négy fal közül; mindketten ugyanazzal a képzeletbeli influenzával estünk ágynak. Clair e-mailben számolt be arról, hogy Brendan nem ment munkába. A Zebra is zárva két napja. Nem akartam, hogy idejöjjön. Mielőtt elkészülök.

Ma este utoljára jöttem vissza. Képtelen voltam a saját ágyamban aludni. A házam túlságosan védtelen. Könnyű tüzet gyújtani, gápszivárgást vagy balesetet előidézni. Még csak nem is kellene végignéznie. A Zebra nehezebb eset, mivel a főútvonalon épült. A tetőn biztonsági kamerák vannak. Nem mintha ez most számítana. Megpakoltam a kocsimat. Becsomagoltam a holmimat. Akár rögtön indulhatnék.

Azt hittétek, itt maradok és szembeszállok vele? Sajnos, nem vagyok harcos típus. Az életemet menekülés-

sel töltöttem, és ezen már késő változtatni. De furcsa érzés elhagyni a Zebrát. Ennyi idő elteltével különös és szomorkás. Hiányozni fog, és ennél is inkább az a személy hiányzik majd, aki itt voltam. Még Nigel is félig-meddig megértette annak a személyiségnek a célját; úgy gondolta, az *igazi* Bethan valaki más.

Az *igazi*? Ne nevettesetek! Az orosz Matryoska babák belsejében nincs más, mint festett arcok. Mégis jó hely volt. Biztonságos is, amíg tartott. Leparkolok a templom mellett, és végigmegyek a kihalt utcán. A házak jobbra sötétek, mint az éjszakára becsukódó virágok. De a Zebra neonreklámja még fényszirmokat szór a hóra, és olyan jó érzés hazajönni, még ha csak kis időre is...

Ajándék várt. Egy cserepes orchidea, hozzá egy kártya, amin ez állt: *Albertine-nek*. Ő tenyészt a virágokat, tőle tudom. Valahogy jellemző is rá.

Bemegyek. Azonnal bekapcsolom a gépet. Hát persze hogy még a neten lóg.

Remélem, tetszik az orchidea, írja.

Nem akartam válaszolni. Megfogadtam, hogy nem teszem. De végül is mi bajom származna belőle?

Gyönyörű, gépelem. Így van. A virág zöld és a kehely elkeskenyedő része bíborszínű, mint egy mérgező madárfaj. Az illata, mint a jácinté, csak porosabb.

Most már persze tudja, hogy itt vagyok. Gondolom, ezért küldte az orchideát. Tudom, hogy a szokásos háromnegyed ötig nem indulhat el otthonról, ha nem akarja felébreszteni az anyja gyanakvását. Ha most eljön, az anyja kérdezősködni kezdene, és *kekszemufiu*

bármit megtenne, hogy ne ébresszen gyanút az anyjában. Így legalább fél ötig biztonságban vagyok. Egy kicsit engedhetek a kíváncsiságomnak.

Ez egy Zygopetalum „Ragyogó Kék”. Az illatos fajtája. Vigyázz rá, nehogy elpusztuljon, jó? Mellesleg hogy tetszett a fikcióm?

Szerintem torz a személyiséged, gépelem vissza.

Egy szimbólummal, egy sárga mosolygó arccal válaszol.

Miért mondod el ezeket a történeteket?, kérdezem.

Mert szeretném, ha megértenéd. A hangja tisztán cseng a fejemben, mintha csak itt volna velem a szobában. A gyilkosságból nincs visszaút, Beth.

Te csak tudod, kopogom vissza.

Megint a mosolygós arc. Gondolom, bóknak kellene vennem, mondja. De tudod, ez csak fikció. Sosem lettem volna képes mindezt megtenni, ahogy azt a követ sem tudtam volna elhajítani; apropó, a csuklóm még most is fáj. Talán szerencse, hogy nem a fejemen találtál el...

Mit akar elhitetni velem? Hogy mindez véletlen egybeesés csak? Eleanor, dr. Peacock, Nigel; az összes ellenségét mindössze egy szerencsés véletlen seperte le a saktábláról?

Hát, nem egészen, válaszolja. Valaki közbelépett az érdekemben. Ki?

Sokáig nem válaszol. Nincs más, csak a kurzor kis kék négyszöge, amint türelmesen villog az üzenetek postafiókjában. Felmerül bennem, hogy talán megszakadt a kapcsolat. Nem kellene újra belépnem? Már éppen ki akarok lépni, amikor üzenetem érkezik. *Tényleg*

nem tudod, kire céloztam? Fogalmam sincs, miről beszélsz.
Újabb hosszú hallgatás. Aztán automata üzenet érkezik a szervertől - *valaki bejegyzést küldött a rosszfiúrockra!* és egy egyszerű jegyzet: *Olvasd ezt el.*

3

A kekszemufiu webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: *február 22-én, pénteken, 1 óra 53 perckor*

Hozzáférés: *nyilvános*

Hangulat: *éhes*

Zene: *The Zombies: „She's Not There”*

Miss Kaméleon Kéknek nevezi. Hívhatná Albertine-nek. Vagy Bethannak. Vagy akár Emilynek. Bármilyen nevet választana is neki, nincs saját színe. Olyan, mint a kaméleon: alkalmazkodik a helyzethez. Minden férfinak minden akar lenni: megváltó, szerető, nemezis.

Azt adja nekik, amiről úgy véli, szeretnék. Amire érzése szerint *szükségük* van. Szeret főzni, és így elégíti ki a becézgetési igényét. Felismeri a kedvenceiket: tudja, mikor tegyen hozzá vagy tartsa vissza a tejszín, mielőtt még maguk is tudatában lennének, megszimatolja, mire ácsingóznak.

Kekszemufiu természetesen pontosan ezért kerüli. Régen kövér volt, és bár ez az időszak húsz éve volt, tisztában

van vele, milyen könnyen válhatna ismét azzá a fiúvá. Kaméleon túl jól ismeri. A félelmeit, az álmait, a vágyait. És *kekszemufiu* tudja, hogy bizonyos kínzó vágyakat sosem szabad kielégíteni. Ha egyenesen ránézne, azzal a legborzalmasabb következményeknek tenné ki magát. Tükrök sorát használja hát, mint Perszeusz a Gorgó esetében. És a lesötétített üveg mögött biztonságban figyel, les, és kívárja a megfelelő pillanatot.

Tudja, hogy egyesek arra születtek, hogy figyeljenek.

Mások tükrök, akik arra születtek, hogy visszatükrözzenek.

Megint mások fegyverek, akiket arra képeztek ki, hogy öljenek.

Vajon a tükör megválasztja-e, mit tükrözzön vissza? Kiválasztja-e a fegyver az áldozatát? Kaméleon ezt nem tudja. Soha nem voltak saját gondolatai, még gyerekkorában sem. Lássuk be, hogy emléke is alig van. Fogalma sincs, kicsoda, a szerepeit napról napra változtatja. De *kekszemufiu* tudja, hogy megpróbál benyomást tenni rá. Szeretne nyomot hagyni rajta.

Benyomást tenni. Benyomás. Impresszió. Impresszionista. Milyen érdekes szavak! Csodálatot kiprovokálni, nyilatkozatot tenni, mélyedést hagyni. Az, aki úgy tesz, mintha valaki más volna. Az, aki kis fényfoltokkal fest. Az, aki illúziót teremt; füsttel, tükrökkel, előjelekkel és álmokkal.

Úgy ám, álmokkal. Itt kezdődik az egész. Az álmok, a fikció, a fantázia világában. És *kekszemufiu* a fantázia terén tevékenykedik, ez a területe, a kibervilága. Egy

jóban- rosszban rendületlen hely, alkalmas minden évszakra, minden ízesítésre, a vágy minden zamatára. A vágy megteremti a maga világegyetemét, legalábbis itt, a *rosszfiukrockon*. A név kellemesen kétértelmű: egy sziget-e, amelyre kiteszik a vezeklőket, vagy világszerte egy gazembereknek fenntartott menedék, ahol hódolhatunk a perverzióinknak?

Itt mindenkinek van valami rejtegetnivalója. Az egyik számára a gyámoltalansága, a gyávasága, a világtól való féelme. A másiknak, a felelősségteljes állású, tisztos polgárnak, akinek szép otthona és olyan férje van, aki olyan ízetlen, mint a csökkentett zsírtartalmú margarin, a vörös hús iránti sóvárgása a titka; a zavarost, az elvetemültet, a veszélyest keresi. A harmadik azt titkolná, hogy sovány szeretne lenni, de tagadhatatlan, hogy a kövérsége csak ürügy, egy zsírral bélelt takaró a világgal szemben, amiről tudja, hogy a zsírpárnák nélkül felfalná. A negyedik számára ott a lány, akit megölt, amikor elütötte a motorjával; nyolcéves volt, éppen az iskolába tartott egy beláthatatlan kanyarban. Ő meg óránként ötvennel pödört, még az előző éjszakai nyomás alatt, és amikor megcsúszott és a falnak rohant, arra gondolt: Hát, ennyi, vége a dalnak, haver. Csakhogy a dal tovább tart, és abban a pillanatban, amikor érzi, hogy a gerince elszakad, mint egy cérnaszál, észrevesz egy fél pár cipőt az út szélén, és homályosan felmerül benne, vajon ki a franc hogy egy kifogástalan állapotban levő cipőt az árokban, és akkor pillantja meg a kislányt, és húsz évvel később már *csak* őt látja, és az álmok még

mindig kristálytisztán kísértik, és gyűlöli magát meg a világot, de a legjobban a rettenetes, istenverte száználmutat...

És mi a helyzet *kekszemufi*val? Természetesen a klán többi tagjához hasonlóan ő sem pontosan az, akinek látszik. Ezt meg is mondja nekik, de minél többet ismétli, annál inkább készek elhinni a hazugságot.

Sosem öltem meg senkit. Hát persze, az igazságot sosem vallaná be. Ezért mutogatja magát online, peckesen járkálva az alantas vágyaival henceg, mint egy szertartásosan udvarló páva. A többiek csodálják az ártatlanságát. Szeretik az őszinteségeért. *Kekszemufi* megcselekszi azt, amiről mások még álmodozni is alig mernek; avatárja, ikonja az elveszett törzsnek, amit még Isten is elűzött...

Azt kérdezitek, mi a helyzet Kaméleonnal? Nem tartozik *kekszemufi*u legbizalmasabb barátai közé, de találkozni szoktak, ha helyel-közzel is. Van bizonyos közös múltjuk, de most semmi sincs, ami *kekszemufi*ut bármire is sarkallná, lekötné a figyelmét. És igaz: ahogy egyre jobban újra megismeri, úgy találja egyre érdekesebbnek. Régebben színtelennek találta. Valójában azonban pusztán alkalmazkodó. Világéletében másokat követett, ideológiákat gyűjtött, bár mindeddig egyetlen saját eszméje sem volt. De ha egy ügy mellé állítják, ha a kezébe nyomnak egy zászlót, máris odaadóan szolgálja.

Először Jézus követője volt, és azért imádkozott, hogy ébredés előtt meghaljon. Utána egy fiúhoz szegődött, aki más evangéliumra tanította. Aztán, amikor

tizenkettő volt, kizárólag a két kék szeme kedvéért egy örültet követett a hóba, és most *kekszemufiut* követi, a kis egérhadserege többi katonájához hasonlóan, és semmire sem vágyik jobban, mint arra, hogy a muzsikájára táncoljon, amíg csak minden feledésbe nem merül.

Még csak tizenöt éves, amikor ismét találkoznak az írásterápiás csoportban. Nem annyira az írás itt a lényeg, mint egy könnyű terápia, amit Kaméleon tanácsadója javasolt, hogy jobban ki tudja fejezni magát. *Kekszemufiu* elsősorban azért jár a csoportba, hogy a stílusát csiszolja, ami miatt mindig is szégyenkezett, de azért is jár ide, mert megtanulta kihasználni a fiktív gyilkosság varázsát.

A Faluban van egy ismerős asszony. Mrs. Elektromos Kéknek szokta hívni. Az asszony a kora alapján az anyja is lehetne, amitől kifejezetten undorító az egész. No, nem mintha *kekszemufiu* tudná, mi jár a nő eszében. De Mrs. Elektromosról köztudott, hogy előszeretettel választ kedves fiatalemberket, és *kekszemufiu* még ártatlan, legalábbis szerelmi téren. Egy húsz-egynéhány éves kedves fiatalember, aki egy villamossági üzletben dolgozik, hogy az egyetemi tanulmányait fedezni tudja. A farmeroveralljában vékonydongájú, nem egy szexszimbólum, de össze sem lehet hasonlítani azzal a kövér fiúval, aki pár éve volt.

Hősnőnk az ifjúsága ellenére jóval jártasabb a világ dolgaiban. Végül is sokat el kellett viselnie az évek során. Az anyja halálát, az apja agyvérzését, a nyilvánosság pokoli fényét. Gyermekotthonba került, a Fehér

Város egyik lakótelepén egy család veszi magához. A férfi vízvezeték-szerelő, csúnya felesége sokszor próbált - sikertelenül - teherbe esni. Mindketten szenvedélyesen királypártiak: a ház tele van a walesi hercegnő képeivel; némelyik szövetre nyomott fénykép, mások akrilfestékek olcsó vászonra felvitt arcképek, amelyeket bárki megfesthet, ha a megszámozott helyekre az odaillő festéket keni. Kaméleon utálja a képeket, de szokás szerint nem sokat beszél. Rájött ugyanis, hogy megéri csendben maradni, és hagyni, hogy mások beszéljenek. A családjának ez nagyon is megfelel. Hősnőnk jó kislány, nekik viszont már tudniuk illene, hogy éppen a jó kislányokra kell odafigyelni.

A férfi, akit nevezünk csak Dízel Kéknek, és aki egy lakástűzben hal majd meg öt-hat év múlva a feleségével együtt, szereti, ha családapának hiszik, és hétvégeken magával viszi a kislányt, amikor munkába megy; a gyerekek cipeli a nagy szerszámosládáját, és szépen vár, míg a férfi az elcsigázott háziasszonyokkal és az érthetetlenül agresszív férjeikkel cseveg, akik azt hiszik, a vízvezeték-szerelők mind ki akarják fosztani őket, és meggyőződésük, hogy ha úgy tartaná kedvük, nekik is gyerekjáték lenne kicserélhető az a tömítést, megjavítani azt a csapot, vagy felszerelni azt az új melegvíz tárolós bojleret.

Csak a tébolyult közbiztonsági előírások akadályozzák meg őket ebben, így aztán keserűek és neheztelnek, mialatt a feleségük teát főz, és keksszel kínálja a szerelőt, és a hallgatag kislánnyal beszélget, aki ritkán

válaszol vagy mosolyodik el. Egyszerűen csak üdögél a néhány számmal nagyobb tréningfelsőjében, ami eltakarja a testét, kis keze hervadt, halvány rózsaszín rózsabimbóként lóg ki a ruhaujjból, a sötét hajfüggöny mögött az arca olyan kifejezéstelen, mint egy porcelánbabáé.

Egy ilyen látogatás alkalmával - a Falu egyik házában - hősnőnk először éli át az emberölés lopott örömét. Természetesen nem az ő ötlete volt, hanem *kekszemufiutól* leste el az írásterápia-órán. Kaméleonnak nincs önálló stílusa. A kreativitásra mindössze úgy tarthat igényt, hogy másokat másol. Csakis azért jár órára, mert *kekszemufiu* is ott van, és mert reménykedik, hogy egy nap a fiú megint látja, hogy a tekintetük találkozik, és a fiú képtelen lesz elfordítani a szemét, a koncentrációját senki más visszatükröződése nem fogja megzavarni.

Mrs. Elektromos Kéknek nevezi...

Ügyes húzás, *kekszemufiu*. Minden nevet és személyazonosságot megváltoztatott abban a reményben, hogy megóvja az ártatlanokat. De Kaméleon rögtön ráismer, megismeri a házat, ahol többször is megfordult. És tudja, milyen a nő híre: hogy szereti a fiatal fiúkat, és egykor undorító viszonyt folytatott az alanyunk bátyjával. Kaméleon szánalmasnak, hitványnak találja az asszonyt, és amikor pár nappal később rátalálnak Mrs. Elektromos Kék összeégett holttestére a saját házában, képtelen fájdalmat érezni vagy egyáltalán törődni vele.

Van, aki szeret játszani a tűzzel. Mások megérdemlik, hogy meghaljanak. És mi köze lehetne egy tragikus balesetnek ahhoz a jó kislányhoz, aki csendben üldögél, és türelmesen vár a tűz mellett, mialatt az apja vízvezetéket szerel?

Eleinte még *kekszemufiu* sem sejtí. Először azt hiszi, ez a karma. De idővel, ahogy az ellenségei egy-egy billentyű leütése után meginognak és elesnek, kezdi felismerni a sémát, ami olyan kristálytiszttan rajzolódik ki, mint az anyja szalonjában a virágos tapéta mintája.

Elektromos Kék. Dízel Kék. Még szegény Mrs. Vegyi Kék is, aki azzal pecsételte meg a sorsát és idézte elő a saját halálát, hogy azt szerette volna, ha minden takaros és tiszta, az elején összekapcsolódott azzal a kedves, tiszta fiúval, aki a kövér unokahúga terápiás csoportjába járt.

És dr. Peacock, akinek az egyetlen valódi bűne az volt, hogy véletlenül a hősünk gondjaira bízták, és akinek már amúgy is félig elment az esze, a székét pedig olyan könnyű volt lelökni a kis házilagosan készített rámpán, így másnap reggel ott találták, fennakadt szemmel, lefittyedt szájjal. És ha *kekszemufiu* érez is valamit, akkor az a születő remény...

Talán az őrangyalom, gondolja. Vagy merő véletlen.

De miért teszi, kérdezi magától? Hogy védje az ártatlanságát? Elvegye a bűnösségét, és a magáévá tegye? Vagy csak a figyelmét akarja felhívni? Vagy a világ előtt ítélet-végrehajtónak látja magát? Vagy a kislány miatt, akinek az életét olyan lelkesen eltulajdonította? Azért teszi-e, mert létezésének

egyetlen módja, ha valaki mássá válik? Vagy azért, mert *kekszemufiu*hoz hasonlóan nincs más választása, mint a körülötte levőket visszatükrözni?

Végül azonban mégsem *kekszemufiu* hibája. *Kekszemufiu* csak megadja neki, amit akar, ennyi az egész. És ha bűnösségre vágyik, akkor mi van? Mi van, ha gazságot szeretne?

Kekszemufiu egész biztosan nem okolható. Sosem mondta meg neki, mit tegyen. És mégis úgy érzi, hogy Kaméleon valami többet akar. Érzi a türelmetlenségét. A nők mind egyformák, gondolja. A nők és az elvárásaik. Tudja, hogy sírás lesz a vége, ahogy előtte is mindig...

De *kekszemufiu* nem hibáztathatja azért, amin most töri a fejét. Ő készítette, formálta ebből a gyilkos agyagból. Eveken át ő volt a gólemje, és a rabszolga most szabad akar lenni.

Hogy készül erre?, teszi fel magának a kérdést *kekszemufiu*. Könnyen történnek balesetek. Mérget tesz az italába? Egy banális gázömlés lesz az ok? Vagy autóbaleset, esetleg tűz? Vagy valami ezoterikusabb, egy ritka dél-afrikai orchidea mérgebe mártott tű, vagy egy kosár gyümölcs közé csempészett skorpió? Bármi lesz is, *kekszemufiu* valami különlegesre számít. És eltöpreng, vajon látja-e majd közeledni? Lesz-e ideje a szemébe nézni? És amikor a feneketlen mélységbe mered, mi néz majd vissza rá?

Kommentek

JennyTricks: UGYE, MOST OKOSNAK KÉPZELED MAGAD?

kekszemufiu: Nem tetszett a kis fikcióm? Miért is nem vagyok meglepve?

JennyTricks: A FIÚ, AKI A TŰZZEL JÁTSZIK, MEGÉGETI MAGÁT.

kekszemufiu: Kösz, Jenny. Észben tartom...

Albertine webnaplója
<i>Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 2 óra 37perckor</i>
<i>Hozzáférés: korlátozott</i>
Hangulat: <i>dühös</i>

Gólemnek nevez. Milyen gyűlöletesen találó! A legenda szerint a gólem egy szavakból és agyagból gyúrt teremtmény, egy néma szolga, akit csak az fűt, hogy a gazdája parancsait teljesítse. De az egyik róla szóló történetben fellázad; tudtad ezt, *kekszemufiu*? A teremtője ellen fordul. És utána mi történik? Már nem emlékszem. De tudom, hogy rosszul végződik. Valóban ezt gondolja rólam? Mindig is önhitt volt. Még fiatal korában is, amikor mindenki lenézte, a jellemének volt egy fennhéjázó oldala, az a szűnni nem akaró hit, hogy különleges, és az a végzete, hogy egy nap valaki legyen. Talán a mamája tette ezt vele. Gloria Green és a színei. Nem akarom *kekszemufiut* védeni. De van valami torz abban a gondolatban, hogy a fiait úgy osztályozta, mint a szennyest, hogy egy szín jóvá vagy rosszra tesz, hogy minden bűnt ki lehet mosni, aztán fel lehet akasztani a kötélre száradni.

Ironikus, nem? *Kekszemufiu* gyűlöli az anyját, mégis képtelen otthagyni. Helyette a maga menekülési útvonalát választotta: évek óta a fantáziájában él. És van

egy gölemje, aki elvégzi helyette a munkát, s akit előírás szerint formázott.

Természetesen hazudik. Az egész csak fikció. Megpróbálja aláásni a védelmemet. Tudja, hogy a kelletlen emlékezetem olyan, mint egy elromlott vetítógép, ami képtelen egy diánál többet egyszerre kivetíteni. *Kekszemufiu* beszámolója az eseményekről mindig sokkal jobb, mint az enyém: az övé nagy felbontású képkötés az én szemcsés fekete-fehér képeimmel szemben. Igaz, hogy zavarodott és gyűlölködő voltam. De soha nem voltam gyilkos.

Kekszemufiu ezt természetesen mindvégig tudta. Így próbál kötekedni velem. De nagyon meggyőző tud lenni. És korábban is hazudott a rendőrségnek, a bűnössége leplezésére másokat mártott be. Kíváncsi vagyok, vajon most engem vádol majd? Talált esetleg valamit Nigel lakásán, vagy a Kandalló-házban, amit bizonyítékként használhat fel? Megpróbál időt nyerni azzal, hogy párbeszédet kezdeményez? Ő játssza a pikadort, és lépésre késztet?

A fiú, aki a tűzzel játszik, megégeti magát.

Én sem tudtam volna pontosabban kifejezni. Ha az a terve, hogy félrevezessen, akkor ingoványos talajra tévedt. Tudom, hogy fütyülnöm kellene rá, egyszerűen be kellene szállnom a kocsiba, és el kellene hajtanom, de képtelen vagyok túltenni magam a felháborodáson. Túlságosan régóta játszom a szellemi játékaikat, és nemcsak én, de mindannyian. A kedvében jártunk. Nem bírja elviselni a fizikai fájdalom látványát, de a lelki

szervenéd az életeleme. Miért hagyjuk?, kérdem. Miért nem lázadt fel eddig senki sem?

Egy pillanattal ezelőtt e-mail érkezett. A mobilomon fogadtam.

*Tárgy: az orchideák napi gondozása Nagyon hálás lennék, ha a távollétemben hajlandó lennél az orchideagyűjteményemet gondozni. A többség a meleg, párás környezetet kedveli, nem a közvetlen napfényt. Kevés vizet adj nekik. És a gyökerek ne álljanak vízben. Köszönöm. Aloha:
kekszemufiu*

Nem tudom, mire véljem. Arra számít, hogy elhúzzom a csíkot? Mindent összevetve nem hiszem. Sokkal valószínűbb, hogy csak játszik velem, megpróbálja elaltatni az éberségemet. Az orchideája a hátsó ülésen van, két oldalról dobozokkal megtámasztva. Valahogy nem akartam otthagyni. Olyan ártalmatlannak látszik a sok kis virágjával.

Hirtelen belém hasít egy gondolat. Az orchidea illata idézi fel. Olyan tiszta és gyönyörű, mint egy jelzőfény a füstben.

Hát nem értik? Valahol véget kell hogy érjen! Túlságosan régóta követem ezen az úton, mint egy nyomorék gyerek a hamelni patkányfogót. Ő tett ilyenén. A muzsikájára táncoltam. A bőröm tele hegekkel és sebhelyekkel, amiket neki köszönhetek. De most már olyanak látom, amilyen, egy fiúnak, aki olyan sokszor kiáltott farkast, hogy valaki végre hitt neki...

Pontosan úgy ismerem a napirendjét, ahogy a magamét. Háromnegyed ötkor indul el otthonról, és szokás szerint úgy tesz, mintha munkába menne. Biztos, hogy akkor tesz majd valamilyen lépést. Képtelen ellenállni a Rózsaszín Zebra csábításának, a meleg és barátságos fénynek, és nekem, aki magányosan és védtelenül ülök bent, mint egy lámpásba került éjjeli pillangó...

A kocsijával jön, egy kék Peugeot-val. Végighajt a Mill Roadon, és a Mindenszentek templomának a sarkán parkol, ahol már eltakarították a havat. Körülnéz - az utca most már kihalt -, aztán az épület sötét oldalához simulva odasétál a Zebrához. Odabent olyan hangosan szól a zene, hogy nem hallani, amikor belép. Ma nem a klasszikus zenei állomásra tekerem, bár nem félek a zenétől. A zenétől Emily félt. Most még a *Fantasztikus szimfóniá*nak sincs hatalma felettem.

A konyhaajtót csak kilincsre zárom, könnyű lesz kinyitni, miközben felnéz a pulzáló, éter fantomillatát árasztó RÓZSASZÍN ZEBRA neonbetűkre.

Értitek már? Ismerem a gyöngéit. Ellene fordítom az adottságát, amit az öccsétől szerzett, és amikor megérzi az *igazi* szagot, egyszerűen elhessegeti az illúziót, mint korábban már annyiszor; mindenesetre addig, míg be nem lép és az ajtó be nem csukódik utána.

Kicsit megigazítottam a zárat. A kilincs belülről már nem működik. És órák óta ömlik a gáz. Ötkor már bármilyen szikra berobbanthatja: egy villanykapcsoló, egy öngyújtó, egy mobiltelefon.

Természetesen nem leszek a közelben, hogy végignézzem. Addigra már messze járok. De a mobilommal

rákapcsolódhatok az internetre, és megvan a száma. Persze neki kell úgy *döntenie*, hogy bemegy. Az áldozat választja meg a sorsát. Senki sem kényszeríti arra, hogy bemenjen, senki sem felelős.

Talán ha majd már nem lesz, megint szabad leszek. Megszabadulok a vágyaitól, amelyek az enyéim tükörképei. Hova lesz a tükörkép, amikor eltörik a tükör? Mi lesz a villám sorsa a vihar után? A való élet olyan értelmetlen, csak a fikciónak van értelme. És olyan régóta fiktív vagyok, szereplő az egyik történetében. Nem tudom, hogy a kitalált szereplők fellázadnak-e, és a teremtőjük ellen fordulnak-e.

Csak reménykedem, hogy nincs vége túl hamar. Remélem, lesz ideje felfogni. Amikor vakon besétál a csapdába, remélem, marad egy-két másodperce, hogy felordítson, küszködjön, megpróbáljon elmenekülni, az öklével az ajtót verni, és végül rám, a gólemre gondolni, aki a gazdája ellen fordult...

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 4 óra 16 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: optimista

Zene: Supertramp: „Breakfast in America”

Ma éjjel nem alszom. Túl sok álmod lenne. Van, aki színesen, szélesvásznúan álmodik. Mások csak fekete-fehér filmen. De az én álmaim teljesek: hang, illat, érzékelés. Előfordul, hogy éjszaka verítékben fürödve ébredek, máskor szemhunyásnyit sem alszom. Olyankor is az internetben találok vigaszt. Chatszobákban, baráti listákon, fikciós száj tokon, pornóoldalakon. De ma este társtalan vagyok a baráti listám, a kis cincogó egérekórusom nélkül. Ma este arra van szükségem, hogy valakitől azt halljam: *te vagy a legjobb, kekszemufiu*. Így aztán itt vagyok megint a *rosszfiukrockon*, és a hitszegő *Albertine-t* figyelem. Eljött idáig - büszke vagyok rá -, és még mindig szükségét érzi, hogy vallomást tegyen, mint az egykori jó katolikus kislány. Egy ideje már tudom a jelszavát. Könnyű volt kitalálni. Elég egy óvatlan mozdulat, egy íróasztalon hagyott aláírt számla, miközben valaki teát tölt, és máris bárki elolvashatja a privát leveleit...

Ellenőrzöd a leveleidet, *Albertinek* A bejövő levelek fiókom megtelt üzenetekkel: a Kapitánytól panaszos

sírárok, Chryssie-től tapogatódzó zörejek. Toxic egy kis pornót küldött, amit egy *óriáscicik.com* szájtról kaparintott meg. Clairtól a szokásos memói egyike egy unalmas és kretén levéllel megspékelve, ami Angyal Kékről szól, meg a szotyka feleségéről, anyám lelkiállapotáról és arról a csodálatos előrelépésről, amit szerinte a legutóbbi nyilvános gyónásom alkalmával tettem.

Aztán ott van a szokott levélszemét, hate mailek, spamek, Nigériából küldött, helyesírási hibáktól hemzsegő levelek, amelyek fontok millióit ígérnek, ha megírom a bankszámlám adatait, Viagrát, szexet, tinicelebek bizalmas videóit kínáló levelek. Röviden, az összes szemét, amit az internet hullámai partra sodornak, de most még a spamnek is örülök, mert ez a mentőkötelem, a világom, és ha levágnának róla, megfulladnék a levegőn, mint egy partra vetett hal.

Négykor hallom, hogy mama felkel. Az utóbbi időben ő sem alszik jól. Néha a szalonban üldögél, és a műholdas tévét nézi, máskor házimunkát végez, vagy jár egyet a környéken. Szeret fenn lenni, amikor munkába indulok. Szereti elkészíteni a reggelimet.

Kiválasztok egy tiszta inget a szekrényből; ma fehér alapon kék csíkosat veszek fel, és a szokottnál nagyobb gondot fordítok a külsőmre. Büszke vagyok a megjelenésemre. Így biztosabb, mondom magamnak, kivált, amikor mama figyel. Természetesen nem kell inget viselnem, hiszen a kórházi egyenruhám egy mocskos tengerészkek tréningből, vasalt orrú bakancsból és strapabíró kesztyűből állt, de mamának

nem kell ezt tudnia. Mama nagyon büszke a *kekszemufiujára*. És ha valaha is rájönne az igazságra...

- Te vagy az, BB? - kiabál fel.
- Ki más lenne, mama?
- Siess! Kész a reggelid!

Úgy látszik, ma jókedve van. Szalonna, tojás, fahéjas piritós. Nem vagyok éhes, de ma a kedvében kell járnom. Holnap ilyenkor már Amerikában reggelizem.

Néz, ahogy tömöm magam.

- Jó fiú vagy. Szükséged lesz az erődre.

Van valami megmagyarázhatatlanul nyugtalanító a ma reggeli hangulatában. Először is felöltözött: a szokott reggeli köntös helyett tweedkosztümöt visel, és a krokodilbőr cipőjét. A kedvenc parfümjét fújta magára, a L'Heure Bleue-t, csupa poros narancsvirág- és szegfűszegillat, azzal a reszkető ezüstös felhanggal, ami mindent legyűr. És ami a legfurcsább - hogy is fogalmazzak? -, mert nem lehet igazán *boldogságnak* nevezni. Mama esetében ezeket a futó pillanatokat meg lehet számolni egy félkarú ember ujjain. De valami vidámság érződik rajta, amit nem tapasztaltam, amióta Ben meghalt. Igazán ironikus. De hamarosan mindennek vége.

- Ne felejtsd el a koktélot - figyelmeztet.

Most az egyszer nagyon kellemes. Egy kicsit jobb ma az íze, talán azért, mert friss a gyümölcs, és más alapanyagból készítette, talán fekete áfonyát, fekete ribizkét tett bele, amitől fanyar lett.

- Más recept szerint készítettem - világosít fel.
- Hm. Finom - biztosítom.

- Jobban érzed magad ma reggel?

- Igen, mama.

Nem is jól, remekül érzem magam. Még a fejem sem fáj.

- Rendesek, hogy szabadságra küldtek.

- Nézd, mama, ez egy kórház. Nem hurcolhatok be bacilusokat.

Mama belátja, hogy ebben igazam van. Az utóbbi napokban influenzás voltam. Ez a hivatalos verzió. Valójában mással voltam elfoglalva, de biztos, hogy ezt méltányolják.

- Egészen biztosan jól vagy? Kicsit sápadtnak látszol.

- Télen mindenki az, mama.

A kekszemufiu webnaplója

Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 4 óra 33 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: izgatott

Zene: The Beatles: „Here Comes The Sun”

A neten vettem meg a jegyeket. Az online rendelésnél árengedményt adnak. Kiválaszthatom, hova akarok ülni, ételt rendelhetek, még ki is nyomtathatom a beszállókártyámat. Egy ablak melletti helyet választottam, ahonnan nézhetem, ahogy elemelkedünk a

földtől. Ez az első repülőútam. Még csak vonaton sem ültem soha. Úgy éreztem, a jegyek elég drágák, de *Albertine* bankbetétje nem sínylette meg különösebben. Egy éve szereztem meg a banki adatait, amikor könyveket vettem az Amazonon. Akkor persze kevesebb spórolt pénze volt, de most dr. Peacock örökségének köszönhetően legalább pár hónapig tőkeerős leszek. Mire rájön - már ha ez egyáltalán valaha is bekövetkezik -, én már fülön csíphetetlen leszek.

Nem csomagoltam be sokat. Egy hátizsákba becsúsztottam az irataimat, egy kis készpénzt, az iPodomat, egy váltás ruhát meg egy inget. Most nem a kéket, mama. Egy narancs és rózsaszín alapon pálmafásat. Álcázásnak nem nevezhető, de majd az lesz, ha odaérek. Rögtön beolvadok majd.

Utoljára lépek be, hogy szerencsét hozzon, mielőtt elindulok. El akarom olvasni az üzeneteimet. Megnézem, ki nem aludt ma éjjel, ellenőrzöm, nem leselkednek-e rám meglepetések, és kiderítem, ki szeret, és ki kívánja a halálomat.

Nem vár meglepetés.

- Mit művelsz odafenn? - kiabál fel.

- Mindjárt, mama. Egy pillanat, és lent vagyok.

És most még van időm egyetlen levélre - *albertine@yahoo.com*-ra -, mielőtt készen állok, hogy végre útnak induljak, és délben már a gépen leszek, tévét nézek és pezsgőt iszom.

Pezsgő. Az érzékelés nem is lehet más, mint valóságos. A bensőm pezseg az izgalomtól. Szinte fáj a lélegzetvétél. Várom egy percet, hogy lecsillapodjak, és a kék színre koncentrálok. Hold-kék, lagúna-kék, óceánkék, sziget-kék, Hawaii-kék. Kék. Az ártatlanság, az álmaim színe...

A kekszemufiu webnaplója a
rosszfiukrock@webjorunal.com-on
<i>Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 4 óra 45 perc kor</i>
Hozzáférés: nyilvános Hangulat: szorongó Zene: Queen: „Don't Stop Me Now"

Biztosan lehúzta a cipőjét. *Kekszemufiu* semmit sem hallott. Az első zörej az volt, amikor becsukódott az ajtó, a második, amikor az anyja elfordította a kulcsot a zárban.

Katt.

- Mama?

Semmi válasz. Az ajtóhoz megy. A kulcsai a kabátzsebében voltak. Bizonyára akkor vette el őket, gondolja *kekszemufiu*, amikor másodszor felment. Az ajtó szurokfenyőből készült, a zár biztonsági. *Kekszemufiu* mindig is sokra tartotta a háboríthatatlan magányt.

- Mama? Kérlek! Szólalj meg.

Súlyos csend, mintha a hó alatt feküdne, eltemetve. Aztán az anyja léptei, ahogy a szőnyeggel bevont lépcsőn halkán távolodnak.

Vajon megsejtette? Mennyit tud? Mintha jeges ujj siklana végig a gerincén. A hangja reszket, visszatér a dadogás árnyéka, pedig azt hitte, örökre megszabadult tőle.

- Kérlek, m.. .mama!

A fikció világában hősünk betörné az ajtót, vagy ha ez nem sikerülne, kivetné magát az ablakon, és sértetlenül aóra zuhanna. A valóság azonban az, hogy az ajtót nem lehet betörni, és bármily elszomorító, de ha kiugrana az ablakon, csak kínokban, összetörten fetrengene az ablak alatti jeges betonon.

Nem. Sajnos, csapdába esett. Ezzel most már tisztában van. Bármit tervez is az anyja, nem áll módjában megakadályozni, gondolja. Hallja, ahogy lent motoz, hallja a lépteit a hallban, a cipője kopogását a fényes parkettán. A kulcszörgést. Mama távozni készül.

- Mama! - A hangja kétségbeesetten éles. - Mama! Ne menj kocsival! *Kérlek!*

Mama nagyon ritkán ül autóba. De *kekszemufiu* tudja, hogy ma kocsival megy el. Csak pár utcányira van, a Mill Road és a Mindenszentek sarkán, de mama néha olyan türelmetlen, és tudja, hogy a lány várja a fiát, a tetoválásokkal telerajzolt ír lány, aki összetörte a kisfia szívét...

Honnan tudta, hogy *kekszemufiu* mit tervez? Talán a mobiljáról, amit a hallban levő asztalon hagyott. Milyen ostoba, hogy hívogatóan otthagya! Könnyű kinyitni a

bejövő mappáját, könnyű megtalálni a fia és *Albertine* közötti legfrissebb párbeszédet.

Albertine, gondolja az anyja megvetően. Más néven egy rózsa. És az asszony *tudja*, hogy ez az ír lányt jelenti, akinek már az egyik fia halála a lelkén szárad, és most a másikat merészeli fenyegetni. Lehet, hogy az üvegbe rejtett darázs miatt halt meg, de Gloria biztos abban, hogy *Albertine* nélkül sosem következett volna be Nigel halála. Az ostoba, féltékeny Nigel, aki először beleszeretett az ír lányba, aztán amikor rájött, hogy az öccse követi a lányt és fényképeket készít róla, előbb megfenyegette szegény, védtelen *kekszemufiut*, majd ökölrel is nekiesett, így mama végül kénytelen volt a tettek mezejére lépni, és végezni Nigellel, mint egy veszett kutyával, nehogy a történelem megismétlődjön...

Ha szólíthatom így...

Kedves Bethan!

Most már talán hallotta is a hírt. Dr. Peacock egyik éjjel elhunyt az Udvarházban. Kiesett a kerekesszékéből, a lépcsőre zuhant, és a vagyona javát, amit legutóbb hárommillió fontra becsültek, Önre hagyta. Gratulálok. Gondolom, az öreg úgy érezte, tartozik Önnek valamivel az Emily White-ügyért.

Ennek ellenére, megvallom, kissé meglepődtem. Brendan egy szót sem szólt. Egész idő alatt dr. Peacocknál dolgozott, és meg sem fordult a fejében, hogy megemlítsen. De Önnek talán szólt róla? Hiszen olyan jó barátok!

Tudom, hogy az évek során voltak súrlódások a családjaink között. De most, hogy mindkét fiammal találkozgat, talán eláthatnánk a csatabárdot. Ez a hír

megrázkódtatásként ért valamennyiünket. Kivált akkor, ha igaz, amit hallottam: hogy a haláleset körülményeit gyanúsítják.

De ez ne okozzon Önnek álmatlan éjszakákat. Ön is jól tudja, hogy az ilyesmi idővel feledésbe merül. Szívélyes üdvözlettel: Gloria

Természetesen *mama* írta a levelet. Mindig tudta a kötelességét. Biztos volt abban, hogy Nigel bontja ki, és rögtön lépre megy. És amikor Nigel aznap átjött és kiverte a huppot, hogy beszélhessen *kekszemufi*val, *mama* térítette el az eredeti tervétől, **8** küldte el egy bolhával a fülében, vagy legalábbis egy darázssal az üvegben...

De most az egyetlen életben maradt fia örökre az adósa, és az adósságát nem fizetheti vissza. Most már soha nem hagyhatja el. Soha nem tartozhat senki más-hoz. És ha valaha is megpróbál elszökni...

Kommentek

kekszemufiu: Vélemények? Bárki? Van ott valaki?

A kekszemufiu webnaplója a	
rosszfiukrock@webjournal.com-on	
Bejegyzés: <i>február 22-én, pénteken, 4 óra 47 perckor</i>	
Hozzáférés: <i>nyilvános</i>	
Hangulat: <i>fondorlatos</i>	
Zene: <i>My Chemical Romance: „Mama”</i>	

Természetesen előre kellett volna látni, hogy ez lesz. Tisztában kellett volna lennie azzal, hogy *kekszemufiu* ide jut. De Gloria nem konyított a gyermekek fejlődéséhez. A *fejlődés*, másik jelentése szerint az *előhívás* olyasmi, amit *kekszemufiu* végez a sötétkamrájában, egyedül. Nem értékeli sokra. Hasonló az undok Kék Füzethez meg azokhoz az online játékokhoz, amelyeket a láthatatlan barátaival szokott játszani. Egyszer vagy kétszer bele is olvasott azzal a halvány, kötelességtudó undorral, amivel annak idején a lepedőit mosta, és kizárólag az ő védelmében, mert mások egyszerűen képtelenek felfogni, hogy *kekszemufiu* érzékeny, hogy képtelen megvédeni magát...

Ettől a gondolattól könnyek futják el a szemét. Gloria a könnyörtelen konoksága és keménysége ellenére olykor nagyon szentimentális, és még amikor haragszik is, megindítja *kekszemufiu* védtelensége. Mindig is az ilyen pillanatokban - amikor *kekszemufiu* beteg, vagy sír, vagy fájdalmai vannak, vagy amikor az egész világ ellene fordul, és senki sincs rajta kívül, aki szeretné, vagy amikor a világ bűnösnek hiszi - Gloria úgy érzi, ilyenkor szereti a legjobban.

Gloria persze tudja, hogy a fia ártatlan. Legalábbis gyilkosságban. Hogy más tekintetben bűnös-e - például a képzeletben elkövetett bűnökben -, az csak rá és a mamájára tartozik, aki az élete során mást sem tett, mint a fiát védelmezte, még akár a saját rovására is. De a fiára jellemző ez is, gondolja: ül a fészekben, amit az anyja épített, mint egy kövér, repülésre képtelen kakukkfióka, és örökösen a csőrét tájta.

Nem ő volt a kedvence. De három szerencsétlen fia közül mindig ő volt a legszerencsésebb, az adottsága ellenére egy istenadta túlélő, vagy, ahogy Gloria magában nevezi: egy igazi anyja fia.

És mindentől függetlenül egy anyja tartozik azzal a fiának, hogy megvédi. Tudja persze, hogy néha meg kell büntetni, de ez csak *kekszemufiu* és a mamája magánügye. Egy idegen sem emelhet kezét rá. Senkinek, se az iskolájának, se a rendőrségnek nincs joga beleavatkozni a dolgaikba. Hát nem védte meg mindig is? A zsarnokoktól, a banditáktól, a ragadozóktól?

Vegyük például Tricia Goldblumot, azt a lotyót, aki elcsábította a legidősebb fiát, és a legkisebb halálát

okozta. Élvezet volt eltenni láb alól. És könnyű is: egy villanyvezeték okozta tűzre mindig lehet számítani.

Azután ott volt Mrs. White hippi barátnője, aki azt képzelte, hogy különb náluk. És persze maga Catherine White, akit olyan könnyen ki lehetett borítani. És a lakótelepről Jeff Jones, aki azt az ír lányt nevelte, és aki évekkel később a kocsmában kezét mert emelni a fiára. És Eleanor Vine, az a spicli, aki Bren után kémkedett az Udvarházban, és Graham Peacock, aki becsapta őket, és aki iránt a fiú *érzéseket* táplált...

Tőle volt a legnagyobb öröm megszabadulni. Kiborította a kerekes székéből, mint egy páncéljától félig megkopasztott teknőst, és hagyta magányosan meghalni a kerti úton. Utána felment az emeletre, és elcsente az öregember T'ang-szobrocskáját, amellyel sok évvel ezelőtt heccelte, és gondosan betette a vitrinjébe, a porcelánkutyái közé. Ez nem lopás, bizonygatta magában. Az öregember tartozott neki valamivel, gondolja, a fiának okozott sok bajért cserében.

De a sok minden ellenére, amit érte tett, *kekszemufiu* tanúsított-e hálát? Ahelyett, hogy az anyját támogatta volna, az érzéseit arra a falubeli ír lányra pazarolta, és ami még rosszabb, megpróbálta elhíttetni vele, hogy ő lehetett volna a védelmezője...

Ezt még megfizetteti vele, gondolja Gloria. De előbb lezárja ezt az ügyet.

Fentről hallja a fia hangját, a kiabálását a hálószobaajtó püfölése és döngetése kíséri.

- Mama! Kérlek! Nyisd ki az *ajtót!*

- Ne gyerekeskedj - szól rá. - Majd amikor visszajövök, beszélünk.

- *Mama! Kérlek!*

- Ne akard, hogy bemenjek,..

Az ajtó túloldaláról jövő hangok hirtelen abbamaradnak.

- Így már jobb - mondja Gloria. - Sok mindenről kell beszélünk. Például a kórházbeli állásodról. És arról, hogy hazudtál nekem. És hogy miben sántikáltál azzal az ír lánnyal kapcsolatban, akinek az a sok tetoválása van.

Keszemufiu megmerevedik az ajtó mögött. Érti, hogy égne áll a haja. Tudja, mi forog most kockán, és bár nem akarja, mégis fél. Hogy is ne félne! Ki ne tenné a helyében? Csapdába esett a kábítópalackban, és ami még rosszabb, *szükségét* érzi, hogy elkapják, szüksége van arra, hogy átélje a tehetetlenség érzését. De az anyja ott van az ajtó mögött, mint csapóajtó mögül csípésre készülő pók, és ha a terve bármelyik ponton csődöt mond, ha nem sikerül ellensúlyoznia az apró változók bármelyikét, akkor... *Ha. Ha.*

Baljós, fák szürkészöld illata és az ágy alatt összegyűlt pormacskák mellékizével. Azt gondolja, az ágy alatt biztonságban van; ott biztonságos, sötét és illat nélküli. Hallgatja, ahogy az anyja csizmát húz, az ajtóban motoz a kulcsával, aztán bezárja maga mögött az ajtót. A léptei dobogását a hóban. A kocsiajtó nyílásának zaját.

Ahogy sejtette, kocsival megy. Azzal, hogy könyörgött neki, hogy ne tegye, elérte, hogy együttműködik vele. Lehunyja a szemét. Az anyja beindítja a motort, ami prüsszkölve életre kel. Milyen

ironikus lenne, gondolja *kekszemufiu*, ha az anyja most balesetet szenvedne. Ha így lenne, nem az ő hibája volna. És akkor végre *megszabadulna*...

Kommentek

kekszemufiu: Még mindig senki? Rendben van, akkor egyedül fogok neki a negyedik szakasznak...

9

A *kekszemufiu* webnaplója a

rosszfiukrock@webjournal.com-on

Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 4 óra 56 perckor

Hozzáférés: nyilvános

Hangulat: *óvatos*

Zene: *The Rubettes: „Sugar Baby Love”*

Gondolom, mostanra már gyanítjátok, hogy nem hétköznapi fikcióról van szó. A korábbi fikcióim mind olyasmiről szóltak, ami már megtörtént, bár ti döntitek el, milyen mértékben esett meg úgy, ahogy leírtam. De ez a kis történet még folyamatban levő alkotás. Ha úgy tetszik, egy végrehajtás közbeni feladat. Vagy, ahogy Clair mondaná: *áttörés a koncepció terén*. És mint a fogalmi munkák többsége, nincs minden kockázat nél-

kül. Valójában többé-kevésbé meggyőződése, hogy könnyekkel fog végződni.

Öt perc autóval a Zebráig. Újabb öt perc, míg nekilát a dolognak. Utána - *Zsupsz! Itt a vége, fuss el véle!* - jön a nagy robbanásos finálé.

Remélem, gondoskodnak majd az orchideáimról. Egyedül ők hiányoznak majd ebből a házból. A többi tőlem akár meg is rohadhat, kivéve persze a porcelánkutyákat, amelyekre külön tervem van.

De először is ki kell jutnom ebből a szobából. Az ajtó fenyőből készült, masszív darab. Egy filmben talán be tudnám törni. A valóságban átgondoltabb megoldásra van szükség. Egy több célra felhasználható bicska, amin csavarhúzó, reszelő és rövid pengéjű zsebkés is van, alkalmas arra, hogy kicsavarozzam a forgópántokat, utána pedig akadálytalanul távozhatok.

Búcsúpillantást vetek az orchideáimra. Feltűnik, hogy a *Phalaenopsis* vagy más néven lepkeorchideát át kell ültetni. Pontosan tudom, milyen érzések töltik el: én is negyvenkét évig éltem ugyanabban a kis levegőtlen, mérgező térben. Ideje új világokat felfedezni. Ideje kibújni a bábból, és kiterjeszteni a szárnyaimat...

Miközben az ajtóval bíbelődöm, eszembe jut, hogy jobban illene éreznem magam. Ideges vagyok. Egy kicsit még émelygek is. Az iPodomat becsomagoltam a zsákomba, ezért bekapcsolom a rádiót. A repedt hangú hangszerórkából a Rubettes „Cukorbébi”-jének rágógumizenéje szól.

Kiskoromban a *bébit* BB-nek hittem, és azt képzeltem, nekem szólnak ezek a dalok, hogy még a rádióban is tudják valahogy, hogy különleges vagyok. A zene ma vészjóslóan szól, az ereszkedő akkordok vastag rétegén át nyugtalanító fej hang söpör át a *vá-á, váp-su* és a *vári'váriii* rejtélyes kísérete mellett, és olyan savanykás-édes az íze, mint a savanyúcukornak, amit gyerek-

korunkban a pofazacskónkba toltunk a nyelvünkkel, hogy az ízlelőbimbóink megremegjenek és libabőrösek legyenek, és ha az ember nem volt elég óvatos, a nyelve hegye megcsúszott a kemény héjon, és beleakadt az éles szélbe, és a száját édes íz és vér árasztotta el, és ez volt a gyerekkor íze...

Vá'áá'áááááááá'vá'ooooooooooooooooo Ma van valami fenyegető a magasban szárnyaló, kitarzott hangokban, ami úgy tépi fel a belsőmet, mint kavics a selymet. A cukor szó nem édes, rózsaszín és éterszaga van, mint a fogorvos érzéstelenítőjének, szédülést okoz, és tolakodó, mintha belefúrná magát a koponyámba. Már majdnem ott látom - éppen ebben a pillanatban, *itt és ott* -, és a Rubettes migrénhangerővel játszik a Zebra pici konyhájában, és itt ez az émelyítően édes éterszag, ami elnyomja a friss kávé illatát, de mama nem veszi észre, mert az ötven éven át szívott Marlboro már rég kinyírta a szaglószerjét, és csak a L'Heure Bleue szagát érzi, és benyit a konyhába.

Egészen biztos persze nem lehetek benne. Tévedhetek is a rádióállomást illetően. Az időpontot illetően is - lehet, hogy még a parkolóban van, vagy mostanra már vége az egésznek -, mégis tökéletesen helyénvalónak érzem.

Cukor bébi vagy, cukor bébi vagy,

*És akarom, hogy az maradj!*⁵

5 Szomor György dalszövege.

Talán mégis volt valami Feather új lelket kapókról, kísértetekről, szellemekről, asztrális kivetítésekről szóló mesében, mert most így érzem magam: a levegőnél is könnyebbnek, mintha a mennyezet alatt lebegve nézném a lenti jelenetet, és a Rubettes énekel - *vá-á, váp-su, vári-vári, vá-á, váp-su, vári-vári*. És most látom mama feje búbját, a ritkuló hajában levő választékot, a kezében a csomag Marlborót, a cigaretta végéhez illesztett öngyújtót, látom, ahogy a felhevült levegő hullámszerűen kezd, felfúvódik, mint egy túlságosan felfújott luftballon, és mama felkiált: - *Helló! Van itt valaki?* -, és rágyújt egy utolsó cigarettára...

Nincs ideje felfogni. Nem is ez volt a célom. Gloria Green nem üvegebe zárt darázs, amit kényelmesen be lehet fogni és el lehet intézni. Nem is tengerparton foggott rák, amit a hőségtől remegő levegőben, a napon ott lehet hagyni, hogy megdögölgjön. A távozása egy szempillantás kérdése, a forró huzat úgy söpri el a feledésbe, mint egy lepkét - *Pfff!* -, így semmi, még egy ujj sem marad, amit *kekszemufiu* azonosíthatna, vagy egy pirinyó por, ami kényelmesen elfér egy porcelánkutyában.

A szobámból szinte hallom a robbanás tompa reccsét; olyan, mint a talp alatt recsegő blackpooli cukorrúd, csupa éles szél és fogfájás, és bár nem bizonyosodhatok meg felőle, hirtelen eltölt a meggyőződés, amit csodálkozás és leírhatatlan megkönnyebbülés kísér, hogy végre megtettem.

Leráztam a nyakamról. *Végre megszabadultam az anyámtól...*

Ne mondd, hogy meglepődtél, *Albertine*. Hát nem mondtam, hogy ki tudom várni? Ennyi idő után még azt hitted, hogy *baleset* lehet? És tényleg azt képzelted, mama, hogy nem tudom, hogy figyelsz, hogy nem kukkoltalak, amióta csak először bejelentkeztél a *rosszfiukrockra*?

Néhány hónapja jelent meg a színen az egyik nyilvános bejegyzésemre reagálva. Mamáról nem lehet azt állítani, hogy ért a számítógéphez, de a mobilján keresztül belépett az internetre. Utána már nem tartott sokáig, hogy eljusson a *rosszfiukrockra*, ahova valaki - sejtésem szerint Clairen keresztül Maureen vagy esetleg akár Eleanor - terelte. Lényeg az, hogy számítottam rá, ahogy arra is, hogy megfizetek érte, bár tudtam, hogy nyíltan sosem céloz majd az online tevékenységemre. Mama néha szokatlanul prúd, és van, amiről mélyen hallgat. A pornót, a fényképeimet vagy a szájtomra feltett fikciókat csak úgy emlegeti, hogy *az erkölcstelenségek, amiket odafent művelsz*; ez a legtöbb, amit hajlandó róluk mondani.

Bevallom, élveztem, hogy a tűzzel játszom, kockázatok, és hecceleml, hogy fedje fel magát. Néha egy kicsit túl is lőttem a célon. Máskor megégettem az ujjamat. De ki kellett puhatolnom, hol a határ, látni akartam, meddig mehetek el mindkettejüknel, fel akartam becsülni, hogy pontosan mekkora nyomást gyakorolhatok a mechanizmusra, mielőtt leáll. A mű-

vésznek ismernie kell a közeget, amelyben alkot. Utána már könnyű volt.

Ne érezz büntudatot, *Albertine*. Nem tudhattad. Egyébként végül biztos utánad vetette volna magát, ahogy a többiekkel tette. Ha tetszik, nevezd önvédlemnek. Vagy törlesztésnek. Most már különben is túl vagyunk rajta. Szabad vagy. Isten veled, és köszönöm. Ha valaha is Hawaiiin jársz, jelentkezz. És kérlek, gondozd az orchideámat.

Kommentek

10

A **kekszemufiu** webnaplója

Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 5 óra 17 perckor

Hozzáférés: korlátozott

Hangulat: beteg

Zene: Voltaire: „Snakes”

Végre. Az ajtó leemelhető a forgópántról. Szabadon távozhatok. Felveszem a zsákomat. De a gyomorfájásom rosszabbodott: úgy érzem, mintha egy egész tüskebokor karistolná a gyomrom falát. A fürdőszobába megyek, arcot mosok, és iszom egy pohár vizet.

Jézusom, de rosszul vagyok! Mi ez? Kiver a víz. Borzalmasan nézek ki. A tükörből egy hulla néz rám

vissza: sötét árnyékok a szemem alatt, a hányingertől a számat mély árkok fogják közre. Mi bajom lehet? Reggeli előtt még olyan jól voltam! *Reggeli.* Á! Tudhattam volna! Későn jut eszembe az arckifejezése, az a majdnem- boldogság tekintet. Ő akart ma reggelit készíteni. Kizárólag a kedvenceimet csinálta. Figyelt, míg ettem. A vitaminkoktélnak más volt az íze... és *mondta* is, hogy más recept szerint készítette.

Istenem, milyen kézenfekvő! ¹¹ Hogy nézhettem el, hogy mi folyik? Mama megint mesterkedik valamiben, ahogy régen tette. Hogy lehettem ilyen figyelmetlen?

Most már úgy érzem, mintha üvegszilánkokat darálnának a gyomromban. Megpróbálok felállni, de a fájdalom leterít; hétrét görnyedek, mint egy öregember. Megnézem a baráti listám státusát. Most már biztosan felébredt valaki. Aki segíthetne rajtam.

A WeJayen küldött üzenettel biztos segítséget tudok hívni. Mama elvitte a mobilomat. Begépelem az SOS-t, és várok. Hát senki sincs online?

Nyusziolokapitány *jól érzi magát.*

Na, jó. A faszfej. Begazolt, és nem mer kilépni a házból; attól fél, hogy összefut a lakótelepen élő fiúkkal. Futólag az is feltűnik, hogy a *kapitány* baráti listájáról törölték *kobaltkolykot*. Nofene. Minek szépíteni, meglepődöm.

ClairDeLune *úgy érzi, visszautasították.* Valószínűleg így is van. Angyal végre besokallt, és személyesen neki írt. A hangvétele - hívős és hivatalos - nem hagyott Clairben kétségeket. Bármely korban fájdalmas a

visszautasítás, de Clairnek duplán fáj. Látom, hogy a baráti listájáról törölte a *hawaiiikeket*. És a *kekszemufiut* is.

Hát Chrissy? Megint betegeskedik. És ezúttal együtt érzek vele. Amikor most reggel megnézem a baráti listáját, már egyre kevésbé vág mellbe, hogy *azurgyermeket* törölték. Rögtön ellenőrzöm *kekszemufiut*. Nem vagyok rajta.

Három törlés? Azért ez már nem véletlen. Gyorsan végigpörgetem a baráti listámat, számlákat és avatárokat ellenőrzök. *20asszamubomba*. *Tisztabirtoklas9*. *Toxicó9*. Az összes barátom! Mintha egy emberként úgy határoztak volna, hogy magamra hagynak a *rosszfiukrockon*. ..

Albertine-től természetesen semmi. A webmail számláján *pillanatnyilag használaton kívül* jelzés, a *WeJaye* törölt. Még kikereshetem a régi bejegyzéseit, elvégre az interneten semmi sem vész el, és minden szó rejtett és kódolt fájlokban, a gép kísérteteiben marad. De *Albertine* eltűnt. Több mint húsz éve, talán életében először *kekszemufiu* teljesen egyedül van.

Egyedül. Keserű, barna szó, mint a szélcsapdába esett száraz levelek. Kávészacc- és piszokíze van, és cigaretta-hamu-szaga. Hirtelen megrettenek. Nem annyira az egyedülléttől, mint a hangoskák hiányától, amelyek azt mondogatják, hogy valóságos vagyok, amelyek azt bizonygatják, hogy látnak...

Ugye, tudjátok, hogy csak fikció volt? Tudjátok, hogy soha nem öltem meg senkit? Persze lehet, hogy a fikcióim nagy része ízléstelenségre vallott, meg talán kicsit

beteges is volt, de csak nem hiszitek, hogy valaha is megtettem azokat a dolgokat?

Ugye, Chryssie?

Ugye, Clair?

Komolyan mondom! Nem volt igaz. Értitek, ugye? Költői szabadság, hallottátok már hírét, ugye? Ha valóságosnak hangzott is, ha már *majdnem* meggyőztelek, akkor az csak... bók, nem? Bizonyíték, hogy *kekszernufiu* nagyon baró...

Igaz, fiúk? Toxic? Kapitány?

Még egyszer megpróbálok lemenni a lépcsőn. Muszáj taxit hívnom. Ki kell jutnom a házból. El kell menekülnöm. Délben azon a gépen kell lennem. De úgy érzem magam, mintha félbevágtak volna, alig állok a lábamon. Valahogy kijutok a fürdőszobába, ahol addig hányok, míg már nincs mit.

De tapasztalatból tudom, hogy ez sem segít. Bármit tett is az ételembe, most a szervezetemben van, a véráramomban kering, és lassan harcképtelenné tesz. Az adagtól függően egyszer napokig, máskor hetekig tart. Vajon mit tett bele? Nem tudom. Taxit kell hívnom. Ha hason csúszom, elérem a telefont. A szalonban van a kutyák közelében. De szétcincált idegeim nem viselik el a gondolatot, hogy tehetetlenül heverek a padlón, és a porcelánkutyák lenéznek rám. A hasamban szabadon garázdálkodnak a kígyók, és most már semmi sem állíthatja meg őket...

A fenébe is, rosszul vagyok. Hullámozok körülöttem a szoba. A szemem mögött fekete virágok nyílnak. Ha szép nyugodtan fekszem, akkor talán minden rendbe jön.

Talán idővel összeszedem magam annyira, hogy erőre kapjak, és legalább kijussak a repülőtérré...

Bip! Üzenet érkezett a postaládámba. Keserédes elektronikus hang. Valamilyik barátom üzent. Tudtam, hogy nem hagynak magamra. Tudtam, hogy végül jobb belátásra térnek.

Visszamászom a billentyűzethez. Rákattintok az *Üzenetekre*.

Komment érkezett a bejegyzésedre!

Egy billentyű lenyomásával visszamegyek a legutóbbi bejegyzésemhez. Egyetlen sor jelent meg. Nincs avatárja, csak az alapértelmezett kép: négyzetben egy kék fej körvonala.

Kommentek
<i>JennyTricks: EGY AMATŐRTŐL EGYÁLTALÁN NEM ROSSZ, BÁR NEM IS TÚL REALISZTIKUS.</i>

Egy érzelmi ikonnal fejezi be: kacsintó- mosolygó arcocska.

Nem lehet. *Nem lehet!* Veríték csorog le a hátamon. A gyomromban üvegcserepek. Ugye, csak vicc? Rossz vicc. Első perctől, hogy bejelentkezett, szörnyen okosnak hitte magát.

Na, ne! Mintha ezzel a nevetséges felhasználónévvel előfordulhatott volna, hogy nem figyelek fel rá...

JennyTricks.

Genitrix. Szülőanya.

És a színe néha Szűz-kék, máskor zöld, mint a piaci bódék posztója, és L'Heure Bleue meg Marlboro, káposztalevél- és tengervízillata van...

Kommentek

kekszemufiu: *Mama?*

Nem, nem, az lehetetlen. Az isten szerelmére, hiszen hallottam a robbanást! Mama már nem jön vissza, se ma, se semmikor. És még ha megmenekült is volna valahogy, akkor is miért választaná ezt a közeget ahelyett, hogy egyszerűen hazajönne a kocsival, és személyesen intézne el?

Valaki össze akarja zavarni a gondolataimat. Szerintem *Albertine* szórakozik velem. Úgyes próbálkozás, *Albertine*. De elég régen játszom ezeket a játékokat, hogy egy amatőr kiakasszon.

Bip! Komment érkezett a bejegyzésedre!

Megfordul a fejemben, hogy olvasás nélkül törlöm. De...

Kommentek

JennyTricks: *NA, HOGY ÉRZED MAGAD,*
kekszemufiu?

kekszemufiu: Kösz, Jenny, soha jobban.

JennyTricks: SOSEM TUDTÁL HAZUDNI, HOGY MENTSD A BŐRÖDET.

Hát, ez vitatható, JennyTricks. Mellesleg eddig is azért maradtam életben, mert pontosan ezt tettem. Seherezádéhoz hasonlóan folyamatosan hazudtam, hogy mentsem az irhámot. Ezeregyéjszakánál régebb óta. Szóval, akárki is vagy, Jenny...

Kommentek

kekszemufiu: Mondd csak, ismerlek?

JennyTricks: NEM OLYAN JÓL, MINT ÉN TÉGED.

Ezt azért erősen kétlem. De a fájdalom ellenére, ami úgy tör rám, ahogy a hullámok ostromolják a blackpooli mólót, kezd feltámadni az érdeklődésem. *Csapdába estem.* Micsoda kifejezés. Mint egy üvegbe esett egér. Mindenesetre itt vagyok ebben a kelepcebén, és ahelyett, hogy a helyzetemen rágódnék, ami, lássuk be, igazán nem nevezhető rózsásnak, könnyebb megragadni a mentőkötelet, amit kínálnak, és kapcsolatban maradni, mint a csenddel szembesülni.

Kommentek

kekszemufiu: Szóval azt hiszed, ismersz?

JennyTricks: DE MENNYIRE!

kekszemufiu: Te vagy az, Albertine?

Újabb mosolygó arccal válaszol. A bohókás, sárga arc olyan, mint egy vigyorgó lidérc. Nehezemre esik a gépelés, de a némaság rosszabb.

Kommentek

kekszemufiu: Albertine? Te vagy az?

JennyTricks: NEM, AZ A LOTYÓ NINCS TÖBBÉ

Most már meggyőződésem, hogy Bethannel beszéljek. De hogy szerezte meg mama jelszavát? Honnan jelentkezik be? Még szerencse, hogy nem tudja, hogy rosszul vagyok. Talán még azt sem tudja, hogy itt vagyok. Már amennyire tudja, a repülőtér várójában is ülhetek, és onnan jelentkezem be.

Kommentek

kekszemufiu: Jó mulatság volt, de most már mennem kell.

JennyTricks: NEM MÉSZ SEHOVA

kekszemufiu: Dehogynem megyek. Délre repülök...

JennyTricks: SOHA AZ ÉLETBEN, TE KIS SZARZSÁK. BESZÉLNÜNK KELL.

Rohadt dög! Nem félek tőled. Tulajdonképpen már jobban is vagyok. Egy perc, és felkelek, felkapom a zsákomat, taxit hívok, és már megyek is a repülőtérre. Ki tudja, még talán arra is lesz időm, mielőtt elmegyek, hogy elintézzem azokat a kutyákat. Azért még egy percig itt maradok összegömbölyödve, mint egy kígyóember, hogy szavakkal verjem vissza a fájdalmat, ami éppen kitátja a száját, hogy elnyeljen...

Kommentek

JennyTricks: VÁRJ CSAK MEG. HAZAJÖVÖK. JÖVÖK, ÉS ELINTÉZLEK.

Természetesen blöfföl. Fogalma sincs. De ha nem volnék meggyőződve az ellenkezőjéről, egy kicsit talán félni kezdenék. Olyan tökéletesen utánozza mama

szóhasználatát, hogy érzem, ahogy libabőrös leszek, és feláll a hátamon a szőr, és az ingem lucskos az izzadságtól. De akkor is csak blöff az egész. Annak alapján, amit megtudott rólam. Tudja, hogy ez a gyöngém, ennyi az egész. Vaktában lövöldöz. Én győztem, és semmit sem tehet ellene...

Kommentek

JennyTricks: UGYE, AZT KÉPZELED, HOGY TENGER ESZED VAN? NEM KELLETT VOLNA ÁTVERNED. ÉS HA RÁJÖVÖK, HOGY AKÁR CSAK EGY UJJAL IS HOZZÁNYÚLTÁL A KERÁMIÁIMHOZ, HÁT KITÖRÖM AZ ISTENVERTE NYAKADAT, MEGÉRTETTED?

Oké. Vége a játéknak, *Jenny Tricks*. Azt hiszem, vége a türelmemnek. Van hova mennem, emberekkel kell találkoznom, bűncselekményeket kell elkövetnem, meg a többi rossz duma. Olyan képességekkel rendelkezők számára, mint amilyen én vagyok, sok lehetőség nyílik Hawaiiion. Sok helyet deríthetek fel. Talán még üzenetet is küldök onnan. Addig is, Jenny, akárki is vagy...

A kekszemufiu webnaplója a
rosszfiukrock@webjournal.com-on
<i>Bejegyzés: február 22-én, pénteken, 5 óra 32 perckor</i>
<i>Hozzáférés: nyilvános</i>
Hangulat: rémült
Zene: Abba: „The Winner Takes It All”

Na, jó, a hülyésedésnek vége, gondolja kekszemufiu. Ez már nem mulatságos. Persze sokat tud róla, és ez már szinte felőrli. Feláll, bár ez rettenetes fájdalommal jár. A szoba hullámszik körülötte. Az íróasztal szélébe kapaszkodik, nehogy elessen.

Bip! Megint a postaláda hangja. Ezúttal nem vesz róla tudomást. A vállára veti a hátizsákot, de továbbra is az asztalba kapaszkodik.

Bip! Újabb üzenet. Bejegyzésed, érkezett a rosszfiukrockra!

Kekszemufiu azonban már a korlátra támaszkodva félúton jár a lépcsőpihenőn. A rosszfiukrock olyan sziget, amiről hirtelen kétségbeesetten akar menekülni.

Minden lépés valóságos kínszenvedés, de ha belepusztul, akkor is kimegy. *Kekszemufiu* nem fog hason csúszni. Eléri azt az istenverte gépet...

Annyira összpontosít, hogy alig veszi észre a közeledő autót, és amikor megáll a felhaj tón, másodpercekig tart, míg reagál.

A rendőrség! Máris itt?, gondolja.

Becsapódik az ajtó. Közeledő léptek csikorognak a hóban. Zörög, majd megfordul a kulcs a zárban. Halkan nyílik a bejárati ajtó. Csizmás léptek a lábtörlőn. Két koppanás. Aztán meztelen talpak hangja a parkettán.

Megtalálták a kulcsokat. Ennyi az egész. Bejöttek. Két nyomozó. Lelki szemei előtt meg is jelennek: egy férfi és egy nő (mindig küldenek nőt is). A férfi jelentéktelen, hivatalos modorú, a nő kedvesebb, érzékenyebb. De... miért vették le a csizmájukat?, kérdezi magától. És mi a fenéért nem csöngettek be?

- Hé! - kiált le rekedtes hangon. - Idefent vagyok!

Nem érkezik válasz. Helyette cigarettafüst kígyózik fel a lépcsőn, majd alig hallható, csúszós hang, mintha egy kígyó siklana... vagy egy hosszú villanydrót a fényes padlón.

Páni félelem rohanja meg. A korlátoknak dől. Megpróbál felkelni, de a lába nem engedelmeskedik. Átkozódva mászik vissza a szobájába. Nem mintha ott menedéket találna, hiszen levette az ajtót a forgópántról. De ott a számítógépe, gondolja. A rév, a sziget, a menedék.

Ismét bejelentkezik a *rosszfiukrockra*. Két üzenet várja.

Eloolvassa, miközben a szoba kavargó körülötte. Könnyek patakanak a szeméből, a feje rettenetes fáj, a gyomrát mintha borotvapengével hasogatnák.

A lépcsőn könnyörtelenül közelednek a léptek.

- Ki van ott? - A hangja nyers.

- Kérlek, te vagy az, mama?

Semmi válasz, csak a léptek, ahogy valaki egyenletesen kapaszkodik fel a lépcsőn. Reszkető kézzel kezd gépelni. A léptek elérik a pihenőt. A sikló hang a szőnyegen folytatódik. *Kekszemufiu* gyorsabban gépel. Képtelen abbahagyni, *nem meri*. Mert ha abbahagyja, akkor meg kell fordulnia és *rá kell néznie...*

Természetesen fikció az egész. *Kekszemufiu* nem hisz a kísértetekben. Még gépelés közben is tudja, hogy *Albertine* az. Mégsem tudta itt hagyni: nem olvasta tovább az üzeneteit, aztán visszafordult, mert tudta, hogy szüksége van a segítségére. És a Marlboro fantomfüstje csak a képzeletében létezik, gondolja, és a L'Heure Bleue illata olyan fojtogató, hogy egyszerűen nem lehet valóságos. Nem, ez biztos *Albertine*, aki visszajött, hogy megmentse...

- Tudtam, hogy nem hagysz el, Beth. - A hangja gyöngye és hálás.

Albertine nem válaszol.

- De szörnyen rám ijesztettél. Azt hittem, az anyám jött. - Nevetni próbál, de inkább sikolynak hangzik. Az a valami közelebb siklik.

- Szerintem most kvittek vagyunk. Még azt is elismerem, hogy megérdemeltem.

Albertine még most sem válaszol. A lépteknek hirtelen végük szakad *kekszemufiu* háta mögött. Most már érzi az illatát: rózsa a füstben.

- Meghoztam a gyógyszeredet - mondja.
- Mama? - suttogja *kekszemufiu*.
- Mama? *Mama?*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Vannak könnyen megírható könyvek. Másokat jóval nehezebb megalkotni. És van, amelyik a Rubik-kockához hasonlít: ránézésre nincs megoldása. Ezt a Rubik-kockát sosem raktam volna ki a szerkesztőm, Marianne Velmans és az ügynököm, Peter Robinson

segítsége nélkül, akik kitartásra buzdítottak. Köszönettel tartozom még a személyi asszisztenseknek, Anne Rileynak, a publicistámnak, Louise Page-Lundnak, Mr. Frynak a Patch kölcsönzéséért, Lucy Pinneynek, a nyomdai előkészítőmnek, Claire Wardnak és Jeff Cottendennek a borító megtervezéséért, Francesca Liversidge-nek, Manpreetnak, Sam Copelandnek, Jane Villiersnek, Michael Carlisle-nak, Mark Gledhillnek, Voltairenek, Jennifer és Penny Luithlennek. Hálám és köszönetem a meg nem énekelt hősöknek: a korrektoroknak, az üzletszerzőknek, a könyvügynököknek és a könyvárosoknak, akikről gyakran megfeledkeznek, amikor a babérokot osztogatják. Külön köszönet virtuális barátaimnak és rajongóimnak, kivált gl-12-nek, ashlibrooke-nak, spicedogsnak, mr_henry_gale-nek, marzellának, jade_melodynak, henry hollandnak, divkának és benobsessednek. És természetesen a 7-es számú lakásból a férfinak, akinek a hangja kezdettől a gondolataimban csengett.